

КРАДЕТЕ НА ТРИАЪРА

Джеймс Ролинс

Автор на ПОСЛЕДНАТА ТАЙНА НА ЗЕМЯТА,
АМАЗОНИЯ, КРЪВТА НА САТАНАТА

Триъгълникът на дракона

Светът над водата гори... От дълбините се надига един друг свят...

Джеймс Ролинс

Триъгълникът на дракона

На Стив и Джуди Прей...
учители, приятели и основатели на „Спейсърс“

Благодарности

Никой човек не е напълно изолиран и самотен. Особено писателят. Мнозина скъпи приятели и великолепни хора помогнаха за написването на този роман. На първо място и най-горещо искам да изразя своята благодарност на редакторката си Лайза Кюш и на моя агент Рус Гален.

По отношение на техническите въпроси няколко души ми оказаха неоченима помощ за научните и историческите моменти, засегнати в книгата. Бих искал да благодаря на д-р Стивън Р. Фишер за задълбочените му познания по полинезийски езици; на геолога д-р Чарлз Плъмър; на Вера Рубин за публикациите ѝ по астрономия; на д-р Фил Нютен от Нютко Рисърч Лимитид и на момчетата от Зеграм Дийп Сий Вояджем за подробностите около подводната динамика; на библиотекарката в Океанографския институт в Уудс Хол Лаурел Мур за консултациите, които ми даде по дълбоководна биология; както и на Дейвид Чайлдрес за изключително изчерпателната му и увлекателна книга „Древна Микронезия“. Накрая трябва да спомена с най-дълбока почит двама други писатели, чиито книги вдъхновиха написването на този роман – полковник Джеймс Чърчуърд и Чарлз Берлиц.

Разбира се, не бива да пропускам и словесните цербери, с помощта на които успях да сглобя и придам шо-годе нормален вид на първоначалния ръкопис – Крис Кроув, Майкъл Галоуглас, Лий Гарет, Денис Грейсън, Пени Хил, Дебра Нелсън, Крис Келер, Дейв Мийк, Крис Смит, Джейн О'Рива, Стив и Джуди Прей, Каролин Уилиамс, както и безмилостния критик и приятел от десетилетия Каролин Макрей.

И накрая искам да изкажа специални благодарности на Стив Уинърс от Уеб Стю за уменията му да се справя в интернет, както и на Дон Вагнер за разпалената му и веща подкрепа.

ПРОЛОГ

Денят на затъмнението

Вторник, 24 юли

Преди затъмнението

08:14 Стандартно Тихоокеанско време.

Сан Франциско, Калифорния

На сутринта преди затъмнението Дорийн Маклауд забързано излезе от Старбъкс с новия брой на „Кроникъл“ под мишница. Имаше среща в десет на другия край на града и разполагаше с по-малко от час, за да стигне до кантората си недалеч от Ембаркадеро. Обхвана с ръце чашата с гореща мока, потрепери от сутрешния студ и енергично закрачи към подземната станция на „Маркет“ и „Кастро“.

Хвърли поглед към небето и се намръщи. Нощната мъгла трябваше вече да се е разселяла, но слънцето все още бе като размазано ярко петно някъде отзад. Затъмнението щеше да настъпи малко след четири следобед – първото слънчево затъмнение за новото хилядолетие. Щеше да е жалко, ако мъглата развали цялата гледка. От гръмките съобщения по всички медии знаеше, че целият град се е настроил да празнува. Сан Франциско не би могъл да си позволи да пропусне подобно велико събитие без обичайните фанфари и купони.

Дорийн поклати глава. Какъв беше смисълът да се чака с такава жар няколко мига мрак при проклетата вечна мъгла над Сан Франциско? Дори не ставаше дума за пълно слънчево затъмнение.

Въздъхна, отърси се от блуждаещите си мисли и уви шала по-плътно около врата си. Имаше по-важни грижи. Ако успееше да се оправи със сметката на Делта Банк, партньорството във фирмата ѝ бе в кърпа вързано. Остави тази мисъл да я подкрепя, докато пресичаше „Маркет Стрийт“ и се насочваше към станцията.

Стигна тъкмо когато пристигаше поредният влак. Пъхна картата си в процеп на автомата, забързано слезе по стълбите към перона и зачака влака да спре. Вдигна чашата с мока към устата си. Вече бе напълно сигурна, че ще разполага с достатъчно време за срещата.

Внезапно някой я дръпна за лакътя. От чашата полетя шоколадова дъга и опари ръцете ѝ. Ахна, обърна се и се озова лице в лице с натрапника.

Възрастна жена, облечена в разноцветни дрипи и опърпано одеяло, сякаш гледаше през нея към нещо друго. За миг през съзнанието на Дорийн мина спомен за майка ѝ в леглото – лъх на урина и лекарства, отпуснати черти на лицето и същия празен поглед. Алцхаймер.

Отстъпи назад и инстинктивно посегна да прикрие чантата си. Но старицата – очевидно бездомница – не представляваше непосредствена заплаха. Дорийн очакваше, че ще се опита да изпроси някой цент.

Вместо това жената продължаваше да се взира в нея с празните си очи.

Дорийн направи още крачка встрани. Към гнева и страха ѝ се добави и съжаление. Другите чакащи един по един извърнаха погледи. Така бе прието в големия град. „Не се заглеждай.“ Опита се да се подчини на правилото, но не успя. Може би споменът за отдавна починалата ѝ майка бе събудил състраданието ѝ.

– Имате ли нужда от помощ? – чу се да казва Дорийн. Старицата се раздвижи. Дорийн забеляза мършав териер, скрит досега сред дрипите, които стигаха чак до глезените на жената. Кучето се притисна до господарката си. Беше толкова кльощаво, че му се брояха ребрата. Бездомницата проследи погледа на Дорийн.

– Брауни знае. – Гласът ѝ бе дрезгав от възрастта и живота на улицата. – Всичко знае.

Дорийн кимна в знак че разбира думите ѝ. Най-добре е да не провокираш душевноболни. Беше го научила от майка си.

– Сигурна съм, че знае.

– Говори ми разни неща, нали разбирате.

Дорийн кимна отново. Внезапно се почувства глупаво. Вратата на вагона се отвори със съскане зад гърба ѝ. Трябваше да побърза, ако не искаше да чака следващия влак.

Понечи да се обърне, когато изпод парцаливото одеяло се стрелна слаба ръка. Костеливи пръсти обхванаха китката и. Дорийн инстинктивно дръпна ръката си, но за нейна изненада старицата не я пусна.

Като шумолеше с дрипите си, тя се приближи още повече.

– Брауни е добро куче – каза дрезгаво, като пръскаше слюнка. – Той знае. Той е добро куче.

Дорийн се освободи от хватката ѝ.

– Аз... трябва да тръгвам.

Жената не възрази. Ръката и изчезна някъде сред гънките на дрипите.

Дорийн тръгна заднешком към отворената врата, без да изпуска от поглед старицата. Останала сама, тя сякаш реши да изчезне в дрипите и мъчителните си видения. Дорийн забеляза, че кучето я гледа. Докато вратите се затваряха, чу как бездомницата промърмори:

– Брауни. Той знае. Знае, че днес всички ще умрем.

13:55 СТВ (11:55 местно време).

Алеутски острови, Аляска

На сутринта преди затъмнението Джими Помаутук се изкачваше по ледения склон с придобитата от практиката предпазливост. Кучето му Нанук вървеше няколко крачки пред него. Едрият маламут¹ познаваше чудесно пътеката, но винаги предано бдеше над господаря си и не се отдалечаваше много.

Като стъпваше бавно след старото куче, Джими водеше трима английски туристи, двама мъже и една жена, към върха на Ледената планина – най-високото място на Фокс Айлънд. Гледката оттам беше великолепна.

Прадедите му инуити² бяха идвали тук, за да отдават почит на великия Орка, като издигали дървени тотеми и принасяли в жертва свещени камъни, които хвърляли от скалите в морето.

За първи път тук го бе довел праядо му. Беше още малко момче, когато стъпи на свещеното място. Това бе преди тридесет години.

Днес мястото фигурираше в безбройните туристически карти и корабчетата на „Зодиак“ пристигаха от различни посоки, за да избълват човешкия си товар върху пристанищните докове на живописното селце Порт Ройсън.

Освен старото пристанище, другата основна забележителност на острова бяха скалите на Ледената планина. В ясен ден като днешния можеше да се види целият Алеутски архипелаг, прострял се в една безкрайна дъга. Гледката е била безплатна за предците му, но в съвременния свят струваше четиридесет долара в ненатоварените сезони и шестдесет – през по-топлиите месеци.

– Още колко остава да се катерим, по дяволите? – обади се глас зад

1. Порода ескимоско куче – Б. пр.

2. Ескимоси – Б. пр.

гърба му. – Задникът ми замръзна!

Джими се обърна. Беше предупредил групата, че температурите ще спаднат, когато се изкачат по-нависоко. Тримата бяха облечени с якета, ръкавици и обувки по последния писък на модата, диктувана от Еди Бауер. Скъпите екипи бяха току-що купени. На якето на жената още висеше етикет с цена.

Джими посочи към мястото, където току-що бе изчезнало кучето, и кимна.

– Ще стигнем след това изкачване. Пет минути. Там има заслон.

Недоволният турист погледна часовника си и изсумтя.

Джими изви очи към небето и продължи катеренето. Ако не беше заплащането, с радост би метнал цялата компания от скалите. Жертвоприношение за океанските богове на предците му. Но както винаги, той просто продължи напред и най-сетне стигнаха.

Чу зад себе си как спътниците му ахнаха. Такава бе реакцията на повечето посетители. Джими се обърна, за да изговори обичайната си реч за значението на това място, но откри, че вниманието на спътниците му не е насочено към забележителните пейзажи. Те трескаво се опитваха да скрият всеки сантиметър от кожата си, изложен на мекия вятър.

– Ама че студ! – обади се вторият мъж. – Дано обективите издържат. Не ми се мисли, че съм се мъкнал до проклетото място, а може да не покажа нищичко от него.

Джими стисна юмрук. Положи усилие, за да овладее тона си.

– Заслонът е в орази горичка от черни борове. Искате ли да отидем да се стоплим? Ще трябва да почакаме до затъмнението.

– Слава Богу! – жената се облегна на мъжа, който се беше оплакал пръв. – Да побързаме, Реджи.

Сега беше ред на Джими да ги следва. Англичаните се понесоха към линеещите борове, сгушили се в малката падина. Нанук се приближи до него и тикна нос в дланта му. Просеше си почесване зад ухото.

– Добро момче, Нанук – смънка Джими.

Погледът му се спря върху струйката дим в небето. Синът му явно бе приключил със задълженията си и бе сложил въглища, преди да отиде на континента. Щеше да празнува затъмнението с приятели.

Вълна от меланхолия връхлетя Джими при мисълта за единствения му син. Не можеше да си обясни защо бе обхванат от това внезапно чувство. Поклати глава. Мястото му въздействаше. Тук сякаш винаги имаше нечие присъствие. Може би боговете на предците ми, полу на шега си помисли той.

Продължи нататък към топлината на заслона. Изведнъж му се присиска да избяга от студа не по-малко, отколкото на туристите. Очите му проследиха димния стълб към слънцето, издигнало се над хоризонта на изток. Затъмнение. Предците му го описваха като кит, който поглъща слънцето. Щеше да настъпи през следващите няколко часа.

Нанук внезапно Заръмжа. Джими се обърна към кучето си. Маламютът гледаше на юг. Джими се намръщи и проследи погледа му.

Скалите бяха пусти, като се изключи дървеният тотем. Беше зальгалка за туристите, изработен на струг някъде в Индонезия и докаран тук. Дори дървото не бе характерно за този регион.

Нанук продължаваше да ръмжи. Джими не можеше да разбере какво го обезпокои.

– Тихо, момче.

При тези думи винаги послушният Нанук млъкна, но не престана да трепери.

Джими присви очи и се загледа в пустото море. Устните му замълвиха стара молитва, която бе научил от дядо си. Учуди се, че изобщо си спомня думите. Не можеше да обясни защо изпита нужда да ги произнесе тъкмо сега. За да оцелее в Аляска, човек трябваше да се научи да уважава природата и собствените си инстинкти. Сега Джими се довери на своите.

Сякаш редом до него стоеше дядо му. Две поколения, наблюдаващи морето. Дядо му имаше любим израз за моменти като този: „Вятърът мирише на буря.“

16:05 СТВ (10:05 местно време).

Аганя, остров Гуам

На сутринта преди затъмнението Джефри Хесмайър ругаеше лошия си късмет, докато бързаше по коридорите на губернаторската резиденция. Първата сесия на конференцията бе прекъсната за закуска. Представителите на Съединените щати и Китайската народна република щяха да заседават отново едва след предвиденото наблюдение на затъмнението.

През това време Джефри в качеството си на младши помощник трябваше да преписва и ксерокопира бележките на държавния секретар от сутрешната сесия, след което да ги раздаде на членовете на американската делегация. И докато останалите асистенти се тълпяха пред бюфета в градинския атриум и установяваха контакти със старшите

служители от екипа на президента, той трябваше да се прави на стенограф.

Отново прокле късмета си. Какво изобщо търсеха тук, в средата на Пасифика? По-скоро адът би замръзнал, отколкото да се сключи някакъв договор за ядрено оръжие между двете тихоокеански сили. Нито една от страните не бе склонна на отстъпки, особено по отношение на най-важните точки. Президентът отказа да спре разширяването на новата система за противоракетна отбрана към включването на Тайван. Китайският министър-председател пък отхвърляше всички опити да се ограничи разпространението на техните междуконтинентални ракети, способни да носят ядрени бойни глави. Конференцията, проточила се вече цяла седмица, успя само да засили напрежението.

Единственият светъл момент бе през първия ден, когато президентът Бишоп прие подаръка на китайския министър-председател – нефритена скулптура в естествен ръст, изобразяваща древен китайски воин на боен кон, точно копие на една от прочутите теракотени статуи от Ксиан. Пресата трескаво снимаше двамата държавни глави, застанали до паразителната фигура. Беше ден, изпълнен с надежда, която и до този момент не бе дала никакъв плод.

Джефри стигна до офисите, определени за американската делегация, и размаха пропуска си към мъжа от охраната, който студено му кимна. Стигна до бюрото си и се свлече в коженото кресло. Макар че негодуваше срещу подобна унижителна задача, трябваше да покаже най-доброто от себе си.

Внимателно подреди записките до компютъра и се захвана за работа. Пръстите му летяха по клавиатурата и бележките на секретаря Елиът се превръщаха в ясен и жив текст. Постепенно раздражението изчезна. Надзъртането в задкулисните политически игри по време на конференцията го бе заинтригувало. Изглежда президентът бе склонен да се откаже от Тайван, но се пазареше за възможно най-много отстъпки от страна на китайското правителство и настояваше за мораториум върху всякакво бъдещо разпространение на ядрено оръжие и влизането на Китай в Режима за контрол над ракетните технологии, който ограничаваше износа на информация за ракетите. Очевидно Елиът мислеше, че целите са постижими, стига президентът да изиграе картите си правилно. Китайците не искаха война заради Тайван. Всички щяха да пострадат.

Джефри бе така погълнат от работата, че не усети как някой се беше приближил. Тихото кашляне зад гърба му го стресна. Обърна се със стола си и видя висок мъж с посребрена коса. Носеше риза и

вратовръзка, но самото му бе праметнато небрежно през ръката.

– Е, какво мислите, господин Хесмайър?

Джефри се изправи така енергично, че столът му се плъзна назад и се удари в празното съседно бюро.

– Гос... господин президент!

– Спокойно, господин Хесмайър. – Даниъл Р. Бишоп, президентът на Съединените американски щати, се наведе над бюрото на Джефри и се зачете в недовършения превод на бележките на държавния секретар.

– Какво мислите за позицията на Том?

– Държавния секретар? Господин Елиът?

Президентът се изправи и уморено се усмихна.

– Да. Учите международно право в Джорджтаун, нали така?

Джефри примигна. Не беше и подозирал, че президентът Бишоп го е забелязал сред стотиците други сътрудници и асистенти, трудещи се неуморно в Белия дом.

– Да, господин президент. Завършвам следващата година.

– Най-добрият в курса и специализация по проблемите в Азия, доколкото съм осведомен. И какво е вашето мнение за конференцията? Смятате ли, че ще успеем да придумаме китайците да сключат споразумение?

Джефри нервно облиза устни. Не смееше да вдигне поглед към стоманеносините очи на Даниъл Бишоп – героя от войната, държавника и лидера на свободния свят. Започна да мънка.

– Говорете, млади човече. Няма да ви се сърдя. Просто искам да знам откровеното ви мнение. Защо според вас помолих Том да ви възложи тази задача?

Джефри така се слиса, че съвсем изгуби дар слово.

– Дишайте, господин Хесмайър.

Джефри послуша съвета. Пое дълбоко дъх, прочисти гърлото си и се опита да внесе ред в мислите си. Започна бавно.

– Мисля... мисля, че държавният секретар правилно оценява желанието на континентален Китай да интегрира икономически Тайван. – Проучих присъединяването на Хонконг и Макао. Изглежда китайците използват тези райони като експеримент за интегриране на демократични икономики в комунистическа структура. Според някои наблюдатели експериментите са подготовка за опитите на Китай да преговаря за реинтеграцията на Тайван и да демонстрира как от подобен съюз може да има полза за всички.

– А нарастващият ядрен арсенал на китайците? Увлечен в

дискусията, Джефри заговори по-бързо. – Откраднали са ядрените и ракетните технологии от нас.

Но сегашната производствена инфраструктура на Китай далеч не е в състояние да се възползва от тези технологии. В много отношения страната си остава аграрна и не е готова за надпревара в областта на ядреното въоръжаване.

– Вашата преценка?

– Китайците видяха как подобна надпревара разори Съветския съюз. Едва ли ще повторят подобна грешка. Ако иска да запази позицията си на световна сила, през следващото десетилетие Китай трябва да обърне сериозно внимание на технологичната инфраструктура. Не може да си позволи състезание по далечно пикаене със Съединените щати.

– Състезание по далечно пикаене ли?

Очите на Джефри се разшириха. Лицето му пламна.

– Съжалявам...

Президентът вдигна ръка.

– Не, оценявам сравнението.

Внезапно Джефри се почувства като пълен идиот. Що за глупости дрънкаше? Как смее да си мисли, че възгледите му заслужават президентът Бишоп да си губи времето с тях?

Президентът се изправи до бюрото и облече самото си.

– Мисля, че сте прав, господин Хесмайър. Никая държава не би искала да финансира нова студена война.

– Да, сър – тихо измънка Джефри.

– Може би има надежда въпросът да се уреди, преди отношенията ни да се влошат още повече, но за това ще е необходима ловкост. – Президентът тръгна към вратата. – Довършете работата си тук и елате на празненството в градината, господин Хесмайър. Жалко ще бъде да пропуснете първото слънчево затъмнение за хилядолетието.

Джефри откри, че езикът му внезапно е станал прекалено дебел, за да може да отговори. Президентът излезе от стаята. Джефри се стовари в креслото си и потъна в него. Президентът Бишоп го бе слушал... и се бе съгласил с него!

Благодари на звездите за благосклонната си съдба, изправи се и се зае с работата с нов прилив на енергия.

Този ден обещавахе да бъде незабравим.

По време на затъмнението

6:44 СТВ.

Сан Франциско, Калифорния

Дорийн Маклауд се вираше над залива на Сан Франциско от балкона на бизнесцентъра. Гледката се простираше чак до вълноломите. Можеше дори да види хората, събиращи се на площад „Жирардели“. Купонът набираше сила. Но не тълпата привлече вниманието ѝ. Дорийн гледаше, нагоре към явлението, което можеше да се види веднъж в живота.

Над сините води висеше черно слънце – короната ярко пламтеше около луната, закрила дневното светило.

През специалните очила, поръчани от „Шарпър Имидж“, Дорийн виждаше как струите пламъци изригваха в дълги потоци по ръба на слънцето. Протуберанси. Астрономите бяха предсказали по Си Ен Ен зрелищно затъмнение поради необичайно засилената слънчева активност, комбинирана с позицията на луната. Прогнозите им се оправдаха.

Другите адвокати и служители около нея издаваха възклицания на изумление и благоговение.

От повърхността на слънцето изригна огромен протуберанс. Радиото, което бе останало включено някъде вътре, внезапно запраща. Още едно предсказание на астрономите се бе сбъднало – по Си Ен Ен бяха предупредили, че слънчевата активност може да предизвика краткотрайни смущения, причинени от слънчевата радиация, която щеше да бомбардира горните слоеве на атмосферата.

Дорийн се възхищаваше на черното слънце и отражението му в залива. В какво чудесно време живееше!

– Някой усети ли това? – с леко безпокойство попита една от секретарките.

Точно тогава Дорийн го усети. Подът трепереше. Настана гробна тишина. Радиото силно изпраща. Керамичните саксии започнаха да се тресат.

– Земетресение! – ненужно извика някой.

При положение че живееш толкова години в Сан Франциско, треперещият под не бе особена причина за паника. Но въпреки това всеки криеше някъде в потайните кътчета на съзнанието си страха от „Големия трус“.

– Всички вътре – нареди шефът на фирмата. Тълпата се понесе към отворената врата. Дорийн забави крачка. Погледна над залива. Черното слънце висеше над морето като дупка в небето.

Спомни си още едно предсказание за този ден. Старата дрипава бездомница и нейното куче.

„Днес всички ще умрем.“ Дорийн отстъпи от парапета към отворената врата. Балконът под краката ѝ започна да се люлее заплашително. Не беше поредният слаб трус.

– Бързо! – Шефът отново бе поел командването. – Всеки да застане на безопасно място!

Дорийн се затича към вътрешните офиси, но дълбоко в себе си знаеше, че там няма безопасно място. „Всички ще умрат.“

16:44 СТВ (14:44 местно време).

Алеутски острови, Аляска

Джими Помаутук се взираше в затъмненото слънце от скалите на Ледената планина. До него Нанук нервно пристъпваше напред-назад. Някъде отляво тримата англичани възторжено си крещяха един на друг. От възбуда отдавна бяха забравили за студа. Блясъкът на светкавиците и бръмченето на камерите допълнително подсилваха несвързаните им възклицания.

– Видя ли това изригване!

– Господи, мамка му! Какви снимки ще излязат! Джими въздъхна и се намести на импровизирания си стол от студен камък. Облегна се на дървения тотем и продължи да гледа към черното слънце над Пасифика. Светлината бе странна. Островите изглеждаха като изсечени, почти нереални. Дори самият океан сякаш бе от стъкло със синкавосребристо сияние.

Нанук отново започна тихо да ръмжи. Кучето бе неспокойно цялата сутрин. Нямаше как да разбира какво става със светлината.

– Просто един гладен дух на кит изядва слънцето – тихо прошепна Джими на кучето си и посегна да го погали, но откри, че то е изчезнало.

Джими се намръщи и погледна през рамо. Едрият маламют стоеше на няколко крачки от него и трепереше. Не гледаше към слънцето над океана, а на север.

– Господи! – Джими се изправи и погледна в същата посока.

Цялото северно небе, помръкнало от затъмнението, бе залято с вълни и вихрушки от искрящ лазур и трептяща жарава. Разперваха се над

хоризонта и се катереха високо в небето. Джими знаеше какво е това – aurora borealis, Северното сияние. През целия си живот не го бе виждал толкова ярко. Светлините се плискаха и завихряха в надигащи се вълни, сякаш и в небето имаше блестящ океан.

– Мислех си, че по това време на годината не може да се види Северното сияние – обади се един от англичаните, привлечен от възклицанието му.

– Не може – тихо отговори Джими.

Жената, името ѝ беше Ейлийн, се приближи до него. Камерата беше залепена за лицето ѝ.

– Прекрасно е. Почти колкото затъмнението.

– Сигурно слънчевите изригвания го причиняват – отговори приятелят ѝ. – Бомбардират горните слоеве на атмосферата със заредени частици.

Джими запази мълчание. За един инуит Северното сияние бе свързано с важни знамения и поличби. Сияние през лятото бе предвестник на катастрофа.

Сякаш чул мислите му, тотемът затрепери под дланта му.

Нанук започна да вие – нещо, което не бе правил никога досега.

– Да не би да има земетресение? – разтревожено попита Ейлийн и най-сетне свали камерата.

Вместо отговор силен трус разлюля острова. Ейлийн падна на четири крака и изпищя задавено. Двамата англичани се спуснаха да ѝ помагат.

Джими запази равновесие. Пръстите му все още се впибах в дървения тотем.

– Какво ще правим? – извика жената.

– Всичко ще се оправи – опита се да ѝ успокои приятелят ѝ. – Тук сме в безопасност.

Джими гледаше към островите, окъпани в неземната светлина. „0, Господи!“ Зашепна благодарствена молитва, че синът му бе отишъл на континента.

Навътре в Пасифика най-отдалечените острови от архипелага потъваха в дълбините подобно на някакви гигантски морски чудовища. Морските богове най-сетне се бяха появили, за да си ги поискат обратно.

16:44 СТВ (10:44 местно време).

Аганя, остров Гуам

Джефри Хесмайър стоеше в градината на губернаторската резиденция и гледаше в захлас пълното слънчево затъмнение. През своите двадесет и шест години бе виждал и други затъмнения, но само частични. Неслучайно за място на конференцията бе избран остров Гуам – той бе единствената американска територия, където можеше да се наблюдава пълно затъмнение.

Джефри изпитваше трепетно вълнение от възможността да наблюдава рядкото явление. Беше приключил с копирането на бележките на държавния секретар и му остана достатъчно време, за да хване края на природния спектакъл.

Сложи се евтини защитни очила и застана при другите американски делегати до западния вход в градината. Китайците се бяха скупчили в отсрещния край на атриума. Между двете групи почти нямаше контакти. Сякаш самият Пасифик продължаваше да ги разделя.

Без да обръща внимание на напрежението в атриума, Джефри продължи да гледа слънчевата корона и могъщите изригвания зад луната. Няколко протуберанса пробляснаха далеч в тъмното небе.

– Поразително, нали? – произнесе нечий глас до рамото му.

Джефри се обърна и за втори път видя президента точно зад гърба си.

– Господин президент! – той понечи да свали очилата си. – Оставете ги. Наслаждавайте се на гледката. През следващите две десетилетия не се очаква втора такава.

– Д-да, сър. – Джефри бавно обърна отново поглед към небето.

Президентът също гледаше нагоре, когато тихо заговори: – За китайците затъмнението е предупреждение, че вълните на съдбата ще се променят съществено. Или за добро, или за лошо.

– За добро – отговори Джефри. – За добро и на двата народа.

– Оптимизмът на младостта – потупа го по рамото президентът. – Трябва да ви уредя да си поговорите с вицепрезидента.

Последните думи бяха съпроводени с насмешливо сумтене.

Джефри разбра намека. Вицепрезидентът Лоурънс Нейф имаше свои собствени възгледи как да се справи с една от последните комунистически твърдини. Макар че външно подкрепяше опитите на Бишоп за дипломатическо решаване на китайския въпрос, зад кулисите Нейф яростно настояваше за по-агресивни действия.

– Ще успеете да изгладите недоразуменията около съглашението – каза Джефри. – Убеден съм.

– Отново този проклет оптимизъм. – Президентът се обърна и

кимна на знака, даден му от държавния секретар. Въздъхна уморено и отново потупа Джефри по рамото. – Май е време пак да опитаме да оправим отношенията между двете страни.

И тъкмо направи крачка встрани, когато земята се разтресе.

Джефри усети как ръката на Бишоп се впи в рамото му. И двамата с мъка успяваха да се задържат на крака.

– Земетресение! – извика Джефри.

Разнесе се силен звън на счупено стъкло. Джефри погледна нагоре и закри лице с ръка. Всички прозорци на резиденцията на губернатора бяха изпотрошени. Неколцина членове на делегацията, които се намираха най-близо до стените на атриума, лежаха на земята, целите нарязани и кървящи от посипалите се парчета.

Джефри понечи да им се притече на помощ, но не посмя да изостава президента. В другия край на атриума китайците тичаха към вътрешността на сградата, търсейки прикритие.

– Господин президент, трябва да отидем на безопасно място – каза Джефри.

Тътенът под краката им се засилваше. Една ледена скулптура на лебед с дълга шия се сгромоляса на земята.

Обграден от двама едри агенти на тайните служби, държавният секретар си проправи път през ужасената тълпа към тях и сграбчи президента за лакътя. Трябваше да крещи, за да надвика рева и трясъка наоколо.

– Хайде, Дан, да се връщаме към Еър Форс 1. Не те искам тук, когато островът започне да се разпада.

Бишоп отблъсна ръката му.

– Но аз не мога да напусна...

Някъде на изток се чу силен взрив, който сложи край на всички разговори. В небето се издигна огнена топка. Джефри проговори пръв:

– Сър, трябва да тръгвате.

Лицето на президента остана все така напрегнато и загрижено. Джефри знаеше, че човекът бе служил във Виетнам и не бе свикнал да бяга от опасността.

– Длъжен си – добави Том. – Нямах право да рискуваш себе си, Дан. Вече си лишен от този лукс... откакто положи клетвата.

Президентът се преви под тежестта на аргументите. Трусовете ставаха все по-силни. По тухлените стени на резиденцията запълзяха пукнатини.

– Добре. Да вървим – стегнато каза той. – Но се чувствам като

страхливец.

– Разпоредих се отзад да те чака кола – каза Елиът и когато президентът тръгна, съпровождан от двамата телохранители, се обърна към Джефри. – Отиваш с Бишоп. Погрижи се да се качи в самолета.

– Ами... ами вие?

Том отстъпи крачка назад.

– Ще събера колкото мога повече хора от делегацията и ще ги пра-
та на летището. – Преди да се обърне, той спря строгия си поглед върху
асистента. – Погрижи се самолетът да излети, ако се появи и най-малка
опасност за президента. Не ни чакай.

Джефри преглътна мъчително и кимна, след което побърза да нас-
тигне президента.

– Май китайците в крайна сметка са прави – промърмори на себе си
Бишоп, като гледаше затъмненото слънце.

След затъмнението

18:45 СТВ.

Сан Франциско, Калифорния

Докато нощта се спускаше над града, Дорийн Маклауд си пробива-
ше път през разбития асфалт към Руския хълм. Носеха се слухове, че
Армията на спасението е организираща там лагер. Молеше се да е исти-
на. Гладна и жадна, тя трепереше в студената вечер, а неизменната мъг-
ла пълзеше от залива към опустошения град. Земетресението най-сетне
бе отминало с изключение на отделни остатъчни трусове. Пораженията
вече бяха нанесени.

Изтощена и с треперещи крака, Дорийн погледна през рамо и се
втрени поразена в онова, което доскоро бе бляскав град, издигащ се
над залива. Задушлив дим и сажди покриваха всичко. Пожарите осветя-
ваха мъглата отдолу и създаваха зловещи ореоли над разрушенията. От
мястото, където се намиреше Дрийн, чак до морето Сан Франциско тъ-
неше в развалини. Огромни пропасти разцепваха града, сякаш гигантски
чук се бе стоварил отгоре.

Сирените продължаваха да вият, но вече нямаше какво да се спася-
ва. Само няколко сгради изглеждаха непокътнати. Повечето се бяха
сгромолясали или стърчаха без фасади и разкриваха разнебитените вът-
решни помещения.

Дорийн бе потресена от броя трупове, покрай които мина по пътя нагоре. Раната на главата ѝ кървеше, но все пак се бе отгървала почти невредима. Сърцето ѝ се късаше при вида на семействата, събрали се около изгорелите си домове и смазаните тела на близките си. Но откри у себе си онова, което бе забелязала у другите оцелели – сетивата ѝ бяха притъпени от болката и шока.

На върха на следващия хълм видя ярка светлина – не огън, а чиста бяла светлина. Надеждата се събуди отново. Сигурно това бе лагерът на Армията на спасението. Продължи забързано нататък. Стомахът ѝ се бунтуваше.

„О, моля те...“ Катереше се и пълзеше напред. Заобиколи един преобърнат автобус и се озова до източника на ярката светлина. Тъпла мъже, покрити с прах и мръсотия, копаеха в останките на някакъв склад. Бяха отворили контейнер с фенерчета и ги предаваха на останалите.

Нощта се спускаше бързо и светлината се превръщаше в насъщна необходимост.

Дорийн тръгна към тях. Може би щеше да получи фенерче.

Двама от мъжете се обърнаха към нея. Тя срещна погледите им, отвори наполовина уста да помоли за помощ, но забеляза твърдост в очите им.

Спря. Едва сега забеляза, че мъжете са облечени в еднакви дрехи. На гърбовете им имаше номера, над които бяха изписани думите КАЛИФОРНИЙСКА ИЗПРАВИТЕЛНА СИСТЕМА. Затворници. По лицата на мъжете се появиха широки усмивки.

Обърна се да побегне, но зад нея вече стоеше един от тях. Опита се да го удари, но той отблъсна ръката ѝ и така силно я зашлеви през лицето, че тя падна на колене.

Ослепена от болката и шока, Дорийн чу как приближават и други.

– Не! – изстена тя и се сви на кълбо.

– Оставете я – излая нечий глас. – Нямаме време. Трябва да се разкараме от шибания град, преди да е довтасала Националната гвардия.

В отговор се разнесе мърморене, но Дорийн чу как нападателите ѝ отстъпват назад. Заплака от облекчение и ужас.

Главатарят се изправи пред нея. Тя вдигна обляното си в сълзи лице, готова да благодари за проявената милост. Вместо това се озова пред дуло.

– Вземете всички амуниции! – извика главатарят към останалите. – И не забравяйте котлони и бутилки с газ!

После натисна спусъка, без изобщо да поглежда към нея. Дорийн

чу трясъка от оръжието и усети как тялото ѝ полита назад. След това светът изчезна.

20:15 СТВ (18:15 местно време).

Алеутски острови, Аляска

С падането на нощта Джими Помаутук стискаше здраво тотемния стълб, изобразяващ боговете на прадедите му. Доскоро той гордо се издигаше на върха на Ледената планина, а сега се носеше във водата и се люлееше по вълните. Джими не го изпускаше. Правеше всичко възможно да държи тялото си над водата, но вълните неуморно се опитваха да го съборят от тотема.

Преди часове бе успял да отскубне тотема с циментовата му основа, докато водата пълзеше нагоре по скалите на Ледената планина. Остробът потъваше изненадващо плавно и му даде достатъчно време да използва брадвата от заслона, за да отсече стълба. Когато водите наближиха върха, той бутна дървото. Тримата англичани отдавна бяха побягнали надолу по пътеката към Порт Ройсън. Джими се бе опитал да ги спре, но те така и не го чуха. Паниката ги бе направила глухи.

Останал сам, той бе скочил от скалата и бе доплувал до тотема. Нанук остана на края на скалата, като пристъпваше напред-назад. Не знаеше какво да направи. Джими не можеше да спаси старото си куче. Знаеше, че самият той трудно ще оцелее.

С натезало сърце бе яхнал тотема и бе започнал да гребе към далечния континент. Лаят на Нанук се носеше над водата, докато остробът не се изгуби далеч назад.

Чувството за вина го измъчваше. Отново чу лая. Но това не бе дух. Обърна се и видя как нещо пляска към него на няколко метра встрани. Мярна се черно-бяла козина.

В сърцето му забушуваха радост и тревога. Старото куче не се бе предало и Джими знаеше, че ще направи всичко възможно да го спаси.

– Хайде, Нанук! – извика той през тракащите от студ зъби. – Домъкни си задника насам.

Посинелите му устни се разтеглиха в усмивка, когато в отговор се разнесе лай.

След това нещо се надигна от вълните зад плуващото куче. Дълга черна перка, прекалено голяма за акула. Орка. Кит убиец.

Сърцето на Джими се сви. Протегна ръка към кучето си, но напразно. Перката изчезна. Джими затаи дъх, като се молеше на древните

богове да спасят другаря му.

Внезапно около кучето изригна бял фонтан. Нанук заскимтя, предущайки съдбата си. След това изчезна сред поток кървава пяна. Черната перка се издигна за малко над вълните, после потъна.

Без да помръдва, Джими се носеше по вълните, яхнал дървото. Пръстите му се впиваха в изображенията на боговете на прадедите му – Мечка, Орел и Орка. Възцари се тишина. Океанът бързо се успокои, заличавайки всяка следа от безмилостната атака.

Усети горещите сълзи да се стичат по измръзналото му лице. В мъката отпусна чело на дървото.

Притъмнялото небе се озари в неестествен червен цвят. Джими вдигна глава и видя източника на светлината вляво. Сигнална ракета. Забеляза катер на Бреговата охрана. Седна и размаха ръка.

– Помощ! – завика той, като се мъчеше да запази равновесие върху дънера.

Отговори му къс сигнал. След това се разнесе слаб глас:

– Виждаме те! Стой на място!

Джими спусна ръка и се притисна до стълба. Позволи си да въздъхне с облекчение. Тогава го усети. Нечие близко присъствие. Обърна глава и погледна напред.

Право срещу него се носеше друга черна перка. Предният ѝ ръб закачи края на дървото, побутна го, изпробва го.

Джими бавно измъкна краката си от водата.

От лявата му страна се появи втора перка... и още една. Глутницата китове убийци бавно го обкръжи. Джими разбра, че катерът няма да успее да стигне навреме. Така и стана. Нещо силно блъсна тотема отдолу и го изхвърли цял метър нагоре във въздуха. Джими полетя, като се мъчеше да се задържи за дървото.

Падна обратно и потъна. Вече бе така премръзнал, че едва усети ледената вода. Отвори очи. На огнената светлина на сигналната ракета видя огромните сенки, които все така продължаваха да кръжат около него. Опита се да остане неподвижен, въпреки че замръзналите му дробове се бореха за глътка въздух. Остави тялото си само да изплува на повърхността.

Преди да стигне вълните, една от сенките се приближи. За миг той се взря в черното око с големина на юмрук. Точно тогава главата му искочи над водата. Джими изви врат и конвулсивно пое въздух.

Катерът на Бреговата охрана се движеше с пълна скорост към него. Явно екипажът бе забелязал нападението.

Джими затвори очи. Бяха твърде далеч.

Нещо склещи краката му. Не почувства никаква болка, само неимоверно стягане. Крайниците му бяха прекалено измръзнали, за да усетят зъбите. Докато прожекторът на катера кръстосваше над него, тялото му бе завлечено в дълбините от боговете на народа му.

22:56 СТВ (18:56 местно време).

Боинг 747 – 200В на височина 9000 м, на път от Гуам

В заседателния салон на Еър Форс 1 Джефри Хесмайър наблюдаваше как президентът реагира на кризисната ситуация. Старшите помощници и съветници се бяха събрали около бюрото му.

– Искам бърза справка, Том. Колко силни са били трусовете?

Държавният секретар Елиът седеше от дясната страна на президента. Лявата му ръка бе стегната в шина и привързана пред гърдите му. Джефри забеляза изцъклените от морфина очи на Том Елиът, но човекът бе изненадващо бодър и във форма. Със здравата си ръка той разлисти купищата распечатки пред себе си.

– Още е много рано за точни сведения, но очевидно е засегнат целият Тихоокеански пръстен. Получаваме доклади от Нова Зеландия до Аляска. Също така от Япония и Китай на изток, както и от цялото западно крайбрежие на Централна и Южна Америка.

– А Съединените щати? Някакви новини? Лицето на Том стана още по-мрачно.

– Сведенията остават хаотични. Сан Франциско все още е подложен на остатъчни трусове. Лос Анджелис е в пламъци – сведе поглед към листа, сякаш не искаше да съобщи следващата новина. – Целият Алеутски архипелаг е потънал.

Около масата се разнесоха възклицания.

– Нима е възможно? – попита президентът.

– Сателитните снимки го потвърждават – тихо отвърна Том. – По-лучихме данни и от Хаваите. – Той вдигна поглед от купчината листа. – Приливните вълни са се стоварили върху островите четиридесет минути след първоначалните трусове. Хонолулу все още е под водата. Хотелите на Уайкики са съборени като домино.

Докато Изреждането на пораженията продължаваше, лицето на президента губеше цвят. Устните му се свиха в две тънки линии. Джефри никога не бе виждал Бишоп така състарен.

– Толкова много жертви... – тихо промърмори президентът.

Том завърши доклада си с подробно описание на изригването на вулкан до Сиатъл. Градът бе погребан под цял метър пепел.

– Огненият пръстен – тихо възкликна Джефри. Чува го.

– Какво означава това, господин Хесмайър? – запита президентът.

Джефри усети как погледите на всички се приковаха към него.

– На... Наричат Тихоокеанския пръстен още и Огнен пръстен заради засилената му сеизмична активност – земетресения и изригвания на вулкани.

Президентът кимна и се обърна отново към Том.

– Добре, но защо точно сега? Защо тъй внезапно? Какво е причинило този катаклизъм по целия Пасифик?

Том поклати глава.

– Още сме много далеч от разясняването на този въпрос. Първо трябва да вдигнем страната от развалините. Съветът на началник-щабовете на Въоръжените сили и кабинетът се събират по нареждане на вице-президента. Службата по борба с бедствията е вдигната по тревога. Чакай само нашите заповеди.

– Тогава да се залавяме за работа, господа – започна президентът. – Трябва...

Самолетът се разтресе. Някои от членовете на екипа изпопадаха на пода. Президентът остана на мястото си.

– Какво беше това, по дяволите? – изруга Том.

Капитанът сякаш го чу и се обади по интеркома.

– Извинете за малкото неудобство, но попаднахме в неочаквана турбулентна зона. Ще... ще ни пораздруса още малко. Моля, затегнете предпазните колани.

Джефри усети фалшивата нотка в приповдигнатия тон на пилота. Зад думите му се усещаше тревога. Президентът присви очи и хвърли поглед към Том.

– Ще проверя. – Държавният секретар започна да разкопчава колана си.

Президентът докосна наранената му ръка, за да го спре. После се обърна към Джефри и направи знак на един от охраната.

– Момчета, вашите крака ви слушат по-добре.

Джефри разкопча колана си.

– Разбира се.

Стана и се присъедини към облечения в син костюм агент на тайните служби.

Двамата излязоха от заседателния салон и продължиха напред

покрай личните помещения на президента към кабината на боинга. Докато приближаваха вратата, Джефри забеляза ослепително ярко проблясване в един от страничните прозорци.

– Какво... – започна той. В същия миг самолетът рязко се наклони.

Джефри се блъсна в преградната стена и се стовари на пода. Тъпанчетата му изпукаха. Откъм пилотската кабина чу ужасените викове и команди на екипажа.

Изтласка се нагоре и залепи лице в илюминатора.

– Мили Боже...

23:18 СТВ (02:18 местно време).

Въздушен контрол, военновъздушна база Ендрюс, Мериленд

Сержант Мич Клемънс сграбчи слушалката на червения телефон над редицата радарни екрани. Извика секретната линия и набра кода на командира. Базата бе в състояние на пълна бойна тревога и от другата страна отговориха моментално.

– Да?

– Сър, имаме проблем.

– По-точно?

Плувал в пот, Мич Клемънс не откъсваше очи от монитора, който следеше самолет с обозначение УС – 25А. При нормални обстоятелства той блестеше с ярка жълта светлина. Сега мигаше. В червено.

Гласът на сержанта трепереше.

– Изгубихме Еър Форс 1.

1. „Наутилус“

24 юли, 15:35.

75 мили югозападно от о-в Уейк, Централен Пасифик

Джак Къркланд бе пропуснал затъмнението.

Там, където се плъзгаше той, нямаше слънце. Обгръщаше го вечната тъмнина на океанската бездна. Единствената светлина идваше от двойката ксенонови прожектори, монтирани на носа на едноместната подводница. Новата му играчка „Наутилус 2000“ беше извадена на първото си пробно потапяне. Дълго едва два метра и половина, тяло на миниподводницата бе изработено от титан и беше оформено като дундесто торпедо, върху което се бе настанил акрилен купол. Към долната му страна бе прикачена рамка от неръждаема стомана, за която бяха закрепени акумулаторните батерии, двигателната секция, електрогенераторът и прожекторите.

Ярките лъчи на двата прожектора образуваха конус, разсичащ тъмнината на тридесетина метра напред. Управляваше уредите с пръсти и се оглеждаше. С крайчеца на окото си провери аналоговия дълбокомер. Наближаваше четиристотин и петдесет метра. Дъното на падината трябваше да е някъде наблизо. Данните от хидролокатора върху компютърния дисплей потвърдиха преценката му. Оставаха не повече от два клафтера³. Сигналите се чуваха на хидролокатора все по-близо и по-близо.

В седнало положение главата и раменете на Джак се подаваха в акрилният купол и той разполагаше с пълна панорамна гледка. Макар кабината да бе просторна според повечето хора, за високия над метър и деветдесет Джак бе доста тесничко в стоманената рамка. Все едно да караш закрыта моторетка, помисли си той. С тази разлика, че управляваш с крака.

Двата педала в основния корпус контролираха не само скоростта, но и посоката на четирите дюзи с мощност една конска сила. Със заучено движение Джак отпусна десния педал и натисна левия. Подводницата плавно зави наляво и надолу. Лъчите изтръгнаха дъното от вечния му

3. Морска мярка за дължина, равна на 1,83 м – Б. пр.

мрак.

Джак намали скоростта до бавно пълзене. Навлезе в естествена страна на чудесата, същински дълбоководен оазис.

Под него по средния Тихоокеански хребет се простираха цели поля тръбести червеи. *Rigtia pachyptila*. Гроздовете тръби с дължина над метър и осемдесет с техните кървавочервени червеи приличаха на някакви извънземни дървета, които леко се поклащаха от течението, предизвикано от подводницата, и сякаш му махаха. От другата страна, по по-ниските склонове, се бяха подредили черупка до черупка гигантски миди – отворени, филтриращи водата. Сред тях сновяха яркочервени галатеидни раци на дългите си, подобни на антени крака.

Вниманието на Джак бе привлечено от някакво движение отпред. Покрай него мина дебела змиорка без очи. Зъбите и отразяваха ярките лъчи на ксеноновите прожектори. Последва я стадо любопитни рибки, водено от голяма кафява лантерна риба. Нахалникът доплува до самия гладък мехур – истински подокеански водоливник, дошъл да разгледа странния натрапник. Малките биолуминесцентни светлинки предупредително премигнаха по страните на едрата риба – пазеше територията си.

Другите обитатели също запалиха светлините си. По заплетените възли на бамбуковите корали отдолу пробягаха розови отблясъци. Около купола проблеснаха синьо-зелените светлинки на създания, които бяха прекалено малки и прозрачни, за да могат да се различат ясно.

Гледката напомни на Джак облаците светулки от миналото. Прекарал цялото си детство и юношество в заобиколения от суша Тенеси, Джак моментално се бе влюбил в океана с неговите омайни ширини, безкрайна синева и вечно променливия нрав.

Около купола се въртеше истинска вихрушка от светлини.

– Невероятно! – промърмори сам на себе си Джак и се усмихна широко. Дори сега, след толкова много време, морето намираше начини да го изненада.

– Какво има, Джак? – веднага прозвуча глас в слушалката.

Намръщи се и тихомълком наруга микрофона, закрепен на ларинкса му. Дори на четиристотин и петдесет метра дълбочина не можеше да се изолира от света горе.

– Нищо, Лиза – отговори той. – Просто се възхищавам на гледката.

– Как се държи новата подводница?

– Безупречно. Получавах ли данните от биосензора? – попита Джак и докосна клипса върху меката част на ухото си. Лазерният

спектрометър, вграден в него, непрекъснато следеше нивото на кръвните газове.

Д-р Лиза Къмингс бе спечелила стипендия от Националната научна фондация за изучаване на влиянието на работата в големи дълбочини върху психиката.

– Дишане, температура, налягане в кабината, приток на кислород, баласт, филтри за въглероден двуокис. При мен всичко изглежда в нормата. Някакви признаци за сеизмична активност?

– Не. Всичко е спокойно.

Преди два часа, тъкмо когато Джек започна потапянето с „Наутилус“, геологът Чарли Мълиър бе засякъл странни сеизмични сигнали – хармонични вибрации, минаващи през дълбоководния планински масив. С оглед на безопасността той бе настоял Джек да се върне горе.

– Ела да гледаш затъмнението – каза по радиото Чарли със силния си ямайски акцент. – Страхотно е, човече. И утре можеш да се гмурнеш.

Джек бе отказал. Затъмнението не го интересуваше. Ако трусовете се засилеха, винаги можеше да се върне на повърхността. Но по време на дългото спускане странните сеизмични сигнали отшумяха. В гласа на Чарли вече нямаше тревожни нотки.

Джек докосна микрофона на гърлото си.

– Какво, престанахте ли да се тормозите там горе?

Настъпи пауза, последвана от колебливо „Да“. Джек си представи как русата докторка завърта очи нагоре.

– Благодаря, Лиза. Изключвам се. Искам време за себе си – и махна клипса от ухото си.

Това бе малка победа. Останалата част от биосензорната система щеше да продължи да докладва за състоянието на подводницата, но не и за неговото собствено. Най-сетне мъничко се изолира от света горе. Точно това му харесваше най-много при потапянията. Изолацията, спокойствието, тишината. Това бе единствената възможност. Тук, дълбоко под повърхността, миналото не можеше да го преследва.

Високоговорителите на подводницата изпълваха тясното пространство със странните шумове на океанското дъно – истински хор от тайнствени ритми, цвъртене и високочестотно писукане. Сякаш слушаше звуци от някаква чужда планета.

Заобикаляше го свят, смъртоносен за обитателите на повърхността – безкраен мрак, смазващо налягане, токсични води. Но животът бе намерил начин да се установи и тук, поглъщайки вместо слънчевата светлина отровните облаци водороден сулфид, който бликаше от отворите,

наречени шеговито „черните пушачи“.

В момента тъкмо минаваше покрай един от тези отвори. Това бе висока тридесет метра тръба, която бълваше тъмни облаци богата на минерали гореща вода. Докато подводницата се плъзгаше, реактивните дюзи раздвижиха белите облаци бактерии и създадоха миниатюрен вихър. Тези микроорганизми бяха в основата на живота тук – микроскопични реактори, които преобразуваха водородния сулфид в енергия.

Джак заобиколи комина отдалеч. Въпреки това външните датчици отчетоха бързо повишаване на температурата. При самите отвори можеше да се отчете температура до седемстотин градуса по Фаренхайт – повече от достатъчна, за да го свари в малката му подводница.

– Джак? – разнесе се отново в ухото му разтревоженият глас на лекарката на екипа.

Сигурно бе забелязала промените в температурата.

– Просто пушач. Спокойно – отговори той.

С помощта на педалите прекара миниподводницата покрай комина и продължи плавно да се спуска, следвайки дъното на падината. Макар че животът долу направо го очароваше, имаше по-важна цел от съзерцаването на гледката.

През последната година той и екипът на „Дийп фатъм“⁴ търсеха останките на „Кочи Мару“ – японски товарен кораб, потопен по време на Втората световна война.

Според товарителницата, до която бяха успели да се доберат след дълги проучвания, корабът бе натоварен с голямо количество златни кюлчета – трофеи от войната. С изучаването на навигационните и метеорологичните карти Джак бе успял да стесни периметъра на търсене до участък с площ десет квадратни морски мили⁵ в района на Централния Тихоокеански масив.

Това бе изстрел с далечен прицел, залог, който след година къртовска работа започваше да изглежда губещ. До вчера, когато хидролокаторът показва подозрителна сянка върху океанското дъно.

Сега Джак се бе устремил към тази сянка. Хвърли поглед към екрана. Той показваше данните от хидролокатора на кораба далеч горе. Нещото, което хвърляше сянката, се намираще на стотина метра от него. Превключи на хидролокатора на подводницата, за да може да следи дъното по-добре, докато се приближава.

4. Проникване в дълбините (и прен.) – Б. пр.

5. Една морска миля е равна на 1,85 км. – Б. пр.

От мрака се появи скален хребет. С помощта на педалите подводницата описа широка дъга около препятствието. С излизането от оазиса животинският свят бързо започна да намалява. Океанското дъно отпред представляваше гола равнина, покрита с тиня. Зад дюзите оставаха малки завихрянния. „Сякаш шофирам по пращен черен път.“

Джак заобиколи скалите. Пред него се появи друг хребет – част от подножието на Централния Тихоокеански масив, която блокира по-нататъшния му път. Спря подводницата на място и изхвърли малко баласт с намерение да мине над хребета. При изкачването подводницата попадна в слабо течение, което го понесе напред. Джак умело стабилизира съда с помощта на педалите. „Какво става, по дяволите?“ Предпазливо подкара подводницата напред, към върха на хребета.

– Джак – отново се обади Лиза, – да не би да минаваш покрай друг комин? Датчиците показват повишаване на температурата.

– Не, но не съм сигурен какво... Мамка му! Подводницата тъкмо бе прехвърлила хребета и той видя какво лежи от другата страна.

– Какво има, Джак? – В гласа на Лиза се прокрадваше страх. – Добре ли си?

След хребета се разкри друга долина, но това не бе изпълнен с живот оазис. Сякаш беше пейзаж от самия ад. Пламтящи пукнатини разсичаха океанското дъно. От тях се изливаше разтопена скала, която ставаше тъмночервена и бързо изстиваше. Малки мехурчета намаляваха видимостта. Джак се бореше с течението, което се мъчеше да го завлече напред. От говорителите на хидрофона се разнесе глух рев.

– Господи...

– Джак, на какво попадна? Температурата се покачва рязко.

Нямаше нужда от уреди, за да го усети. С всяко вдишване в подводницата ставаше все по-топло.

– Отваря се нова цепнатина.

Чу се втори глас. Беше на геолога Чарли.

– Внимавай, Джак. Все още улавям слаби тросове. Далеч е от стабилно състояние.

– Оставам.

– Не трябва да рискуваш...

– Открих „Кочи Мару“ – прекъсна го Джак.

– Какво? – Корабът е тук... но не съм сигурен докога.

Джак се взираше през акрилния купол, докато висеше над хребета. В отсрещния край на адската долина лежах останките на дълъг траулер с разцепен на две корпус. Празните прозорци на Лоцманската кабина

гледаха към него през мъждукащата светлина. На носа имаше черни японски йероглифи. Познаваше много добре името – „КОЧИ МАРУ“. Пролетен вятър.

Никак не подхождаше на останките.

Около кораба извираше и течеше разтопена скала и образуваше драперии и езера от магма, която вдигаше пара при изстиването си в ледените дълбини. Предната половина на кораба лежеше точно върху една от цепнатините. Пред очите му стоманата започна да хлътва и да се слива с магмата.

– Цопнал е право в центъра на ада – доложи Джак. – Ще погледна по-отблизо.

– Джак... – отново беше Лиза. Гласът и бе напрегнат заради запоевдата, която се канеше да изрече. Но се поколеба. Прекалено добре го познаваше. Последва дълбока въздишка. – Само внимавай за външната температура. Титанът не е устойчив за големи горещини. Особено връзките...

– Разбрах. Никакви ненужни рискове.

Джак натисна и двата педала. Подводницата се отдалечи от хребета, като същевременно започна да се издига. Докато приближаваше корабкрушението, температурата продължаваше да се покачва.

75... 100... 110...

По челото му изби пот и дланите му се навлажниха. Ако някоя от връзките бе слаба и се скъсаше, смазващото налягане на тази дълбочина щеше да го убие за по-малко от секунда.

Издигна се още нагоре, докато температурата спадна под сто градуса. Вече се намираще в безопасност и посочи подводницата над падината. Не след дълго увисна над останките. Наклони „Наутилус“ на една страна и обиколи разбития кораб.

Леко се наведе и впери поглед в кораба. Оттук можеше да види разбитата кърма, лежаша на цели петдесет метра от носа. Цялата задна част бе обърната далеч от цепнатината.

Върху дъното, осветени от огнените отблясъци на по-малките пукнатини, лежаха разпръснати контейнери, наполовина погребани в тинята. Дървото бе почерняло през десетилетията, прекарани под водата.

– Как изглежда, Джак? – попита Лиза.

Той присви очи и огледа разпилените останки.

– Ужасно, в това може да бъдеш сигурна.

– Ами... – обади се Лиза след многозначителна пауза.

– Не зная. Ипотекирах кораба си и старото семейно ранчо, за да финансирам тази експедиция. Да се върна с празни ръце...

– Зная, но животът ти е по-ценен от цялото злато на света. Не можеше да възрази. Но въпреки това обичаше старото имение – зелените хълмове, боядисаните в бяло огради...

След като баща му умря от рак на панкреаса, Джек бе станал наследник на ранчо и сто акра⁶ земя.

Тогава бе само на двадесет и една. Дълговете го бяха принудили да напусне университета и да постъпи в армията.

Макар че можеше да продаде ранчото и да завърши образованието си, не го направи. Земята принадлежеше на семейството му вече пет поколения, но имаше и още по-лична причина.

По времето, когато си отиде баща му, майка му отдавна бе покойница – почина при най-обикновена операция от апендицит, когато Джек бе съвсем малък. Той нямаше братя и сестри. Едва си я спомняше – за него тя бе само снимки по, стената и откъслечни мъгляви образи в паметта му. Твърдо бе решен да не ги губи заради липсата на пари.

– Винаги мога да се опитам да си продължа стипендията и да изрова още някакви средства – прекъсна мислите му Лиза.

Именно благодарение на правителствените пари бяха успели да наемат „Наутилус“ и да тестват патентованата от тях биосензорна система.

– Няма да стигнат – мрачно промърмори Джек.

Тайно се бе надявал да спечели достатъчно при тази операция, за да може да покрие дълговете си и да финансира бъдещи експедиции за търсене на изгубени съкровища. Разбира се, ако документите на „Кочи Мару“ казваха истината...

Джек пренебрегна предпазливостта и се подчини на сърцето си. Натисна и двата педала и се понесе в стръмна спирала към разбития корпус. Какво щеше да му навреди да хвърли един последен поглед?

Стрелката на термометъра отново започна да пълзи нагоре: 110... 120... 130...

Извърна поглед.

– Джек... датчиците...

– Зная. Просто ще хвърля един поглед по-отблизо. Никакви рискове.

6. Около 40 хектара – Б. пр.

– Поне си постави биосензорния клипс, за да мога да те наблюдавам.

Джак избърса потта от очите си и въздъхна.

– Добре, мамче. – Постави клипса на ухото си. – Сега доволна ли си?

– На седмото небе съм. Гледай да не се убиеш. Джак долови тревога в гласа ѝ.

– И дръж една „Хайнекен“ студена.

– Нямах проблем.

Стигна дъното и разположи подводницата зад кърмата, с нос към трюма. Огромните ребра и болтове караха подводницата му да изглежда като джудже. Животът процъфтяваше дори тук. Старият корпус, целият потънал в ръжда, се бе превърнал в изкуствен риф за най-различни мекотели и корали.

Издигна се, колкото да се отдалечи от кила, след което обърна подводницата и насочи светлините към трюма. Хвърли поглед към термометъра. 140. Поне корпусът донякъде стабилизираше покачващата се температура. Оттатък тъмното туловище на кораба морето пламтеше в огненочервено, сякаш някъде наблизо от бездната изгръвяше слънце. Не обърна внимание на горещината. Гърбът и седалищните му части бяха залепнали за неопреновия костюм.

Повдигна носа на подводницата и насочи ксеноновите прожектори към сърцето на тънеция в мрак трюм. От вътрешността в него се вираха две огромни очи.

Сърцето му подскочи.

– Какво, по дяволите...

В същия миг чудовището се хвърли срещу него от импровизираната си бърлога. Дълго, змиевидно, сребристо. Морската змия се стрелна срещу него с отворена в безмълвен гневен рев пасть.

Джак ахна и сграбчи лостовете за управление на хидравличните манипулатори. Размаха Титаниевите ръце в опит да се защити, но бе така шокиран, че почти се провали.

В последния момент чудовището се дръпна настрана и се метна покрай него. Дългото сребролюспесто тяло мина покрай подводницата като някакъв жилав локомотив. Беше дълго най-малко двадесет метра. От движението му мъничкият съд се завъртя на място като тресчица във водовъртеж.

Джак проточи врат и продължи да гледа как съществото изчезва в тъмните води с ударите на заострената си опашка. Чак сега разбра какво

бе това. Рядък звяр, но не змия. Очевидно бе изненадано от срещата не по-малко от самия него. Джак с мъка преглътна, като се мъчеше да успокои биещото в гърлото му сърце.

– По дяволите! – изруга той, след като най-сетне успя да стабилизира бясно въртящата се подводница. – Кой казва, че морски чудовища не съществуват?

Слушалката запращя в ухото му.

– Морски чудовища ли? – Отново бе Лиза.

– Риба миньор – обясни той.

– Господи, пулсът ти се ускори почти двойно! Да не би... Прекъсна я гласът на Робърт Бонацек, морският биолог в групата.

– Риба миньор ли? Regalecus glesne? – използва латинското наименование той. – Сигурен ли си?

– Да, при това доста едричка. Към двадесет метра, доколкото можеш да прецениш.

– Успя ли да я снимаш?

Джак пламна при спомена за паниката си. Като бивш флотски тюлен съзнаваше много добре, че реакцията му при срещата с чудовището далеч не бе от най-героичните. Изтри потта от челото си.

– Не... възъ... всичко стана много бързо.

– Жалко. Толкова малко знаем за тях. Никой не е предполагал, че живеят толкова дълбоко.

– Е, тази живее, при това и доста нашироко, бъди сигурен. Направила си е леговище в трюма.

Джак придвижи подводницата напред и отново насочи прожекторите към вътрешността на кораба. Навсякъде лежах разпръснати и разбити контейнери. Явно „Кочи Мару“ е бил натоварен догоре. Забеляза мястото, което създаването бе избрало за свой дом – разчистено ъгълче недалеч от края на кораба. Внимателно промъкна подводницата в отворения трюм.

В ушите му се разнесе прашене.

– Джак... не зная, човече...

Разпозна гласа на геолога, но връзката бе прекъсната от стените на трюма в момента, когато подводницата се плъзна вътре. Явно дори патентованата дълбоководна радиостанция не можеше да се справи с осемсантиметровите метални стени.

Джак докосна микрофона на гърлото си.

– Повтори.

В отговор се чу само прашене.

Намръщи се и отпусна педалите с намерение да обърне и да излезе навън. Точно тогава забеляза ярки отблясъци в дъното на трюма. Насочи лъчите към пода.

Гледката в отсрещния край го накара да подсвирне. Ударите на опашката на рибата миньор при изкачването от гнездото бяха разместили няколко блокчета, почернели от полепналите върху тях водорасли, на върха на една внушителна купчина. Сега се виждаха и блокчетата от вътрешността ѝ.

Златото сияеше на ксеноновата светлина по-ярко и от карибско слънце.

Джак се придвижи малко напред. Не вярваше на късмета си. Щом достигна нужното разстояние, постави ръце върху контролерите на външните хидравлични манипулатори. Беше тренирал доста и се оправяше без проблеми с тях. Протегна механичните щипци на лявата ръка на пълната им дължина от четири и половина метра. Улови едно от черните блокчета и го вдигна пред лъча на прожектора. С другата ръка внимателно разчопли повърхността.

Злато. Нямаше никакво съмнение. Ухили се до уши, взе още едно ключче с другата ръка и почука по микрофона. Трябваше да съобщи на останалите. Отново се разнесе само остро прашене. Беше забравил за стените на трюма. Пое бавно заднешком, като внимаваше да не се закачи за нещо. В главата му се въртяха няколко възможни сценария за измъкване на находката. Балоните нямат да свършат работа. Трябваше да закачат мрежа за „Наутилус“ и да направят няколко курса.

Най-сетне подводницата мина през отвора и се озова навън. Ментално някой изкрещя в ухото му.

– Изчезвай оттам, човече! Веднага! Джак, разкарай си задника оттам!

Беше Чарли. Изпаднал в паника.

– Какво има? – извика в отговор Джак. Хвърли поглед към външния термометър. Беше стигнал почти до сто и петдесет градуса. Златото така му беше взело акъла, че не бе забелязал повишаването на температурата. – Мамка му!

– Сеизмичната активност се засилва, Джак. Центърът ѝ е точно при теб. Размърдай си задника! Намираш се в шибания епицентър!

Флотското обучение си каза своето. Знаеше кога трябва да се подчинява на заповеди. Насочи „Наутилус“ нагоре и напред към по-студените води с максималната скорост от четири възела⁷.

Обърна се и погледна назад.

– Мамка му!

Предната част на „Кочи Мару“ се бе разтопила наполовина в езеро-то от магма. Огнените цепнатини бяха станали още по-широки. Но най-зловещата гледка представляваше дъното. То се издуваше като мехур, който ще се пръсне всеки миг. Джак натисна и двата педала до пода и рязко насочи подводницата към далечната повърхност. Изхвърли целия баласт. Двигателите завиха от напрежението.

– Мамка му, мамка му, мамка му... – ругаеше монотонно той.

– Джак, нещо се случва. Показанията...

Чу го, преди да го усети. От хидрофоните се разнесе чудовищен рев, подобен на гръмотевичен тътен. След това ударната вълна настигна подводницата и я запремята във всички посоки.

Главата му се удари в акрилния купол. Докато се мъчеше да се задържи, пред очите му попадна морското дъно.

Под него бе зейнала огнена рана, бълваща магма. Пръските се носеха нагоре към него. Намираще се точно над кратера на изригнал вулкан. Докато изгубилата управление подводница се мяташе във всички посоки, водата около Джак започна да кипи. Мехури с размерите на „Наутилус“ се пукаха около съда и нанасяха удари като някакви гигантски юмруци.

Джак правеше всичко възможно да поддържа някаква посока, но без успех. Усети в устата си вкус на кръв. Закрещя, мъчейки се да предупреди „Дийп фатъм“. Но единственият отговор бе прашене.

Сякаш цяла вечност прекара в борба с управлението, носен от верига мехури нагоре към повърхността. Трябваше да се измъкне от вулканичния поток. И докато корабът му се мяташе напред-назад, той се сети. За да се спаси от мъртвото вълнение, плувецът не трябваше да му се съпротивлява.

Вдигна крак от десния педал и остави да работят само левите дюзи. Вместо да се мъчи да спре въртенето, накара подводницата да се завърти още по-бързо. Не след дълго центробежните сили го притиснаха към левия борд. Въпреки това не престана да натиска педала.

– Хайде... хайде...

Един от огромните мехури удари кила. Въртящата се подводница вдигна нос нагоре. От внезапната промяна в посоката „Наутилус“ изхвърча от потока мехури като изстрелян с прашка камък.

Когато мятането позатихна, Джак се върна обратно на седалката си

7. Един възел е равен на 1,85 км/ч. – Б. пр.

и заработи с педалите. Въртенето спря. Той въздъхна с облекчение и се насочи към повърхността. Забеляза, че заобикалящият го мрак се бе сменил със смътен здрач. Погледна нагоре и забеляза неясното петно на далечното слънце.

Пращането в слушалката изчезна.

– Джак... отговори... чуваш ли ни?

Джак постави обратно микрофона на гърлото си. Беше се отлепил по време на бурята.

– Всичко е наред – дрезгаво отвърна той.

– Джак! – с облекчение възкликна Лиза. – Къде си? Провери дълбокомера. Шестдесет и седем метра. Не можа да повярва на скоростта, с която се издигаше. За щастие налягането в подводницата бе константно – една атмосфера. В противен случай досега щеше да е мъртъв от декомпресията.

– Ще изплавам след около три минути.

Хвърли поглед към компаса и се намръщи. Стрелката продължаваше да се върти бясно, сякаш още се намираше сред мехурите. Почука компаса, но стрелката не спираше. Накрая се отказа и докосна микрофона си.

– Компасът е гръмнал. Не зная къде съм, но веднага щом изляза, ще пусна GPS⁸ сигнал, за да ме засечете.

– А ти как си? Всичко наред ли е?

– Малко понатъртен и насинен. Нищо сериозно.

– Извади луд късмет, Джак – обади се Чарли. – Особено за човек, под чийто задник е изригнал вулкан. Как ми се иска да можех да го видя...

Джак се ухили. Естествено, раждането на подводен вулкан си е направо върхът на мокрите сънища на всеки геолог. Опипа цинината на главата си и трепна от болка.

– Честно, Чарли, и аз бих предпочел ти да си на моето място.

Водите наоколо променяха цвета си от тъмнопурпурно до светъл аквамарин.

– Излизам – докладва Джак.

– А „Кочи Мару“? – с надежда се обади друг глас.

Джак се изненада, когато разпозна професор Джордж Клейн, историк и картограф в екипа. Професорът рядко излизаше от богатата библиотека на „Дийп фатъм“.

8. Global Positioning System – система за спътникова навигация – Б. пр.

С мъка потисна напирания стон.

– Съжалявам, професоре. Вече го няма... както и златото.

– Е, какво пък... – разочаровано отговори Джордж след известно мълчание. – Дори не сме сигурни, че товарителницата на „Кочи Мару“ е достоверна. Японците често са фалшифицирали документите, за да запазят пратките в тайна.

Джак си спомни голямата купчина кюлчета.

– Достоверна беше – отговори глухо той.

– Хей, Джак, май не си единственият пораздрусан – обади се отново Чарли. – Отвсякъде получаваме сигнали. Има земетресения и изригвания из целия Пасифик.

Джак се намръщи. Какво му пукаше? Откакто обърна гръб на света преди дванадесет години, останалата част от планетата малко го интересуваше. Единственото, което се бе оказало от значение, бе това изригване. Струваше му не само огромно състояние, а може би дори собствения му кораб.

– Изключвам се – отговори той с тежка въздишка. – Ще изляза след минута.

Гледаше как водата става все по-светла. След малко куполът изскочи на повърхността. Яркото следобедно слънце почти го заслепи. Прикри очи с длан. На запад морето кипеше – потокът мехури маркираше мястото на подводния вулкан. А на югоизток забеляза тъмна сянка. „Дийп фатъм“.

Включи GPS-локатора, облегна се назад и зачака. Нещо проблесна над самата вода и привлече вниманието му. Понадигна се любопитно и посегна към контролерите, за да вдигне двете механични ръце. От Титаниевите им стави закапа вода.

Джак рязко се изправи и отново удари главата си в купола.

– Не може да бъде...

Слънчевите лъчи ярко се отразяваха от двете големи блокчета, стиснати в щипците. Съвсем беше забравил, че ги бе взел, преди да избяга от трюма на „Кочи Мару“. Златните кюлчета бяха очистени от водораслите по време на резкия полет към повърхността и по някаква щастлива случайност бяха останали заклещени в хидравличните хватки. Подсвирна от възхищение.

– Нещата изведнъж приеха по-ярък облик. Отново се разнесе гласът на Джордж: – Джак, уловихме сигнала ти!

– Страхотно! – тържествуващо възкликна Джак, като едва чуваше думите си. – И се погрижете шампанското да е изстудено!

– Ооо... – Гласът на Джордж определено прозвуча объркано. – Добре... Само искам да ти съобщя, че току-що получихме сигнал по Глобълстар.

Джак веднага стана сериозен, усетил скритото напрежение.

– Кой се обади?

Последва дълга пауза.

– Адмирал Марк Хюстън.

Джак се почувства така, сякаш някой го е изритал с все сила в стомаха. Някогашният му флотски командир.

– Ка... какво? Защо?

Беше се надявал никога повече да не чуе това име. Този период от живота му бе приключил веднъж завинаги.

– Нарезда ни да се прехвърлим на други координати. На около четиристотин морски мили оттук, както и...

– Нарезда ли? – прекъсна го Джак и стисна юмруци. – Кажи му да вземе заповедта и да си я натика...

– Имало е самолетна катастрофа – прекъсна го на свой ред Джордж. – Събират кораби за спасителна операция.

Джак прехапа устни. Военноморските сили имаха право да изискват сътрудничество от негова страна. „Дийп фатъм“ бе регистриран като спасителен кораб. Въпреки това усети, че ръцете му треперят.

В съзнанието му ярко пламнаха образи и емоции от миналото. Спомни си благоговението при вида на совалката „Атлантис“, проблясваща под слънчевите лъчи във Флорида. Гордостта, когато разбра, че ще бъде първият тюлен от Военноморските сили, който ще полети с тази птица. Но сред тези приятни спомени се прокрадваха и сенки – пламъци, изгаряща болка... облечена в ръкавица ръка, протегната към него, викове... разтърсване, въртене... безкрайно пропадане...

Седнал удобно в „Наутилус“, на Джак изведнъж му се стори, че пропадането продължава.

– Чу ли ме, Джак?

Така трепереше, че не можеше дори да си поеме дъх, камо ли да отговори.

– Джак, катастрофираният самолет е... Еър Форс 1.

2. Драконите на Окинава

2.25 юли, 06:30.

Наха, префектура Окинава, Япония

Приклепнала зад контейнера за отпадъци, Карън Грейс правеше всичко възможно да избегне военния патрул. Скри се, когато пред нея изникнаха двама спокойно разхождащи се въоръжени мъже в униформи и с фенерчета в ръце. Единият спря, за да запали цигара. Затаила дъх, Карън се молеше да я отминат. Пламъкът на кибритената клечка бе осветил нашивката на ръкава – „ВМС на САЩ“.

След земетресенията предния ден във всички префектури на Япония бе обявено военно положение, включително по южната верига острови, сред които бе и Окинава. Из целия град и околностите му бяха плъзнали грабители. Заради огромните разрушения и настъпилия хаос местните власти се бяха обърнали за помощ към американските военни бази, за да могат да разчистят и предпазят разрушения град и да спасят оцелелите.

Бе обявен полицейски час от залез до изгрев слънце. Карън го бе нарушила. До изгрева на слънцето оставаше още час и половина.

„Хайде... продължавайте нататък“ – мислено ги отпрати тя.

Единият от мъжете сякаш я чу, вдигна фенерчето си и освети алеята. Карън замръзна, стиснала силно очи. Страхуваше се, че и най-малкото движение ще привлече вниманието му. Бе облечена в тъмно яке и широки черни панталони, но ѝ се искаше да беше покрила с нещо русата си коса. Чувстваше се незащитена и бе сигурна, че всеки момент ще я видят. Най-сетне светлината изгасна.

Отвори очи. Дочу мърморене, последвано от рязък смях. Някаква мръсна шега. Дватама продължиха обиколката си. Карън с облекчение облегна гръб на металния контейнер.

– Отидоха ли си? – разнесе се шепот от сенките.

Карън се изправи.

– Да, но се разминахме на косъм.

– Не трябваше да го правим – изсъска съучастникът ѝ, като се измъкваше от тъмното.

Карън помогна на Миюки Накано да излезе навън. Приятелката ѝ

тихо изруга – доста убедително, като се имаше предвид, че английският не и бе матерен език. След като напусна преподавателското си място в японския университет, Миюки бе работила две години в интернет фирма в Пало Алто и бе овладяла много добре английски. Дребната японка очевидно не се чувстваше на мястото си, докато изпълняваше от купчината стари вестници и гниещи зеленчуци. Миюки почти не напускате стерилната си компютърна лаборатория в университета в Рюкю и рядко ходеше облечена в нещо различно от колосана и току-що изгладена бяла престилка.

Тази сутрин обаче беше различно.

Миюки бе облечена в тъмночервена блуза и черни джинси, вече доста позацапани. Абаносовочерната и коса бе стегната в консервативна опашка. Хвана листо спанак от блузата си и го изхвърли с погнуса.

– Ако не беше най-добрата ми приятелка...

– Зная... и ти се извинявам за стотен път – Карън се извърна. – Но нямаше нужда да идваш с мен.

– И да те оставя самичка да скиташ из Наха и да се натъкнеш на кой знае какви негодници? Просто е опасно.

Карън кимна. Последните думи бяха самата истина. Из опустошения град се чуваха сирени. Нощното небе се озаряваше от кръстосващите прожектори на временните лагери. Въпреки полицейския час отвсякъде се чуваха викове и изстрели. Карън не бе очаквала, че ще завари града обхванат от такъв хаос.

– Кой знае що за хора ще ни чакат? – продължи да мрънка Миюки. – Търговци на роби? Контрабандисти на наркотици?

– Просто местен рибар. Само гарантира за него.

– И ти ще се довериш на думата на един изкуфял портиер? Карън извъртя очи. Миюки можеше да пробие дупка и в закалена стомана.

– Само е всичко друго, но не и изкуфял. Щом казва, че рибарят може да ни откара да видим Драконите, значи е така. – Разтвори леко якето си и показа черен кожен кобур.

– А и имам това.

Дръжката на 38 – калибров автоматичен пистолет се подаваше изпод мишницата ѝ.

Очите на Миюки се разшириха и тя пребледня.

– Носенето на оръжие е в нарушение на японските закони. Откъде...

– В моменти като този всяко момиче има нужда от малко повече средства за самозащита.

Карън се прокрадна до края на пресечката и погледна към улицата.

– Чисто е.

Миюки я последва, като се криеше в сянката ѝ.

Карън водеше, едновременно развълнувана и неспокойна. Погледна към небето. След час щеше да е светло. Въпреки полицейския час тя бе твърдо решена да не пропусне срещата. Такава възможност изникваше веднъж в живота.

Преди три години бе дошла тук от Британска Колумбия, за да продължи обучението си в университета в Рюкю и да довърши доктората си върху микронезийските култури. Търсеше следи за произхода и миграцията на ранните полинезийци. Докато учеше, Карън чу за Драконите на Окинава – две потънали пирамиди, открити през 1991 г. недалеч от брега от Кимура Масаки, професор по геология в университета в Рюкю. Той ги бе сравнил с пирамидите, издигнати от древните май в Централна Америка.

Карън бе настроена скептично до момента, когато видя снимките – две стъпаловидни пирамиди с плоски върхове, издигащи се на двадесет метра над пясъчливото дъно. Заинтригува се на мига. Дали не е имало някакви връзки в древността между майте и полинезийците? През изминалото десетилетие продължаваха да се откриват и други потопени структури недалеч от съседните острови, които се простираха на юг до Тайван. Скоро стана трудно да се разделят фактите от измислицата, естествената топография от издигнатата от човешка ръка постройка.

А сега сред рибарите от Рюкю се разпространяваше най-новата вест: „Драконите се надигат от морето!“ Независимо дали бе истина или не, Карън не можеше да пропусне възможността да види пирамидите с очите си. Един местен рибар, когото бяха натоварили да снабдява с медицински принадлежности и други помощи съседните острови, ѝ бе предложил да я откара до мястото. Но смяташе да отплава на разсъмване – със или без нея. Това бе причината за ранното каране на велосипед от университета до покрайнините на Наха, последвано от играта на котка и мишка с полицията и военните патрули.

Карън продължи по улицата. Усещането, че отново се движи, я ободряваше. Утринният бриз разрошваше разпиляната ѝ руса коса. Махна немирните кичури от лицето си и продължи да крачи забързано. Ако ги хванеха, и двете рискуваха да бъдат изхвърлени от университета. Е, може би на Миюки ще и се размине, помисли си Карън. Приятелката и бе сред най-често издаваните и награждавани професори. Радваше се на международна известност и бе първата жена, номинирана за Нобелова

награда в областта на компютърните науки. Именно затова Карън не бе възразила, когато Миюки реши да тръгне с нея. Ако ги хванеха заедно, авторитетът и известността на Миюки можеше да смекчи последиците за самата нея. Поне така се надяваше.

Погледна часовника си. Щяха да стигнат точно навреме. Пътищата бяха сравнително чисти. Тази част от града бе леко засегната от земетресенията – изпочупени прозорци, напукани основи и само няколко срутени сгради. Слаби поражения в сравнение с другите квартали, които бяха изравнени със земята.

– Няма да успеем – обади се Миюки и намести чантата с фотоапаратите на рамото си.

Макар че Карън носеше един евтин „Кодак“ в джоба на якето си, Миюки бе настояла за пълно оборудване – цифрови и полароидни фотоапарати, видеооборудване, дори малък Палм-компютър. Всичко това бе натъпкано в рекламна чанта с логото на списание „Тайм“.

Карън взе чантата от приятелката си и я преметна през рамо.

– Напротив, ще стигнем – отговори тя и ускори крачка. Миюки, която бе с цяла глава по-ниска, трябваше да подтичва, за да не изостава.

Стигнаха до края на улицата. Заливът Наха започваше само стотина метра нататък по следващата пресечка. Карън предпазливо погледна зад ъгъла. Улицата бе празна. Продължи, следвана по петите от Миюки. Мирисът на море се засили – мирис на сол и водорасли. Не след дълго се появиха светлините на пристанището. Окуражена, Карън продължи още по-бързо напред.

Намираше се в края на улицата, когато я стресна рязка команда:

– Йобитомеру! Стой!

Ярък лъч я заслепи и тя замръзна на място.

От сянката между две сгради излезе тъмна фигура. Светлината се измести надолу – достатъчно, за да може Карън да разпознае униформата на американски моряк. Той насочи лъча за миг към Миюки, след което освети улицата в двете посоки. От прикритието си във входа на сградата се появиха още двама моряци. Очевидно се бяха натъкнали на един от мотаещите се американски патрули. Първият моряк пристъпи напред.

– Говорите ли английски?

– Да – отговори Карън.

Той като че ли се отпусна и насочи лъча на фенерчето надолу.

– Американка ли сте?

Карън се намръщи. Вече бе свикнала с подобна реакция.

– Канадка.

Морякът кимна.

– Все тая – промърмори той и направи знак на спътниците си да продължат нататък по улицата. – Връщайте се към базата – каза им той.
– Тук всичко е под контрол.

Другите двама преметнаха пушките си обратно на раменете и тръгнаха, но не и преди да огледат хубаво двете жени. Единият промърмори нещо, което предизвика смях и последен похотлив поглед към Миюки.

Карън скръцна със зъби. Макар и да не беше вътре в нещата, неофициалната представа на флота за контрол звучеше гадничко.

– Дами, не знаете ли за полицейския час?

– Какъв полицейски час? – опита се да изглежда объркана Карън.

Морякът въздъхна.

– Не е безопасно за две жени да излизат сами по такива места. Ще ви изпратя. Къде сте отседнали?

Карън смръщи чело, опитвайки се да измисли подходящ отговор. „Време е за импровизации.“ Смъкна чантата от рамо и посочи голямата емблема на „Тайм“.

– Ние сме нещатни сътрудници на списанието. – Извади университетската си лична карта и я размаха пред лицето му. Изглеждаше съвсем достоверна, а японските йероглифи бяха повече от нечетивни. – Акредитивите ни са потвърдени от местните власти.

Морякът се наведе по-близо и сравни лицето на Карън със снимката в картата. Кимна в знак на одобрение. Мъжкарското му самочувствие бе прекалено силно, за да признае, че не може да чете на японски.

Карън прибра картата си, като се мъчеше да изглежда колкото се може по-делово. След това представи Миюки.

– Тя е моята свръзка и фотограф. Събираме снимки от различните острови. Корабът ни тръгва по изгрев към външните острови и Тайван. Наистина нямаме много време.

Морякът все още я гледаше подозрително. Малко оставаше да поярва на думите ѝ, но все още не се колебаеше.

Преди Карън да продължи натиска си, Миюки се пресегна, разкопча чантата и извади цифровия фотоапарат.

– Всъщност донякъде извадихме късмет, че попаднахме на вас – каза тя на безупречен английски. – Мис Грейс тъкмо спомена, че страшно ѝ се иска да снима някой от военните. Да покаже как Съединените щати помагат за опазването на реда в това хаотично време.

Обърна се към Карън и кимна към моряка.

– Какво ще кажете?

Карън бе шокирана от неочакваната дързост на дребната компютърна специалистка. Докато кашляше, за да прочисти гърлото си, мислеше трескаво.

– Тъж... да, за приложението за американските умиротворителни сили. – Наклони глава настрани и замислено огледа мъжа. – Има онова типично американско изражение, което търсим.

Миюки вдигна фотоапарата и го насочи към моряка.

– Какво ще кажете да се видите в списанията из цялата страна?

Очите му се разшириха.

– Сериозно?

Карън скри усмивката си. Не познаваше нито един американец, който да не си загубва ума от тайнството на известността. При внезапно откритата се възможност за влизане в този бленуван кръг всякакъв разум отиваше на заден план.

Миюки обиколи моряка и го огледа от няколко различни ъгъла.

– Не мога да гарантирам нищо. Всичко зависи от редакторите.

– Ще направим няколко снимки – обади се Карън. – Поне една със сигурност ще мине през цедката.

Тя направи рамка пред очите си към моряка, сякаш го гледаше на снимка.

– „Американски миротворец“... Мисля, че наистина ще се получи.

Миюки започна да снима, като караше моряка да заема най-различни пози. Накрая прибра фотоапарата и си записа името и номера му.

– Ще ви пратим формуляра по факса. Но, Хари, ще трябва да го върнете в Ню Йорк преди края на седмицата.

– Разбира се – енергично закима мъжът. Карън погледна към изсветляващото небе.

– Миюки, трябва да тръгваме. Журналистическият кораб ще отплава всеки момент.

– Ще ви изпратя. И без това съм към залива.

– Благодаря, Хари – каза Миюки. – Ако ни изпратиш до втория пристан, ще бъде чудесно.

Тя му се усмихна лъчезарно, след което се обърна към Карън и завъртя очи.

– Да тръгваме.

Водени от моряка, те забързаха към залива. Сивкавото разсъмване караше водата да изглежда като от матово сребро. Сред пилоните и лодките на кейовете се рееха чайки. Навсякъде се виждаха разрушени съдове, които се бяха блъснали във вълноломите и рифовете по време на

земетресението. Крановете и тежките машини вече бяха заели позицията за разчистване. Пристанището беше жизненоважно за острова и трябваше да се освободи възможно най-бързо.

Стигнаха до входа на пристанището, когато слънцето изскочи над източния хоризонт. Миюки и Карън благодариха още веднъж на Хари и си взеха довиждане. Щом морякът си тръгна, двете забързаха към дългите кейове.

Карън хвърли поглед през рамо, за да се увери, че морякът наистина си е тръгнал. Нямаше и следа от него. Въздъхна с облекчение и се обърна към Миюки, която наместваше чантата на рамото си.

– Направо не мога да повярвам. Миюки се усмихна и се изчерви.

– Голям майтап. Добре че получих чантата заедно с абонамента.

Двете започнаха да се смеят така силно, че от очите им потекоха сълзи.

Карън поведе към дванадесети док. Забеляза малката рибарска гемия, която все още стоеше привързана до брега.

Двадесетметровият дървен съд бе натоварен с дървени сандъци с ярки червени кръстове по страните. Двама души отвързваха въжетата и се готвеха да отплават.

– Уейто! Чакайте! Единият от мъжете погледна към тях и извика на другия в гемията. Побелял японец остави руля и ги посрещна на кърмата. Протегна ръка и им помогна да се качат на борда.

– Само ни праща – каза Карън на развален японски.

– Зная – отговори на английски мъжът. – Американка.

– Всъщност съм канадка – поправи го тя.

– Все тая. Трябва да тръгваме. И без това вече закъснява.

Карън кимна и свали чантата си. Двете с Миюки бяха отведени до изцапана дървена пейка, край която лежеше навита рибарска мрежа. Вонята на рибешки вътрешности и кръв, пропита в дъските, почти ги зашемети.

Двучленният екипаж освободи въжетата от дока и скочи на борда. Капитанът, застанал зад руля в кабината си, изджавка някакви заповеди. Двигателят Заръмжа. Водата закипя и гемията бавно потегли напред. Членовете на екипажа заеха място в предната част – единият на десния борд, другият на левия – и наблюдаваха водата напред. Потъналите останки правеха пристанището опасно.

Ясно беше защо капитанът бе настоявал да отплава по изгрев слънце. С настъпването на деня водите щяха да станат още по-опасни.

Минаха покрай дървения кей, след което се насочиха към

централния канал на пристанището и бавно заобиколиха наклонен прът, който стърчеше от водата. На върха му се вееше флаг.

Карън погледна през перилата и едва тогава си даде сметка, че вижда мачта на потънал съд. За щастие гемията газеше плитко и успяха да минат над всички останки.

От другата страна на залива лежеше изгорялата американска военна база. Над рафинерията все още бушуваха пламъци – трусовете бяха разбили намиращите се под земята резервоари. Високо в утринното небе се издигаха кълбета мазен дим. Във въздуха кръжаха хеликоптери с контейнери, пълни с морска вода и пясък, с които се опитваха да загасят пожара. Засега не успяваха.

Тумбест транспортен самолет, боядисан в характерното за военните сиво, мина с гръм ниско над главите им. Капитанът размаха юмрук към него. Американското присъствие тук (и особено базата) продължаваше да дразни местните. Още през 1974 г. бе постигнато съглашение, че земята ще бъде върната на жителите на острова, но и досега не се предприемаха никакви реални стъпки.

Най-сетне гемията излезе от пристанището и се насочи към открито море. Далеч от задимените райони бризът стана по-свеж. Капитанът кимна на единия от помощниците си да поеме руля и без да бърза, отиде при двете пътнички.

– Казвам се Оши – обяви той. – Аз води вас до Дракони. След това се връща преди слънце залезе.

– Чудесно – кимна Карън.

Той протегна ръка. Чакаше си парите.

Карън се изправи и измъкна пачка банкноти от вътрешния джоб на якето си. Забеляза, че морякът гледа пистолета ѝ. Добре. Нека нещата да са ясни. Отброи уговорената сума и прибора половината обратно.

– Останалата част ще получиш, като се върнем в Наха.

Лицето на мъжа остана твърдо за миг, след което се свъси. Той промърмори нещо на японски и напъха парите в джоба на джинсите си.

Когато японецът се отдалечи, Карън отново седна на мястото си.

– Какво каза той?

Миюки се беше ухилила до уши.

– Каза, че всички американци били еднакви. Никога не спазват собствените си обещания и не може да им се вярва.

– Не съм американка – остро отговори Карън. Миюки я потупа по коляното.

– Щом говориш английски, имаш руса коса и безразборно пилееш

пари около себе си, значи си американка.

Карън направи всичко възможно да се нацупи, но не успя.

– Хайде стига. Щом съм си платила за екскурзията като американка, ще поискам и по-добри места за седане.

Стана и поведе Миюки към предната част на кораба. Докато отиваха към перилата при носа, гемията заобиколи южния край на Окинава и мина покрай мъничкия остров Токашики Шима. Островите Рюкю се простираха на юг в дъга, която стигаше почти до Тайван. Драконите се намираха недалеч от остров Йонагуни – на цял час път, но въпреки това в рамките на префектура Окинава.

Появи се другият моряк и леко им се поклони, след което остави две малки порцеланови чашки със зелен чай и паничка с кейк на пейката до тях.

Карън благодари, взе чашата си и я обгърна с ръце, за да се стопли. Миюки последва примера ѝ и щипна от края на кейка. Известно време двете безмълвно гледаха как зелените острови бавно се носят покрай тях. Кораловите рифове оцветяваха плитчините в оттенъци на аквамарин, розово и смарагдово зелено.

Накрая Миюки наруши мълчанието:

– Какво всъщност се надяваш да намериш там?

– Отговори. – Карън се облегна на парапета. – Чела си тезата на професор Масаки.

Миюки кимна.

– Че някога тези острови са били част от изгубен континент, който сега е под водата. Доста шантаво предположение.

– Не е точно така. През холоцена – преди около десет хиляди години – морското равнище е било с около деветдесет метра по-ниско. Ако евярно, тогава много от тези острови са били едно цяло.

– Но въпреки това от собствените си изследвания знаеш много добре, че островите са били заселени само преди около две хиляди години. А не преди десет хиляди.

– Така е. Не казвам, че грешиш, Миюки. Просто искам да видя пирамидите с очите си. – Карън стисна перилата по-здраво. – А ако успее да намеря доказателства за твърденията на професор Масаки? Представи ли си какви последствия ще има подобно откритие? Ще преобърне цялата историческа парадигма за региона. Ще обедини толкова много коренно различни теории... – Тя се поколеба, след което продължи: – Може дори да обясни тайната на изчезналия континент Му.

– Му ли? – сбърчи нос Миюки.

Карън кимна.

– В началото на двадесети век полковник Джеймс Чърчуърд заявил, че попаднал на табли на маите, в които се говорело за изчезнал континент, подобен на Атлантида, само че в Тихия океан. Нарекъл го Му. Написал цяла поредица книги и есета за него... докато накрая бил дискредитиран.

– Дискредитиран ли?

– Никой не вярваше на прадядо ми – сви рамене Карън. Веждите на Миюки се извиха нагоре и в гласа ѝ прозвуча искрена изненада:

– Прадядо ти!

Карън усети, че се изчервява. Никога не бе споменавала за това някому. Заговори бавно и малко объркано.

– Полковник Чърчуърд е мой прадядо по майчина линия. Когато бях малка, майка ми често ми разказваше за него... дори ми четеше части от дневниците му за лека нощ. Именно те ме запалиха по Южния Пасифик.

– И смяташ, че Драконите могат да докажат лудите идеи на прадядо ти?

– Кой знае? – сви рамене Карън.

– Продължавам да смятам, че всичко това си е чисто гонене на вятъра.

Карън отново сви рамене. Гонене на вятъра ли? Случвало се е в семейството ми, горчиво си помисли тя. Преди двадесет години баща ѝ напусна жена си и малките си дъщери, за да преследва мечтата си за нефт и богатства в Аляска. Повече не чу нищо за него – с изключение на документите за развод, които пристигнаха по пощата година по-късно. След изчезването му лишенията направо измукаха живота от дома им. Майка ѝ, останала сама да се грижи за двете си дъщери, вече нямаше време за мечти, захвана се с една тъпа и монотонна работа като секретарка и си уреди още по-монотонен втори брак. Емили, по-голямата сестра на Карън, след завършването на гимназията се премести в затънтеното градче Мууз Джау. Беше бременна с близнаци.

Карън обаче бе наследила от баща си страстта към приключения и не можеше да остане на едно място. Между смените като келнерка в „Летящата пъстърва“ и благодарение на няколко оскъдни стипендии тя успя да се запише в университета в Торонто и да се дипломира в Британска Колумбия. Така че никой от познатите ѝ не се учуди особено, когато Карън Грейс се озова на другия край на Тихия океан. Но бе научила още едно важно нещо след изчезването на баща си и всеки месец

изпращаше запис на сметката на майка си. Макар да бе наследила кръвта му, не можеше да приеме студеното му сърце.

Глас от капитанската кабина привлече вниманието ѝ.

– Йонагуни! – извика капитанът през тътена на двигателя и посочи към големия остров от лявата страна.

Гемията направи широк завой около южния му бряг.

– Стигнахме – каза Карън и засенчи очите си. – Това е остров Йонагуни.

– Нищо не виждам. Сигурна ли си...

Точно тогава ги видяха зад високите скали, на не повече от стотина метра навътре в морето, обвити от сутрешната мъгла – две пирамиди, издигащи се над вълните, с покрити с водорасли стъпаловидни тераси. С приближаването започнаха да различават отделни детайли. По стъпалата на пирамидите се разхождаха бели жерави и ловяха оказалите се на сухо морски таралежи и раци.

– Истински са – обади се Карън.

– И това не е всичко – добави Миюки. Гласът и бе изпълнен с благоговение.

Докато малкото корабче кръжеше около острова, мъглата започна да се разсейва и гледката стана по-ясна. Покрай пирамидите над вълните се издигаха редици покрити с корали колонии и сгради без покриви. В далечината се виждаше базалтова статуя на облечена в роба жена, потопена до кръста в морето. Каменната ѝ ръка бе вдигната, сякаш ги викаше на помощ. Още по-нататък купчини от съборени тухли и напукани каменни обелиски се спускаха към дълбините на Пасифика.

– Мили Боже! – възкликна Карън в захлас.

Заедно с Драконите от дъното се бе издигнал цял дърен град.

3. Останките

25 юли, 12:15.

82 морски мили северозападно от атола Еневак, Централен Пасифик

Джак се бе изтегнал мързеливо в креслото си на капитанския мостик на „Дийп фатъм“, вдигнал босите си крака на съседния стол. Беше облечен в бяла памучна риза и червен бански „Найки“. Макар че в помещението имаше климатик, не му пукаше. Наслаждаваше се на влагата и горещината.

Едната му ръка бе лениво отпусната върху руля. „Дийп фатъм“ плаваше на автопилот, откакто вчера бяха напуснали мястото на потъналия „Кочи Мару“, но Джак се чувстваше много по-комфортно с ръка на руля. Неясна недоверчивост към автоматиката. Обичаше да държи нещата под непосредствен контрол.

Седеше и дъвчеше края на висящата от устата му пура. Кубинска „Ел Президенте“. Едно димно колелце лениво заплува към отворения прозорец. Зад гърба му от компактдисквата уредба „Сони“ се разнасяха нежните звуци на „Концерт за кларинет в А мажор“ от Моцарт. Нищо друго не му трябваше – само открито море и хубав кораб под негово управление.

Но днес нещата не стояха точно така.

Джак хвърли поглед към показателите на „Нортстар 800 GPS“. При сегашната скорост щяха да стигнат на местоназначението си след около три часа.

Изпусна струя дим и се загледа през прозореца към горната палуба. Разбираше защо корабът му бе призован на помощ за търсенето на Еър Форс 1. „Дийп фатъм“ бе най-близкият спасителен кораб, екипиран със средства за потапяне на големи дълбочини. По договор бяха длъжни да се озовават при критични ситуации.

Но макар да знаеше задълженията си, това не означаваше, че трябва да ги харесва. Извади пурата от устата си и яростно я изгаси в пепелника. Това бе неговият кораб.

Преди дванадесет години с парите, които получи като обезщетение от „Дженеръл Дайнамикс“ след катастрофата със совалката, Джак бе

купил на търг „Дийп фатъм“. Двадесет и пет метровият кораб бе построен първоначално като изследователски съд за институт Уудс Хол през 1973 г. Като добавка към цената се наложи да вземе голям заем, за да превърне остарялото изследователско корито в модерен спасителен кораб – да го снабди с хидравличен товарителен кран, да заздравя носещите ребра така, че да имат капацитет 5 тона, както и за основен ремонт на дизеловия двигател марка „Катерпилър“. Смени навигационните прибори и приведе „Дийп фатъм“ в състояние да действа седмици без външна помощ. Добави стабилизатори „Наяд“, компресор за гмуркане „Бауер“ и водни пречистватели „Вилидж Марийн“.

Това му бе струвало всичките спестявания, но накрая „Дийп фатъм“ се превърна в негов дом и свят. През годините успя да събере около себе си група учени и ловци на съкровища. Те станаха неговото семейство.

И сега, дванадесет години по-късно, го бяха призовали да се върне отново в света, който бе оставил зад гърба си.

Вратата изскърца и се отвори. В капитанската рубка нахлу свеж бриз.

– Джак, какво правиш тук?

Беше Лиза. Докторката се намръщи, докато влизаше. Носеше само шорти и горнище от бански и видът ѝ не отговаряше на представата за опитен медик изследовател. Кожата ѝ беше придобила шоколадов цвят, а дългата ѝ руса коса бе съвсем избеляла през месеците, прекарани под яркото слънце. Изглеждаше като момиче от крайбрежието, което търси да се завърти около някой мускулест сърфист. Но Джак знаеше истината. Никъде в открито море не можеше да се намери по-добър лекар.

Лиза задържа вратата, за да влезе още един член на екипажа. Едра немска овчарка се вмъкна в помещението и се настани до Джак, за да си изпроси почесване зад ухото. Кучето бе родено на борда по време на една ужасна буря в Южнокитайско море. Майка му го беше изоставила и Джак пое грижите за него. Това се бе случило преди почти девет години.

– Елвис се тревожеше за теб – каза Лиза, избута краката на Джак от съседния стол и седна.

Джак потупа кучето и посочи към кедровата постелка в ъгъла.

– Лягай – нареди той.

Елвис прекоси помещението и се отпусна на постелката си с дълбока въздишка.

– Като стана въпрос за лягане – обади се Лиза, – сещам се, че би

трябвало някой да те е сменил по изгрев слънце! Трябваше да се опиташ да заспиш.

– Не бих могъл да заспя. И реших, че поне мога да свърша нещо.

Лиза бутна пепелника настрана, за да направи място за керамичната чаша, която носеше със себе си. Хвърли поглед върху навигационните уреди. През петте години пътешествия с „Дийп фатъм“ се бе превърнала в доста опитен лощман.

– Изглежда ще пристигнем на мястото на срещата след по-малко от три часа. – Тя погледна Джак в очите. – Май все пак няма да е зле да поспиш малко. Чака ни тежък ден.

– Да, но трябва да...

– Да отидеш и да подремнеш – намръщено довърши тя. Протегна чашата към него. – Билков чай. Опитай го. Ще ти помогне да се отпуснеш.

Джак се наведе над димящата течност. След пурата миризмата му се стори остра.

– Май ще се въздържа.

Лиза побутна чашата още по-близо.

– Изпий го. Лекарско нареждане.

Джак извъртя очи и пое чашата. Отпи няколко глътки, колкото да я успокои. На вкус чаят бе също толкова гаден, колкото и на мирис.

– Трябва му захар.

– Захар ли? И да разваля лечебните си билки? – Лиза имитира шок и побутна пепелника. – Както гледам, имаш достатъчно лоши навици.

Той отпи още една глътка и се изправи.

– Ще ида при Чарли. Искам да видя как вървят тестовете. Лиза се обърна към него със стиснати устни и суров поглед.

– Джак, Чарли и златото няма да избягат никъде. Иди в каютата си, дръпни завесите и се опитай да поспиш.

– Ама аз само ще...

Тя вдигна ръка. Изражението ѝ омекна, както и гласът ѝ.

– Чуй ме, Джак. Ние знаем много добре кое те прави така нервен. Всички вървим на пръсти около теб.

Той отвори уста, за да протестира.

Лиза го спря с докосване. Изправи се, разкопча ризата му и допря длан в гърдите му. Джак не се дръпна при тази неочаквана проява на близост. Лиза го бе виждала гол много пъти. На такъв малък кораб никой не можеше да се уедини напълно. А и преди години, когато Лиза за първи път се качи на борда, двамата бяха станали нещо като

любовници. Накрая стана ясно, че привличането им е повече физическо, отколкото духовно. Без да разговарят за това, постепенно престанаха да се срещат и си останаха просто добри другари. Повече от приятели и помалко от любовници.

– Лиза...

Тя прокара пръст по ключицата му, после го плъзна надолу през острите косъмчета на гърдите. Усещаше топлия ѝ пръст върху кожата си. Но когато стигна под дясното му зърно, усещането изчезна. Джак знаеше защо. През средата на гръдния му кош минаваха дълги белези. Стари изгаряния. Белезите оставаха бледи на фона на бронзовата му кожа. Безчувствена мъртва плът.

Джак потрепери, когато отново усети докосването на Лиза, този път точно над пъпа си. Пръстът ѝ продължи надолу и захвана ластика на банския. Тя го придърпа към себе си и прошепна:

– Стига, Джак! Миналото не може да бъде променено. Само простено и забравено.

Той меко я отблъсна с ръка и отстъпи. Лесно ѝ беше да го каже – момиче, прекарало безгрижно живота си в Южна Калифорния.

Тя го изгледа. От погледа и личеше, че е малко засегната.

– Не те обявиха за виновен, Джак. Дори ти предложиха проклетия Медал на честта.

– И аз го отказах – отсеке той и се извърна.

Тръгна към вратата. Инцидентът със совалката беше личен въпрос, който не искаше да споделя и обсъжда. Не с всеки. Достатъчно бе общувал с психиатрите на Военноморските сили. Измъкна се от капитанския мостик и забърза надолу по стълбите към палубата.

С натежало сърце Лиза гледаше как едрият мъж се изнизва през вратата.

Елвис също вдигна глава от постелката и изгледа стопанина си. После едрото куче жално изскимтя.

Лиза се настани в креслото, което пазеше топлината на тялото му.

– Взе ми думите от устата, Елвис.

Потъгна в креслото. Въпреки че от връзката им бе останала само пепел, Лиза все още усещаше топлината на предишните си чувства – мускулестото тяло на Джак, притиснало се силно до нейното, горещият му дъх върху гърдите и шията ѝ, нежните му и едновременно с това груби движения. Бе много внимателен любовник, един от най-добрите, които бе срещала. Но силните ръце и крака сами по себе си не можеха да изградят връзка. Трябваше още по-силно сърце. Джак я обичаше. Никога

не се бе съмнявала в това, но част от сърцето му бе също толкова мъртва и безчувствена, колкото белезите по гърдите му. Така и не бе намерила начин да излекува старата му рана. И се съмняваше, че някога ще успее. Самият Джак не би позволил да бъде лекуван.

Пресегна се за чашата и изля остатъка от билковия чай в кошчето. Бе сипала вътре халцион, преди да се качи в кабината. Джак имаше нужда от сън и приспивателното щеше да му помогне да се отпусне.

Поне така се надяваше. Никога не го бе виждала в такова лошо състояние. Обикновено беше отзивчив, лесно се усмихваше и незабавно реагираше на шеги, бе изпълнен с енергия, която сякаш струеше от кожата му. Но понякога се затваряше в себе си, странеше от другите и се усамотяваше в същата тази кабина. Всички се бяха научили да стоят настрана и да не му досаждат в подобни моменти. Но последните двадевет и четири часа бяха най-лошите. Изведнъж вратата от отсрещната страна се отвори с трясък. Унесена в мислите си, Лиза се стресна и подскочи. От ъгъла си Елвис заплашително излая. Лиза се обърна в момента, когато двамата мъже влязоха в помещението, без да спират оживения си спор. Лицето на Чарли Мълиър бе по-тъмно от обичайния му ямайски шоколадов цвят. Очите на геолога горяха. – Стига, Кендъл. Тези кюлчета тежат по петдесет камъка⁹ парчето.

Струват най-малко половин милион долара. Кендъл Макмилън само сви рамене, без да се впечатлява от тирадата на по-едрия си събеседник. Макмилън бе счетоводител от Чейз Манхатън Банк и трябваше да присъства при изваждането на богатствата от „Кочи Мару“ и да надзирава банковите инвестиции. – Може би, господин Мълиър, но както доказаха лабораторните ви изследвания, кюлчетата са пълни с примеси. Златото не е дори шестнадесет карата. Банката ви прави доста добро предложение.

– Мръсен кождер! – гневно викна Чарли. Едва тогава геологът забеляза Лиза. – Можеш ли да повярваш на този тип?

– Какво става?

– Къде е Джак? – отговори Чарли. – Мислех, че е тук някъде.

– Слезе долу.

– Къде? – Чарли отиде до срещуположната врата. – Трябва да му кажа...

– Не, не трябва, Чарли. На капитана му се насъбра достатъчно. Остави го на мира.

9. 317,5 кг – Б. пр.

Лиза хвърли поглед към Макмилън.

Докато Чарли бе облечен в обичайните си широки гащета и разноцветна ямайска риза, висеща до коленете, Макмилиън носеше моряшки обувки „Спери“, панталони в цвят каки и стегната риза, закопчана догоре. Счетоводителят на средна възраст беше на „Дийп фатъм“ от почти два месеца, но все още не се бе приспособил към небрежната обстановка на кораба. Даже червената му коса бе грижливо подстригана и сресана.

– За какво всъщност става дума изобщо? – попита Лиза. Макмилън се поизпъна пред погледа и.

– Както обяснявах на господин Мълиър, след като прегледах резултатите от лабораторния му анализ, няма начин банката да плати за златото по пазарната му цена. Кюлчетата са пълни с примеси. Използвах сателитния телефон, за да съпоставя предвижданията си с мнението на експертите от банката.

Чарли вдигна ръце.

– Това си е чиста проба пиратство. Лицето на Макмилън придоби резки черти. – Приемам изказването ви за лично оскърбление, което...

– Не мога да повярвам! – прекъсна ги Лиза. – Целият Тихоокеански район се опитва да дойде на себе си след ужасните катастрофи, а вие двамата се пазарите за пари и проценти. Не можете ли да изчакате?

Двамата мъже провесиха глави. Макмилън посочи към Чарли.

– Той започна. Аз само му съобщих моите изчисления. – Ако не беше...

– Достатъчно! Разкарайте се и двамата оттук! И ако разбере, че сте издрънкали това на Джак, ще съжалявате, че изобщо сте стъпили на борда.

– Лично аз вече съжалявам – промърмори под нос Макмилън.

– Какво беше това? – гневно се обърна Лиза. Счетоводителят отстъпи крачка назад.

– Нищо.

– Разкарайте се от мостика – заповяда тя и посочи вратата.

Двамата побързаха да се изнесат. На капитанския мостик отново настъпи тишина. Немската овчарка се отпусна върху леглото си и затвори очи. Тихите звуци на класическата музика изпълниха пространството. Лиза прокара пръсти през косата си. „Мъже!“ До гуша и беше дошло от всички тях.

Завъртя креслото и извади компактдиска с класическа музика. „Защо Джак харесва това?“ Разрови из купчината и избра един по свой

вкус. Натисна бутона и от тонколоните загърмя момичешката група „Хол“. Дрезгавият глас на солистката се разнесе из кабината, подкрепян от воя на соло китарата и здравия ритъм на барабаните. Пееше за мъжката неадекватност и недостатъци.

Лиза потъна в креслото.

– Така е по-добре.

Джак се бе проснал по гръб на леглото, както си беше с ризата. Устата му бе отворена и леко хъркаше. Беше потънал дълбоко в кошмара си, оцветен допълнително от приспивателното.

Облечен в скафандъра, привързан към „Атлантис“, той се решеше свободно, обгърнат от чернотата на космоса. Под него се виждаха отворените врати на товарния отсек. От мястото си наблюдаваше как останалите членове на екипажа извеждат в орбита сателита с помощта на механичните ръце на совалката.

Емблемата на тюлените изпъкваше неестествено ярко върху тялото на сателита, както и собственото му име – „Спартак“. Сателитът – тестов модел на цена половин милиард долара, екипиран с експериментално оръдие за изстрелване на лъч елементарни частици – бавно се издигна от товарния отсек, носен от механичните ръце. След като се отдалечи от вратите, слънчевите батерии и комуникационните възли започнаха да се разгъват.

Гледката на отразяващите се от соларните клетки слънчеви лъчи бе невероятна. Сякаш пеперуда излизаше от пашкула си.

Зад совалката ярко блестеше синьото кълбо на Земята.

Благодари на звездите за късмета си. Никога не се бе надявал, че ще види нещо толкова красиво – особено при положение че го споделяше с жена, чиито очи бяха по-ярки дори и от звездите.

Дженифър Спенгълър бе специалистката на тази мисия, а от предишната вечер – и негова годеница. Срещна я за първи път преди шест години, когато един познат тюлен му представи по-малката си сестра. После се оказаха заедно по време на обучение за астронавти. Двамата бързо и страстно се влюбиха един в друг – срещаша се тайно в тоалетни и съблекални, измъкваша се да танцуват в клуб „Спалшдаун“ и дори си организираха среднощни пикници сред стотиците квадратни метри асфалт около центъра.

През тези безкрайни нощи, под същите тези звезди, двамата решиха да заживеят заедно.

И все пак когато я бе издебнал вечерта и бе протегнал ръка с малкия венчален пръстен, беше нервен като ученик. Не знаеше какъв ще бъде отговорът ѝ. Може би прекалено избързваше? Дали и нейните чувства бяха така дълбоки? В продължение на един безкраен миг златният пръстен висеше между тях в пълна безтегловност и блестеше на лунната светлина... после тя се протегна и прие предложението му. Усмивката и сълзите в очите ѝ казаха достатъчно.

Ухили се при този спомен, но бе прекъснат от деловия глас на Дженифър в комлинка, който върна вниманието му отново към сателита.

– Отделяме ръцете. Раз, два, три. Всичко е готово. Повтарям, пригответе се за изстрелване. Джак?

– Визуална проверка потвърдена – отвърна той. После се разнесе гласът на полковник Дюръм, който командваше полета:

– Тук всичко е наред. Освобождаваме товара след десет секунди... девет... осем... седем...

Времето сякаш се забави, докато членовете на екипажа се отдалечаваха от сателита. С ключ в ръката Джак се пристрои с помощта на въжето си към левия борд. Бяха тренирали освобождаването стотици пъти.

Докато се носеше в пълна безтегловност, той си представяше тялото на Дженифър и се питаше какво ли ще бъде двамата да прекарат заедно в едно легло тук и цялата Земя да е вперила поглед в тях. Какъв по-добър начин да изкараш медения си месец?

– ... шест... пет... четири...

Както се беше замечтал, пропусна да забележи грешката. Едната от трите механични ръце, произведени от „Дженеръл Дайнамикс“, не бе успяла да се освободи напълно. От мястото си видя как сателитът се наклони с няколко градуса към десния си борд. Господи! Отне му секунда, за да се убеди в грешката. Прекалено много време.

– ... три... две...

– Спрете изстрелването! – изкрещя Джак в микрофона си.

– ... едно...

Видя как пружините се освобождават и катапултират сателита от трюма. Пружините бяха предназначени да го оттласнат от

совалката и да го изведат плавно в определената орбита. Вместо това механизмът засече.

С ужас гледаше забавената като насън картина.

Петтонният сателит се стовари върху вратите на товарния отсек откъм десния борд. Един от слънчевите панели се разби в корпуса на совалката. Вратата на товарния отсек безшумно се огъна. Стотици керамични плочки върху повърхността на совалката се напукаха и се разхвърчаха във всички посоки, подобно на карти за игра под напора на вятъра.

„Спартак“ се завъртя в космоса и се насочи към по-висока орбита.

Видя с очите си кратка експлозия в долната част на сателита, докато той минаваше над главата му. Някакъв малък панел се взриви, когато навигационната система се претовари.

„Спартак“ се понесе в пространството мъртъв.

Часове по-късно Джек седеше на мястото си в средното ниво, облечен в спасителния скафандър. Чу как горе в кабината пилотът и командирът на совалката се съветват с НАСА. Вратата на товарния отсек бе поправена, но загубата на защитните керамични плочки правеше завръщането рисковано.

Планът бе да се стигне колкото се може по-навътре в горните слоеве на атмосферата и да катапултират, ако нещата тръгнат зле. Но новата система за евакуация, инсталирана след трагедията с „Чалънджър“, все още не бе тествана.

По откритата комуникационна линия се чуваха тихи молитви.

Дженифър седеше до него в креслото на специалиста на мисията. Гласът му прозвуча кухо и някак безкрайно далечно, когато се опита да я окуражи.

– Ще успеем, Джен. Чака ни сватба.

Тя кимна и го дари с измъчена усмивка, но не можа да отговори. За нея това също бе първи полет. Лицето ѝ зад шлема оставаше все така бледо.

Погледна встрани. Другите двама астронавти седяха по местата си с превити гърбове и впити в облегалките пръсти. Горе в кабината бяха само пилотът и командирът, който бе настоял екипажът да бъде колкото се може по-близо до аварияния люк на средното ниво.

Полковник Джеф Дюръм направи проверка на уредите и се свърза с Хюстън за последен път преди спускането.

– Тръгваме. Молете се за нас.

Сред пращането се разнесе глас от Контролния център:

– Бог с вас, „Атлантис“!

След това се удариха в атмосферата. Зад тях се понесоха пламъци. Корабът се тресеше и мятеше на всички страни. Никой не продума, всички бяха затаили дъх.

По челото му изби пот. Температурата се покачваше прекалено бързо и скафандърът не можеше да компенсират. Провери връзката на охладителната система, но тя бе наред. Погледна към Дженифър. Шлемът ѝ бе запотен. Прииска му се да се протегне и да я прегърне. След това чу най-хубавите думи в живота си. Изрече ги пилотът.

– Наближаваме височина осемнадесет хиляди метра! Почти сме си вкъщи, братлета!

По всички канали се разнесоха радостни възглasi.

Преди още ликуването да утихне, совалката рязко подскочи. Земята се завъртя пред очите му, когато корабът се наклони на едната си страна. Пилотът правеше всичко възможно да го изправи, но безуспешно.

Чак по-късно щеше да разбере, че една повредена част от външното покритие е прегряла, прогорила е дупка в хидравличната система и е възпламенила допълнителния резервоар с кислород. Но в момента единственото нещо, което усещаше, бяха ужасът и болката, докато совалката се мятеше в плътните слоеве на атмосферата.

– Пожар в товарния!

Знаеше, че пилотът напразно се опитва да овладее управлението. Последва нов рязък трясък.

– Петнадесет хиляди и двеста метра! – изкрещя пилотът.

– Пригответе се за катапултиране! – разнесе се гласът на командира по интеркома. – Декомпресируйте по мой знак!

– Тринадесет хиляди и седемстотин! – викаше пилотът. – Дванадесет хиляди!

Падаха прекалено бързо.

– Затворете визьорите и активирайте аварийния кислород. Джек, отвори предпазния клапан.

Осъзна, че се изправя от креслото със закрепен парашут на гърба си. Заклатушка се през тресящия се отсек и стигна до кутията с Т-образна дръжка. Издърпа дръжката и я завъртя. Клапанът постепенно щеше да декомпресира кабината, за да изравни външното и вътрешното налягане.

– Готови! – нареди полковник Дюръм. – Превключи на автопилот!

Корабът се разтресе още по-силно, Джек полетя нагоре и удари глава в стената. Един от другите астронавти също бе разкопчал колана си и се удари в поддържащата решетка над него. Шлемът му се разцепи и крайниците на човека се отпуснаха.

Понечи да се притече на помощ, но вторият астронавт му махна с ръка.

– Стой на мястото си!

– Автопилотът не работи! – изкрещя командирът. – Оставам на ръчно управление!

Погледна през рамо към Дженифър. Тя се мъчеше да се освободи от креслото си, за да помогне на ранения член на екипажа, но очевидно имаше някакво затруднение. Нещо бе закачило лявата ѝ ръка.

– Десет и шестстотин! – оповести пилотът. Совалката продължаваше яростно да се тресе. – Губя контрол! Губя контрол! – Гласът на пилота звучеше така, сякаш спореше със самия себе си, и после... – Исусе Христе!

Порой ругатни изригнаха от устата на полковник Дюръм.

– Катапултирайте се! – изкрещя той по интеркома. – Разкарайте си задниците оттук!

Знаеше, че все още са твърде високо, но се подчини на пряката заповед. Завъртя втората Т-образна дръжка. Аварийният люк излетя навън. В отсека се понесоха вихрушки. Декомпресацията не бе достатъчна. За малко да излети навън. Спаси го само желязната хватка, с която се бе вкопчил в дръжката.

Комуникационните линии прокънтяха от виковете и писъци. Совалката започна да се преобръща. Подът затанцува под краката му.

С крайцеца на окото си забеляза движение, обърна се и видя как Дженифър се носи покрай него с корема напред, а пръстите ѝ трескаво търсят да се хванат за нещо. Парашутът ѝ го нямаше. 0, Господи...

Протегна се и я сграбчи за ръката.

– Дръж се!

Зад тях се разнесе мощна експлозия. Таванът на отсека се разлетя навън с ужасяващо стържене на метал. В помещението нахлуха пламъци, изгарящи всичко по пътя си към командната кабина. Не виждаше останалите астронавти. Пламъците се носеха към него и Дженифър.

– Помощ! – изкрещя той в комуникатора. Отговор не последва. Совалката се бе превърнала в падаща към земята скала. Хватката му започна да отслабва.

– Пусни ме! – извика Дженифър, като се мъчеше да освободи ръката си. – Дърпам те навън...

– Мамка му! Дръж се!

– Няма да те завлека със себе си!

Дженифър протегна другата си ръка и освободи металния фланец, който закрепваше ръкавицата към ръкава на скафандъра.

– Не!

Той стисна с все сила, но вече бе късно. Държеше празна ръкавица. Дженифър се беше изплъзнала.

Не можеше да помръдне, както във всеки кошмар. Гледаше като на забавен кадър как Дженифър се понася далеч от него... тъй бавно. Мъчеше се да я достигне, но крайниците му не се подчиниха. Можеше само да гледа.

Последното нещо, което видя, не бе ужасеното лице на Дженифър... а малкия златен пръстен, проблясващ ярко на ръката ѝ с обещания за вечна любов.

Без да чува собствените си крясъци, той се хвърли след нея, гонен по петите от огнената стена. Излетя през люка в мига, когато совалката започна да се премията по дължината си. Огромното ѝ крило разсече въздуха точно над главата му. Пред очите му причерня, докато се въртеше във всички посоки, без да е в състояние да се стабилизира. Не можеше да си поеме дъх.

Правеше всичко възможно да открие някаква следа от Дженифър, но синевата бе пуста. Само огнената следа маркираше пътя на горящата совалка.

Със сълзи на очи дръпна шнура на парашута. Четиридесет и пет сантиметровият парашутводач се освободи и моментално разтвори еднометровия стабилизатор, който прекрати премиянето му. Но малките парашути не бяха в състояние да намалят

скоростта на падането. Не бяха предназначени за толкова разреден въздух. Едва по-късно се отвори третият парашут и го спусна плавно надолу, но той така и не го видя.

Мракът го бе погълнал.

Джак пропадеше надолу към Земята, чак до леглото в каютата си на „Дийп фатъм“. След силно стряскане клепачите му се повдигнаха. Светлината бе прекалено ярка. Трябваше му известно време, за да си спомни къде точно се намира. С мъка се надигна и седна. Ризата му бе мокра от пот. Потрепери и я смъкна от гърба си. Изправи се полугол на омекналите си крака.

Потрепери отново и отиде до сейфа в стената. Набра комбинацията и го отвори. Сред корабните документи и няколко хиляди долара в брой лежеше сбръчкана ръкавица. Джак я извади. Пръстите и ръбовете ѝ бяха обгорени, но не можеше да се раздели с нея. Независимо колко силно му се искаше да забрави миналото. Просто не можеше.

– Съжалявам, Дженифър – прошепна той и допря ръкавицата до устните си.

Когато спасителният екип бе освободил безчувственото тяло на Джак от издуващия се на вятъра парашут, бяха открили ръкавицата стисната в ръката му. Той бе единственият оцелял. Дори и сега можеше да почувства как Дженифър уплашено се вкопчава в ръката му.

Някой почука рязко на вратата зад гърба му. Джак бавно върна ръкавицата в сейфа и затвори очи, за да спре напирашите сълзи.

– Какво? – раздразнено изръмжа той.

– Просто реших, че трябва да знаеш, Джак. Скоро ще стигнем мястото на срещата.

Разпозна гласа на морския биолог и погледна часовника си. Бяха минали точно три часа.

– Благодаря, Робърт. Идвам след малко.

Отиде до умивалника и напписа лицето си със студена вода. Изправи се и се загледа в отражението си в огледалото. По острите черти на лицето и волевата му брадичка се стичаха капки. Черната му коса бе започнала да посивява по слепоочията. Носеше я дълга до раменете. Отдавна не се придържаше към военната прическа. Приглади мокрите косми зад ушите си и избърса загорялото си от слънцето лице. Извърна се. Вече не можеше да понася дори собственото си отражение.

Отдавна превърнал се в част от кораба си, Джак долови лека

промяна в обичайния шум на двигателите. Намалваха скоростта. Набързо навлече някаква широка риза и без да я закопчава, отиде бос до вратата. Изненада се, че Робърт Бонацек все още го чакаше.

Биологът изглеждаше нервен, пристъпваше от крак на крак и не смееше да погледне Джек в очите. Бе едва двадесетгодишен – най-младият член на екипажа, но и най-сериозният и мрачният. Рядко се усмихваше. Бе завършил с магистърска степен морска биология на крехката възраст осемнадесет години и последните две години прекара на борда. Работеше върху доктората си. Лиза го наричаше „стара душа, заклещена в младо тяло“. Тази преценка сякаш се потвърждаваше и от факта, че русата му коса бе започнала да оредява.

– Какво има, Робърт? Биологът поклати глава.

– Сам трябва да видиш.

Младежът се обърна и тръгна към вратата за палубата. Джек го последва, като се промъкна през вратата след него.

Макар да се бе спуснало към хоризонта, слънцето го ослепи. Примигна няколко пъти и вдигна ръка, за да вижда. Всички останали членове на екипажа вече се бяха събрали на палубата с изключение на Чарли Мълиър. Джек мерна едрото му тяло зад прозореца на Лоцманската кабина. Геологът му махна с ръка.

Присъедини се към останалите на перилата. Робърт стоеше от една му страна, а Лиза – от другата.

– Как спа? – попита го лекарката.

– Пробута ми нещо, нали? Тя сви рамене.

– Имаше нужда от малко сън.

Дали да не я скастри? Откъде накъде ще го третира като малко дете! Та той беше проклетият капитан на този кораб! Но вместо това отклони поглед.

Отпред обикновено пустите океански простори бяха претъпкани с кораби – риболовни траулери, товарни кораби, военни катери. По мачтите се развяваха флагове на най-различни държави. Над главите им прелетяха двойка хеликоптери „Джейхоук“. Джек проследи курса им и предположи, че са излетели от военновъздушната база на остров Уейк. Ниско над хоризонта се носеше тумбест С – 130, като очевидно претърсваше района. Вероятно самолетът бе сканирал с хидролокатора си през цялата нощ. Очевидно Американската комисия по безопасност на движението бе мобилизирала всичките си налични ресурси.

Джордж Клейн пристъпи зад Джек. Сякаш бе прочел мислите му.

– АКБД е била доста заета. Впечатляваща мобилизация, като се има

предвид колко сме далеч.

Професорът изпуфтя с лулата си, загледан в суетенето наоколо. Като се изключеше лулата, Джордж изобщо не изглеждаше като шестдесетгодишен професор в Харвард. Бе твърде мускулест за годините си и облечен само по шорти. Рошавата му бяла коса се развяваше на слабия бриз. Джак винаги си бе мислил, че Джордж поразително напомня за Жак Кусто.

– Каква е тази миризма? – обади се Кендъл Макмилън и събърчи нос.

Джак също усети острия мирис.

– Разлято гориво.

Едва сега забеляза петното на повърхността пред носа на кораба. Горивото се разливаше като разцъфващо черно цвете. Несъмнено бе станала катастрофа.

Сред петното Джак забеляза няколко олюляващи се на вълните шамандури. Обозначителни, досети се той. Бяха спуснати тук, за да предупредят търсещите, че в района евентуално могат да се открият плаващи тела и останки.

– Трябваше да ме събудите по-рано.

Джордж хвърли поглед към Лиза, която изведнъж започна да проявява подчертан интерес към океана.

– И да се оставя на гнева на Лиза ли? По-скоро бих скочил в басейн с акули. Освен това Чарли се свърза с командващия операцията едва преди час. – Джордж погледна към Джак с вдигнати вежди. – Самият вицеадмирал на Бреговата охрана... е долетял през нощта от Сан Диего. Не бил особено дружелюбен според описанието на Чарли.

– Как трябва да им помогнем?

– Ще стоим в готовност, докато засекат сигналите от черните кутии на Еър Форс 1 и не обявят плана за действие. Очевидно АКБД се интересува единствено от нашия „Наутилус“. Ние оставаме тук, докато им трябва подводницата ни.

– А адмирал Хюстън? – попита Джак. Именно бившият му командир от Военноморските сили им бе наредил да се включат в операцията. – Той тук ли е?

– Трябва да пристигне утре.

– Защо толкова късно?

– Предполагам, че е нужно малко повече време, за да се задвижат колелата на огромната военна машина. Трябва да пристигне на разсъмване на борда на „Гибралтар“. – Джордж посочи с лулата си напред. –

Цялата тази суматоха е само приготвления. Всички трябва да са на линия преди началото на сериозното подводно търсене.

– „Гибралтар“ – промърмори Джак.

– Бил си на това корито, нали?

Джак кимна. Бе служил на борда му цели седем години. „Гибралтар“ бе плаващ хангар за вертолети клас „Оса“, един от най-големите съдове във флота, превъзхождан само от гигантските самолетоносачи. Корабът бе част от прочутите „Алигатори“ – специална част, съчетаваща бойната мощ на морската пехота и скоростта и подвижността на флота.

– Вижте – обади се Робърт и посочи с ръка.

Сред шамандурите се носеше някакво парче. Само миг преди това го нямаше там. Явно току-що бе изскочило на повърхността. Джак присви очи.

– Дайте ми бинокъл.

Робърт забързано се отдалечи и след малко се върна с една „Ми-нолта“. Джак вдигна бинокъла към очите си. Отне му известно време да фокусира изображението. Беше облегалка от самолетно кресло. Президентската емблема се открояваше с яркосиния си цвят на тъмnochервения фон.

Внезапно надигнала се вълна преобърна седалката. Мярна се бледа плът. Безжизнено отпусната ръка. След това всичко изчезна.

– От катастрофата ли е? – попита Робърт.

Джак не можеше да отговори. Пред очите му преминаваше собственото му премятане във въздуха преди дванадесет години. Катастрофата на „Атлантис“. Гледката уцели прекалено близко до раната.

– Джак, добре ли си? – докосна рамото му Лиза.

Той свали бинокъла, пребледнял и треперещ.

– Не трябваше да идваме тук. Нищо добро няма да излезе от това.

4. Обвинения

25 юли, 21:34.

Овалният кабинет в Белия дом, Вашингтон, Окръг Колумбия

Дейвид Спенгълър чакаше пред Овалния кабинет. Около него – дори в този късен час – Западното крило на Белия дом гъмжеше от асистенти, служители и куриери. Суетнята не се ограничаваше единствено до Пенсилвания авеню. Целият Белтуей беше под пара – провеждаха се безброй пресконференции, извънредни заседания в Капитолия, из всички помещения се носеха безброй слухове и препирни.

Целият този пандемониум бе заради загубата на един-единствен човек – президента Бишоп.

Самият Дейвид бе пристигнал сутринта със специален полет от Турция. Той и екипът му бяха изтеглени преждевременно от мисия по иракската граница, но все още не му бяха казали защо.

– Желаете ли кафе, сър? – попита една помощница с поднос.

Отговори на плоскогърдото момиче с едва забележимо поклащане на глава.

Седнал сковано и без да помръдва в тапицирания стол, Дейвид продължаваше да изучава помещението, като улавяше всичко около себе си – подхвърлени шегги, части от вицове, лек полъх на парфюм. Дишаше дълбоко. Във въздуха витаеше някаква възможност.

Собственият му шеф, директорът на ЦРУ Никълъс Ружиков, беше на среща с новия лидер на Съединените щати – вицепрезидента Лоурънс Нейф.

Всички членове на бившия кабинет на Бишоп се срещаха на четири очи с Нейф. Кой ли щеше да бъде изхвърлен? Кой ще запази работата си? Из правителствените зали слуховете се разпространяваха като пожар. Много добре се знаеше, че между бившия президент и заместника му имаше същинска пропаст по отношение на политическите възгледи. Нейф бе включен в предизборната кампания само като маневра за спечелване на Юга. След изборите между двамата непрекъснато прехвърчаха искри. Дейвид подозираше, че този ден задникът на Нейф е целуван повече от когато и да било – но не и от шефа на ЦРУ. Нейф и Ружиков винаги са били близки приятели – състуденти от Йейл и съмишленици,

когато ставаше въпрос за разчистване на сметки с чужди агресори.

Веднъж Дейвид се бе ръкувал с Нейф в Белия дом. Стори му се, че човекът е слаб и непочтен като всеки политик – само фалшиви усмивки и благосклонно-снизходителни погледи. Но по негово мнение Нейф бе за предпочитане пред бившия обитател на Белия дом. Президентът Бишоп бе прекалено миролюбив и склонен на отстъпки пред китайците, докато Нейф клонеше към твърдолинеен подход.

Секретарката на вицепрезидента пишеше нещо на компютъра си. На ухото ѝ бе закрепена слушалка на диктофон.

Докато чакаше края на срещата, Дейвид забеляза, че жената го поглежда от време на време и тайно и срамежливо се усмихва, когато очите им се срещнат. Беше свикнал с подобни реакции от страна на жените. Бе висок, раменете му бяха широки и яки, русата му коса бе подстригана късо и подхождаше на изсечените черти на лицето му, а кожата му бе бронзова от годините, прекарани под слънцето в различни далечни страни. Последната мисия преди прекъснатата в Турция бе в Ливан, където той и групата му се погрижиха за един местен терорист с обичайната акуратност – елиминираха семейството му и пуснаха запалителни гранати в хотела, с което заличиха всички следи. Операцията бе чиста.

Кръвта му закипя от гордост при мисълта за групата. Внимателно бе подбрал и обучил всеки от хората си. Знаеше, че са готови да умрат за него. „Омега“ бе една от най-успешно действащите специални части. Жертвите им вече бяха над хиляда.

Телефонът на бюрото на секретарката избръмча. Дейвид погледна към нея. Тя вдигна слушалката.

– Да, сър. Веднага, сър.

Затвори и вдигна очи към Дейвид.

– Президентът... – усети грешката си и пламна. Формално Нейф още не бе положил клетва. Нямаше конкретни доказателства за смъртта на Бишоп. – Вицепрезидентът ви вика в Овалния кабинет.

Дейвид плавно се изправи. Единствено бръчката на челото му издаваше изненадата от поканата.

Секретарката посочи вратата и отново се върна към заниманието си. Той прекоси помещението, като се чудеше защо го викат на срещата. Вратата отвори агент на тайните служби, но Дейвид дори не го забеляза.

Направи три крачки навътре и застана мирно до ръба на кръглия килим, върху който бе изобразена емблемата на президента. Орелът сякаш се взираше в него, както и двамата мъже в кабинета. Шефът му бе седнал в кресло пред бюрото. Бившият морски пехотинец, макар с

посивели коси и приближаващ шейсетте, бе жилив и издръжлив, както по време на службата. Студените му сини очи бяха непроницаеми. Дейвид дълбоко уважаваше Ружиков.

– Заповядайте, командир Спенгълър – каза вицепрезидентът и го покани с жест, докато вратата се затваряше зад гърба му. Лоурънс Нейф стоеше прав, облеган на ръба на огромното бюро. На външен вид бе пълна противоположност на шефа на ЦРУ. Чертите на лицето му бяха меки – дебели устни, начало на двойна брадичка, влажни очи. Шкембето му леко провисваше над колана, а кафеникавият цвят на косата му – доколкото все още я имаше – очевидно се дължеше на някакви оцветители. – Моля, седнете.

Дейвид отсечено кимна и пристъпи навътре, като запази стегната стойка.

Вицепрезидентът заобиколи бюрото и се настани непринудено в креслото, сякаш го бе правил хиляди пъти досега. Побутна някаква папка.

– Господин Ружиков ми разказа много за подвизите на екипа ви. – Очите му се вдигнаха изпитателно към Дейвид, който продължаваше да стои прав. – Моля, седнете – повтори Нейф, този път с леко раздражение.

Дейвид погледна към шефа на ЦРУ, който му посочи съседния стол. Седна с изправен гръб, без да докосва облегалката. Подозрително и нащрек.

– Група „Омега“ е служила добре на страната, независимо дали обществото знае за това или не – продължи Нейф.

– Благодаря, сър.

Нейф се облегна назад в креслото и скръсти пръсти върху шкембето си.

– Четох доклада за Сомалия. Чудесна работа. Не можехме да позволим издаването на комунистически вестници в такъв взривоопасен район.

Дейвид кимна. Четиринадесет мъртви. Всичко бе нагласено така, че да прилича на масово самоубийство. Операцията бе изпитана до съвършенство – дискредитира комунистическите бунтовници и сложи край на заплахата от метеж. Освен членовете на група „Омега“, истината знаеха само двама души. В момента те бяха в тази стая.

– Обсъждахме нова мисия за вас. Смятаме, че вие и хората ви сте идеални за целта.

Мълчаливият въпрос увисна във въздуха.

– Както кажете, сър – отвърна Дейвид.

Отговорът му предизвика лека усмивка върху лицето на Нейф, отново с ледения намек за снизходителност.

– Отлично! – Вицепрезидентът се изправи в креслото, взе папката и я подаде на шефа на ЦРУ. – Заповедите и подробностите са тук.

Никълъс Ружиков на свой ред предаде папката на Дейвид. Така се запазваше веригата на командването. Ако станеше нещо непредвидено, Дейвид с пълно основание би могъл да заяви, че е получил заповедта от шефа на ЦРУ, а не от вицепрезидента.

Остави папката в скута си.

Шефът му заговори за първи път, като описа най-общо мисията. Нейф запази мълчание, облегнат в креслото с ръце на корема.

– Както знаете, китайците са трън в очите ни от десетилетия. Докато се мъчим да ги вкараме в двадесет и първия век с всякакви помощи и търговски привилегии, в отговор на това те стават все по-войнствени и неотстъпчиви.

– Искат да захаят ръката, която ги храни – обади се Нейф.

– Именно. Докато правителството ни се кланяше до земята на комунистическите лидери, китайците ставаха все по-силни – трупат нови запаси от ядрени оръжия, крадат тайни за междуконтиненталните ракети, увеличават флота си и разширяват морското си присъствие. Само за десет години се превърнаха от поредната комунистическа напаст в заплаха от глобален характер. На това трябва да се сложи край.

Дейвид усети как пръстите му се впиват в облегалките на стола. Не можеше да има по-верни думи от казаните. Кимна отсечено.

– Да, сър.

Ружиков хвърли бърз поглед към Нейф, след което отново се обърна към Дейвид.

– Обществената нагласа обаче не подкрепя подобни действия. Средният американец се интересува предимно от цената на акциите си и от телевизионните програми. Конфронтацията с Китай не е сред приоритетите му. Всъщност обратното е по-вярно. Станали сме самодоволни. Ако искаме да обуздаем тази надигаща се вълна на комунизъм, тогава нагласата също трябва да се промени.

Дейвид кимна в знак на разбиране.

Ружиков го изгледа изпитателно, след което продължи:

– Знаете за мобилизацията, свързана с търсенето на Еър Форс 1.

Дейвид не отговори. Думите на шефа на ЦРУ не бяха въпрос. Разбира се, че знаеше за мобилизацията. За нея се говореше по новините.

Целият свят бе вперил поглед в онзи район сред океана. Въпреки това ноздрите му се разшириха. Почти подуши неудобството на шефа си.

– Смятаме, че подобна възможност не бива да бъде изпускана. Така ще имаме шанс да извлечем някаква полза от загубата на президент Бишоп.

– И как точно? – заинтригува се Дейвид.

– Ще се присъедините към спасителния екип на мястото на катастрофата.

Лявото око на Дейвид потрепери от изненада.

– За да помагаме при спасяването?

– Да... но и да помогнете информацията, която идва оттам, да е в наша полза.

– Не разбирам.

– Искаме вината за катастрофата да падне върху китайците – обясни Нейф.

– Независимо какво сочат фактите – завърши шефът му. Дейвид учудено вдигна вежди. Никълъс Ружиков се изправи.

– Ако китайците бъдат обвинени за убийството на президента, обществото ще поиска възмездие.

– И ние ще удовлетворим искането му – добави Нейф.

Дейвид оцени плана по достойнство. Целият свят бе в суматоха след бедствията в района на Пасифика и за подобна промяна не можеше да има по-подходящ момент.

– „Омега“ приема ли мисията? – формално попита Ружиков.

Дейвид се изправи.

– Безусловно, сър.

Нейф прочисти гърлото си, за да привлече вниманието към себе си.

– Още нещо, командир Спенгълър. Изглежда там вече има ваш колега. Тюлен... някой, с когото навремето сте работили заедно.

Дейвид отново се почувства така, сякаш всеки момент ще избухне бомба.

– Кой?

– Джак Къркланд.

Дейвид рязко издиша. Едва успя да чуе следващите няколко думи на вицепрезидента. Пред очите му притъмня.

– Знаем, че все още го обвинявате за инцидента с „Атлантис“. Цялата страна оплака смъртта на сестра ви.

– Дженифър – промърмори Дейвид.

Спомни си лицето на сестра си, изпълнена с гордост в деня на

старта – първия ѝ космически полет, – а до нея Джак Къркланд, също член на екипажа, изтипосал мазна усмивка на лицето си. Джак бе спечелил мястото на военен в совалката. И двамата с Дейвид се бяха готвили за този полет, но НАСА не допускаше в една и съща мисия да участват роднини – просто в случай че се случи нещо непредвидено. Дейвид затвори очи. Тялото на Дженифър така и не бе открито.

– Съжалявам за загубата ви – обади се Нейф и изтръгна Дейвид от унеса.

Той се изпъна и си върна самообладанието.

– Благодаря, сър.

– Искаме да сме сигурни, че присъствието на Къркланд няма да попречи на мисията ви – обади се до рамото му Ружиков.

– Не, сър. Миналото си е минало. Разбирам важността на мисията и няма да позволя нещо да застане на пътя ми. Най-малко Джак Къркланд.

– Много добре! – Ружиков се обърна към изхода. – В такъв случай съберете хората си. Корабът ви тръгва след два часа.

Дейвид кимна на новия лидер на страната и се завъртя на внезапно вцепенените си крака. Щеше да направи онова, което му бе наредено. „Омега“ никога не се бе проваляла в мисия. Но този път щеше да свърши и една лична работа. Да отмъсти за смъртта на сестра си.

5. Сърцето на змията

26 юли, 07:20.

Недалеч от остров Йонагуни, префектура Окинава

Карън цъфна на пристанището още по изгрев слънце и се спазари за наема на моторната лодка. Гледаше към морето. Двойката пирамиди лежеше само на двеста метра навътре в океана. След вчерашното откритие тя бе отказала да се върне в Наха. Вместо това, без да обръща внимание на протестите на Миюки, бе наела една рибарска лодка да ги остави в градчето Чатан на брега на остров Йонагуни.

– Трябваше да се върнем в Наха още вчера – каза Миюки, като се мръщеше при вида на лодката. Старият съд от стъклопласт бе доста износен – металните перила бяха огънати и изкривени, пластмасовите седалки – напукани и назъбени по сглобките, но самият корпус изглеждаше достатъчно здрав, за да успее да пресече стотина-двеста метра до пирамидите. – Там можехме да намерим нещо по-добро.

– И да загубим половин ден, докато се върнем – отвърна Карън. – Не мога да си позволя риска Драконите бъдат разбити от иманяри... Ами ако междувременно потънат отново?

Миюки въздъхна. В очите ѝ личеше умора.

– Добре, добре. Но ти ще управляваш.

Карън, която все още кипеше от вълнение въпреки безсънната нощ, кимна и се покатери на кърмата.

Двете с Миюки бяха разговаряли до късно през нощта, а между тях кръстосваше бутилка саке. От мъничкия балкон на хотелската им стая се откриваше чудесен изглед към морето и двата Дракона. Под лунните лъчи забулените в лека мъгла пирамиди меко сияеха, сякаш със собствена светлина. През остатъка от безкрайната нощ Карън многократно ставаше от неудобното легло и се взираше през прозореца, сякаш се страхуваше, че гледката ще изчезне. Но пирамидите си останаха там, в плитчините недалеч от брега.

Още при първите признаци на зазоряване Карън сръчка Миюки да става и я измъкна от завивките. В утринния хлад двете жени прекосиха краткото разстояние до пристанището и уредиха да наемат за цял ден рибарска лодка с мотор. Цената беше безбожна – колкото месечния

доход на рибаря. На Карън не ѝ оставаше нищо друго, освен да се съгласи. Други лодки просто нямаше.

Застана зад руля, докато Миюки поемаше въжето от ухиления рибар, доволен от печалбата си.

– Естествено, даваш си сметка, че току-що те ограбиха – каза Миюки.

– Може би – отвърна Карън. – Но бих платила и десетократно повече, стига да съм първата, която ще изследва тези руини.

Миюки поклати глава и се настани на мястото до водача, а Карън натисна газта. Двигателят рязко избоботи. Разнесе се миризма на изгоряло гориво. Миюки сбърчи нос.

– Това си е чисто пиратство.

– Не се бой, ако се появят и други пирати...

Карън потупа якето си, под което криеше 38 – калибровия автоматичен пистолет.

Миюки драматично изстена и потъна в седалката си. Карън се усмихна. Въпреки протестите на приятелката си тя бе забелязала пламъчето в очите ѝ. Строгата сериозна японска професорка тайничко се наслаждаваше на авантюрата. Миюки бе имала предостатъчно възможности да се върне в университета, но въпреки това остана. Именно в това бе разковничето на приятелството им. Миюки укротяваше по-буйните ѝ изблици, а тя на свой ред вливаше малко свежа жилка в монотонното ежедневие на компютърната специалистка.

Щом се отдалечиха от кея, Карън увеличи скоростта. Воят на двигателя огласи утрото. Щом заобиколиха вълнолома, се появи останалата част от древния град, пръснат по цялото водно пространство и изпълващ морето пред тях. Двете гледаха мълчаливо, докато моторницата подскачаше върху вълните. Зад тях крайбрежното градче се смаляваше все повече и повече и се стопяваше в утринната мъгла, спуснала се върху острова и морето около него.

Най-накрая слънцето се показа зад хоризонта и озари с розов блясък руините.

– Кой ли е построил този потънал град? – запита се гласно Карън.

– Точно в момента ме е грижа единствено за моя град и за лабораторията ми – отвърна Миюки и направи жест към развалините. – Миналото си е минало.

– Но чие минало? – продължи Карън с почуда и благоговение.

Миюки сви рамене, порови в чантата си и измъкна Палм-компютъра. Намести се удобно и започна да натиска малкия дисплей с

електронната писалка.

– Какво правиш?

– Свързвам се с Гейбриъл. Искам да съм сигурна, че в лабораторията всичко е наред.

От малкото преносимо устройство се разнесе тих синтезиран глас:

– Добро утро, професор Накано!

Карън се ухили.

– Вие двамата май вече трябва да се замислите за сериозно обвързване.

Миюки само я изгледа намръщено и продължи да работи.

– Вече съвсем сте затънали – подразни я Карън.

– А пък ти ревнуваш.

– От някакъв компютър?! – изсумтя Карън.

– Гейбриъл е повече от компютър – възрази Миюки с напрегнат глас.

– Знам, знам – вдигна ръка Карън, за да прекъсне тирадата. Гейбриъл бе невероятно сложен изкуствен интелект, проектиран и патентован от Миюки. Разработването на теоретичната основа на алгоритмите ѝ бе донесло Нобеловата награда. За последните четири години тя бе превърнала теорията в практика. Резултатът бе Гейбриъл, кръстен на един от архангелите. – Как се справя?

– Подредил ми е електронната поща и продължава да следи сигналите за бедствие в различни сайтове.

– Някакви новини?

– Трусовете са престанали навсякъде, но има мащабна мобилизация на американски сили в Централния Пасифик, макар че данните са непълни. Опитва се да се промъкне в мрежата на АМО.

– АМО ли?

– АМО е съкращение от Американско министерство на отбраната – обясни гласът от компютъра.

Карън слисано погледна приятелката си. Не само че се нервира, де-то Гейбриъл отговори на въпроса ѝ, но и това ровене в компютърната мрежа на военните... Можеше здравата да загазят.

– Редно ли е Гейбриъл да прави това? Миюки не обърна внимание на тревогата ѝ.

– Никога няма да успеят да го хванат. – И защо?

– Не можеш да хванеш нещо, което не съществува. Макар и роден в моя компютър, сега Гейбриъл живее в тъканта на интернет. Няма определен адрес, до който да може да бъде проследен.

– Дух в машината – промърмори Карън.

– Всъщност, доктор Грейс, духът в машината. аз съм единствен по своята същност.

По гърба на Карън пробягаха тръпки. Веднъж Миюки се бе опитала да ѝ обясни цикличните алгоритми и самообучаващите се модули на Гейбриъл – вид синтетичен разум, – но всичко това бързо бе излетяло от главата ѝ. Никога не се чувстваше особено комфортно в лабораторията на Миюки. Сякаш непрекъснато я наблюдаваха нечии невидими очи. По същия начин се почувства и сега.

– По дяволите! – тихо изруга Миюки.

– Какво има?

– Университетът затваря за цял месец. Ректорът току-що разпрати имейли на деканите. На студентите се разрешава да се завърнат по домовете си и да помогнат на семействата си.

– И защо това са лоши новини? – вдигна вежди Карън.

– Без помощници няма да мога да продължа проучванията си. Трябва да предам отчета за работата си след три седмици, за да получа стипендия.

– Като се има предвид ситуацията, сигурно ще успееш да си издействаш отлагане.

– Може би... – Миюки постави писалката в гнездото и. – Благодаря, Гейбриъл. Ще ти предавам видеоматериали през целия ден. Моля те да запишеш данните на твърдия диск на главния компютър и на DVD.

– Име на файла? Миюки погледна към Карън.

– Дракон.

– Отварям файл „Дракон“. Очаквам следващата трансмисия.

– Благодаря, Гейбриъл!

– Довиждане, професор Накано. Приятен ден, доктор Грейс!

Карън прочисти гърлото си.

– Довиждане, Гейбриъл.

Миюки закачи компютъра на колана си. Вече бяха стигнали до наполовина потопените руини. Карън намали скоростта.

– Миюки, би ли направила една панорамна снимка? Приятелката ѝ се разрови в чантата, извади компактната видеокамера и я свърза с компютъра. След това се изправи и засне гледката – цифровото изображение се прехвърляше през преносимия компютър към компютъра в лабораторията.

– Готово.

Карън бавно подкара лодката напред. Моторът едва-едва

пърпореше. Знаеше, че трябва да внимава. Около развалините бе плитко – нямаше метър и осемдесет. Бавно се носеха сред издигащите се колони, покрити с водорасли. Белезникави раци се разбягваха от пътя им. Погълната от този древен свят, Карън бързо забрави за Гейбриъл и сложните компютърни алгоритми.

– Невероятно!

В далечината сред руините се виждаха още няколко лодки. Над водата се носеха възбудени гласове – твърде далечни, за да се разберат отделните думи. Една плоскодънна лодка мина покрай тях. Трима тъмнокожи микронезийци гледаха в захлас древните колони и потъналите във водата постройки.

„Възможно ли е техните предци да са построили този град? И ако е така, какво се е случило?“ – питаше се Карън.

Лодката изчезна, докато Карън бавно завиваше покрай ниска постройка без покрив, чиито прозорци зейнаха срещу тях. Всички сгради изглежда бяха построени по еднакъв начин – от плътно прилепнали блокове и плочи от един и същи тъмен камък. Вулканичен базалт. Някои от плочите вероятно тежаха по няколко тона. Личаха архитектурни умения, каквито рядко се срещаха в Южния Пасифик – съперничеха на строителното майсторство на инките и майте.

Заобиколиха сградата и пред тях се извиси единият от Драконите.

– Снимай – каза Карън със затаен дъх.

– Вече го правя. – Миюки държеше камерата пред себе си.

Върхът на пирамидата се извисяваше на двадесет метра над вълните. Виждаха се осемнадесет стъпаловидни тераси, всяка с височина около метър, които водеха към равната площадка отгоре. Лъчите на слънцето огряваха полуразрушения храм на върха – малка постройка, изградена от плоски плочи.

Шумът от двигателя подплаши ято жерави, които се вдигнаха във въздуха. Костенурки, излезли да се пекат върху стъпалата, цопнаха във водата. Карън обиколи пирамидата. От другата страна се появи вторият Дракон. Беше досущ като първия – с тази разлика, че върху плоския връх нямаше и следа от храм.

– Да погледнем по-отблизо.

Карън насочи моторницата към първата пирамида и доближи най-долното стъпало. Малкото базалтово стълбче на североизточния ъгъл бе идеално място за астиране.

– Дръж руля – каза Карън и спря двигателя.

Вълните люлееха лодката. Карън хвана въжето на кърмата, качи се

на перилата и със засилване скочи над водата. Приземи се на стъпалото и се подхлъзна на водораслите.

– Внимавай! – извика Миюки, докато Карън размахваше ръце, за да запази равновесие.

Когато стъпи здраво на крака, Карън отметна няколко кичура от очите си и се ухили.

– Права и читава.

Този път с повишено внимание пристъпи към високия около метър стълб с въжето в ръце. Когато се наведе да завърже лодката, видя, че стълбът всъщност е статуя на облечен в роба човек. Пясъкът и водата бяха заличили всички детайли, дори очите не бяха нищо повече от две плитки вдлъбнатини.

Карън издърпа въжето, докато лодката не се удари в долното стъпало, и го завърза здраво за основата на статуята.

– Ще ми помогнеш ли? – помоли Миюки и протегна чантата, пълна с фотографска техника.

Карън я пое, за да може дребната професорка да прескочи перилата.

Миюки направи кисела физиономия, когато петата ѝ потъна в нещо лигаво и жвакащо.

– Дължиш ми чифт обувки, да знаеш.

– Чисто нови „Феррагамос“, обещавам ти – саркастично отговори Карън. – Направо от Италия.

Миюки се усмихна за миг, но все още отказваше да признае, че страшно се забавлява от приключението.

– Е, тогава май всичко е наред.

– Хайде. Искам да разгледам храма на върха. Миюки погледна нагоре.

– Има много за изкачване.

– Няма да бързае.

Карън се изкачи на първото стъпало и се обърна да помогне на Миюки. Тя обаче бутна ръката ѝ и се изкатери сама. Но щом стъпи на стъпалото, хвана с два пръста някакво дълго водорасло от глезена си и го изхвърли настрани с погнуса, като гледаше укорително към Карън.

– Добре де, значи ще идем и до „Нордстром“ и ще ти купим нов костюм.

Това вече предизвика истинска усмивка.

– Нови обувки, нов костюм. Хм, да продължаваме тогава. Преди да сме приключили, ще си сменя целия пролетен гардероб.

Карън я потупа по ръката и продължи нагоре, но скоро се озова далеч пред приятелката си. На половината на пътя спря и докато изчакваше Миюки, се загледа в ширналия се под нея потънал град. Слънцето вече бе изгряло и ослепителното му кълбо висеше над източния хоризонт. Колоните и сградите хвърляха дълги сенки върху синята вода. От тук можеше да види, че руините се простират на цели два километра, преди да изчезнат в океана. Поразителните размери на града подсказваха за десетки хиляди жители население. „Къде ли са отишли всички те?“ Отстъпи встрани, когато Миюки най-сетне я настигна.

– Остава още малко – увери я тя.

– Всичко е наред – махна с ръка Миюки, като дишаше тежко. – Да продължаваме.

– По-добре си почини – рече Карън, въпреки че изгаряше от нетърпение да се втурне нагоре.

– Щом настояваш...

Миюки седна, без да обръща внимание на водораслите под себе си.

Карън извади бутилка вода и ѝ я подаде. Миюки отвъртя капачката и пи жадно, без да откъсва поглед от панорамата.

– Толкова е голям. Изобщо не бих могла да си го представя.

Карън се настани до нея и също отпи от бутилката.

– Как е възможно всичко това да е останало неоткрито досега?

– Тук е... по-скоро беше твърде дълбоко и имаше коварни течения. Само много опитни гмуркачи можеха да се спуснат до дъното. Но виж сега! Само да се разчуе и тук ще бъде претърпано от посетители.

– И изпотърпано – добави Карън. – Сега е най-добрият момент да се проучи градът.

Миюки се изправи.

– Ако си готова, да тръгваме.

– Да починем още малко. Тези руини са чакали векове, за да бъдат открити. Няколко минути повече едва ли са от значение.

Миюки седна отново. Карън също се настани по-удобно. Гледката бе изумителна.

– Благодаря ти за помощта, Миюки. Не бих могла и да си помисля за по-добра приятелка.

– Аз също – с мек глас каза Миюки.

Бяха се срещнали в социалния отдел на университета. И двете бяха неомъжени, на една и съща възраст и работеха в области, в които традиционно доминираха мъжете. Започнаха да излизат заедно – посещения в местния караоки бар, късни вечери след сесиите, ходене на кино в

съботите – и станаха близки приятелки.

– Казах ли ти какво чух от Хироши вчера? – попита Миюки.

– Не! Не си! – Карън се изправи. Хироши Таката, също преподавател в университета, бе годеник на Миюки, но нейните успехи бяха породили професионална ревност, довела до проблеми във връзката им. Преди две години той внезапно бе развалил годежа и се бе преместил в Ко-бе. – Копеле! Какво иска?

– Просто се обади, за да ми каже, че той бил добре след земетресенията. Дори не си направи труда да ме попита как съм.

– Да не би да иска да се помирите?

– Как ли пък не! – изсумтя Миюки.

– Май привличаме най-противните мъже – засмя се Карън.

– По-скоро най-безгръбначните.

Карън кимна утвърдително. В Канада бе минала през своята дълга поредица неуспешни връзки – от студени до чисто оскърбителни. Не бързаше да продължи в същия стил. Това бе и една от причините да приеме четиригодишната стипендия в Окинава. Нов град, ново бъдеще.

– И какво мислиш за всичко това? – смени темата Миюки.

– Може ли да е част от изгубената Атлантида на праядо ти?

– Имаш предвид континента Му? – бавно отвърна Карън.

– Съмнявам се. Пасификът е осеян със стотици други мегалитни паметници – статуите на Великденския остров, каналния град в Нан Мадол, камъните Лате в Гуам, Грамадата в Тонга. Всички те са по-стари от историческите свидетелства за островите. Досега никой не е успял да намери връзка между тях. – Загадката започна да я разгорещява.

– И се надяваш ти първа да го направиш?

– Кой знае какви отговори лежат тук? Миюки я дари с крива усмивка и стана.

– Има само един начин да разберам.

Карън също скочи на крака с подобна усмивка на лицето си.

– И аз така мисля.

Двете продължиха нагоре, без да се разделят, като си помагаша по високите стъпала. Стигнаха до върха за двадесет минути, когато слънцето вече се бе изкачило по-високо. Карън изпълзя първа, като дишаше тежко.

Върхът представляваше една-единствена чудовищно голяма плоча. По повърхността ѝ минаваше дълга пукнатина, която очевидно бе нова – най-вероятно причинена от неотдавнашната сеизмична активност. Карън предположи, че когато са строили пирамидата, плочата е била

поставена на върха неповредена. Обърна се бавно. Доколкото можеше да прецени, страните бяха по десет метра. Дебелата цял метър плоча би трябвало да тежи стотици тонове. Как са успели древните строители да я качат дотук?

Миюки се изкатери зад нея и също се огледа бавно във всички посоки. Очите ѝ блестяха.

– Направо изумително.

Карън кимна. Все още бе прекалено зашеметена, за да говори. Отиде до полуразрушения храм в центъра, построен от плочи и базалтови блокове. Можеше да си представи как е изглеждал. Масивна ниска постройка, покрита с плочи. Заобиколи, за да я разгледа от всички страни. Миюки я следваше по петите с видеокамерата в ръце.

Карън огледа внимателно храма. Не беше украсен. Или може би украсата отдавна е била унищожена. Накрая взе решение.

– Влизам вътре.

– Какво? – отпусна камерата Миюки. – Какви ги говориш?

Карън посочи две плочи, които бяха паднали от стените и се подпираха една друга. Между тях имаше тесен отвор, който се спускаше надолу.

– Да не си луда? Не знаеш дали са стабилни тези камънаци! Карън отчупи парче корал, закрепил се между плочите като цимент.

– Щом има корали, значи не са помръдвали от векове. Освен това ще слеза само да хвърля един поглед. Ако има някакви релефи или петроглифи, ще са вътре. Запазени от ерозията. – Свали якето си и се отпусна на колене. – Май ще ми е доста тесничко.

Махна колана, за да не и пречи катарамата, после свали кобура и остави пистолета.

– Фенерчето писалка още ли е в чантата ти?

Миюки измъкна мъничко пурпурно флуоресцентно фенерче. Карън го взе, лапна го откъм дръжката и легна по корем.

– Сериозно ли смяташ да го направиш?

В отговор Карън пъхна глава в отвора, насочила фенерчето напред. Запълзя навътре, като се мъчеше да намери с ръце издатини в камъка, но напредваше предимно с краката. Не обърна внимание на надвисналите отгоре ѝ дебели плочи. Навремето бе влизала в пещери, но никога в толкова тесни процеци. Мъчеше се да диша спокойно и си повтаряше да не спира, а просто да продължава напред.

– И краката ти изчезнаха! – извика ѝ Миюки.

Гласът на приятелката ѝ звучеше приглушено. Тялото на Карън

плътно опираше в стените на тунела. Откри, че ѝ е трудно да диша. Стените я притискаха. Беше на ръба на паниката, но я потисна. С няколко бързи плитки вдишвания. Нямаше опасност да се задуши.

Продължи напред. Ако се заклещеше, щеше да използва ръцете си, за да се избута обратно. А и Миюки щеше да и помогне, като я издърпа за глезените. Не съществуваше истинска опасност. Въпреки това устата ѝ пресъхна, когато пръстите на краката и започнаха да се пързаят по мокрия камък.

– Как си?

Карън отвори уста да отговори и откри, че няма достатъчно въздух, за да извика.

– Добре съм – думите излетяха като сподавен шепот от устата ѝ, в която все още държеше фенерчето.

– Какво?

Карън протегна ръце напред. Пръстите на дясната ѝ ръка напипаха ръба на плочата. Краят бе близо! Стигна ръба и се издърпа, като си помагаше с крака. Тялото ѝ се плъзна напред. Сърцето вече туптеше в ушите ѝ. Челюстта я болеше от стискането на металното фенерче.

– Хайде, по дяволите! – изруга през зъби тя.

Най-сетне успя да напипа опора и за лявата си ръка. Ухили се, придърпа се напред и най-сетне измъкна глава от тунела. Спря да огледа. Лъчът на фенерчето зашаря наоколо.

Намираше се в тясно помещение, не по-голямо от половин баня. Онова, което привлече погледа и, бе нещо подобно на олтар в отсрещния край. На пода между водораслите лежаха покрити с раковини урни и парчета от керамични съдове. По ръба на олтара се виеше релефно изображение на змия. Карън проследи тялото ѝ с лъча. Зъбатата ѝ глава бе заобиколена от грива каменни пера. Очите ѝ, направени от червени камъни, отразяваха светлината на фенерчето. Най-вероятно бяха рубини.

Без да се захласва по скъпоценните камъни, тя върна лъча обратно, по-силно впечатлена от перата. Напомняха ѝ за Кетцалкоатл – пернатата змия и върховен бог на майте. Можеше ли това да се смята за доказателство, че майте са построили града?

Изплю фенерчето и като се избутваше с ръце, най-сетне успя да се измъкне от влажния тунел и се озова в помещението. Вдигна фенерчето и се обърна към входа. Миюки трябваше да види това.

Тъкмо се наведе, когато се разнесе изстрел.

Гърмежът изкъртя в малкото пространство, последван от ужасен

писък.

Карън се отпусна на колене и се опита да погледне през тунела.

– Миюки!

6. Задълбаване

26 юли, 11:20.

*Мястото на катастрофата, северозападно от атола Еневак,
Централен Пасифик*

За първи път от дванадесет години Джек стъпи на борда на американски военен кораб – при това не някой малък влекач. Излезе от хеликоптера „Сий Найт“ и се озова на летателната палуба с площ почти четири декара. „Гибралтар“ бе дълъг колкото две футболни полета и широк половин поле – чудовищен звяр, задвижван от две машини. Навсякъде по палубата проблясваха огромни цифри – площадки за приземяването на девет вертолета.

Приведе глава и побърза да се отдалечи от хеликоптера. Ревът на перките над главата му бе оглушителен. Въздушната струя почти разкъса незакопчаното му яке. Измъкна се изпод перките и едва не се препъна в една от многото закрепващи скоби. Почувства се като пълен глупак. Грешка на новобранец. Наистина бе минало много време, откакто бе ходил по тази палуба.

Измъкнал се от обсега на смъртоносните перки, Джек най-сетне се изправи и погледна към морето. Едва успя да различи малката точка на „Дийп фатъм“ почти на хоризонта. Докараха го тук за организационна среща, която трябваше да започне по обед. От двете страни на огромния кораб имаше три по-малки разрушителя.

При гледката Джек се намръщи. Чиста демонстрация на сила. Добре че вицепрезидентът не е изпратил цяла бойна група, по дяволите!

Обърна се и погледна към гората от дула, стърчащи от надстройката на „Гибралтар“. Защо е нужна бойна група при наличието на такава огнева мощ? „Гибралтар“ и сам би могъл да се справи с някоя по-малка държавица. Въздушният му контингент се състоеше от четиридесет и два хеликоптера „Сий Найт“, пет прехващача „Хариър“ и шест хеликоптера за борба с подводници. Освен това корабът разполагаше и със собствена защита – ракетни системи земя-въздух „Сий Спароу“, система за близък бой „Фаланкс“, оръдия „Бъшмастър“ и дори противоторпедна система „Никси“. С две думи, повече от достатъчно, за да стовари същински ад върху който и да е враг на Съединените щати.

От лявата му страна забръмча двигател. Платформа елеватор издигна поредния хеликоптер „Сий Найт“ от хангара отдолу. По палубата сновяха мъже и жени в якета на червени и жълти ивици. С приближаването на центъра на катастрофата грамадният звяр започваше да се раздвижва.

Забеляза, че в Кърмовата част има допълнения към летателната палуба – три големи крана и лебедки. Сега разбра една от причините за закъснението на кораба. Очевидно са го подготвили за спасителната операция, преди да тръгне насам.

– Господин Къркланд – разнесе се отсечен глас.

Джак се обърна. Към него се приближаваха трима униформени членове на екипажа. Не познаваше никого от тях, но видя отличителните им знаци. Усети, че инстинктивно се изправя и изпъчва гърди. Водеше ги капитанът на „Гибралтар“.

– Капитан Джон Бренинг – представи се мъжът, когато застана пред Джак. Не протегна ръка, а посочи към спътниците си. – Моят пръв помощник капитан трети ранг Джули Нъдсън и старши офицер Хейуърд Линкълн.

Двамата кимнаха. Жената изгледа Джак от горе до долу, сякаш бе някаква противна буболечка. Чернокожият старши офицер остана невъзмутим и едва кимна.

– Контраадмирал Хюстън желае да се срещне с вас насаме преди срещата. Капитан Нъдсън ще ви заведе до офицерската каюткомпания.

Капитанът и старшият офицер се обърнаха с намерението да тръгнат към главната палуба и хеликоптерите. Жената офицер се завъртя на пети, готова да поведе Джак надолу.

Но Джак остана на място.

– Защо насаме?

Три чифта очи се извърнаха към него. Явно заповедите ям рядко предизвикаха въпроси. Джак устоя на погледите им и зачака отговор, без да помръдне. Слънцето безмилостно блестеше по металната палуба. Джак беше извън обсега на военната йерархия. Беше цивилен. Човек, който сам си е господар.

Капитан Бренинг въздъхна.

– Адмиралът не обясни причините. Просто нареди да ви заведем при него веднага.

– Последвайте ме, ако обичате – обади се Нъдсън с едва доловима нотка на раздразнение в гласа.

Джак скръсти ръце на гърдите си. Нямаше намерение да им се

подчинява. Когато нещата опрат до вземане-даване с военни, най-добре е да им дадеш да разберат, че не си един от тях и признаваш само обществената йерархия.

– Съгласих се да предоставя подводницата си за това издирване – каза той. – Нищо повече. Приех да дойда на днешната среща само за да се отърва от това задължение колкото се може по-бързо. И по никакъв начин не съм длъжен да лижа задника на контраадмирала.

– А чий задник би искал да оближеш, Джак? – разнесе се груб глас от отворения люк зад него.

Тримата униформени мигом се изпънаха и козируваха.

– Адмиралът на палубата! – изляз старшият офицер.

От сянката на люка излезе едър мъж. Небрежно бе наметнал на раменете си зелено пилотско яке. Военните му отличия се виждаха отдалеч. Пристъпи от прикритието на входа на слънце. За последен път Джак бе разговарял с Марк Хюстън, когато адмиралът бе все още капитан на кораб. Иначе не се бе променил особено. Все същата късо подстригана сива коса и изсечено лице. Студените му сини очи все така пронизително се впериха в Джак.

Хюстън поздрави хората си с кимване. Капитан Бренинг пристъпи напред.

– Нямаше нужда да се качвате, сър. Господин Къркланд тъкмо тръгваше към каюткомпанията.

– Не се и съмнявам – изсмя се адмиралът. – Но трябва да знаете едно нещо за Джак Къркланд, капитане. Заповедите не му понасят.

– Вече забелязах, сър – сковано отвърна капитанът. Макар че Джак бе висок метър и деветдесет, адмиралът сякаш се надвеси над него, опрял юмруци на хълбоците си.

– Джак „Светкавицата“ Къркланд – строго измърмори той.

– Кой би си помислил, че ще те види отново на „Гибралтар“?

– Не и аз, сър. Това е дяволски сигурно. – Макар никак да не му харесваше, че се намира на борда на военен кораб, Джак не можеше да се освободи от топлото чувство, което изпита при вида на стареца. Марк Хюстън бе нещо повече от негов командир. Той му бе приятел и покровител. Именно неговото застъпничество изигра решаваща роля за получаване на мястото в космическата мисия. Джак се изкашля. – Радвам се да ви видя отново, сър.

– А аз се радвам да чуя това от теб. Сега може би ще се съ согласиш да слезеш с мен долу в заседателната зала.

– Да, сър.

Адмиралът освободи офицерите с кимане.

– Ела. Долу имам кафе и сандвичи – обърна се той към Джак и тръгна към входа на огромната надстройка над палубата. – Момчетата от АКБД имаха тежка нощ, затова се погрижихме за малко подсилване.

– Благодаря, сър!

Джак затаи дъх, когато минаха през входа и се озоваха вътре в кораба. Тук, далеч от слънчевите лъчи, моментално го побиха тръпки. Бе забравил колко студено може да бъде във вътрешността на „острова“, но миризмата на метал и смазка събуди старите спомени. От дълбочината на кораба ехтяха гласове. Сякаш бе влязъл в живо същество. Йона в кита, мрачно си помисли той.

Адмиралът го поведе надолу към Ниво 2, като от време на време спираше, за да отвърне на поздрава на други офицери, да пусне някоя шега или да издаде заповед. Марк Хюстън открай време бе свикнал да държи нещата в свои ръце. Преди да стане адмирал, когато командваше кораба, никога не се заседяваше много в каютата си. Можеше да бъде открит с еднаква вероятност както долу в помещенията на екипажа, така и в офицерската столова. Тъкмо тази негова черта Джак харесваше най-много. Старецът познаваше до един подчинените си и екипажът бе готов на всичко за него.

– Стигнахме – каза Хюстън, хвана дръжката на вратата и хвърли поглед към залата с уморена усмивка на лице. – „Гибралтар“. Не мога да повярвам, че отново съм тук.

– Разбирам какво имате предвид. Хюстън изсумтя.

– Настаниха ме горе в адмиралския апартамент. Шантава работа. Снощи за малко да вляза в капитанската каюта по навик. Странно как работи мозъкът. Старецът поклати глава и отвори вратата, след което направи знак на Джак да влезе пръв.

В центъра на заседателната зала се простираше дълга махагонова маса. Вече бе подготвена за срещата. Чаши за вода, бележници и химикалки бяха внимателно подредени пред всеки от десетте стола. Имаше също термоси с кафе и подноси с малки сандвичи.

Докато пристъпваше към масата, Джак се огледа. По стените висяха карти и диаграми със забодени в тях малки игли с флагчета. Разпозна карта на теченията в района. Върху нея с туш бе начертана квадратна мрежа. Районът за претърсване. Очевидно адмиралът не бе пропилял времето, докато е пътувал насам.

Огледът му отне само миг. После се обърна към Хюстън, който стоеше точно зад него. Адмиралът сякаш отново го изучаваше.

- Е, Джак, как я караш?
- Оцелявам – сви рамене Джак.
- Хм... лоша работа.

Джак сви вежди, изненадан от отговора. Не предполагаше, че адмиралът му има зъб за нещо.

Но Хюстън изясни обстановката, като се стовари в един от столовете и подритна съседния към Джак.

- Животът не е само оцеляване. Той е и за живеене. Джак седна.
- Щом така казвате.
- Има ли някоя жена около теб?

Джак се намръщи. Не разбираше накъде отива разговорът.

– Знам, че не си женен, но... няма ли някой по-специален човек в живота ти?

– Не. Наистина няма. Само приятели. Защо?

– Просто питам – сви рамене адмиралът. – Не сме общували повече от десет години. Дори и с коледни картички.

– Та вие сте еврейин! – вдигна вежди Джак.

– Добре де, картичка за Ханука¹⁰, магаре такова. Исках да кажа, че поне можеше да се обаждаш от време на време.

Джак се загледа в ръцете си и зачопли облегалката на стола си от неудобство.

– Исках да оставя всичко в миналото. Да започна отново.

– И как се справяш? – язвително попита Хюстън.

Неудобството се смеси с гняв. Джак го потисна и запази мълчание.

– По дяволите, Джак! Не разбираш ли кога някой се опитва да ти помогне?

Джак погледна бившия си капитан.

– И как по-точно?

– Независимо дали си разбрал или не, държа те под око. Зная финансовите затруднения, които изпитваш. На път си да се простиш с ръждясалото си корито.

– Ще се справя.

– Да, и ще се справиш много по-добре с няколко хилядарки от Военноморските сили за участието си в търсенето на Еър Форс 1.

– Нямам нужда от милостинята ви – поклати глава Джак.

– Имаш нужда от нещо, проклет твърдоглавецо!

Двамата се гледаха мълчаливо няколко вдишвания. Накрая Хюстън

10. Еврейски празник по повод преосвещаването на Храма в Йерусалим. – Б. пр.

стисна юмрук върху коляното си, но гласът му омекна от старата болка.

– Помниш ли кога умря Етел?

Джак кимна. Етел беше съпруга на адмирала повече от тридесет години. Една година преди катастрофата със совалката тя почина от рак на яйчниците. В известен смисъл Етел бе за Джак единствената майка, която бе познавал. Собствената му майка бе умряла, когато той бе на три години.

– В деня преди да изпадне в кома ми поръча да се грижа за теб.

Джак изненадано вдигна очи. Адмиралът извърна поглед, но Джак забеляза блясък на сълзи в очите му.

– Така и не разбрах какво е видяла в теб, Джак. Но не мога да разочаровам моята старица. Дадох ти достатъчно време да останеш със себе си... да се възстановиш след онова, което стана с „Атлантис“. Но стига толкова.

– Какво искате от мен? Очите им се срещнаха.

– Достатъчно се кри. Искам да излезеш от морето. Джак го гледаше слисано.

– Именно затова те мобилизирах. Не само заради подводницата. Време е да се върнеш в истинския свят.

– И флотът е истинският свят, така ли? – изсумтя Джак.

– Достатъчно близо до него. Поне от време на време се отбиваме в някое пристанище.

Джак поклати глава.

– Вижте, оценявам загрижеността ви. Честна дума. Но вече съм почти на четиридесет, а не дете, което да глезите. Ако искате вярвайте, но сегашният живот ми харесва.

– Ама и ти си един чешит, Джак! – Бившият му командир въздъхна и вдигна ръце в знак, че се предава. Стана от стола си. – Срещата ще започне след малко. Предполагам, че разбираш сериозността на задачата.

Джак кимна и също се изправи.

– Разбира се. Става въпрос за Еър Форс 1. И за президента.

– За нещо повече от президента, Джак. И преди сме губили президенти. Но никога при подобни обстоятелства – по време на световна катастрофа. Макар че повечето страни не одобряват Съединените щати и външната ни политика, това не им пречи да очакват от нас лидерство по време на криза. И сега сме лидер... но без водач.

– А вицепрезидентът? Лоурънс Нейф?

– Виждам, че се стараеш да си в течение на нещата – развесели се за миг Хюстън, но лицето му бързо си възвърна сериозното изражение.

Веждите му се свъсиха. – Вашингтон натиска за отговор. Преди Нейф да положи клетва, трябва да докажем какво е сполетяло президент Бишоп. Слуховете вече тръгнаха. Някои подозират тероризъм – араби, руснаци, китайци, сърби, споменават дори ИРА. Каквото ти хареса. Според други всичко е някакъв номер. Според трети – конспирация, свързана с Кенеди. – Адмиралът поклати глава. – Пълна бъркотия. За да се възстанови редът, ни трябва конкретни отговори. Трябва ни тяло, което да погребем със съответната помпозност и церемонии. Затова сме тук.

Джак никога не бе виждал Марк Хюстън толкова разтревожен.

– Ще направя всичко по силите си – искрено каза той. – Каквото поискате.

– Никога не съм очаквал по-малко от теб. – Преди Джак да успее да го спре, адмиралът се протегна и го прегърна за миг. – И независимо дали ми вярваш или не, Джак, радвам се да те видя отново. Добре дошъл на „Гибралтар“!

Джак замръзна в прегръдката му, без да може да продума.

Хюстън го пусна и тръгна към вратата.

– Имам да свърша някои неща, но ти се заемай със сандвичите. Препоръчвам ти яйчената салата. С истински яйца е, а не с прахообразните лайна.

Адмиралът му се усмихна уморено, излезе и затвори вратата след себе си.

Останал сам, Джак се свлече в първия попаднал му стол. Изтри в панталоните изпотените си длани. Тежестта на ситуацията започна да го притиска. След повече от десет години усти как очите на целия свят отново са се вперили в него.

Три часа по-късно Джак се намираше пак на борда „Дийп фатъм“, но не за дълго. Облечен в синия си неопренов костюм, той се качи в кабината на „Наутилус 2000“ и се намести в неудобната седалка. После закачи биосензорните монитори и свърза микрофона си. Заедно с Лиза, която го бе сменила в Лоцманската кабина, провериха всички мерки за безопасност преди потапянето.

Чарли се бе покатерил върху подводницата, която се носеше зад „Дийп фатъм“, и проверяваше всички връзки, докато Робърт с маска и шнорхел я оглеждаше отдолу. Джак бе приключил със своята проверка, но хората му не искаха да оставят нищо на случайността. Беше им наредил да проверят всяка дреболия по два пъти.

Чарли се надвеси над Джак. Гледаше го загрижено.

– Сигурен ли си, човече? Доста дълбоко е. Много повече, отколкото някога си свалял това момиче.

– Подготвена е за такава дълбочина.

– На чертожните дъски – сигурно, но това е истинският живот. Океанът винаги намира начин да те изненада. Може и да бъде същинска кучка.

Джак погледна нагоре към геолога.

– Тръгвам, Чарли.

– Добре, човече. С теб е свършено, да знаеш.

Джак се протегна и плесна дланта на едрия ямаец. Чарли спусна акрилния купол над главата му и завинти връзките. След това вдигна палец и скочи във водата, за да се присъедини към морския биолог, докато Джак завършваше последните приготовления.

Около „Дийп фатъм“ имаше други кораби, разгърнати в широк кръг. Далеч на юг „Гибралтар“ изпълваше хоризонта. Отгоре прелитаха хеликоптери „Сий Найт“. Всички очи бяха вперени в Джак и малката му подводница.

– Готов си за тръгване, Джак – обади се Лиза. Не можеше да скрие тревогата в гласа си.

– Всичко е проверено. Потопяя се – сухо отговори той.

Включи двигателите и подводницата тихо забръмча под него, след което започна да се спуска. Нивото на водата се заизкачва нагоре по купола и океанът затвори водите си над главата му.

Обзе го мимолетен пристъп на клаустрофобия. Не му обърна внимание. Знаеше, че това е най-обикновена първична реакция, проява на инстинкта за самосъхранение при всяко потапяне. Хората са го изпитвали, откакто са започнали да се гмуркат. Наложил си да диша дълбоко и бавно, за да прогони моментното чувство за безпокойство, докато подводницата се спускаше все по-надълбоко. Предстоеше му дълъг път.

„Шестстотин метра. Повече от половин километър.“

Срещата на „Гибралтар“ бе кратка и делова. Продължилото цяла нощ търсене бе довело до засичане на сигналите на черната кутия и екипът на АКБД бе определил най-подходящото място за потапяне – на дълбочина над шестстотин метра. Вицеадмиралът от Бреговата охрана настояваше да се използва флотският „Дийп дроун“ – дистанционно управляван робот, предназначен за проучване на морското дъно. Но сега той се намираще в Атлантическия океан и не можеше да бъде докаран още цели два дни.

В хода на разискването Джак съобщи на групата, че подводницата

му е пригодена за спускане на дълбочина до осемстотин метра и че няма нищо против да проучи мястото и да се опита да стигне до черната кутия. От АКБД не изглеждаше особено склонни да приемат помощта му.

– Прекалено опасно е – бе заявил водачът на екипа. – Не можем да си позволим да рискуваме още хора.

Но бившият командир на Джак възрази срещу подобна предпазливост.

– Щом господин Къркланд казва, че може без опасност да проучи района, аз не бих го спрял.

Дори сега Джак усети прилива на гордост при подкрепата на Марк Хюстън, без която нямаше да се спуска на тази непозната дълбочина.

След като помощниците му се отдалечиха, Джак задвижи педалите и започна да спуска „Наутилус“ по бавна спирала надолу, без да откъсва очи от мониторите. Сигналът от собствения му хидролокатор отекваше в ухото му. Времето между сигнала и отражението все още бе дълго. ...пит...пит...

Колкото по-дълбоко се спускаше, толкова по-тъмно ставаше около него. Включи акумулатора и запали предните светлини. Ярките конуси се устремиха напред, изчезвайки в безкрайната синева. След дълбочина двеста метра водата стана мастиленосиня, сякаш се спускаше в петрол, а не в океана. Джак вече чуваше издайническите посъкървания и изпуквания на връзките. Но това бе едва началото. На дълбочина шестстотин метра налягането щеше да достигне над седемдесет килограма на квадратен сантиметър – достатъчно, за да го направи на лепенка преди следващия удар на сърцето.

Обърна се към компютъра и извика сонарния модел на дъното в този район. Подробностите бяха малко. Сканирането бе открило само някакви неясни очертания. Дори и сканирането с кос лъч не бе довело до по-добри резултати. Дъното бе прекалено неравно и пресечено с хълмове, стръмни склонове, подводни планини и други неравности. Отдавна се бяха отказали от всякаква надежда да открият очертанията на потъналият самолет. Той сам трябваше да го стори.

...пинг.....пинг...

Джак започна да подава на компютърния модел данните от своя хидролокатор. Постепенно неясните очертания започнаха да се фокусират. Появиха се детайли.

– Получавате ли това? – докосна микрофона си той.

– Долу е пълна бъркотия – отвърна Лиза. – Внимавай.

С избистрянето на образа започна да различава по дъното

лабиринта от гигантски подводни възвишения и хълмове с плоски върхове. Между тях се извиаха дълбоки каньони и падини. Напомняше му на Бедлендс в американския запад – лабиринт от пресичащи се каньони и речни корита през местност с обрулени от вятъра скалисти плата и червени скали. Веднъж бе пътешествал на кон из онази дива пустош. Човек лесно можеше да се изгуби, дори да имаше карта. Подозираше, че същото важи и за това място.

Радиото изсъска за миг, след което се разнесе гласът на Чарли:

– Не ми харесва това, което виждам, Джак.

– Какво искаш да кажеш?

– Подводните възвишения са продукт на вулканична активност. А това гъсто струпване ми изглежда много подозрително.

– Какво показват сеизмичните датчици? Последва дълга пауза.

– Хм, нищо... всичко е спокойно, но въпреки това не ми харесва.

– Наглеждай ме, Чарли.

Джак си спомни какво се случи последния път, когато пренебрегна съвета на геолога. Вулканът се бе отворил точно под него. Не му се искаше да го преживее отново.

Продължи надолу на все по-широки кръгове, като забавяше спускането. Наблюдаваше как стрелката на дълбокомера пълзи от четиристотин към петстотин метра. Слаби проблясъпи от външната страна на купола отклониха вниманието му от уредите. Отначало си помисли, че му се е привидяло, но в следващия миг се озова сред облак сини светлинки, които се вихреха около подводницата, сякаш бе попаднала в снежна виелица. Биолуминесцентни организми, прекалено малки и прозрачни, за да могат да се видят ясно.

– Тук долу има живот – каза Джак, натисна бутона за видеотрансмисия и завъртя подводницата, за да заснеме бурята, която изфуча и изчезна в тъмнината. – Как е новата видеосистема?

– Малко трепери и образът е накъсан... но детайлите са добри.

Светецният облак изчезна така бързо, както се бе появил. Отново се възцари мрак. Джак се намести на седалката си. Експерименталната видеосистема им бе осигурена от флота и бе инсталирана бързо, за да могат и другите да наблюдават действията му. Хвърли поглед към дълбокомера. Приближаваше шестстотин метра.

...пинг...пинг...

Отразеният сигнал се връщаше все по-бързо и по-бързо. Наближаваше дъното. Намали още скоростта на потапянето и премина от спирала в полегатото спускане. Плъзгаше се бавно надолу със запалени

светлини.

– Джак!

– Ох, мамка му! – забеляза го в същия миг.

Натисна левия педал, наклони подводницата и рязко зави наляво. За малко щеше да се блъсне във висок чепат стълб, който само преди миг бе изплувал от тъмнината. Стабилизира подводницата, заобиколи стълба и се озова в същинска гора от подобни огънати и стърчащи колони. Някои бяха издължени, широки само колкото една длан, но високи десет метра. Други бяха дебели като секвой и не по-ниски. За малко да кацне принудително в истинска каменна гора.

– Снимай колкото можеш повече. – Гласът на Чарли бе пълен с благоговение.

Джак не бе виждал подобно нещо досега. Издигна се малко, за да избегне най-гъстите области, но въпреки това му се налагаше непрекъснато да лавира между по-големите стълбове.

– Какво е това?

– Стълбове от лава! Чупливи базалтови колони, образували се при изтичането на лава през малки процепи в мантията, която е изстинала бързо в ледените води.

Джак наклони подводницата, за да заснеме гората, и видя огромен октопод, който се катереше нагоре. Ято риби избяга от лъчите на прожекторите.

– Все още знаем много малко за тях – продължи Чарли. – Открити са съвсем наскоро.

Джак се промъкна покрай една чудовищна колона, дебела най-малко три метра и чезнеща нагоре в мрака над главата му.

– Само внимавай, Джак. Както ти казах, това струпване на стълбове от лава означава, че районът е нестабилен. Не е най-приятното място за размотаване. Но можеш да бъдеш спокоен, прикривам ти гърба. При най-малките признаци за сеизмична активност ще надуя алармата.

– Бъди така добър. – Джак прочисти гърлото си. – Лиза, чуваш ли ме?

– Да, Джак.

– Какво е положението ми съобразно предполагаемите координати на черната кутия на Еър Форс 1?

Последва кратка пауза.

– Прехвърлям в компютъра ти последните данни. Намираш се почти над нея. Около сто и двадесет метра на север.

Джак погледна компаса. Стрелката скачаше с половин кръг напред-

назад. Почука стъклото. Само преди десетина минути уредът работеше безупречно.

– Лиза, май ще се наложи ти да ме водиш. Компасът нещо върти номера. Не мога да определя ясно посоката.

– Няма проблем. Обърни носа на около тридесет градуса и карай направо.

Джак бавно завъртя подводницата, като използваше една от колоните за ориентир.

– Така добре ли е?

– Идеално. Сега бавно карай напред.

Натисна педалите и леко се понесе напред, като осветява ше пътя си.

– Добре, вървиш право към целта.

Джак се намръщи. Стрелката на компаса полудя. Спомни си за същия проблем по време на изригването на вулкана.

– База... нещо не е наред с...

Внезапно лъчите на прожекторите се отразиха обратно към Джак и го ослепиха за миг.

– Да му...

– ... се не види! – довърши Лиза.

Огромен триъгълник от лъскав метал се издигаше от джунглата стълбове точно пред него. Заблестя ярко на светлината. В центъра му ясно изпъкваше огромният американски флаг, под който се четеше „Бонинг 28000“. Опашката на Еър Форс 1.

– Открихме Орела – прошепна Джак.

Намали скоростта и се издигна над гигантската опашка, максимално разшири обхвата на лъчите и освети пейзажа под себе си. Появи се и останалата част от самолета. Отломките се бяха разпръснали в голям кръг. Сред тях лежах повалени стотици колони. Далеч напред се издигаха хълмове.

Джак бавно обиколи района. Дъното бе осеяно с парчета разкъсан метал от крилето и корпуса. Мина над разбития нос на самолета. Стъклото се бе раздробило, но успя да види панелите с уредите за управление.

Извърна очи от гледката, уплашен от онова, което би могъл да открие. Долу бе същинско гробище. Спомените за катастрофата на совалката нахлуха в главата му. Още едно падане от небето. Нима всичко, което бе останало от „Атлантик“, бе само парчета, разпръснати по дъното на морето? Джак изтръпна.

Желанието на адмирала да научи за участието на президент Бишоп бе удовлетворено. Всичко останало бяха подробности.

Кой е виновен?

Джак за миг затвори очи и пое дълбоко въздух. След катастрофата с „Атлантис“ бе изпитал влудяващата сила на обвинението и съжеляваше нещастника, върху чиято глава ще се стоварят всички нападки. Отвори очи и се зае с управлението на механичните ръце. Оставаше да свърши едно последно нещо. Трябваше да вземе двете черни кутии – с данните от полета и с разговорите в пилотската кабина – и да ги изнесе на повърхността.

– Лиза, ще ми трябва помощта ти да намеря кутиите. – Джак хвърли поглед към компаса. Очакваше, че стрелката ще се движи все така лудо, но не мърдаше и сочеше към полето с отломките. – Май компасът се оправи.

– Добре, тогава какво искаш да правя...

Джак гледаше как стрелката бавно се премества, докато кръжеше около останките.

– Само секунда, Лиза.

Набра скорост и се понесе по ръба на катастрофата. Направи почти пълен кръг, но стрелката продължаваше да сочи към центъра на кръга.

– Не може да бъде!

– Какво става? – попита Лиза. – Проблем ли има? Джак намали скоростта на подводницата и наведе носа и напред. Сви лъчите до тънки копия. Светлината проникна до сърцето на останките. Близо до центъра се издигаше стълб, висок най-малко четиридесет метра... но нещо не беше наред.

Стълбът сякаш светеше.

Джак примигна. Сигурно водата правеше някакви оптически номера.

Придвижи „Наутилус“ напред и за първи път навлезе в гробището. Косъмчетата по врата му настръхнаха. Страхуваше се не от духове, а от нещо далеч по-материално. Косъмчетата по ръцете му също настръхнаха.

По радиото се разнесе гласът на Лиза, но смущения заглушиха думите ѝ. Не беше обикновен шум. Сякаш някой ги бе записал и ги бе пунал на високи обороти.

– Повторете, база.

Съсредоточи се и едва успя да разбере.

– Сърдечният ти ритъм... пада. Добре ли си?

Джак погледна датчика, който мереше пулса му. Беше съвсем нормален.

– Не разбирам.

И да имаше отговор, той бе погълнат от високочестотни смущения. Джак намали звука – започнаха да го болят ушите. Сигурно на радиото нещо му има, помисли си той и погледна компаса. Продължаваше да сочи към странната колона.

„Проклетото нещо сигурно е магнитно.“ С приближаването по цялото му тяло преминаха тръпки, сякаш някой го бе полял със студена вода. Намали скоростта и увисна до колоната.

Протоочи врат и я заразглежда. Тя продължаваше да блести, но не със собствена светлина. Прост оптичен ефект – отражение и пречупване на неговите светлини, подобно на слънчеви лъчи, минаващи през диамант. Макар че бе очевидно от камък, това не беше черна вулканична скала. По-скоро бе от някакъв вид кристал, като кула от кварц, издигната на океанското дъно.

Под нивото на светлините кристалът светеше в мек аквамаринен нюанс, нашарен от рубиненочервени петна. Макар че стълбът бе прав като стрела, Джак имаше чувството, че се намира пред естествено образувание. Творение на природата, а не на човешки ръце. Някакъв естествен феномен, останал до този момент неизвестен. Бяха проучени едва пет процента от дъното на Световния океан и подобни открития – както и стълбовете от лава – се случваха непрекъснато.

Обиколи кристалния обелиск. Връзка все още нямаше и опасявайки се, че видеото не предава, Джак превключи на автономно записване на DVD диск. После обърна подводницата и се върна в края на района на катастрофата.

Засега тази мистерия щеше да изчака. Трябваше да довърши мисията си. Можеше да използва собствените си хидрофони и хидролокатора, за да открие черните кутии на Еър Форс 1. Щеше да е по-трудно, но не и невъзможно. Повредата във връзката сигурно вече беше отстранена.

Щом излезе от района на катастрофата, гласът на Лиза отново се върна – чист и ясен като планински поток.

– Джак... Какво, по дяволите, става там долу?

– Лиза?

– Джак! – В гласа и ясно се долавяше облекчение. – Ама че си проклето копеле! Защо не ми отговаряше? Всички датчици замръзнаха и видеото не предаваше нищо. Не знаехме какво става.

– Как са показателите сега?

– Ами... чудесно. Всичко е в нормата. Какво стана?

– Не съм съвсем сигурен. Има нещо, което не мога да обясня. Повлия на компаса ми и сигурно е засегнало и вашите уреди.

– За какво става дума? – намеси се Чарли. – Започнах да получавам слаби сеизмични сигнали в момента, когато връзката изчезна. Изкара ми акъла, човече.

– Не зная точно, Чарли. Но съм записал всичко на DVD. Ще ти го покажа, като изляза, но точно сега имам работа за довършване. – Джак отново плъзна подводницата покрай опашката. Вече бе направил пълна обиколка. – Лиза, можеш ли да ме водиш до кутиите?

– Точно над тях си. – Гласът на Лиза трепереше. Очевидно все още бе шокирана. – Взимай ги и си разкарай задника оттам.

Джак започна да спуска подводницата.

– Добре.

Погледна отново компаса. Продължаваше да сочи към странния обелиск, издигащ се от сърцето на отломките гигантски надгробен камък, отбелязващ мястото на вечен покой на загиналите.

Започна да рови из отпадъците, като безмълвно се молеше за мъжете и жените, летели на борда на Еър Форс 1. И особено за един от тях.

„Почивайте в мир, господин президент.“

7.

Следите на древните

26 юли, 13:20.

Недалеч от остров Йонагуни, префектура Окинава

– Миюки! – извика Карън.

От другата страна прозвуча втори изстрел, този път по приглушен. Но кой бе стрелял? Карън коленичи. Видя, че тунелът е блокиран. Някой пълзеше към нея.

Насочи фенерчето си нагоре. От тунела я гледаше изкривеното от паника лице на Миюки.

– Издърпай ме! – изсъска тя и протегна ръце. – Някой стреля по нас.

Карън пусна фенерчето и протегна ръце, за да хване китките на приятелката си. Намери опора за краката си и издърпа Миюки в тясното сърце на храма.

Задъхана и облещила очи, Миюки се претърколи върху Карън и седна. После се пресегна и развърза двата пакета от глезените си – чантата с обтурването и автоматичния пистолет на Карън, който все още си беше в кобура.

– Не исках да оставям нищо – обясни тя и и подаде пистолета.

Карън разкопча каишките и извади пистолета от кобура Усещането на хладната стомана в ръката ѝ я ободри.

– Какво стана?

– Мъже... трима. Сигурно са забелязали лодката ни и са дошли да видят какво сме открили.

– Иманяри? Миюки кимна.

– И ти се напъха в тунела?

– Не знаех какво друго да направя.

– Видяха ли те?

– Не знам.

Вече чуваха резки гласове. Нападателят им се катереха по пирамидата. Карън нямаше време да пропълзи обратно и да им устрои засада. Огледа помещението в търсене на друг изход. Бяха се озовали в капан. Единственото, което можеха да използват за своя защита, бяха осемте патрона в пистолета ѝ.

Миюки се отдръпна от входа на тунела.

– Какво ще правим сега?

Тя отиде до олтара със змията и клекна до него.

Шумът от стъпки върху камък наближи и гласовете зазвучаха по-високо. Иманярите не говореха японски. Звучеше като диалект на островитяни от Южния Пасифик. Карън се помъчи да разбере думите, но езикът не ѝ бе познат.

В другия край на тунела се виждаха нечии крака.

Карън изтръпна, изгаси фенерчето и помещението потъна в мрак. Вдигна пистолета, като го държеше с двете си ръце. Слънцето в другия край на тунела блестеше ярко. Имаше чудесна позиция за стрелба. Трим души, осем патрона. Ако стреляше точно, може би имаха шанс. Но ръцете ѝ трепереха. Беше великолепен стрелец, но никога досега не и се бе налагало да се цели в човек.

Човекът коленичи до отвора и опря длан в камъка. Карън забеляза бледа татуировка по тъмната му ръка – извиваща се змия. Мъжът се извърна и изкряска някаква заповед на другите. При движението на ръката му Карън забеляза перата около главата на змията. Червените ѝ очи гледаха право към нея.

Карън потисна възхищението си. Изображението бе същото като релефа върху олтара! Появи се лицето на мъжа. Държеше фенер. В другата му ръка бе нейното яке. Изкрещя нещо към тях. Макар и да не разбираше езика, Карън се досети, че им заповядва да се покажат.

Отдръпна се в мига, когато лъчът на фенера се насочи към нея. Притисна пистолета към гърдите си. Щеше да стреля само в краен случай. Може би щяха да си помислят, че двете с Миюки са избягали.

Лъчът изчезна и камерата отново потъна в тъмнина. Карън се облегна на влажната каменна стена. Докато пазят тишина, ще са в безопасност, помисли си тя. Ако някой от мъжете се опиташе да се промъкне навътре, лесно щеше да го елиминира с един-единствен изстрел.

Най-добрата защита в момента бе изчакването.

Мъжете отвън замлъкнаха. Карън чуваше как влачат и бутат нещо, но не можеше да разбере какво точно правят. Като се стараеше да се движи колкото се може по-безшумно, тя отиде отново до тунела и надникна към отвора.

На ярката слънчева светлина видя ръждясала метална туба, обърната на една страна. Съдържанието ѝ се изливаше в тунела. Миризмата на течността и моменталното осъзнаване на ситуацията смразиха сърцето ѝ.

Нафта!

Карън гледаше как струйката запалителна течност напредва по наклонения тунел към тях. Прикри устата си пред надигащите се пари.

Мъжете възнамеряваха да ги изгорят живи или да ги убият. Отдалече си от тунела. Знаеше, че няма да посмее да стреля, при положение че някоя искра може да възпламени горивото.

Блъсна се в Миюки, която отново бе извадила компютъра си и трескаво пишеше по малкия светещ екран.

– Опитвам се да се свържа с Гейбриъл – напрегнато обясни тя. – Исках да извика помощ, но тук има силни смущения.

Карън се изненада от находчивостта ѝ.

– Ами ако отидеш до входа?

Миюки погледна към тунела.

– Може и да стане.

Карън отново забеляза на слабата светлина на компютърния екран змията с рубинените очи върху олтара. Приличаше на изображението върху ръката на мъжа отвън. Дали съществуваше някаква връзка? Но как би могло? Пирамидата е била под водата в продължение на векове.

Миюки се премести по-близо до входа. Карън не се отделяше от нея. Струйката вече бе стигнала до помещението. Карън погледна в тунела и отново видя тубата. Нападателят не се виждаха, въпреки че можеше да ги чуе. Наклони глава и се заслуша. Пееха песен... или може би заклинание.

Потрепери и се обърна към Миюки.

– Побързай.

Приятелката и коленичи в потока леснозапалима течност. Ръцете ѝ трепереха. Легна по корем и протегна компютъра навътре в тунела с надежда да намери връзка.

– Едва виждам екрана.

– Просто опитай. Трябва да...

– Добър ден, професор Накано. – Гласът на Гейбриъл звучеше гръмогласно. Миюки замръзна.

– Гейбриъл?

– Продължавам да събирам и сверявам данните. Мога ли да ви помогна с нещо друго?

Припяването от другата страна на тунела продължи без прекъсване. Не бяха ги чули.

– Можеш ли да засечеш местоположението ни? – Разбира се, сателитната ми навигационна система работи перфектно, професор Накано.

– Тогава се свържи, моля те, с властите в Чатан. Кажи им къде се намираме и че сме нападнати от иманяри.

Преди Гейбриъл да потвърди, припяването отвън внезапно спря. Карън стисна ръката на Миюки да запази тишина. Миюки прибра компютъра и двете се дръпнаха настрана. Карън отново забеляза лицето на същия мъж да се появява в отсрещния край. Този път държеше в ръката си не фенер, а кибритена клечка.

Времето им бе изтекло.

Мъжът драсна клечката в камъка. Появи се малко пламъче. Като държеше високо клечката, човекът отново извика към тях. В думите му прозвучаха нокти на съжаление. След това хвърли клечката в тунела.

Северозападно от атола Еневак, Централен Пасифик

– Въздухът ти е на привършване, Джак – предупреди го Лиза.

Гласът ѝ си оставаше нервен след прекъсването на връзката и възстановяването ѝ. Обаждаше му се почти всяка минута.

– Зная – рязко отговори той. – И аз имам датчици.

Джак работеше с педалите на подводницата и същевременно управляваше механичните ръце. Повлече голямо парче от обшивката. От дъното се вдигна тиня и скри всичко наоколо. Беше сред отломъците вече около час, като пълзеше по сигналите на черните кутии. Пусна парчето изкривен метал и обърна подводницата, за да разчисти облака тиня с помощта на дюзите. Нямаше време да чака да се утаи на дъното.

„Наутилус“ се движеше заднешком, но Джак виждаше как водата пред него се избистря. Остана доволен от резултата, намали скоростта и отново се върна на мястото, където работеше. Наклони подводницата и огледа песьчливото дъно. Дебела морска краставица се търкаляше през разчистения район, понесена от раздвижената вода.

„Хайде, гадино, къде си?“ В същия миг я забеляза – правоъгълен предмет, наполовина заровен в пясъка. Фокусира лъчите върху него и облекчено въздъхна. „Слава Богу!“ Изтри потта от очите си. В тясната подводница бе станало влажно от непрекъснатите му движения.

– Намерих я! – дрезгаво извика той в микрофона.

– Повтори!

– Намерих втората черна кутия.

Подкара подводницата напред и я спусна върху дъното. Пред носа ѝ лежеше характерната оранжево-червена кутия.

Терминът „черна кутия“ бе погрешен. Записващите устройства

никога не бяха черни. Джак протегна Титаниевите ръце. Хвана кутията с дясната и внимателно я издърпа от тинята. Повдигна я на нивото на очите си и се ухили. Внезапно му се зави свят от облекчение. Беше успял! Това беше кутията от пилотската кабина на Еър Форс 1.

– Взех я!

– Тогава се разкарай веднага оттам, Джак. След малко вече няма да можеш. Нивото на въглероден двуокис се покачва.

– Добре, мамче – отвърна той, докато проверяваше уредите.

Оставаше му кислород точно колкото да стигне до повърхността – или поне така се надяваше. Направи рязък завой, върна се към мястото, където бе открил първата кутия със записите от полета и я хвана с лявата ръка.

– Взех и двете награди. Качвам се!

Джак се протегна да натисне бутона, с който се изхвърляше баласта, когато някакво проблясване върху дъното привлече погледа му. Намръщи се и завъртя прожекторите натам. От гърдите му се изтръгна вик:

– Господи!

– Джак, какво има?

Под лъчите на прожекторите от морското дъно към него се вираше лице. След няколко удара на сърцето осъзна, че не вижда мъртвец. Лицето светеше в яркозелено. Беше твърдо, направено от кристал. Нефрит. Насочи светлините и разпозна характерни азиатски черти и древна бойна корона. Бяха му казали за подаръка, поднесен на президента Бишоп от китайския министър-председател – изработено от нефрит копие на воин от теракота. Джак придвижи „Наутилус“ напред и побутна бюста с една от механичните ръце. Главата се затъркала по дъното. Само това бе останало от триметровата статуя.

– Джак, какво има? – повтори Лиза.

Джак с мъка преглътна.

– Нищо. Добре съм. Тръгвам нагоре.

Но преди да потегли, погледът му отново се спря върху нефритения бюст. Чертите на лицето бяха така живи – единственият оцелял от трагедията. Прехвърли черните кутии в едната ръка и използва свободната, за да вземе и парчето от скулптурата. Това бе последният подарък на мъртвия президент. Не можеше да го остави тук.

Събрал всичките си съкровища, Джак натисна бутона и изхвърли баласта. Подводницата се устреми нагоре, подпомагана допълнително от дюзите.

Гледаше как останките под него изчезват. Недалеч от центъра на

катастрофата отново се появи кристалният обелиск, стърчащ от океанското дъно. Не можеше да откъсне очи от него. Знаеше, че Чарли би дал мило и драго, за да може да види изумителното образувание с очите си. Джак се надяваше, че видеоматериалът, който бе записал на диска, ще се окаже сполучлив.

Гледката постепенно изчезна извън обсега на лъчите. Джак се облегна на седалката. Всички мускули го боляха. Едва сега усети колко са го изтозили напрежението, тясната кабина, пипкавата работа. Докато ровеше из останките, се бе стегнал като в юмрук. От време на време го побиваха онези странни тръпки, които караха косъмчетата по цялото му тяло да настръхват. Сякаш очите на мъртвите го изучаваха. На моменти можеше да се закълне, че с крайчеца на окото си е забелязал движение. Но когато се обръщаше, намираще единствено отломки.

– Джак, един човек иска да говори с теб.

– Кой?

– Как си, Джак? – разнесе се нов глас от високоговорителя.

– Господин адмирал?

Какво правеше Марк Хюстън на борда на „Дийп фатъм“?

– Долетях до твоето корито преди десетина минути – прочете мислите му адмиралът. – Чух добрата новина по пътя. Значи успя да намериш и двете кутии, така ли?

– Да, сър. Ще изляза на повърхността след около петнадесет минути.

– Знаех, че ще се справиш, Джак.

Джак замълча. Въпреки че правеше всичко възможно, за да загърби миналото си, похвалата на бившия му командир го развърлува.

– Как се справя подводницата? – продължи адмирал Хюстън.

– Като изключим проблема с комуникациите – направо като в мечта.

– Добре, защото екипът на АКБД следеше видеоданните ти от катастрофата. Вече са набелязали няколко ключови компонента от самолета, които да бъдат извадени на повърхността.

– Сър?!

– Би ли се съгласил да се заемеш с това?

Джак прехапа долната си устна, за да не изругае. Беше се надявал, че с намирането на черните кутии задължението му към флота ще приключи.

– Ще трябва да се посъветвам с екипажа. – Естествено, давам ти цяла нощ да си помислиш. От АКБД ще имат достатъчно работа само с

анализирането на записите.

Джак се намръщи. Не искаше да се връща в гробището на дъното. Макар че бе претърсвал много останки през изминалите десет години, това тук бе нещо различно. Напомняше му катастрофата, от която той самият бе оцелял.

– Ще си помисля, господин адмирал. Засега мога да кажа само толкова.

– Това е всичко, за което те моля.

Джак въздъхна, облегна се и загледа дълбокомера, чиято стрелка пълзеше към двестаметровата граница. Мракът около него започна да се разсейва. Сякаш настъпваше зазоряване след дълга безлунна нощ. Никога не бе искал така отчаяно отново да види небето.

По радиото се чу познат глас.

– Засякохме местоположението ти – каза Лиза. – Чарли вече спусна надуваемата лодка.

– Благодаря, Лиза. Колкото по-бързо се разкарай от този титаниев ковчег й си взема студен душ, толкова по-добре.

– А какво ще кажеш за новината на адмирала?

Лицето на Джак се изкриви. Не искаше да води този разговор.

– Ти какво мислиш? Трябва ли да се съгласим?

Сякаш можеше да чуе как Лиза свива рамене.

– Зависи от теб, Джак, но на мен не ми хареса това прекъсване на връзката. Подводницата е все още експериментална. Не е предназначена за такива драстични тестове. Ще ми се да я изтеглим на сух док и да я прегледаме изцяло, за да се уверим, че връзките и шевовеите са наред. На такива дълбочини не може да се поемат неразумни рискове.

– Сигурно си права, Лиза. Останките няма да отлетят. – Джак хареса тази идея. Така можеше да изясни чувствата си. – Ще помолиш ли Робърт да подготви А-рамката? Ще измъкнем „Наутилус“ и ще я прегледаме, преди да решим как да отговорим на флотата.

– Добре – с облекчение отговори Лиза.

Стрелката на дълбокомера премина границата от сто метра. Джак погледна нагоре. Виждаше слънцето като светло петно в мътната вода.

– Ще изляза на повърхността след по-малко от минута.

– Чакаме те. Чарли вече тръгна.

Джак затвори очи, позволявайки си няколко мига насаме със себе си. Щом адмиралът е на борда на „Дийп фатъм“, подозираше, че това ще бъдат последните спокойни мигове през остатъка от деня. Знаеше, че го очаква продължителна среща и анализ.

Слънчевата светлина внезапно избухна около него и Джек отвори очи. Порови в страничното отделение и измъкна тъмните си очила. След продължителното прекарване на тъмно светлината изгаряше очите му. Затвори отделениято и отпусна ръка върху DVD рекордера.

Без определена причина, но и без да може да устои на импулса, той извади малкия диск и го пхна в джоба на влажния си неопренов костюм. Видеозаписът с кристалната колона нямаше нищо общо с катастрофата и Чарли щеше да иска да го види. Ако военните научеха за него, щяха просто да му го конфискуват и да го затрият сред хилядите други подробности – или поне така се помъчи да убеди сам себе си.

Всъщност дребната хитрина беше неговият начин да упражни някакъв контрол над ситуацията. Искаше да запази от цялото това приключение и нещичко за себе си.

Дочу се звук от мотор на съд, който се приближаваше към „Наутилус“. Джек се обърна и забеляза надуваемия „Зодиак“. Зелените му понтони подскачаха на вълничките.

Ухили се и си сложи слънчевите очила. Чарли бе на руля и му махна с ръка. „Кавалерията идва!“ Тогава Джек видя, че до геолога стои друг човек, облечен в черен неопренов костюм. Намръщи се. „Този пък кой е?“ Чарли спря до люлеещата се подводница и скочи на нея. Докато привързваше лодката, другият се гмурна във водата, преди Джек да успее да го разгледа по-добре.

Чарли се покатери на купола и го отвинти. Джек бутна отвътре и отвори капака. В кабината нахлу свеж въздух и той вдъхна дълбоко. Едва сега си даде сметка колко опасен бе станал въздухът в подводницата. Наистина бе прекалил с продължителността на това спускане.

Набра се на ръце и се измъкна от кабината.

– Кой е с теб?

– Едно от момчетата от АКБД. Дойде да се увери, че с черните кутии всичко е наред.

Джек се изпъна и ставите му изпукаха. Запълзя към носа на подводницата.

– Можех и сам да ги занеса.

– Не искат да поемат никакви рискове. Въпрос на национална сигурност и други подобни. Трябва да имат свой човек.

Джек коленичи и видя човека с шнорхел и маска до щипците на механичните ръце. Работеше бързо и ефективно. Поне бяха пратили човек, който разбира от подводници. Човекът освободи първата щипка и прибра двете кутии в голяма торба. Тя изплава на повърхността, закрепена с

вже за кръста му. После, без дори да излезе за глътка въздух, мъжът се насочи към втората ръка. Освободи нефритения бюст и го прибра във втора торба.

Джак изпита уважение. Човекът си разбираше от работата.

– Помогни ми да обърнем лодката! – извика Чарли, когато и втората торба излезе на повърхността.

Джак напусна мястото си и помогна на Чарли в последните приготовления за отвеждането на „Наутилус“ обратно до „Дийп фатъм“. Нямаше да се наложи да пътуват дълго – корабът вече се бе насочил към тях. Джак присви очи към него.

Лодката рязко се залюля под краката му. Сграбчи облегалката на седалката на водача, за да запази равновесие. Погледна през рамо и видя човека от АКБД да се качва в лодката. Заклатушка се към него да му помогне, но докато стигне, мъжът вече се бе претърколил вътре и измъкваше едната от торбите.

– Нека ви помогна.

Джак се наведе и хвана другата торба. В следващия миг се озова паднал по задник на дъното на лодката.

– Не пипай! – нареди мъжът. Думите му бяха резки и със заповеднически тон.

Джак скочи на крака, почервенял от гняв и с кипнала кръв. Никой нямаше право да го докосва на собствената му лодка. Пристъпи напред.

– За какъв, по дяволите, се мислиш...

Едрият мъж се обърна, рязко свали маската и дръпна качулката на неопреновия си костюм.

Джак ахна. Не може да бъде! Не бе виждал бившия си колега повече от десет години.

– Дейвид?

Лицето на мъжа се изкриви от омраза. Преди Джак да успее да помръдне, към лицето му полетя юмрук. Ударът попадна в долната челюст и го отхвърли назад. Удари се в дъното на лодката и пред очите му заиграха искри.

Чарли моментално застана между нападателя и капитана си.

– Какво правиш, човече? Джак седна.

– Стой настрана, Чарли.

Изправи се на крака и усети вкус на кръв в устата си. Високият ямаец отстъпи половин крачка назад, готов при нужда да се притече на помощ на приятеля си.

Устните на Дейвид Спенглер се изкривиха в презрителна усмивка

към Джак.

– Това беше за Джен! – рязко каза той.

Джак потърка челността си. Нямахме какво да отговори. Облегна се на седалката и попита:

– Какво правиш тук?

– Изпратен съм от новия президент да участвам в операцията.

– Но какво общо има ЦРУ с всичко това? Дясното око на Дейвид трепна.

– Да, чух за преместването ти – уморено каза Джак. – Май си се издигнал в света.

– А ти би трябвало да си го напуснал – отвърна Дейвид, обърна се и измъкна втората торба.

– Идеята да дойда тук не беше моя.

– Нека позная – рязко каза Дейвид. – Адмирал Хюстън те е извикал.

Джак сви рамене. Дейвид хвърли грубо втората черна торба на пода.

– Хюстън винаги е имал слабост към теб, Къркланд.

– Беше приятел и на Дженифър. – Гласът на Джак също започна да звучи грубо.

– Да, и видя какво й струваше това. Джак побутна Чарли към кормилото.

– Да се махаме оттук. – Погледна към Дейвид. В сините очи на другия виждаше обвинението, което чувстваше в собственото си сърце. – Съжалявам за Дженифър... – започна той.

– Майната им на съжаленията ти! – рязко го прекъсна Дейвид. – Аз си имам моите задължения, ти – твоите. Само не ми се пречкай.

Джак не можеше да намери думи да успокои положението. Дейвид никога нямаше да му прости за смъртта на сестра си. За пропастта между двамата нямаше мост. Отиде до кърмата, за да се увери, че буксирните въжета няма да се закачат в двигателя. Когато минаваше покрай бившия тюлен, мъжът се наклони към него и горещият му дъх стигна до лицето на Джак.

Очите на Дейвид блестяха от омраза и желание за мъст. Гледаше като бясно животно. Прошепна така, че единствено Джак да чуе думите му.

– Още не съм приключил с теб, Къркланд.

Недалеч от остров Йонагуни, префектура Окинава

– Назад!

Карън дръпна Миюки. Пламъците изпълваха тесния тунел и бързо пълзяха по струята. Лазейки на четири крака, двете се скриха зад олтара.

Огънят лумна в камерата, съпроводен с изгаряща жега и задушлив пушек. Миюки закри уста с ръка. Очите ѝ сълзяха.

Карън направи същото, като се мъчеше да не се закашля и да се издаде. Какво можеха да направят? На светлината на пламъците погледът ѝ бе привлечен от ярките отблясъци от увитата около олтара змия. Двете ѝ горящи очи я гледаха, отразявайки огъня. Рубини.

– Карън... – Миюки протегна ръка към нея.

Карън я пое и двете се притиснаха една към друга. Огнената стена не им позволяваше да избягат. Въздухът ставаше по-задимен с всяко вдишване.

– Съжалявам – промълви Карън.

– Може би има друг изход? – предположи Миюки. – Някакъв таен проход.

Карън прехапа устна, като трескаво се мъчеше да мисли през заливащата я вълна от паника.

– Не зная. Ако има, сигурно трябва да е някъде до олтара.

Очите ѝ отново се отместиха към релефа. Нещо в него я тормозеше и привличаше вниманието ѝ. Погледът и се спря върху рубинените очи. Докосна със свободната си ръка каменното изображение. И тогава го видя в отражението на пламъците – дефект. Едното око блестеше много по-ярко от другото. Сякаш зад него имаше празно пространство. Натисна окото с пръст.

– Какво правиш? – обади се Миюки.

Камъкът потъна навътре, чу се рязко изщракване и главата на змията се размърда в ръката ѝ.

– Това е ключалка!

Сега можеше да движи главата напред-назад. Но не се случи нищо. Как точно действаше?

Междувременно димът ставаше все по-гъст и започна да се стеле по пода. Пламъците при тунела намаляха – горивото бе почти изцяло изгоряло. Карън разгърка възпалените си очи. Чу как нападателите им се суетят отвън. Щом този опит да ги накарат да излязат не успя, какво ли щяха да предприемат сега?

Отговорът дойде бързо. В помещението полетя горяща бутилка и експлодира пред олтара. Лумнаха пламъци.

Карън падна назад, а Миюки се метна зад олтара с пискък.

– Майната им! – изруга Карън.

Без да обръща внимание на пламъците, тя отново се доближи до олтара. Тайната ключалка подсказваше, че изображението не е просто украса. „Възможно ли е тук да има скрит проход?“ Жегата изгаряше страните на Карън, докато изучаваше каменната змия. Тя обвиваше целия олтар и опашката ѝ не бе далеч от изправената ѝ глава. Осени я идея. Влечугото Уроборос. Змията, захапала собствената си опашка. Символът на безкрая. Много култури имаха подобни митични образи. Имаше го дори в астрологията на майте.

От другата страна на тунела гласовете станаха разгорещени, резки и спокойни. Внезапно в камерата влетя куршум и рикошира в стената сред дъжд от каменни отломки. Карън приклепна и завъртя главата на змията, докато върхът на муцуната не докосна опашката.

Под краката ѝ се чу шум от разместване.

– Какво става? – прошепна Миюки, като махаше с ръка, за да разгони пушека.

Карън отстъпи назад, когато олтарът хлътна надолу и започна да потъва в пода.

– Хайде!

Тя извади фенерчето от джоба си и насочи лъча надолу към мастиленочерната тъмнина. Олтарът се бе спуснал поне два метра.

Усети, че отдолу има по-голямо помещение, и се наведе да го разгледа по-добре. Покрай лявото ѝ ухо изсвири куршум и Карън се хвърли по корем.

– Няма друг изход оттук – каза тя и погледна приятелката си.

От ужас Миюки бе ококорила очи, но ѝ отговори с рязко кимане. Карън пхна фенерчето в устата си.

– Аз съм първа – изфъфли тя.

Провеси крака в ямата и потърси опора. Не успя да открие. Погледна надолу, прицели се във върха на олтара и скочи. Краката ѝ се подгънаха и тя се подпря на една ръка.

Освети помещението, в което се бе озовала. По пода имаше локви тъмна вода, а от тавана висяха бледи завеси от водорасли. В отсрещната стена започваше тъмен тунел. Изправи се и го освети, за да го огледа. Не беше тунел, а стълба. Спускаше се под стръмен ъгъл надолу. Накъдето и да водеше, беше по-добре, отколкото да останат тук.

Поредният изстрел се разнесе отгоре, последван малко по-късно от друг.

Миюки изпищя, легнала по корем. Карън се изправи и извика:

– Хвърли ми пистолета и кобура. Лицето на Миюки изчезна за миг.

– Дръж!

Тя хвърли кожения кобур. Пистолетът полетя секунда по-късно и Карън успя да го улови.

– Сега скачай и ти!

– Още не. – Миюки отново изчезна. „Какво е намислила?“ После се появиха краката ѝ. Карън се протегна и насочи глезените ѝ.

– Така. Можеш да скачаш.

Миюки се пусна и се стовари почти върху главата на Карън, която я задържа.

– Браво!

– Да бе, благодаря – измърмори Миюки, стиснала чантата с оборудването плътно до гърдите си. – Нямах намерение да оставям Гейбриъл горе.

Въпреки ситуацията, в която се намираха, Карън се ухили. Наведе се и взе пистолета. Сега и двете разполагаха със своята малка защита. Постави оръжието в кобура и го закопча на рамото си.

– Да вървим.

Скочи от олтара, следвана от Миюки. Веднага щом дребната японка слезе от камъка, отново чуха тътен над главите си. Олтарният камък и платформата му поеха нагоре, издигнаха се на базалтов стълб и се наместиха обратно.

– Чувствителност на натиск.

Карън със страхопочитание си представи хитроумната система от противотежести. Беше поразена от факта, че механизмът функционираше след цялото време, прекарано под солената вода.

Възцари се пълен мрак. Откъм шахтата се чуваше звук от падащи капки. Миюки извади фенер от чантата, включи го и го насочи напред. Лицето ѝ бе решително.

– Ти си първа.

Карън кимна и поведе напред. Стълбата беше тясна, но таванът бе достатъчно висок, за да могат да слизат прави. Вътре в тунела ехтящият звук от падащата вода стана по-силен. Карън освети влажната стена и прокара пръст по повърхността ѝ.

– Каменните блокове прилягат плътно един към друг. Едва виждам процепите.

В отговор Миюки само изсумтя. Продължаваше да хвърля поглед през рамо, докато се спускаха бавно надолу.

– Мислиш ли, че ще ни последват? Карън отново насочи фенерчето си напред.

– Ами... не знам. Но ако решат да го направят, по-добре да бъдем колкото се може по-далеч.

Следващите няколко стъпала Миюки запази мълчание. Дишането ѝ обаче стана напрегнато и забързано. Най-накрая зададе въпроса, който се въртеше и в главата на Карън:

– Накъде ли води това?

– Предполагам, че до някаква погребална камера. Но не съм сигурна. Шахтата е много стръмна. Вече би трябвало да сме близо до основата на пирамидата.

Сякаш за да потвърди думите ѝ, стълбата свърши и се озоваха в тунел, който продължаваше право напред. Беше много дълъг. Фенерчето на Карън не можеше да пробие до края му. Подът бе покрит с повече от педя вода. На светлината Карън видя тънки струйки вода, процеждащи се през пукнатините в тавана.

– Сигурно сме под пирамидата... под нивото на океана – промърмори тя. – Погледни стените. Не са от дялани камъни, а са изсечени в скалата. Сигурно са били необходими десетилетия, за да се прокопае този тунел.

Миюки се наведе към стената.

– Може и да не е. Може да е просто тунел в лавата. Япония е пълна с такива.

– Хмм... може би.

Миюки се загледа към течащата вода.

– Не съм много запозната с това. Не може ли просто да изчакаме...

Прекъсна я остър звън, отекващ надолу по стълбите към тях. Метал върху камък. Двете жени се спогледаха.

– Опитват се да проникнат вътре – каза Карън. Миюки я побутна към наводнения тунел. – Давай нататък!

Карън нагази и дхът ѝ секна от студената вода, покрила глезените ѝ. В застоялия въздух се носеше остър мирис на сол. Миюки я последва, здраво стиснала чантата си. Продължиха нататък по дългия тунел. Плясъците под краката им отекваха напред и назад. Шумът ги държеше напрегнати.

Карън прокара отново пръсти по стената. Бе все така гладка, почти като от стъкло. Прекалено гладка, за да бъде изсечена с примитивни инструменти. Изглеждаше като естествен тунел, точно както бе предположила Миюки. Почува по стената.

– Недей! – викна Миюки.

Викът ѝ стресна Карън. Тя отпусна ръка.

– Нали не искаш да се издавим?

– Но тунелът е оцелял векове!

– Въпреки това недей да чукаш по стените. След земетресенията и издигането един дявол знае колко крехки са станали.

– Добре – каза Карън, – ще я оставя на мира.

Насочи вниманието си напред към прохода, който сякаш започна да се разширява. Ускори крачка. Може би са стигнали края? Молеше се да има още един изход. Звънът на метал върху камък продължаваше да се разнася зад тях. Преследвачите им не бяха се отказали.

Нагазила във водата вече до колене, Карън забърза напред, но скоро спря. Огледа се със зяпнала уста. Тунелът продължаваше, но в тази част се разширяваше. Таванът се превръщаше в купол – също толкова гладък, колкото и самият проход. Ако беше с вулканичен произход, сигурно това място е било образувано от някакъв мехур.

Карън освети стените с фенерчето си. Таванът бе изпъстрен с парченца кварц. Отначало си помисли, че в тях няма никаква система, но след като се завъртя в кръг и ги огледа, разбра:

– Това е звездна карта. Виж, онова там е съзвездие Орion.

Миюки не изглеждаше чак толкова впечатлена. Погледна през рамо, когато зад тях се разнесе поредният удар.

– По-добре да продължаваме напред.

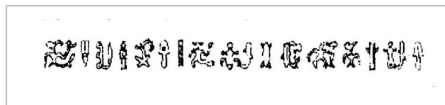
Карън отпусна фенерчето. Знаеше, че Миюки е права, но краката ѝ просто не можеха да помръднат. Никога досега не бе откривано подобно нещо из островите на Южния Пасифик. Кой бе построил всичко това? Лъчът на фенерчето, насочен сега напред, освети част от стената на височината на кръста ѝ. Вниманието и привлече ярко проблясване. Присви очи. В гладката стена бе издълбана малка ниша. Гнездо. Нещо вътре в него отразяваше светлината. Карън приближи към нишата.

Миюки понечи да каже нещо, но Карън я спря с ръка. Наведе се и погледна към малката вдлъбнатина. Вътре лежеше кристална звезда с големина на човешка длан. Петте върха заблестяха под лъча на фенерчето. Сякаш в звездата експлодира дъга. Когато отклони фенерчето, Карън забеляза дълбоки линии върху стената и направи крачка назад. За малко щеше да ги пропусне. Освети извитата стена.

– Господи!

Върху камъка имаше грижливо издълбани символи. Три реда. Очевидно някаква древна писменост.

Наведе се напред и докосна първия символ с пръст. Врязванията бяха точни и дълбоки, сякаш нанесени с инструмент с диамантен връх. Но въпреки прецизността самите знаци изглеждаха недоизкусурени. Груби йероглифи. Рисунки на животни и хора в неестествени пози и с променени форми. Странни образи и повтарящи се символи.

Карън наклони глава и премести лъча. Редовете продължаваха на височината на кръста ѝ по целия мехур в тунела. Обърна се запъхтяна към Миюки.

– Трябва ми снимка на това.

– Какво? – Приятелката и я изгледа, сякаш бе полудяла. Карън се изправи и посегна към чантата на Миюки. – Снимай с камерата. Запази го. Не мога да рискувам да се загуби.

Миюки се намръщи.

– Какви ги дрънкаш? Трябва да се махаме оттук.

– Иманярите могат да ги унищожат. Или всичко отново да потъне в океана.

– Повече ме е грижа да не потъне заедно с нас. Карън я погледна умолително. Накрая Миюки въздъхна и и подаде чантата. Карън я задържа, докато дребната японка ровеше за малката си цифрова камера. Намери я и подаде фотографската си лампа на Карън.

– Ще ми трябва много светлина. Помогни ми.

Миюки се обърна към стената с вдигната камера. Бавно започна да се върти, докато не засне целия пояс древни знаци.

Докато работеха, Карън изведнъж проумя нещо.

– Това не са три реда – промърмори тя. – А един-единствен. Започва от кристалната звезда и обикаля по стената като канал на грамофонна плоча.

– Или на навита на кълбо змия – Миюки приключи с филмирането, свали камерата и започна да я прибира. – Доволна ли си?

Карън ѝ подаде лампата.

– Би ли могла да направиш и няколко снимки на звездната карта на тавана?

Миюки се намръщи, но взе лампата. Карън преметна чантата през рамо и се обърна.

– Ще взема кристала. Не можем да го оставим на иманярите. – Тя

отиде до нишата, хвана звездата, опита да я вдигне, но не успя. Внимателно я натисна, но тя така и не помръдна. – По дяволите! Циментирана е.

Миюки приключи със снимането и се присъедини към Карън.

– Тогава я остави. – Погледна назад към тунела. Ударите бяха спрели преди няколко минути. – Не ми харесва тази тишина. Може би са успели да си пробият път.

Карън се намръщи. Не ѝ се искаше да оставя кристалната звезда.

– Светни ми. Трябва да виждам какво правя.

Миюки се доближи още повече и насочи лъча към нишата. Дъгата пак заблестя ярко.

– Изумително! – призна тя шепнешком.

Карън отново хвана звездата и започна да дърпа. Този път тя се отдели лесно. Карън залитна назад и се блъсна в Миюки. Фотографската лампа полетя и падна във водата.

Миюки се наведе, за да я вземе.

– Надявам се, че си приключила – каза тя, като шареше с ръце във водата. – Добре че лампата е водоустойчива.

Карън държеше звездата на височината на корема си. Беше тежка колкото топка за боулинг и трябваше да я държи с две ръце. Звездата не бе циментирана в нишата, просто Карън не бе очаквала да е толкова тежка.

– Това нещо тежи цял тон!

Вдигна звездата и я пусна в страничния джоб на чантата. Тя увисна тежко на рамото ѝ.

– Добре. Да тръгваме.

– Трябва да побързаме. Не ми харесва тази тишина...

Експлозията ги свари неподготвени. Двете жени паднаха на колене, когато тунелът се разтресе. Ехтящият грохот ги оглуши.

Карън се извъртя, старайки се да задържи чантата над водата. Посегна да извади пистолета си. Миюки насочи фенера към началото на тунела. Към тях се носеха талази дим.

– Динамит – каза Карън. – Сигурно са им омръзнали кирките.

Когато екотът заглъхна, тунелът се изпълни с нисък тътен. Чува гъргорене. На няколко метра от тях изригна фонтан морска вода. Още по-близо в тавана се отвори пукнатина, от която започна да тече малък водопад.

– Разпада се! – ужасена извика Миюки.

В тунела започнаха да изригват фонтан след фонтан. Полетяха

късове скала.

– Да изчезваме – изкрещя Карън.

Водата вече се бе покачила до бедрата им.

Карън тръгна нататък към следващия тунел. Миюки с мъка вървеше зад нея през дълбоката вода.

– Къде отиваме?

Карън не знаеше какво да отговори. Първо огън, а сега и вода. Ако не бе вълната от страх, щеше да оцени иронията. Но не и в този момент. Тъмният проход напред продължаваше отвъд досега на фенерите им... и бързо се пълнеше с леденостудена вода.

8. Краят на играта

26 юли, 17:45.

Северозападно от атола Еневак, Централен Пасифик

Облечен в обичайната си бяла памучна роба и червени гашета, Джак си почиваше в шезлонга на предната палуба на кораба. Косата му бе още мокра от продължителния душ, но късният следобед беше топъл. Приятно му беше да чувства върху себе си последните лъчи на залязващото слънце. Елвис се бе излегнал до шезлонга.

В другия край на палубата заоблените контури на „Наутилус 2000“ отразяваха светлината с титаниев блясък. Робърт се бе пъхнал под изкараната на сух док подводница и проверяваше всеки квадратен сантиметър от нея. Лиза седеше вътре и правеше същото. Засега изглеждаше, че подводницата е издържала на чудовищното налягане без никакви проблеми. Единствената и грижа бе прекъсването на връзката. Лиза проверяваше компютърната и комуникационната система и се мъчеше да открие някакъв дефект в работата им, но засега без успех.

– Как е челюстта ти?

Джак насочи вниманието отново към госта си. Адмирал Марк Хюстън се бе разположил в съседния шезлонг. Пуфтуеше с дебелия пура от безценните запаси на Джак. Адмиралът почеса Елвис зад ухото и бе възнаграден с бавно помахване на опашка.

– Имало е и по-лоши случаи.

Джак разтри челюстта си. Продължаваше да усеща тъпа болка.

Хюстън дръпна от пурата си и я огледа с удоволствие.

– Кубински тютюн... Май престъпвам много забрани...

– Но си струва, нали?

– О, разбира се!

Той лапна отново пурата и дръпна силно. Очите му се присвиха от удоволствие, когато издиша.

Като се изключат адмиралът и двамата му лични адютанти, Джак си бе върнал отново контрола върху „Дийп фатъм“ – поне засега. Дейвид Спенглер и другите правителствени служители бяха заминали незабавно за „Гибралтар“ с кутиите, пазени от въоръжена охрана. Адмиралът предпочете да остане. Щяха да го извикат в мига, когато успеха да

разчетат нещо от записите. Дотогава всички чакаха със затаен дъх.

– Доколкото разбирам, срещата ви с командир Спенгълър не е довела до изясняване на положението – каза Хюстън.

– А вие какво очаквахте? – Джек се отпусна в шезлонга си. Първо „Гибралтар“, после адмирал Хюстън и накрая Дейвид Спенгълър. Всички отново заедно. Бягаше от миналото си повече от десет години, а стигна там, откъдето бе тръгнал. Въздъхна. – Нищо не се променя. Дейвид ме мразеше още преди инцидента със совалката. Чувстваше се обиден, защото аз съм му седнал на мястото.

– Това не беше по твое желание, а решение на НАСА. – Да бе, обяснете му го на Спенгълър. Страхотна дандания се вдигна вечерта преди старта. За малко да не излетя.

– Спомням си. Беше открил, че си ходил със сестра му през годината на обучението в НАСА. – Хюстън посочи с пурата си подутата устна на Джек. – И изглежда старата ненавист си е все така силна.

Джек поклати глава.

– Изгуби сестра си. Кой може да го обвинява?

– Ти например. Губили сме и други совалки. Всеки знае за рисковете. – Адмиралът дръпна отново от пурата си. – Освен това у господин Спенгълър има нещо, което просто не харесвам. И никога не съм харесвал. Под тази негова хладнокръвна маска винаги е имало много омраза. Изобщо не съм изненадан, че се е забъркал с Никълъс Ружиков в ЦРУ. Тези две акули така си пасват!

Думите на адмирала изненадаха Джек. Лицето му го издаде.

Гласът на Хюстън стана напрегнат.

– Просто се пази от него, Джек. – Той посочи подпухналото му око. – Не позволявай чувството ти за вина да те оставя незащитен. Не и когато той е наоколо.

Джек си спомни омразата в очите на Дейвид: „Още не съм приключил с теб, Къркланд.“ Може би наистина е по-добре да послуша съвета на бившия си командир и да стои настрана. Затвори очи и се облегна назад.

– Само ако бях забелязал няколко секунди по-рано... или ако държах ръката й по-здраво...

– Премислянето на миналото е нещо съвсем в реда на нещата, Джек. Но знаеш, че понякога стават и гадости. Не можеш да забележиш всеки куршум, полетял към главата ти. Животът просто не е толкова честен.

– Откога сте така философски настроен? Хюстън тръсна пурата си.

– С възрастта човек понатрупва малко мъдрост.

В другия край на палубата Лиза подаде глава през люка.

– Джак, ела да видиш нещо. Джак изпъшка и се надигна.

– Какво има?

Лиза само му махна с ръка.

– Добре. Идвам. – Стана от шезлонга. Адмиралът се понадигна с намерението да го последва. – Стойте си спокойно – обърна се към него Джак. – Сега се връщам.

Елвис вдигна глава и също започна да се изправя на крака. Джак го спря със знак.

– Ти също. Стой на място.

Немската овчарка отново легна, но изсумтя с явно неодобрение. Хюстън потупа кучето по хълбока.

– Ние, старците, ще си правим компания.

Джак завъртя очи и прекоси палубата. Спусна се надолу по стълбата при Лиза. Тя се бе настанила в седалката на „Наутилус“ и Джак се наведе над нея.

– Какво има?

– Виж часовника. – Лиза посочи червените цифри. Секундите си течаха съвсем нормално. – А сега погледни моя часовник.

Джак погледна малкия „Суоч“ на китката й, след това отново премести поглед към електронния часовник на подводницата. Изоставаше с малко повече от пет минути.

– Е, изостанал е малко.

– Преди спускането лично синхронизирах часовника, когато настроихах биосензорната програма. Беше точен до стотна от секундата.

– Все още не виждам какво значение има.

– Сравних разликата във времето със записите на програмата. Съвпада абсолютно точно с времето, през което връзката бе прекъснала.

Джак се намръщи.

– Значи повредата е повлияла и на часовника. Може би някой от акумулаторите е сдал багажа.

– Не, акумулаторите са си в ред – промърмори тя и вдигна поглед към него. – Когато загубихме връзка, забеляза ли часовника да спира?

Джак поклати глава и в ъгълчетата на устата му се появиха бръчки.

– Не. Всъщност спомням си, че го проверих. Часовникът си работеше съвсем нормално през цялото време.

Лиза се размърда в седалката.

– Нищо не мога да разбера. Диагностиката на системите показва, че

всичко е в ред. Джак, има ли нещо, което криеш от мен?

Той хвърли поглед през рамо. Адмиралът се наслаждаваше на пура-та си. Джак заговори тихо. По време на доклада след спускането бе спестил подробностите около странната кристална колона. А и без това никой не се интересува особено.

– Онази колона, която открих там долу... – Да. Онази от диска, де-то го даде на Чарли.

Джак прехапа устна. Не искаше думите му да звучат като брътвеж на луд. Прекара пръсти през косата си.

– Не зная. Колоната излъчваше някакви странни вибрации или хармоници. Обърка компаса ми. Усещах ги дори с кожата си. Побиваха ме тръпки.

– Защо не ми каза? – Лиза вдигна вежди.

– Не исках това да повлияе на прегледа на „Наутилус“. Ако имаше някакво друго обяснение, исках ти да го откриеш.

Бузите на Лиза почервенияха.

– За Бога, много добре ме познаваш! При всички положения щях да съм еднакво прецизна.

– Права си. Извинявай.

Лиза се измъкна от подводницата. Джаки помогна по стълбата. Очите ѝ се стрелнаха към адмирала, след което отново се насочиха към Джак.

– Чарли се е затворил с Джордж и изучава онзи твой секретен диск. Ще видя дали са научили нещо. – Тя мина покрай него. – Наистина трябваше да ми кажеш, Джак.

– Какво е това според теб? Лиза сви рамене.

– Не знам, но си струва да се разбере. – Идвам и аз.

Робърт изпъгна изпод опашката на подводницата.

– Всички връзки са в идеално състояние, Джак – докладва биологът. – Ако се наложи да се гмурнеш още веднъж, нямаш никакви проблеми.

Джак кимна разсеяно.

– Робърт, би ли правил компания на адмирала за няколко минути? Има малко бренди в шкафа под микровълновата печка.

– Да, знам къде си го скрил. Но какво става?

– Ще ти кажем веднага щом научим повече подробности – отвърна Лиза и хвърли яден поглед към Джак, след което продължи нататък.

– Веднага се връщам! – извика Джак на адмирал Хюстън. Отговорът бе кимване и махване с ръка.

Джак последва Лиза към стълбата за долната палуба. Тя се спусна по стръмните стъпала преди него. На първото от долните нива се намираща лабораторията на Робърт, корабната библиотека и малкият кабинет на Чарли. Под тях бяха каютите на екипажа.

Лиза мина през лабораторията и стигна до покоите на Чарли. Почука на стоманената врата.

– Кой е? – обади се отвътре Чарли.

– Лиза и Джак. Отваряй!

След малко ключалката изщрака и вратата леко се откряна. Чарли надникна отвътре.

– Само исках да се уверя, че сте сами. – Гласът му беше възбуден. Геологът отвори вратата по-широко. – Влизайте, влизайте... трябва да видите това.

– Откри ли нещо? – попита Джак, след като влязохме.

– О, да, човече, може да се каже.

Лабораторията на геолога не бе по-голяма от едноместен гараж, но всеки квадратен сантиметър от нея бе използван максимално добре. Оборудването и инструментите бяха грижливо подредени по рафтовете – резачки за скали, бургии, сита, везни, магнитометри, дори комплект за анализ на вътрешната структура на минерали. Джак не знаеше за какво служат по-голямата част от инструментите. Тук бе царството на Чарли.

С двойната си докторска защита по геология и геофизика ямаецът можеше да постъпи в който университет пожелае. Но вместо това той се бе озовал на кораба на Джак, за да продължи изследванията си.

– Не съм гонил научни звания, за да се завра в някоя аудитория – бе заявил той преди седем години с блеснали от възбуда очи. – Не и при положение че навън има толкова неща за изучаване. Океанското дъно, Джак! Точно върху него са написани миналото и бъдещето на Земята. Там долу! То чака някой да го прочете. И този някой съм аз!

Сега очите на Чарли блестяха по същия начин и от възбуда и въодушевление. Геологът им махна да се приближат до работната му маса. Върху нея бяха настанени телевизор и видеоуредба.

Пред него стоеше прегърбен корабният историк. Професорът бе забол нос в екрана, присвиваше очи зад дебелиите си очила и водеше записки в бележника си.

– Изумително... просто изумително – промърмори той, без да прекъсва работата си.

Лиза и Джак го наобиколиха, като се опитваха да видят и те нещо от образа на екрана.

– Какво откри? – попита Джак.

Сякаш едва сега Джордж забеляза присъствието им. Обърна се с широко отворени очи.

– Трябва да слезеш отново там! – възбудено каза той и хвана Джак за ръкава.

– Какво? Защо?

– Трябва да започнем от самото начало – намеси се Чарли.

Той насочи дистанционното и започна да връща записа. Джак гледаше как кристалното копие изчезва в мрака. Накрая Чарли спря превъртането и пусна диска. Обелискът бавно се появи отново, докато геологът говореше:

– Беше прав, Джак. Кристалът изглежда е естествено образувание. Анализирах записа много внимателно и доколкото мога да съдя по стените и равномерното пречупване на светлината, това би трябвало да е чист кристал.

– Но какъв? Кварц?

Чарли наклони глава, без да откъсва поглед от екрана. – Не. Просто кристал. Не зная. Поне засега. Но бих продал „Дийп фатъм“ за парченце от него.

– Значи смяташ, че е нещо ново? Високият ямаец кимна.

– Никъде другаде на планетата няма природна среда като онази долу. – Чарли чукна по екрана. Подводницата бавно обикаляше искрящата колона и я показваше от всеки ъгъл. Видеоизображението беше кристално чисто и детайлно. Направо безупречно. Нямаше никаква следа от смущенията, за които бяха споменали на повърхността. – При това налягане и соленост на водата кой може да каже как растат кристалите?

Джак се настани на един от столовете и се наведе към екрана.

– Значи искаш да кажеш, че сме първите хора, които виждат подобно кристално образувание?

Чарли се засмя и накара Джак да откъсне очи от екрана.

– Не. Не казвам това, човече... Изобщо не съм го казал. – Той взе дистанционното и забави картината.

Джак наблюдаваше как колоната забавя въртенето си, докато подводницата завършваше обиколката. Чарли стопира записа точно когато ксеноновите прожектори започнаха да пълзят настрани от нея. Джак си спомни, че тъкмо тогава се бе обърнал, за да продължи търсенето на черните кутии. Гледаше в друга посока и бе пропуснал онова, което бе заснела камерата.

На падащата под ъгъл светлина можеха да се видят малки

несъвършенства върху кристалната повърхност.

– Какво е това?

– Доказателство, че ние не сме откривателите на кристала. – Чарли отново се зае с дистанционното и образът изпълни монитора. Драскотините се превърнаха в редове от малки белези, прекалено равномерни и точни, за да бъдат естествени. Джак отново се наведе към екрана. Въпреки че образът не бе фокусиран, не можеше да има грешка.

Джордж заговори със страхопочитание:

– Това е писменост. Някакъв дъвен надпис.

– На тази дълбочина? – Джак зяпна невярващо. Дълбоко в кристала бяха изсечени цели групи и редове малки иконографски изображения – животни, дървета, изопачени фигури, геометрични форми.

Джак не можеше да отрече онова, което бе пред очите му. Всеки символ бе нанесен върху гладката повърхност и запълнен с някакъв блестящ метал. Не беше оптическа измама.

Това бе древна писменост... върху обелиск на повече от шестстотин метра под водата.

Недалеч от остров Йонагуни, префектура Окинава

Карън държеше фенерчето над главата си и с мъка се движеше през бързо надигашата се вода, която вече бе стигнала до кръста ѝ. Мъчеше се да държи чантата с оборудването колкото се може по-високо, но тежестта непрекъснато я смъкваше надолу. Кога щеше да свърши този проход? Колко бе дълъг? И отпред, и отзад се разнасяше ехото на течащата вода.

Чуваше зад себе си как Миюки се бори с водата. Японката бе пониска и водата вече стигаше до гърдите ѝ. Почти и се налагаше да плува, за да се държи на повърхността.

Най-накрая тънкият лъч на фенерчето освети стена срещу тях.

– Мисля, че стигнахме края – извика Карън.

Тръгна по-бързо. Тунелът завършваше със стълбище, водещо нагоре. Приличаше на онова, по което се бяха спуснали. Стъпи на първото стъпало – то беше под черната вода. Като се подпираше на гладката стена, Карън се закатери нагоре, все по-далеч от запълващия се тунел.

Обърна се да помогне на Миюки и двете заедно се изкачиха още няколко стъпала нагоре, преди изтощението да надделее. Седнаха на сухите стъпала, като трепереха и дишаха тежко.

– Градеж – посочи Карън. Стените и таванът бяха от плътно наредени базалтови плочи и блокове. – Намираме се над тунела в лавата.

– Значи няма да потънем?

Миюки изглеждаше бледа. Абаносовочерната ѝ коса бе мокра и полепнала по челото ѝ.

– Ако се изкачим достатъчно високо. Трябва да стигнем над морското равнище.

– Но къде сме? – Миюки погледна нагоре по стълбището.

– Предполагам, че стъпалата ще ни отвеждат в сърцето на втория Дракон.

Карън поне се надяваше да е така. В разположението на сградите имаше симетричност. И ако не бе сбъркала, тунелът от лава би трябвало да води към другата пирамида.

– Дали ще има изход? Карън кимна. – Сигурна съм, че има.

Премълча страха си. Ами ако не успеят да го открият?

– Да вървим тогава. – Миюки се вдигна на крака и протегна ръка към Карън. – Аз ще нося чантата.

Зарадвана, че ще се освободи от товара, Карън свали чантата от рамото си и я подаде на Миюки, която едва не я изпусна.

– Това нещо наистина било тежичко – отбеляза тя, като се напъваше да нагласи дръжката на рамото си.

– Да. Заради кристалния артефакт е. Сигурно тежи към десетина килограма.

– Но той е толкова малък! Карън сви рамене и се изправи.

– Поредната мистерия, свързана с това място. Въздъхна и пое първа нагоре, като се молеше да успее да разкрие последната мистерия – изхода от този смъртоносен капан.

Изкачването беше същинско изтезание за измъчените им крака. Имаха чувството, че се катерят по въжена стълба. Но въпреки това продължаваха нагоре, прекалено уморени, за да говорят. Поне от усилията телата им се стоплиха. Но не след дълго и топлината започна да ги мъчи. Имаха чувството, че температурата се покачва с всяка стъпка нагоре

по тясното стълбище. Когато стигнаха края му, вече се задушаваша. На Карън ѝ се стори, че от мокрите ѝ дрехи се вдига пара.

Изтри потта от челото си и влезе в следващото помещение.

– Най-сетне! – изстена тя, докато тътреше крака из стаята.

Миюки я последва, дишайки тежко. Карън вдигна фенерчето.

Върху голите стени на вътрешната камера нямаше и загатване за изход. Обкръжаваха ги плътно наредени каменни блокове и покривни плочи. Двете жени се взираха във всички посоки. Нямаше украшения, нито никакви знаци.

Карън тръгна покрай стената.

– Загаси лампата – нареди тя на Миюки и изключи и своето фенерче.

Настъпи пълен мрак. Ехото от течащата вода в тунела сякаш стана по-близо. Карън затърси светлина, която да се процежда през някоя цепнатина в стените или тавана. Някаква насока за изход. Предполагаше, че слънцето вече е започнало да клони към залез.

Избърса капчица пот от веждата си. Тук бе прекалено горещо. Въздъхът не помръдваше. Опряла ръка на стената, Карън обиколи помещението, търсейки издйническа светлинка. Но мракът изглеждаше пълен.

– Намери ли нещо? – с надежда попита Миюки. Карън отвори уста да отговори, когато ръката ѝ докосна камък, който бе по-топъл от другите. Спря и опря другата си длан в съседния камък. Разликата в температурите се усещаше съвсем ясно.

– Мисля, че открих някаква следа.

Карън прокара пръсти по ръба на по-топлия камък. В тъмното това не ѝ се удаде лесно. Блоковете плътно прилягаха един до друг. Откри единия ръб, но колкото и да се взираше, не видя през него да се процежда слънчева светлина. Намръщи се. Трябваше да има някаква причина камъкът да е по-топъл.

Извади фенерчето си. Миюки остави чантата на каменния под и застана до нея, като си разтриваше рамото.

– Какво намери?

Карън силно бутна камъка. Той не помръдна. Тя отстъпи крачка назад, наклони глава на една страна и се зае да го изучава. Беше квадратен, със страна около половин метър и без каквато и да било украса.

– Този е по-топъл от останалите и вероятно е пряко изложен на слънчевите лъчи.

– Това ли е изходът? – Миюки включи и своята лампа.

– Надявам се. Само че не зная как да го отворя.

Карън затвори очи. „Мисли, по дяволите!“ Представи си втория Дракон. Беше напълно идентичен с първия, като се изключи срутеният храм. Върхът на втората пирамида бе празен. Без никаква следа.

– Какво мислиш? – попита Миюки. Карън отвори очи.

– Не зная. В другата пирамида се влизаше през храмовия олтар. Ключът бе главата на змията.

– И какво?

– Мисли симетрично. Мисли по-мощно. В Чичен Итца на полуостров Юкатан главната пирамида хвърля змиеподобна сянка по време на равноденствията. Извиващо се тяло, което се докосва до каменна змийска глава в основата на пирамидата.

– Не разбирам.

Карън продължи да говори, интуитивно усещайки, че е близо до отговора.

– Главата на змията беше входната точка. Тя се свързваше с дългия тунел... който може би е тялото ѝ.

Миюки кимна.

– Ако си права, значи сега се намираме в опашката ѝ.

– Били сме погълнати от змията, минали сме през тялото ѝ и сега трябва да завършим храносмилателния процес.

– С други думи, трябва да открием задника на змията. Карън се засмя на сериозността, с която Миюки изрече последните думи.

– Точно така.

Обърна се. Входът към стълбището беше точно срещу нея, Топлият камък се намиреше на една линия със стълбището. Права линия. Поста-ви длан върху камъка.

– Това е върхът на опашката. Краят на змията.

– Да. Това вече го каза. Това е изходът.

– Не! Не обръщаме внимание на анатомията. Задникът на змията не се намира на върха на опашката ѝ. Той е отдолу! – Карън посочи пода. – На корема ѝ!

Миюки сведе поглед към обувките си.

– За да се изкачим, трябва да слезем.

Карън коленичи на каменния под. Беше изграден не от плочи, а от блокове, подобно на стените. Запълзя в посока от топлия камък към стълбището, като разчистваше боклуците по пътя си. Трябваше да е някъде тук!

Пръстите ѝ се плъзнаха по някаква неравност върху гладкия камък. Замръзна за секунда, след това прокара отново пръсти по същото място,

като се молеше.

– Какво е това? – клекна до нея Миюки. Карън се отмести настрани.

– Задникът на змията! – В каменния блок бе изсечено изображение на звезда. – Дай ми кристала!

Миюки се втурна към чантата. Довлече я до Карън, отвори страничния джоб и измъкна кристалната звезда. Хвана я с две ръце, изсумтя и я подаде на Карън.

– Дръж.

Карън легна по корем и намести звездата във вдлъбнатината. Пасваше идеално. Затаи дъх, готова на всичко. Миюки стоеше до нея, подпряла брадичката си с юмрук.

Не се случи нищо.

Карън се изправи на колене.

– Какво има? Какво сме пропуснали?

– Може механизмът да е повреден.

Карън дори не искаше да си помисля за подобна възможност. Знаеше, че тунелът вече би трябвало да е изцяло потопен. Връщане назад нямаше. Бяха в капан. В очите ѝ напиреха сълзи и нещо я стегна за гърлото.

– И как точно кристалът ще разкрие тайния проход? – недоумяваше Миюки.

– Ами... не знам.

– Не спомена ли, че първият механизъм бил чувствителен на натиск?

Думите ѝ прорязаха безнадеждността на Карън. Спомни си как олтарният камък се издигна нагоре, когато Миюки скочи от него. Механизмът наистина трябваше да бъде чувствителен на натиск и да реагира на промяната на теглото.

И тогава ѝ просветна.

– Дръпни се! Дръпни се! – извика тя на Миюки и я помъкна настрани от каменния блок с кристала. – Тежим прекалено много!

– Какво? – не разбра Миюки, но все пак се отдръпна. Карън също се премести извън очертаванията на каменния блок.

– Трябва да е балансиран според теглото на кристала. Нито повече, нито по-малко.

Двете жени отстъпиха. Карън гледеше напрегнато звездата. Пак нищо. В гърдите ѝ се надигна отчаяние. Какво пропускаха?

Бавно се завъртя. Стените бяха гладки и празни. Никакъв отговор... Или може би не...

Завъртя се отново. Никакви стенни свещници. Никакви халки, в които да закрепяш факел.

– Мрак – промърмори тя. – Коремът на змията е скрит от слънцето.

– Какво?

– Изгаси лампата!

– Защо?

– Просто я изгаси! – Карън изгаси своето фенерче. Миюки се подчини и двете се озоваха отново в пълен мрак. – И сега какво...

Внезапен шум прекъсна Миюки. Камък върху камък. Карън замръзна, като се молеше да се е оказала права. Протегна се в напрегнатата тишина и хвана Миюки за ръката.

От пода се появи слънчев лъч и се заби като копие в тава на. Като примигваше от ярката светлина, Карън се отпусна на колене. Каменният блок с кристала потъваше в пода.

Карън пропъзля до ръба и огледа отворилата се шахта. Слънчевият лъч влизаше през пукнатина в лявата стена. Докато блокът се спускаше, пукнатината се разшири, разкривайки страничен тунел.

През него влизаше светлина. Зрението ѝ се замъгли от сълзи на облекчение. Откриха изхода!

Каменният блок под тях най-сетне спря спускането си, откривайки широко отворен вход към тунела. Карън се претърколи на една страна и направи знак на Миюки да тръгне първа.

– Да се махаме оттук.

Трябваше само да скочат от височина около два метра. Ухилена до уши, японката грабна чантата си и изпъзля до ръба. Скочи в шахтата и коленичи, загледана към тунела.

– Дълъг е само няколко крачки! Виждам слънцето! Миюки се промъкна в прохода, за да направи място на Карън.

Тя побърза да я последва и скочи. За миг слънчевата светлина я ослепи, после видя в другия край на късия тунел синьото море, по което играеха ярки слънчеви зайчета. Обърна се и грабна кристалната звезда. Нямахше намерение да остави наградата си.

Сега тя бе много по-лека. Можеше да я държи и с една ръка. Веднага щом я вдигна, каменният блок започна да се връща нагоре, блокирайки изхода от вътрешната камера. Карън пхна артефакта в джоба до бедрото си. Тежеше като оловна топка и шевовете на панталоните ѝ изпукаха. „По дяволите, колко е тежко.“ Когато излезе от тунела и се озова под лъчите на слънцето, във врата ѝ се допря студен метал и я накара да забрави за товара си.

– Не мърдай! – нареди някой на японски. Тя замръзна.

От стъпалото на пирамидата зад нея скочи втори мъж. С облекчение забеляза, че носеше полицейска униформа с емблемата на Чатан на ръкава си. Не бяха иманярите. Беше и наредено да се обърне с лице към пирамидата и да постави ръце върху камъка.

Недалеч Миюки говореше забързано на друг офицер, който държеше в ръка личната ѝ карта. Най-сетне той кимна, обърна се към мъжа, който държеше Карън, и му махна да я освободи.

Карън отстъпи от стената.

– Получили са по телетипа предупреждението на Гейбриъл за иманяри и са били на път, когато са чули експлозията – обясни Миюки. – Докато стигнат дотук, иманярите били избягали. Нямало и следа от тях, затова останали при втората пирамида, за да я охраняват.

– И когато ни видели да изпълзваме навън, си помислили, че ние сме иманярите.

Миюки кимна.

– За щастие Гейбриъл е съобщил имената ни и че сме в опасност. – Миюки прибра личната си карта. – Ще трябва да отговорим на някои въпроси, но срещу нас няма да бъдат повдигнати никакви обвинения.

Карън си пое дълбоко дъх.

– Отговори ли? Имам повече въпроси, отколкото отговори.

Представи си татуировката на единия от иманярите – бледа извиваща се змия върху тъмната му кожа. Още една змия. На дневна светлина всичко това изглеждаше прекалено сериозно, за да бъде обикновено съвпадение.

Разходи се до ъгъла на пирамидата, за да може да вижда и другия Дракон. Миюки я последва. На стотина метра от тях на върха на първата пирамида зееше кратер. Към небето се виеше пушек – същински изкуствен вулкан.

Защо нападателите им бяха сторили това? Нямаше никакъв смисъл. И къде бяха изчезнали?

– Какво има? – попита Миюки. – Нали сме в безопасност.

– Не знам – Карън не можеше да се отърве от чувството, че истинската опасност тепърва им предстои. – Да се върнем в университета. Мисля, че е време да сглобим парчетата от загадката.

– Нямам нищо против.

Обърнаха гръб на димящата пирамида и се върнаха при полицаите. Синьо-бяла моторница ги чакаше долу. Светлините ѝ примигнаха.

Карън въздъхна с колебливо облекчение.

– Напомни ми, че дължа на Гейбриъл една огромна прегръдка.
– А на мен – чифт „Феррагамос“. – Миюки се усмихна уморено и махна кичур коса от мокрото си чело. – След всичко това държа да спасиш обещанието си.

Северозападно от атола Еневак, Централен Пасифик

Сврени в геоложката лаборатория на кораба, Джак и останалите се взираха в застиналия кадър с покрития с надписи обелиск. Ясно се виждаха металните символи, гравирани върху кристалната повърхност.

– Кой може да е направил това? – попита Джак. Джордж свали очилата си.

– Никога не съм виждал нещо подобно. Смятам обаче да вляза в интернет и да пусна запитвания в някои археологически сайтове. Може и да изскочи нещо. – Вдигна бележника си, в който бе прерисувал скици на знаците. – Щеше да е по-добре, ако разполагах с повечко данни – добави историкът и погледна многозначително Джак.

Чарли изключи екрана.

– Съгласен съм с професора. Имаме нужда от повече данни. Всички бяха вперили поглед в Джак. Джордж проговори пръв:

– Трябва отново да се спуснеш там долу.

– Аз... още не съм решил.

Изобщо не бързаше да се връща в подводното гробище.

– Трябва просто да приберем парите и да се омитаем – подкрепи го Лиза. – Изпълнихме задълженията си към флота. От нас не се иска да измъкваме парчета от самолета... а и не ми хареса какво стана, когато Джак се намираше до онова нещо.

– Какво имаш предвид? – вдигна вежди Джордж. – Какво се е случило?

Лиза се обърна към Джак, предполагайки, че той ще обясни. Джак запази мълчание. Изглеждаше му тъпо да споделя смътните си опасения, които бе изпитал там долу.

– Проверката на „Наутилус“ показва, че е съвсем в ред – обясни Лиза. – Уреди, компютри, радио, акумулатори... всичко е направо като ново. Но Джак спомена, че за времето, когато нямаше връзка с повърхността и се намираше близо до колоната, е усетил вибрации, които идвали от нея.

Чарли се опита да предложи приемливо обяснение.

– Ако акумулаторите на подводницата за момент са дали дефект,

двигателите биха могли да изгубят синхрон и да причинят вибрациите. – Той погледна към Джак. – Или пък си усетил слабата сеизмична активност. Засякохме я по същото време, когато изгубихме връзката.

Джак беше объркан. Усети как се изчервява.

– Не, вибрациите не бяха от подводницата. Усетих ги... не зная, сякаш някак по-електрически...

– Късо съединение? – не отстъпваше Чарли.

– Не открих никакви следи от късо съединение – поклати глава Лиза.

Джордж пхна бележника в джоба си.

– И какво е според теб?

Лицето на Джак вече бе пламнало. Не можеше да погледне останалите в очите.

– Беше от колоната. Не мога да го обясня, но съм сигурен. Кристалът излъчваше някакви... не знам... хармонии, вибрации, еманации.

Джордж и Чарли впериха очи в него. Долови съмнение в погледите им.

– Ако е така, това е още една причина да се спуснеш долу. Ще проведем наше собствено разследване – каза най-после Чарли.

Джордж кимна.

– И ако има още надписи, бих искал да разполагам с пълно копие.

Енергично почукване по вратата спаси Джак от даването на отговор.

– Робърт е – обади се от другата страна морският биолог. – Какво има? – попита Джак, доволен, че може да отложи задаването на допълнителни въпроси.

– Получихме съобщение от „Гибралтар“. Имат новини за катастрофата.

Джак отключи вратата. Надяваше се да са открили някакъв конкретен отговор, нещо, което ще направи ненужни евентуални нови потапяния.

Робърт стоеше на прага. Махна с ръка на всички.

– Пращат ни копие от записа на разговорите в пилотската кабина.

– Да вървим – каза Джак.

– Каквото и да са открили, всичко се пази скрито-покрито – разпалено продължи да обяснява биологът. – Видях изражението на адмирала, когато му докладваха по секретната линия. Изобщо не беше щастлив. Поиска да му пратят по факса пълно копие на записа.

Джак забърза, изкачи се по стълбите на главната палуба и оттам –

нагоре към мостика. Вътре откри двама помощници на Хюстън – в униформи, въоръжени, неподвижни и напрегнати. Същински близнаци булдози.

В капитанското кресло се бе настанил счетоводителят на „Дийп фатъм“.

– Къде е адмиралът? – попита Джак.

Кендъл Макмилън посочи към затворената врата на свързочната рубка.

– Вътре. Каза да го изчакаме.

Джак намръщено погледна към затворената врата. Това бе неговият кораб. Не му харесваше някой да не го допуска до сърцето на собствения му кораб – дори да е адмирал. Тръгна към вратата, но двамата здравеняци се изпречиха на пътя му с ръце върху пистолетите си.

Преди да избухне конфликтът, вратата се отвори. Първо бе кучето на Джак. Елвис излезе от свързочната, като размахваше опашка. Появи се и адмиралът. Джак отвори уста да смъмри стареца, но я затвори отново, когато видя колко бледо е лицето на Марк Хюстън. Челото на адмирала бе покрито с дълбоки бръчки.

– Какво има? – попита Джак.

Хюстън се огледа. Целият екипаж на кораба се бе натъпкал в малкото помещение.

– Може ли да пийнем по нещо някъде наблизко?

Джак направи знак на останалите да се махнат и се обърна към стария си приятел.

– Елате. Имам бутилка двадесетгодишно уиски в каютата си.

– Точно каквото ми предписа докторът – с мъка се усмихна адмиралът.

Джак го заведе до каютата си, отвори вратата и я задържа пред стареца. Щом влязоха, Хюстън кимна към вратата.

– Заклучи.

Джак се подчини и посочи към двата кожени стола пред лавиците с морски сувенири. Хюстън отиде до тях и докосна един стар секстант.

– Същият ли е, който аз ти дадох?

– Да, след като приех мисията на совалката.

Хюстън се обърна и се отпусна с дълбока въздишка в единия стол. За първи път Джак видя истинската му възраст. Изглеждаше смазан и победен.

– Значи все пак не си изхвърлил съвсем миналото си – той посочи назад към секстанта.

– Не и важните неща.

Джак отиде до шкафа и извади бутилката уиски и две чаши. Хюс-тън кимна. Помълча известно време.

– Джак, реши ли дали ще помогнеш при изваждането на части от Еър Форс 1?

Джак въздъхна. Наля по два пръста във всяка от чашите. Знаеше, че Хюс-тън обича уискито чисто.

– Не, сър... все още правим преглед на подводницата.

– Хмм... – промърмори адмиралът и взе подадената му чаша. Отпи разсеяно – очевидно обмисляше нещо. Накрая остави чашата си на масичката от тиково дърво. Бръкна във вътрешния си джоб и извади сгънати листа. – Може би това ще ти помогне да решиш – каза той и му подаде листовите.

Джак ги хвана, но адмиралът не ги пускаше.

– Това е секретна информация. А ако ще ни помагаш, трябва да бъдеш в течение – каза той и едва тогава пусна доклада.

Джак отиде до стола си.

– От черната кутия в кабината ли е?

– Да, последните минути преди катастрофата.

Джак седна и бавно разгъна листовите. При цялото си нежелание да продължи участието си в операцията, не можеше да устои на любопитството. Зачете се.

Боинг 27 – 200В
(ОБОЗНАЧЕНИЕ: VC – 25А)
18:56

КАПИТАНЪТ: Хонолулу, тук е Виктор Чарли Алфа. Обновете данните за метеорологичната ситуация. На няколко пъти здравата ни раздруса.

ПЪРВИЯТ ОФИЦЕР: Защо не отговарят?

КАПИТАНЪТ: Хонолулу, тук е Виктор Чарли Алфа. Моля, отговорете. Имаме проблем с радара и компасите. Можете ли... Дръж се!

[силен тътен и трополене]

НАВИГАТОРЪТ: Какво беше това, по дяволите?

КАПИТАНЪТ: Поредната въздушна яма. Опитай да се издигнеш.

ПЪРВИЯТ ОФИЦЕР: Издигам се на десет хиляди и шестстотин метра.

НАВИГАТОРЪТ: Получавам противоречиви данни от ВНС¹¹. Омега, радарът, секстантът... пълна каша. Ще се опитам да определя местоположението на ръка.

КАПИТАНЪТ: Да се стегнем, момчета.

ПЪРВИЯТ ОФИЦЕР: Много е тежък, сър. Не може да се издигне повече.

КАПИТАНЪТ: Какво?

НАВИГАТОРЪТ: Пълна безсмислица. Засичам земя пред нас.

КАПИТАНЪТ: Трябва да е остров Уейк. Ще се опитам да хвана някоя местна радиостанция. [пауза] Остров Уейк, тук е Виктор Чарли Алфа.

Имаме нужда от помощ.

[мълчание в продължение на четиридесет секунди]

НАВИГАТОРЪТ: Прекалено голям е, сър. Не е възможно.

Ще проверя ръчния секстант.

ПЪРВИЯТ ОФИЦЕР: Какви са тези светлини?

КАПИТАНЪТ: Просто отблясъци по стъклото. Продължавай издигането.

НАВИГАТОРЪТ: Къде сме, по дяволите?

[силен тътен]

НАВИГАТОРЪТ: Какво става? Какво става?

ПЪРВИЯТ ОФИЦЕР: Губим височина. Губя контрол!

КАПИТАНЪТ: Господи! НАВИГАТОРЪТ: Летим над суша!

ПЪРВИЯТ ОФИЦЕР: Не виждам! Светлината!

[скърцане на метал, рев на вятър]

ПЪРВИЯТ ОФИЦЕР: Двигател едно гори!

КАПИТАНЪТ: Изключи го! Веднага!

ПЪРВИЯТ ОФИЦЕР: Да, сър.

НАВИГАТОРЪТ: Какво става, по дяволите!

КАПИТАНЪТ: Хонолулу, тук е Виктор... ПЪРВИЯТ ОФИЦЕР: Има нещо пред нас! Има нещо пред нас!

НАВИГАТОРЪТ: Не засичам нищо. Нищо на радара... нито на другите уреди!

11. Вътрешна навигационна система – Б. пр.

КАПИТАНЪТ: Хонолулу, тук е Виктор Чарли Алфа. Помощ, помощ!

ПЪРВИЯТ ОФИЦЕР: Небето! Небето се разтваря!

[силен трясък и тишина]

КРАЙ НА ЗАПИСА: 19:08

Джак свали листата.

– Господи! Какво се е случило?

Хюстън се размърда в стола си и протегна ръка за листата.

– Всеки момент ще пристигне хеликоптер, за да ме вземе. Искам да изслушам записа лично. Но има само един начин да разберем... Отговорът лежи на дъното.

Джак посегна с трепереща ръка към чашата си. Изпи съдържанието ѝ на един дъх. Скъпият алкохол изгори гърлото и хранопровода му.

– Джак...

Джак отново напълни чашата си. Облегна се назад и пак отпи, този път по-внимателно. Очите на двамата се срещнаха.

– Ще ида – простичко каза той.

Хюстън кимна и вдигна чашата си. Чукнаха се.

– За липсващите приятели – каза Джак.

9.

Парчетата от пъзела

29 юли, 12:07.

Университетът В Рюкю, префектура Окинава, Япония

Карън забързано прекоси паркинга. Закъсняваше за обедната среща с Миюки. Кабинетът и лабораторията на приятелката ѝ се намираха на четвъртия етаж на старата сграда Ягасаки, която преди това е била седалище на местните власти. Университетът в Рюкю бил основан от американската гражданска администрация през 1950 г. и построен върху останките на древния замък на Шури, но през 1972 г. ръководството му било поето от японците. Оттогава университетът се бе разширил значително и бе обхванал и съседните райони и сгради.

След като изкачи енергично стъпалата и мина през двойната врата, Карън отиде до портиера и размаха личната си карта.

Той провери името ѝ в списъка на бюрото си, след което кимна и ѝ направи знак да продължи. Ректорът не искаше да поема никакви рискове. Макар че Окинава вече се окопитваше след катастрофата, все още от време на време се случваха обири. Допълнителните предпазни мерки трябват да опазят оцелялото ценно имущество на университета.

Карън тръгна към стълбището покрай редицата асансьори, оградени с жълта лента с надпис „Не работи“. Помисли си, че компаниите, произвеждащи тези ленти, сигурно бележат огромни печалби. Подобни ленти бяха окачени навсякъде из града като празнични транспаранти.

Погледна часовника си и тръгна нагоре по стълбите. Това бе първата възможност за двете приятелки да се срещнат на спокойствие след завръщането от злополучното пътешествие до руините при Чатан. Миюки ѝ се бе обадила тази сутрин и я бе убедила да дойде в лабораторията ѝ. Имаше новини за кристалната звезда, но не желаше да разказва подробности по телефона.

Карън се чудеше какво ли е открила приятелката ѝ. През изминалите три дни тя правеше свое собствено изследване – изучаваше загадъчните знаци и се мъчеше да проследи произхода им. Напредваше бавно. Островът имаше проблеми с електрозахранването, което се отразяваше и върху комуникациите. За известно време знаците ѝ приличаха на онези в градовете по долината на река Инд в Пакистан, но при по-

внимателен анализ разбра, че приликата е само външна. Все пак проучванията ѝ не бяха пълна загуба на време. Те я насочиха по една друга пътека – към друг подобен език, който за нея бе още по-вълнуващ. Въпреки това имаше нужда от още проучвания, за да се осмели да изкаже теорията си на глас.

Миюки я чакаше в края на стълбите, облечена в безупречно чиста бяла престилка.

– Портиерът ми се обади, че се качваш – каза тя. – Ела.

– Какво откри? – попита Карън, докато вървяха по коридора.

Миюки поклати глава и я поведе покрай кабинетите на Другите преподаватели.

– Ще видиш сама. А какво става с йероглифите? – Май попаднах на следа – колебливо отговори Карън. Миюки я погледна изненадана.

– Сериозно? Накарах Гейбриъл да се опита да ги разчете, но не е напреднал особено.

– Нима може да го прави? Да дешифрира?

– Един от основните му алгоритми е декодираща програма. Шифрирането е удобен модел за изграждане на изкуствен интелект, и ако съпоставиш...

Карън вдигна ръка в знак, че се предава.

– Добре, вярвам ти. Гейбриъл научил ли е нещо?

– Само едно... то е една от причините да ти се обадя. Можеше да постигне по-голям напредък, ако имаше повече образци. Повече данни, които да може да сравни, да съпостави и да изгради езиковата база.

Карън прехапа устна и призна тайната си.

– Мисля, че мога да му осигуря. Миюки отново я погледна и се намръщи.

– И как?

– Исках да потвърдя идеята си, преди да я изкажа публично. Но библиотеката е затворена и не мога да ползвам интернет при този режим на тока. От вчера нямам външна линия.

– Какво търсиш?

– Примери на писмеността, открита на остров Рапа Нуи.

– Рапа Нуи ли? Това да не е Великденският остров, онова място с големите каменни глави?

– Именно.

– Но той се намира на другия край на Тихия океан! Карън кимна.

– Тъкмо затова ми трябва повече информация. Не познавам този район. Проучванията ми са съсредоточени върху Полинезия и

Микронезия.

Стигнаха до лабораторията. Миюки отключи вратата с магнитната си карта и я задържа, за да може да мине и Карън. Влязоха в малко преддверие. На стените висяха колосани бели „Чисти костюми“. Зад стъклената врата пред тях се намираше лабораторията на Миюки, цялата в неръждаема стомана и линолеум. Всяка повърхност блестеше под неоновите лампи без нито една прашинка или петънце.

Карън свали полото и маратонките си и взе един от костюмите. Беше все още твърд след химическото чистене и гладенето. Напъха се в комбинезона и седна на малката скамейка, за да нахлузи хартиените ботуши.

Миюки стори същото. Настояваше лабораторията ѝ да бъде стерилно чиста. Не желаше външни фактори да се намесват в работата на десетките компютри, оградящи центъра на помещението – рожденото място на Гейбриъл.

– И каква е тази връзка с Рапа Нуи?

Карън напъха късата си руса коса под хартиеното боне за еднократна употреба.

– През 1864 един френски мисионер съобщава за откриването на стотици дървени таблички, жезли и дори черепи, върху които били нанесени непознати йероглифни знаци. Местните жители наричали езика ронго-ронго, но не можели да го четат. Някои твърдели, че писмеността е от времето преди пристигането им на острова през 400 г. сл. Хр. За съжаление повечето от находките били унищожени. Днес в музеите и университетите се пазят само около двадесет и пет от тях.

Миюки се изправи.

– И каква е следващата стъпка?

– Искам да вляза в мрежата и да издира артефактите. Да потвърдя хипотезата.

Миюки започна да се заразява от възбудата на Карън.

– И ако се окажеш права, ще ги вкараме в базата данни на Гейбриъл. Така той би могъл да ги дешифрира!

– Ако успее, това ще бъде археологическото откритие на века.

– Тогава да се залавяме за работа. Гейбриъл може да ти осигури връзка, като се закачи за някоя от военните линии на американците. Те са най-стабилни.

Миюки тръгна към стъклената врата за лабораторията.

– В състояние ли е да го направи?

– Разбира се – кимна Миюки. – Кой мислиш, че е най-големият

подръжник на изследванията ми? Американските военни силно се интересуват от изкуствения интелект и практическото му приложение. Имам трето ниво на достъп.

Опново използва магнитната си карта и отключи вратата, която се отвори със съскане. Помещението бе със слабо повишено налягане – допълнителна застраховка срещу замърсителите, проникващи в лабораторията. Карън я последва в стерилната стая.

– Много проблеми си създаваш, за да избегнеш чистенето на прах – иронично подхвърли тя.

Миюки се престори, че не е чула, и пристъпи към наредените в полукръг компютърни монитори. Наблизо имаше два стола на колела. Седна в единия и направи знак на Карън да се настани в съседния.

– Нека ти покажа какво успя да декодира Гейбриъл до този момент. – Тя започна да пише по клавиатурата, като същевременно говореше на глас. – Гейбриъл, би ли извел изображенията на йероглифите?

– Разбира се, професор Накано. И добро утро, Карън Грейс! – разнесе се изкуственият глас от стереоколоните зад тях.

– Добро утро, Гейбриъл! – отговори Карън. Все още се чувстваше неловко да разговаря с машина. Хвърли поглед през рамо към колоните. Сякаш някой стоеше зад нея. – Б-благодаря за помощта.

– Зо мен бе удоволствие, доктор Грейс, Дадохте ми занимателна главоблъсканици.

По извитата редица монитори се появиха знаците на неизвестната писменост – птици, риби, човешки очертания, геометрични фигури и странни завъртулки.

– Какво е научил? – попита Карън.

– Успя да дешифрира малък отрязък в началото.

– Занасяш ме! – Карън се изправи.

Знаците се понесоха по екрана, докато се появи отрязък, маркиран с червено. След това пълзящите образи замръзнаха, оставяйки подчертаната част в центъра. Тя се състоеше от шест символа.

– Гейбриъл смята, че това са знаци от лунен календар. Така да се каже, някаква дата.

– Хмм... централните символи наистина приличат на полумесеци на нарастваща или намаляваща луна. – Карън се облегна назад. – Но ако е дата, какво означава тя? Датата на полагагането на надписа или на някакво историческо събитие?

– По-скоро второто – отвърна Миюки. – Описание на нещо, което се е случило.

– Защо мислиш така? – Миюки не отговори.

– Какво има? – погледна я Карън.

Миюки въздъхна.

– Гейбриъл стигна до заключението за датата, като съпостави знаците със звездната карта върху тавана на вътрешната камера.

Карън си припомни картата от кварц върху купола.

– Е, и?

– Той въведе изображението от картата в астрономическа програма, след което съпостави резултатите с лунния календар. – Миюки погледна към Карън. – И изчисли приблизителната дата, отбелязана в надписа.

– Невероятно... И какво? Коя е датата?

– Гейбриъл?

– Образите означават четвъртия месец на лунната година – отговори програмата.

Карън погледна четирите полумесеца. – Ранна пролет.

– Точно така... а от относителното разположение на изображените съзвездия мога да намеря и приблизителната година.

– Плюс-минус петдесет години – обади се Миюки.

– Разбира се, не бих могъл да бъда по-точен.

– Това е достатъчно точно! – Мислите на Карън запрепусаха. Ако изчисленията на Гейбриъл се окажеха верни, това щеше да даде идея преди колко време са били построени сградите. – Коя е годината? Преди колко време?

– Според астрономическата карта – преди дванадесет хиляди години.

Северозападно от атола Еневак, Централен Пасифик

Джак отново се носеше над останките. Гледаше как опашката на „Боинг 747“ се издига на няколко метра от него, закрепена за десетсантиметровите стоманени въжета. Облаци тиня се издигнаха от дъното, когато опашката пое нагоре като болен зъб, изваждан от зъболекар. На шестстотин метра отгоре лебедката, монтирана на борда на „Гибралтар“, започна да навива въжетата и бавно, но сигурно измъкваше плячката си на повърхността.

– Тръгвам за следващата рибка – съобщи Джак по микрофона на гърлото си.

Натисна педалите и завъртя подводницата. Провери часовника на „Наутилус“. Работеше вече почти три часа, като подбираше

определените части от самолета, избрани от АКБД от видеоматериала, получен при първото потапяне.

Прибирането на останките на Еър Форс 1 вече се бе превърнало почти в рутина. През последните три дни бяха извадили близо четиридесет части от самолета. Сега те лежаха подредени и номерирани в долната хангарна палуба на „Гибралтар“ като парчета от някакъв страховит пъзел.

Макар че операцията вървеше добре, засега бяха открити само четири тела – две се носеха в коварните течения и бяха разпознати като хора от пресслужбата, а пилотът и вторият пилот бяха намерени закопчани за седалките си в пилотската кабина. Джек потисна спомена. Обезобразеният нос на самолета беше едно от първите парчета, които вдигнаха на повърхността. Докато закачваше въжетата, се стараше да не гледа към разбитото стъкло, но въпреки това мерна картината вътре. Налягането на тази дълбочина бе смазало телата им в безформена маса. Приличаха на глина с цвета на плът, която бе моделирана само приблизително в човешка форма. Единственият начин да бъдат идентифицирани бяха униформите и местата им в кабината.

Оттогава по време на работата си сред останките Джек винаги затавяваше дъх от страх да не попадне на още трупове, яо за негово щастие това не се случи. Ударът с повърхността и теченията бяха разпръснали човешкия товар на самолета.

– Готови сме с втората лебедка – обяви радистът от АКБД. – Разбрано. Втора лебедка. Тръгвам към следващата цел. Джек обърна подводницата и се насочи към другия край на района с останките. Пред него се появи ново въже, което сякаш висеше самостоятелно – горният му край чезнеше в мрака. Беше свързано с втората лебедка на „Гибралтар“. Джек приближи „Наутилус“ до електромагнитната кука, закрепена за края му.

Хвана куката с външните манипулатори и я завлече до една от моторните секции на самолета. След това свали края на въжето и го допря до металната обшивка.

– Добре – обади се той. – Зареждай!

При този сигнал електромагнитният край на въжето се завъртя и се залепи за двигателя.

– Рибката е закачена. Вади!

Даде заден и премести подводницата по-далеч. Въжето се опъна и отбегателят на двигателя се измъкна от тинята.

Джек отново завъртя подводницата. Мястото на катастрофата бе разчистено почти наполовина. Оставаха само по-малките парчета и

части от корпуса и крилата. Мина над голямото колело на самолета. Гумата се бе сплескала от налягането. Още ден-два и тук нямаше да остане нищо.

Докато правеше бавен кръг, забеляза някакво движение от лявата си страна. Покрай него мина ято риби томахавки. Беше забелязал, че все повече и повече дълбочинни създания бяха привлечени от светлините и шума по време на спасителната операция – дълги бледорозови змиорки, раци отшелници и дълга метър и осемдесет риба куче. Видя как една сепия вампир изскочи от гнездото си сред останките и хвана една от минаващите риби томахавки, след което изчезна само с едно махване на пипалата.

Това бяха единствените му спътници. Джек завъртя прожекторите и огледа високите хълмове с плоски върхове в границата на видимост, надвиснали над останките като Някакви великани. По-наблизо около мястото на катастрофата се издигаше гората от стълбове от лава. От хидрофоните до него достигаха самотни изсвирвания и цвъртене на дънни обитатели.

Докато чакаше, усети внезапен пристъп на самота. Тук, в тези лишени от слънце дълбини, сякаш се намираше в друг свят.

Джек въздъхна и подкара подводницата. Имаше работа и не биваше да позволява блуждаещите мисли да отвличат вниманието му. След още двадесет минути двойката възгата щеше отново да се спусне, за да понесе нагоре поредното парче метал. Реши да използва свободното време за собственото си разследване.

Насочи подводницата към центъра на останките. В мътната вода напред се появи кристалната колона, отразяваща меко светлината на ксеноновите лампи. Блестящата ѝ повърхност бе изпъстрена с лазурни и розови вени. През изминалите дни бе заснел обелиска от всички възможни ъгли и бе записал материалите на DVD диск за по-нататъшно изследване от екипа му. Джордж вече разполагаше с пълно копие на странните знаци, гравирани върху кристалната повърхност.

Доближи подводницата до колоната. След първото спускане не бе имало случаи на радиосмущения или някакви други проблеми. Странните излъчвания не се повториха. Джек вече бе почти готов да признае, че странните му усещания се дължаха на нещо обикновено, например моментен срив на системите на „Наутилус“.

Увисна пред обелиска и протегна единия от манипулаторите. Чарли непрекъснато го навиваше да се опита да донесе образец от кристала. Титаниевите клещи докоснаха обелиска. От хидрофоните се чу слаб

звън.

В същия миг всеки косъм по тялото на Джак се изправи, сякаш то се бе превърнало в жив камертон. Кожата му настръхна, гледката пред очите му се разлюля и светът започна да се върти около него. Имаше чувството, че всеки момент ще изгуби съзнание. Изведнъж осъзна, че не може да определи къде е горе. Като че ли отново се намираше в пълна безтегловност в космоса. Ушите му бучаха и сякаш от другия край на дълъг тунел го викаха гласове – ехтящи, говорещи на странен език.

Задъха се, натисна до дупка десния педал и отдалечи подводницата от кристала. В мига, в който прекъсна контакта с него, Джак се върна на собствената си седалка, отново в собственото си тяло. Усещането за тръпки и безтегловност изчезна. – ... ваш ли ме? Джак! – изкрещя Лиза в ухото му. – Отговори!

Джак докосна микрофона си, жадувайки за какъвто и да е физически контакт със света отгоре. – Тук съм, Лиза. – Какво правиш? – Как... какво имаш предвид?

– Връзката прекъсна за цели четиридесет минути! Флотата беше готова да пусне роботите си да те търсят.

Джак се отдалечи от стълба. Разшири фокуса на прожекторите и видя висящите стоманени въжета. „Как са успели да измъкнат парчетата толкова бързо?“ Погледна часовника си. Бяха изминали само две минути, откакто бе прикрепил въжето към двигателя. Как е възможно това? Намръщи се при спомена за аномалията, забелязана от Лиза при първото спускане.

– Лиза, колко показва твоят часовник?

– Три и четиринадесет.

Джак зяпна компютърния екран. Дигиталният часовник бе закъснял с тридесет и осем минути.

– Джак?

– Аз... добре съм. Просто поредният проблем с комуникациите.

Погледна към въжетата. Нима бе изгубил съзнание?

– Сигурен ли си? – Гласът на Лиза бе напрегнат и изпълнен с подозрение.

– Да, Лиза, няма за какво да се безпокоите. Отивам за следващите парчета.

– Това не ми харесва. Трябва веднага да изплаваш.

– Ще се справя. Всички уреди са в ред. Какви са твоите показатели?

– В момента всичко е идеално – с неохота отвърна Лиза. Намеси се друг глас. Адмирал Хюстън.

– Лекарят ви е прав, господин Къркланд. Всички тук изпаднаха в паника.

– Било е просто временно прекъсване, сър.

– Няма значение. Мисията за днес приключи.

Джак стисна здраво лостовете. Хвърли поглед назад към кристалното копие. Първоначалната паника от странната случка бе погълната от дълбоко спотаявания гняв. Беше твърдо решен да разбере какво се бе случило.

– Нека поне закача последните въжета. И без това вече са тук.

Последва дълга пауза.

– Добре, господин Къркланд. Но внимавайте.

Джак кимна, макар че никой не можеше да го види.

– Слушам, сър.

Приблужи подводницата до първото въже и провери в компютъра следващите две цели – разбита секция от корпуса и колело. Хвана края на въжето и го завлече към извитата стена на тялото. Забеляза, че част от тоалетната на самолета все още стоеше закрепена за вътрешната повърхност. Бързо закачи магнитната кука и се обади на повърхността:

– Първото въже е готово.

– Потегля – отговори техникът.

Джак се обърна към въжето на втората лебедка. В същия миг в ухото му избръмча радиосигнал. Беше Робърт от „Дийп фатъм“. Джак се изненада, когато биологът каза:

– Джак, засичам движение долу.

– Какво искаш да кажеш?

– Нещо голямо току-що премина между две възвишения на северо-запад и приближава към теб.

Джак се намръщи. За да се появи на хидролокатора при такава дълбочина, това нещо би трябвало да е огромно.

– Колко е голямо?

– Осемнадесет метра.

– Исусе... какво е това? Подводница ли?

– Не. Не мисля. Очертанията му са твърде подвижни, движенията му са твърде гъвкави. Не е изкуствено.

– С други думи, морско чудовище. – Джак си спомни змията, която го бе стреснала в трюма на „Кочи Мару“. – Да не би да е още една риба миньор?

– Не, прекалено дебело е.

– Страхотно – промърмори той. – Колко далеч е от мен?

– Четвърт клик. Но набира скорост. По дяволите, движи се адски бързо! Сигурно са го привлекли светлините.

– Мога ли да му избягам?

– Не. Нямаш достатъчно преднина.

– Имаш ли предложение?

– Направи се на умрял.

– Повтори.

– Спусни се на дъното и изключи светлините и двигателите. Дълбоководните обитатели се привличат от звук, светлина и дори от биоелектрически сигнали. Изключи всичко и би трябвало да станеш невидим.

На Джак не му допаднаше подобен вариант. Като бивш тюлен той бе обучаван, че нападението е най-добрият вариант за защита. Но не разполагаше с пушка и гранатомет и затова бе по-добре да послуша експертите. Спусна „Наутилус“ върху тинестото дъно.

Изчака малко и изключи акумулатора. Ксеноновите прожектори изгаснаха. Постоянното бръмчене на двигателите замлъкна. Тъмнината погълна малката подводница. Дори вътрешните светлини помръкнаха и угаснаха.

Собственото му дишане му се струваше прекалено шумно в тясно пространство. Очите му се напрягаха в опит да видят нещо. Стори му се, че някъде в далечината вижда примигващи светлинки. Дали очите не го лъжеха? Биолуминесценция? Призраци?

– Не говори – прошепна в ухото му Робърт. – Може да те усети. Ще се опитаме да пратим ултразвук и да го изплашим.

– Къде...

– Тихо! Току-що мина през последния хребет. Огромно е! Ето го, идва!

Джак затаи дъх, уплашен, че може да се чуе дори дишането му. Взираше се в тъмнината около себе си с ококорени очи.

– Обикаля района. По дяволите, какво е това?

Джак усети как по носа му пълзи капчица пот. Въздухът в кабината бе станал влажен. Знаеше, че без работещи филтри разполага с въздух за около тридесет минути. Не можеше вечно да се прави на умрял.

Внезапно усети как над него преминава нещо голямо. Не го видя, но някаква първична част от съзнанието му заби тревога. Сърцето му се разтуптя бясно. На челото му изби пот и той трескаво се мъчеше да види нещо. Какво беше това?

– Точно над теб е – прошепна Робърт. Подводницата се плъзна няколко сантиметра в тинята. Но Джак знаеше, че не е докоснал нито един

уред. Движението бе породено от минаването на нещо голямо, повлякло замрлялата подводница след себе си.

„Наутилус“ се завъртя на единия си плъзгач и се издигна, понесена от следващия въртоп. Джак замръзна, опрял и двете си длани в акрилният купол. Колко голямо беше това нещо? Подводницата се олюляваше още два удара на сърцето, след което отново се стовари върху дъното. Разнесе се звук от удар на метал върху метал. Бе уцелила парче от самолета.

„Наутилус“ се закрепил под наклон, като леко се поклащаше.

– Обикаля около теб, Джак. Ултразвукът изобщо не му прави впечатление.

Джак не виждаше дори собствения си нос, но усещаше, че нещо кръжи около него и го дебне. Тихо пое дъх през стиснати зъби.

Усети как подводницата се понася с носа напред. Нещо застърга по купола – мокра кожа върху стъкло. Подводницата падна на една страна и Джак увисна на коланите си. Преди да успее да се намести по-удобно, последва удар върху „Наутилус“ – този път силен.

Джак се блъсна в седалката, задушен от коланите. Подводницата се запремята по дъното. Чу как някаква част се откъсна от рамката.

За щастие подводницата спря върху шейната си. Джак се изправи. Проклетото нещо си играеше с него. Като котка с мишка.

Хвана лостовете. Нямаше намерение да бъде разкъсан от каквато и да било твар без бой. Включи захранването. Светлинните копия пробиха тъмнината. Бръмченето на двигателите отново изпълни кабината.

– Джак, какво правиш?

– Къде е?

– Точно до теб!

Усети движението, преди да го е видял. Обърна се рязко наляво. Върху стена от плът огромно черно око с размерите на капак на кофа за боклук се взираше в него. Джак ахна от изумление. Окото примигна срещу ярката светлина.

Чудовището лежеше до подводницата и в сравнение с него тя изглеждаше съвсем малка. Джак долови друго движение. Обърна се назад. Зад кърмата се издигаше плетеница от пипала, които започнаха да се извиват, след като чудовището се съвзе от първоначалната си изненада. Джак си спомни за сепията вампир и в този момент изпита съчувствие към малката рибка.

Натисна двата педала и понесе подводницата напред и по-надалеч.

– Не бягай! – извика в ухото му Робърт.

– Кой е тръгнал да бяга? – изсъска Джак.

Обърна подводницата с нос към гигантския звяр. Задвижи Титаниевите ръце и щракна клещите. Можеха да разбият и камък.

Създанието се понесе напред. Пипалата му се заматаха и заизвиваха към Джак.

– Какво е това?

– Видеосигналът е неясен, но мисля, че е architeuthis – каза Робърт. – Гигантска сепия от семейството на цефалоподите. Открити са само няколко. Всички са били мъртви и уловени в мрежите на дълбочинни траулери. Но никоя не е била с такива размери.

Чудовището се отгести от пряката светлина на прожекторите. Едно пипало с дебелината на канализационна тръба запълзя по дъното.

Джак се дръпна на пълна скорост... но не бе достатъчно бърз.

Пипалото се стрелна напред и нанесе жесток удар.

Подводницата се разтресе и носът ѝ се обърна нагоре. Джак удари челото си в акрилният купол и пред очите му затанцуваха звезди. Натисна педалите, но подводницата не реагира.

Отначало се уплаши, че захранването е прекъсвало. След това видя, че за купола се е залепило пипало, дебело колкото чиния. Беше хванат в прегръдките на чудовището. Пипалото се обви около подводницата и я понесе към туловището. Връзките на обшивката застанаха от напрежението.

Виждаше ясно съществуването пред себе си. Осем мускулести пипала и две по-дълги смукала се извиваха от белезникавото му тяло. Кожата му бе почти прозрачна, а плоската му глава завършваше отстрани с перки. Двете дълги пипала опипваха подводницата и протягаха зъбатите си смукала към титаниевата рамка.

Внезапно подводницата се раздруса. Джак забеляза само на метър от себе си клюноподобната уста на чудовището, която се отваряше и затваряше. Чу триенето на челюстите.

Джак изруга наум, премести едната титаниева ръка и насочи щипците ѝ към по-близкото пипало. Титаниевите челюсти се впиха в плътта. Избухна облак черна кръв.

Преди Джак да успее да се наслади на резултата от атаката си, „Наутилус“ бе пометен настрани и се запремята във всички посоки. Пусна лостовите на манипулаторите, събра кураж и се опита да възстанови равновесието с помощта на педалите, но напразно. „Наутилус“ се удари в дъното и заора в тинята. Джак болезнено удари рамото си. Подводницата легна на една страна.

– Джак! Изгаси светлините!

– Преструването не свърши работа – отговори той и се надигна. Потърси с поглед гигантската сепия, но подводницата бе обвита в облак тиня.

– Чуй ме какво ти казвам! Ще се опитаме да го изгоним.

– Как?

Джак се размърда, докато тинята около него се слягаше. Светлините започнаха да проникват през облака. Гледката не бе окуражителна. Към него се гънеха пипалата. Вместо да сплаши чудовището, атаката само го бе разярила.

Джак намали захранването, но не го изключи. Светлините помръкнаха. Не искаше да се прави на съвсем мъртъв. Нямаше намерение да ослепява още веднъж.

– Какво си намислил?

– Току-що предложих на военните да активират електромагнитна на второто въже – каза Робърт. – Силното електрическо поле може да отвлече вниманието и... но само ако ти изчезнеш.

Джак прехапа устни. Намали захранването още повече и изключи двигателите. Светлините съвсем слабо мъждукаха. Едва виждаше извиращата се маса от пипала. Чудовището продължаваше да се придвижва бавно през тинята към него.

– Добре. Пробвайте.

– Вече го направихме. Включихме електромагнитна преди минута. Сепията реагира ли?

Главноготото продължаваше да се движи към него.

– Не – с отвращение каза Джак. Не се получи. Трябваше да се бие и да се опита да го прогони. Отново включи на пълна мощност. И тогава му хрумна идея. Сети се за първоначалното предупреждение на Робърт да не бяга. – Робърт, пробвайте да раздвижите въжето! Като въдица!

– Какво? О, схванах. Дръж се!

Джак изключи всички системи с изключение на светлините. Потърси въжето, но светлината бе прекалено слаба, за да стигне толкова далеч.

„Хайде, Робърт... хайде...“ Сепията приближаваше – същинска стена от бледа плът, пипала и смукала с диаметър на блюдо за вечеря. Едно огромно око се завъртя към него и го изгледа подозрително. Джак се молеше чудовището да остане нащрек достатъчно дълго, за да може да се хване на въдицата на Робърт.

– Къде си, Робърт? – промърмори той.

Едно пипало се метна към наполовина заровената в тинята подводница. Джак посегна към лостовете на манипулаторите. Включи акумулатора с палеца си.

Внезапно отляво в мастиления мрак ярко светна нова светлина. И Джак, и сепията замръзнаха. Огромното око на чудовището бавно се завъртя към новия източник на светлина. Джак също погледна натам.

От дъното се издигаше ярко блестящо копие. Беше кристалният обелиск, озарен от някакъв вътрешен огън.

На ярката светлина Джак забеляза стоманеното въже на не повече от метър от колоната. Електромагнитът почти я докосваше.

Челюстта му увисна. „Какво, по дяволите...“ Дъното под подводницата затрепери – отначало леко, после все по-заплашително. По-малките парчета от самолета затанцуваха. Страхотно, помисли си Джак. Първо чудовище, а сега и това!

Здраво стисна облегалките на стола си. Вибрациите го пронизваха чак до мозъка на костите му.

Стоманеното въже се отмести от кристала. С отдалечаването му блясъкът започна да намалява и треперенето стана по-слабо. Докато светлината гаснеше, Джак гледаше как електромагнитът изчезва от погледа му в тъмните води.

Обърна се към врага си.

Гигантската сепия бе останала до подводницата. Същинска купчина пипала. Сякаш се колебаеше, очевидно уплашена от странните светлини и треперенето. След това бавно потегли след изчезващата примамка – по-далеч от „Наутилус“.

– Действа! – ликувашо извика Робърт. Джак запази мълчание. Скоро чудовището изчезна извън обсега на приглушените светлини на подводницата. Не посмя да ги засили и се задоволи със съобщенията на Робърт.

– Теглим въжето нагоре и надалеч. Продължава да го следва...

Джак си позволи дълга дълбока въздишка.

– Вече е достатъчно далеч. Най-добре да се разкарат оттам.

Джак не чака повече – включи на пълна мощност, изхвърли баласта и натисна педалите. Тинята се завихри наоколо, когато „Наутилус“ се отдели от дъното и започна бързо да се издига нагоре.

– Мамка му! – обади се Робърт.

– Какво?

– Изгубихме сепията.

– Паниката сграбчи Джак за гърлото.

– Как така сте я загубили?

– Не се безпокой. Не се насочва към теб. – Гласът на Робърт определено звучеше разочаровано. – Отказа се и се спусна отново надолу. Върнала се е вкъщи. По дяволите, щеше ми се да я разгледам поотблизо!

– Повярвай ми... преживяването не е така весело, както изглежда на видео.

– О... о, да, извинявай, Джак.

– Пътувам нагоре. Ще изплавам след петнадесет минути.

– Ще те чакаме.

Джак се облегна на седалката. Изтри ръце с кърпата си. Макар че ужасът още го стягаше, се ухили. Беше оцелял.

Въпреки това нещо го гложеше и не му позволяваше да се наслади на облекчението. Спомни си ярката светлина, когато въжето мина покрай кристалния обелиск. Спомни си и предишното си преживяване – странните усещания и дупката във времето. Очевидно долу имаше много повече тайни, отколкото катастрофата на Еър Форс 1.

Университетът В Рюкю, префектура Окинава, Япония

– Дванадесет хиляди години ли? Това е невъзможно! – възкликна Карън.

Миюки се дръпна от редицата монитори.

– Може и да е грешка. Базата данни за този език засега е ограничена. Ако Гейбриъл разполагаше с повече информация... с повече примери...

Карън кимна.

– Вероятно е грешка в изчисленията. Няма начин датата да отбелязва събитие отпреди дванадесет хилядолетия. Освен ако събитието не е някакво предание... ако надписът не пресъздава някакъв мит за сътворението.

– И все пак как биха могли онези хора да познават небето преди дванадесет хиляди години? Гейбриъл твърди, че разположението на звездите и съзвездията е точно до десета от милиметъра.

– Не е невъзможно – възрази Карън.

– Маите в Южна Америка са разполагали с календар, който съперничи по точност на съвременните.

– Но да се екстраполира толкова назад във времето?

– Щом маите са го направили, защо да не са могли и тези?

Всъщност строителите може да са някое изгубено племе на майте. Кой знае?

– Права си – каза Миюки, поклати глава и стана. – Кой знае? Има прекалено много променливи. Затова не исках да ти се обаждам, когато Гейбриъл ми съобщи за откритието си преди два дни.

– Знаеш за това от два дни? – намръщи се Карън.

– Не мислех, че е толкова важно – сви рамене Миюки. – Просто тествах декодиращите способности на Гейбриъл. Тъй като беше заета, реших да го обсъдим по-късно.

– Значи не това е поводът да ми се обадиш, така ли? Миюки въздъхна.

– Кристалната звезда. Не ме ли чу по телефона? Карън се изправи и си спомни спешното позвъняване на Миюки. Наистина бе споменала нещо за кристалната звезда.

– Какво откри? Намери ли някого от факултета по геология, който да я изследва?

– Не. Повечето от геолозите още изследват трусевите и ефектите от тях. Подобна катастрофа е направо златна мина за някои. Няма да се върнат, докато университетът не отвори врати отново.

– Тогава какво си научила?

– Реших сама да направя това-онова. Любопитно Ми беше да разбере откъде е тази невероятно висока плътност. – Миюки я поведе към другия край на лабораторията. – Взех назаем електронна везна и някои инструменти. Мислех си да направя някои по-прости измервания. Нищо особено. Да изчисля масата, плътността... такива работи.

– И какво?

– И не успях.

Миюки отиде до една маса, върху която спретнато бяха подредени листа милиметрова хартия, метални линейки, шублери, компаси и една ниска метална кутия.

– Как така не успя? – сви вежди Карън.

Миюки вдигна няколко листа. Върху милиметровата хартия имаше прецизни изображения на петолъчната звезда, погледната от най-различни ъгли. При всяко от тях с дребен почерк бяха изписани различни мерки. Очевидно създаването на рисунките бе отнело много часове.

– Изчислих обема и с помощта на геометрията, и според водоизместимостта. Исках да бъде съвсем точна. Обемът е точно 542 кубически сантиметра.

– А тежестта?

– Точно там е проблемът. – Миюки нагласи бонето си и махна с ръка към листата и инструментите. – Помислих си, че именно изчисленията ще бъдат най-трудната част. След това трябваше само да претегля артефакта и да разделя теглото на обема, за да получа плътността. Проста работа.

Карън кимна.

– И колко тежи?

– Зависи. – Миюки отиде до металната кутия. – Взех везната от геоложкия факултет. Може да измерва теглото на предмети с точност до части от милиграма.

– И какво?

– Гледай. – Миюки включи уреда. – Оставила съм звездата вътре в контейнера.

Карън гледаше как червените цифри бягат нагоре и нагоре, докато накрая спряха. Тя зяпна от изненада.

14.325 кг.

– Изумително! Просто не мога да повярвам. Толкова ли е тежка?

Миюки се обърна към Карън. – Понякога.

– Как така „понякога“?

Миюки отвори контейнера. Карън се наведе по-близо. Вътре в него звездата ярко блестеше и пречупваше светлината на стоята в разноцветни дъги. Карън за пореден път се възхити на красотата ѝ.

– Не разбирам – обърна се тя към Миюки. – Какво има?

Миюки посочи към циферблата. Числото беше по-малко.

8.89 кг

Карън се изправи и се намръщи.

– Да не би да не е в ред тази везна?

– И аз си помислих същото. – Миюки взе фенерчето от масата. – Гледай.

Включи фенерчето и насочи тесния му лъч към кристала. Звездата засия още по-ярко. Карън трябваше да присвие очи. Но погледът ѝ не остана дълго върху кристалния артефакт. Погледна към циферблата. Числото беше още по-малко.

2.99 кг

– Как...

Миюки постави длан пред фенера и числото започна да нараства.

– Сега знаеш защо имах проблеми с изчисленията си. Масата се променя. Колкото по-силна е светлината, толкова по-малка е масата.

– Това е невъзможно! На планетата не съществува кристал, който да реагира по такъв начин.

Миюки сви рамене.

– Защо според теб ти се обадих?

10. Гръм

31 юли, 10:17.

„Гибралтар“, северозападно от атола Еневак, Централен Пасифик

Дейвид Спенгълър прекоси люлеещата се летателна палуба на „Гибралтар“. Бурята се бе разразила през нощта и се нахвърли върху кораба с порой и яростни ветрове. На сутринта най-лошото вече бе отминало, но небето все още бе скрито от гъсти сиви облаци. Ситен дъжд ръмеше върху палубата.

Предпазните мрежи покрай бордовете на кораба плюсяха на поривите на вятъра.

Дейвид се сви от студа и тръгна към наклонения тунел, който водеше към хангара. Като крачеше забързано, приближи двамата мъже, които се криеха на завет в тунела. Охраната. Бяха неговите хора от седемчленната група шурмоваци. И те носеха сиви униформи, черни кубинки и черни колани. Дори късите им руси коси бяха като неговата. Дейвид бе подбрал екипа си преди пет години. Кимна им. Те се обърнаха към него, без да отдават чест.

Макар че върху униформите им нямаше никакви отличителни белези, целият екип на АКБД знаеше кои са. Личното писмо от шефа на ЦРУ Ружиков недвусмислено бе обяснило на следователите от комисията и на командния състав на кораба, че екипът на Спенгълър е отговорен за безопасността на операцията, докато „Гибралтар“ е в международни води.

– Къде е Уайнтрауб? – обърна се Дейвид към помощника си лейтенант Кен Ролф.

– В лабораторията. Работи върху втората черна кутия.

– Нещо ново?

– Засега нищо, сър. Пълно мазало.

Дейвид си позволи да се усмихне мрачно. Едвин Уайнтрауб бе главният следовател на АКБД – и главният им проблем. Човекът бе акуратен, с точно око и остър ум. Дейвид бързо бе разбрал, че присъствието му в никакъв случай не е полезно за мисията.

– Някакви подозрения? – запита той по-тихо, като ги приближи.

– Не, сър.

Дейвид кимна удовлетворен. Грегър Хендъл, експертът по електроника в „Омега“, си бе свършил добре работата. Като шеф на охраната Дейвид нямаше проблем да му осигури достъп до черната кутия без знанието на АКБД. Хендъл бе обещал да повреди устройството, без да остави следи. Засега лейтенантът бе доказал, че на дела е също толкова добър, колкото и на думи. След разчитането на записа на разговора в пилотската кабина Дейвид не искаше информацията от втората кутия да разкрие прост дефект в някоя от главните системи на Еър Форс 1. Трудно би било да се обвинят китайците заради обикновена технологична грешка. За целта черната кутия трябваше да бъде повредена.

– Знаете ли защо ме е търсил Уайнтрауб? – попита Дейвид.

– Не, сър. Само че преди около час горе сякаш някой бе хвърлил гнездо стършели.

– Преди около час ли?

Дейвид стисна зъби. Стандартната процедура изискваше да бъде уведомяван незабавно за всяко ново откритие. Продължи нататък. Още от първия ден Уайнтрауб му въртеше номера. Май трябваше да му даде урок.

Дейвид се спусна по дългия тунел към огромния хангар под палубата. Стъпките му отекваха по голия метален под. Хангарът бе огромно помещение с височина две нива и на дължина заемаше почти една трета от дължината на кораба. Половината от самолетите и хеликоптерите бяха пратени в Гуам, за да се освободи място за останките от правителствения самолет.

Дейвид спря на изхода на тунела и се загледа в огромното помещение. Въздухът миришеше на морска вода и бензин. Върху пода в определени квадрати бяха положени различни части от катастрофиралата машина. За всяка част се грижеше отделен специалист. Хората му бяха заели малките кабинети покрай терасата отгоре и така можеха да държат под око останките и персонала.

Проследи как движещата се платформа спуска голямо парче от единия от двигателите.

Доволен, че всичко е под контрол, Дейвид продължи през хангара. Цял цирк можеше да изнесе представление тук. Всъщност следователите, ровичкащи в останките, бяха един вид цирк. Същински клоуни, помисли си Дейвид.

Отскочи настрана, когато един електрокар мина покрай него, натоварен с огънато парче от крило, което за малко не му отнесе главата.

През последните три дни следователите денонощно разместваха отделните части, сякаш подреждаха някакъв гигантски пъзел. След като електрокарът отмина, Дейвид продължи нататък към главния щаб на АКБД. От двете му страни се извисяваха по-големите парчета от самолета – разбитият нос, опашката, части от тялото. Стоманени надгробни паметници на екипажа и пътниците.

Дейвид видя лабораторията – покрита с тента част от палубата, оградена от компютри, извиващи се захранващи кабели и работни маси, върху които бяха поставени платки и намотки от Еър Форс 1. Забеляза и червено-оранжевата кутия. Беше отворена и всичките ѝ части бяха извадени навън. Малки цветни етикети обозначаваха съдържанието ѝ. Никой от четиримата специалисти обаче не обръщаше внимание на кутията.

Тримата се бяха скупчили около едрия си шеф, който седеше пред един компютър и трескаво тракаше по клавиатурата.

– Какво става? – пристъпи към тях Дейвид. Уайнтрауб махна с ръка зад него.

– Мисля, че открих как са били унищожени записите. Сърцето на Дейвид подскочи. Хвърли поглед към отворената кутия. Нима са открили, че Грегър е бърникал вътре?

– Какво искате да кажете? Уайнтрауб се надигна от мястото си. – Елате. Ще ви покажа.

Дръпна панталоните си и небрежно загащи ризата си. Дейвид не можа да прикрие отвращението си. Кожата на мъжа беше мазна, черната му коса стърчеше във всички посоки, а зад дебелиите стъкла на очилата очите му сякаш плуваха. Дейвид не можеше да си представи по-гадна гледка. Видът на Уайнтрауб бе първото, което му идваше наум при израза „обикновен цивилен“.

– Направихме много интересно откритие. Нещо, което може би ще обясни повредата на кутията.

Следователят отиде до квадрант, в който лежаха части от тялото на самолета. Парчетата бяха подредени приблизително според конструкцията.

Дейвид го последва.

– Още не сте обяснил за какво говорите. И не желая да съм последният, който научава. Информирах ви...

Уайнтрауб вдигна поглед.

– Докладвам когато има какво да се докладва, господин Спенглер – прекъсна го той. – Трябваше първо да отхвърля някои по-приемливи

обяснения.

– Обяснения за какво?

– За това. – Уайнтрауб отиде до част от фюзелажа и стовари гаечен ключ върху нея. Отдръпна ръката си, но ключът продължи да виси на мястото си.

Дейвид се ококори.

– Намагнитизиране е – потупа металната обшивка Уайнтрауб и посочи с късата си ръка. – Всички останки са намагнитизиране до най-малкото парченце, в една или друга степен. Това би могло да е причина за повредата на черната кутия. Излагане на силно магнитно поле.

– Възможно ли е ефектът да се дължи на електромагнита, с който се вдигат останките на повърхността? Къркланд се кълнеше, че не е опасно.

Дейвид се запъна при произнасянето на фамилията на Джак. През изминалите три дни двамата стояха на разстояние един от друг. По време на обсъждането в края на деня Дейвид правеше всичко възможно да се намира в противоположния край на помещението.

– Не. Господин Къркланд беше напълно прав. Причината не е в електромагнита. Всъщност не мога да обясня това явление.

– Да не би да е някакво оръжие?

Дейвид си поигра с мисълта дали пък китайците не са виновни наистина.

– Много е рано да се каже. Но не ми се вярва. По-скоро намагнитизирането се е случило след катастрофата. Измерих поляритета на части, които са били една до друга. Различен е.

– Какво означава това?

Уайнтрауб въздъхна, очевидно изгубил търпение. Дейвид сви юмрук. Едва се удържаше да не размаже снизходителната физиономия на следователя.

– Това означава, командир Спенгълър, че намагнитизирането на частите на самолета е станало, след като той се е разпаднал на парчета. Не вярвам това да има отношение към катастрофата, но може да се е отразило върху черната кутия. – Той побутна очилата си нагоре. – Онова, което не разбирам, е защо кутията в пилотската кабина е останала незасегнатата. Щом едната кутия е пострадала, същото би трябвало да сполети и другата.

Дейвид се помъчи да отклони разговора в друга посока. Намръщи се към гаечния ключ.

– Щом намагнитизирането се е случило след катастрофата, защо

изобщо се занимавате с него? Общата ни цел е разследването да приключи колкото се може по-скоро. И отговорите да се предоставят на Вашингтон и на целия свят.

– Зная своите задължения, командир Спенгълър. Както вече казах, засега всичко е в рамките на предположенията. Не мога да отхвърля тезата, че не електромагнитен лъч или някаква друга външна сила е причина за падането на Еър Форс 1, докато не проверя всеки детайл. – Уайнтрауб измъкна от джоба си смачкана носна кърпа. – Освен това днес гледах новините по Си Ен Ен. Изглежда Вашингтон има вече готово мнение по въпроса. Говори се за атака или саботаж от страна на китайците.

Дейвид се направи, че не го интересува. Знаеше, че Никълъс Ружиков използва всяко зрънце информация, за да засили подозренията към китайците. Общественото негодувание вече бе канализирано в нужната посока. Дрънченето на оръжие нямаше да закъснее. Дейвид прочисти гърлото си.

– Не ме е грижа какво говорят медиите. Единственото, което има значение, е истината.

Уайнтрауб се изсекна и изтри носа си. Очите му се присвиха към Дейвид.

– Така ли? Успяхте ли да откриете откъде е изтекла информация за записа от пилотската кабина? Изглежда голяма част от така наречените новини го използват, за да потвърждават версията за атака срещу Еър Форс 1.

Дейвид усети как бузите му се затоплят. Гласът му стана по-рязък.

– Не давам и пукната пара за никакви си слухове и сплетни. Наш дълг е да съобщим истината във Вашингтон. Оттам нататък политиките имат грижата.

Уайнтрауб прибра носната си кърпа и отлепи гаечния ключ.

– Значи няма да имате нищо против да проуча този странен феномен – каза той и потупа дланта си с инструмента. – В името на истината.

– Вършете си работата и аз ще си върша моята. Уайнтрауб го изглежда и се обърна.

– В такъв случай най-добре да започвам.

Дейвид гледаше как следователят се отдалечава. После се обърна към парчето от фюзелажа и опря длан върху гладката повърхност. За момент се запита какво ли се е случило в действителност с огромния самолет. Побърза да се отърси от подобни мисли. Нямаше никакво значение. Важно беше как Вашингтон тълкува фактите. Истината нямаше

значение.

Обърна се и остави тревогите зад гърба си. Бе добре обучен в това. „Подчинявай се, без да питаш.“ Прекоси отново хангара и пое нагоре по рампата. Отвън вятърът беснееше. Дъждът барабанеше по палубата като автоматичен огън. Дейвид кимна на хората си и забърза към надстройката на кораба. Най-добре бе да съобщи на Ружиков за новото откритие.

Мина през люка, потръпна от студ и затвори вратата зад себе си. Останал на завет, изтръска капките от униформата си и когато се изправи, забеляза насреща му да се движи едра фигура.

– Командир Спенгълър – поздрави го адмирал Хюстън и спря пред него. Облечен в пилотско яке, Марк Хюстън запълваше коридора. Дейвид усети, че се свива при превъзходството му.

– Да, сър!

– Чухте ли последните новини? – попита Хюстън. – За намагнитизирането на остатъците от самолета?

Устните на Дейвид се свиха до тънка линия. Нима всички бяха научили преди него? С мъка потисна гнева си.

– Да, сър – стегнато отговори той. – Отидох да проверя лично.

– Едвин успя ли да даде някакво обяснение?

– Не, сър. Продължава изследванията си. Хюстън кимна.

– Иска още части, но приближава втора буря. Днес няма да има потапяния. Изглежда Джек и хората му ще имат почивен ден.

Дейвид присви очи.

– Сър, като стана дума за Къркланд, бих искал да ви обърна вниманието върху един въпрос.

– Да?

– Подводницата и водолазите от Отряда за дълбочинна работа ще пристигнат утре. Не виждам причина Къркланд да остава тук и да работи срещу допълнително заплащане. От гледна точка на сигурността...

Хюстън въздъхна и го изгледа сурово.

– Знам, че не можете да се понасяте. Но докато флотската подводница не бъде тествана на подобни дълбочини, Джек и „Дийп фатъм“ остават тук. Джек е умел подводничар и няма да се лишим от експертната му помощ заради личния ви конфликт.

– Слушам, сър – със стиснати зъби отговори Дейвид. Вътрешно кипеше срещу подкрепата на Хюстън за Къркланд.

Адмиралът му направи знак да се отмести.

– Всъщност тъкмо в момента отивам на „Дийп фатъм“. Дейвид го гледаше как излиза и не усети ледения вятър, който нахлу през

отворената врата. Тя се затвори, а Дейвид стоеше неподвижно, без да извърща глава от нея. Ръцете и краката му трепереха от гняв.

Преди да успее да помръдне, чу зад себе си стъпки. Насили се да изглежда спокоен. За свое облекчение видя, че към него се приближава един от хората му. Експертът по електроника Грегър Хендъл.

Мъжът спря.

– Сър!

– Какво има, лейтенант? – озъби му се Дейвид.

– Сър, директор Ружиков е на секретната линия. Желая да говори с вас веднага.

Дейвид кимна и продължи по коридора. Сигурно това бе обаждане-то, което чакаше през последните три дни.

Грегър го следваше на крачка отзад. Дейвид крачеше бързо към каятата си. Остави Хендъл навън и затвори вратата. На бюрото му лежеше отворено малко куфарче. Вътре беше кодираният сателитен телефон. На клавиатурата му примигваше червена лампичка. Дейвид вдигна слушалката.

– Спенгълър.

Последва кратка пауза. Гласът се чуваше неясно.

– Обажда се Ружиков. Можете да пристъпите към етап две.

Дейвид усети как сърцето му започна да бие по-бързо.

– Разбрано, сър.

– Знаете какво трябва да направите.

– Да, сър. Никакви свидетели.

– И никакви грешки. Сигурността на държавата зависи от действията ви през следващите двадесет и четири часа.

Дейвид нямаше нужда от подобни агитации. Разбираше важността на мисията. Това бе възможност да се постави последната голяма комунистическа сила на колене пред американската мощ.

– Можете да разчитате на мен.

– Много добре, командир Спенгълър. Светът очаква следващото ви обаждане.

Връзката прекъсна. Дейвид остави слушалката. Най-после! Чувстваше се така, сякаш от гърба му е паднал тежък товар. С чакането, мотането и поклоните бе свършено. Отиде до вратата и я отвори. Хендъл още чакаше отвън.

– Събери групата – нареди му той.

Хендъл кимна и се завъртя на пети.

Дейвид затвори вратата и отиде до койката си. Наведе се и измъкна

изпод нея два големи сандъка. Единият бе пълен с пластични експлозиви, детонатори и електронни таймери. В другия се намираше най-новата му награда, донесена сутринта от специален куриер. Положи длан върху капака.

Далеч отвън проеча гръм. Обещаната буря набираше сили. Дейвид се усмихна. С падането на нощта щеше да започне истинската мисия.

10:48.

„Дийп фатъм“

Джордж Клейн се бе погребал жив в корабната библиотека, напълно погълнат от изследванията си, без дори да забелязва бушуващия океан и силното люлеене. Историкът бе прекарал тук последните двадесет и четири часа, ровейки в стари карти и книги в опита си да открие някакви податки за произхода на странните знаци върху кристалния стълб. Макар и да не се увенча с успех, проучването му доведе до смущаващо разкритие, което го държа буден през цялата нощ.

На бюрото си бе разпънал голяма карта на Тихия океан. Върху нея бяха набодени малки червени флагчета с надраскани дати. Те означаваха кораби, самолети и подводници, изчезнали в района през последното столетие: „През 1957 г. Еър Форс КВ – 50 изчезва недалеч от остров Уейк“; „През 1974 г. съветска подводница клас «Голф II» изчезва западно от Япония“; „През 1983 г. британският «Гломър Джава Сий» се изгубва недалеч от остров Хайнан.“ Прекалено много. Стотици и стотици кораби. Джордж разполагаше със стар доклад на Японската агенция по корабоплаване за безследно изчезналите лодки и по-големи съдове.

1968 – 521 съда

1970 – 435 съда

1972 – 471 съда

Джордж се изправи и отстъпи назад, загледан в набедените карфици. Беше плавал в тези води от години, изучавайки останки от различни корабокрушения, и бе чувал за „Триъгълника на Дракона“. Простираше се от Япония на север до остров Яйп на юг и продължаваше до източния край на Микронезия – триъгълник на катастрофирали и изчезвали кораби, подобен на Бермудския триъгълник в Атлантическия океан. Досега никога не бе обръщал особено внимание на подобни разкази. Беше приписвал инцидентите на най-обикновени причини – пиратство, лошо

време, подводни земетресения.

Но сега не бе толкова сигурен. Взе стария доклад на японския командир на ескадрила от Втората световна война Широ Кавамото. Той разказваше любопитната история за изчезването на хидроплана „Каваниши“ недалеч от бреговете на Айво Джима. Кавамото цитираше последните думи на обречения пилот по радиото: „Нещо става с небето... небето се разтваря!“ Остави папката върху купчината. Предната вечер Джак му бе преразказал записа от Еър Форс 1, след като стана ясно, че към медиите изтича информация. Именно записът бе събудил спомени-те му и го бе накарал да се затвори в библиотеката. Отне му цял час, докато намери доклада на Кавамото. Сходството беше поразително. През остатъка от нощта се занимаваше с построяването на модела върху масата.

Джордж се върна при картата. Взе червен молив и линия и начерта върху нея Триъгълника на Дракона. Работеше умело. Когато свърши, се изправи отново. Всички карфици се оказаха вътре в прочутия триъгълник.

Старият историк седна. Не знаеше колко значително е откритието му, но усети как гърдите му се изпълват с ужас. През цялата дълга нощ бе чел разкази и свидетелства за изчезнали кораби. Истории, продължаващи далеч в миналото, чак до записите от старата Японска империя. Неизброими векове.

Но не те бяха главната причина за безпокойството му. Не те го бяха накарали да работи цяла нощ. Сред многобройните червени флагчета в абсолютния център на триъгълника имаше едно-единствено синьо.

То отбелязваше лобното място на Еър Форс 1.

16:24.

Университетът в Рюкю, префектура Окинава, Япония

Седнала пред компютрите, Карън работеше рамо до рамо с Миюки. На малък екран наблюдаваше преминаването през различни интернет връзки. Най-накрая на активния прозорец се появи емблемата на университета в Торонто.

– Успя!

– Гейбриъл успя – отвърна Миюки.

– Не ми пука кой е, важното е, че сме вътре.

През изминалия ден се мъчеха да се свържат с външния свят. Заглушавания, прекъсвания на телефонните връзки и сринове в напрежението

непрекъснато проваляха опитите им да се доберат до мрежите в другия край на Пасифика въпреки уменията на Гейбриъл. Но накрая той бе успял. Сега проучването им върху откритията в Чатан можеше да продължи.

– Сега може би дори ще успеем да стигнем донякъде – каза Карън и зароботи с мишката.

След като бе научила за странните свойства на кристалния артефакт, тя убеди Миюки да запази тайна, докато не успее да намери повече подробности за непознатия език. Миюки не възрази. И двете бяха прекалено зашеметени – и уплашени – от откритието си. Скриха находката в сейфа в кабинета на Миюки.

Карън се свърза с факултета по антропология, потърси по ключова дума ронго-ронго и откри шест сайта. Работеше бързо, защото се страхуваше връзката да не прекъсне отново. Щракна с мишката върху адрес, наречен „Жезълът от Сантяго“. От проучванията си знаеше, че това е един от двадесет и петте известни автентични артефакти от древното минало на Рапа Нуи.

На екрана се появи изображение на дървена пръчка. Върху нея бяха издълбани редове дребни знаци. Под снимката имаше детайлна разгъвка на надписа. Карън я маркира. Някои от символите изглеждаха подобни на онези, които бяха намерили в пирамидата.

– Трябва да ги сравним с нашите снимки.

– Готово – обади се безпътният глас на Гейбриъл. Екранът на съседния монитор се раздели на две. Отляво запълзяха знаците от жезъла от Сантяго. В дясната половина се появи надписът от пирамидата. На пръв поглед нямаше никакви съвпадения – имаше сходства, но не пълни. Изведнъж знаците спряха да пълзят по екрана. Два символа, маркирани в червено, заеха централната част на монитора.

– Изглеждат почти еднакво! – ахна Миюки. Карън се намръщи. Все още не бе напълно убедена.

– Може и да е съвпадение. Колко различни начина има да нарисуваш морска звезда? – Тя заговори по-високо: – Гейбриъл, можеш ли да откриеш други съвпадения?

– Вече го направих.

Двата звездни символа станаха по-малки. Върху двете половини на екрана се появиха по тридесет знака, всеки от които имаше своето огледално отражение от другата страна. Човешки фигури, странни същества, геометрични форми – но всички те съвпадаха!

– Мисля, че е нещо повече от съвпадение – меко каза Миюки.

– Няма майтап – обади се Карън.

– Допълвам базата данни – каза Гейбриъл. – Очаквам писмеността да се състои от сто и двадесет основни знака, комбиниращи се в хиляда и двеста до две хиляди съставни знака. При наличието на още данни ще бъде в състояние да започна разчитането.

Очите на Карън се разшириха още повече.

– Не мога да повярвам! Ако Гейбриъл е прав, звездната камера ще се окаже същински Розетски камък за писмеността, ключ към отговор, търсен повече от век! Гейбриъл, ще ти прехвърля и другите образци на ронго-ронго.

Тя се зае отново с компютъра и започна да отваря страниците с другите артефакти от Великденския остров – табличната от Мамари, Голямата и Малката табличка от Вашингтон, Веслото, Арука Куренга, табличката от Сантяго и Малката табличка от Санкт-Петербург.

Най-сетне приключи и се обърна към Миюки.

– В сайта на Торонто са само тези находки. Може ли Гейбриъл да потърси сам в другите университети? Ако успеем да въведем и знаците от останалите шестнадесет...

– Вероятността да разчетем писмеността ще бъде по-висока. – Миюки също повиши глас: – Гейбриъл, би ли поразровил в мрежата?

– Разбира се, професор Накано. Започвам веднага. Карън хвана китката на Миюки.

– Даваш ли си сметка какво може да означава това? – И развълнувана си отговори: – Повече от век учените се опитват да разчетат писмеността ронго-ронго. Колко стара е тя? Откъде се е появила? Кой я е предал на островитяните? Историята на тази част от света ще бъде най-сетне разкрита!

– Не се навивай толкова много, Карън.

– Не се навивам – излъга тя. – Но и да не стане така, откриването на нови примери на ронго-ронго в другия край на Пасифика е само по себе си достатъчен повод за безброй статии. Находката ще принуди историците да преразгледат становищата си за района. А и какво ли друго има в Чатан? Та ние зърнахме една нищожна част от повърхността. Трябва...

Монтираната на вратата сирена зави. Карън подскочи. Миюки се изправи.

– Какво става? – попита Карън.

– Алармата в кабинета ми! Някой се опитва да проникне там.

Карън скочи на крака.

– Кристалната звезда! Миюки я хвана за лакътя.

– Охраната долу ще се погрижи.

Карън се освободи от хватката на приятелката си и тръгна към вратата. Мислите ѝ бясно препускаха. Не биваше да си позволи да изгуби следа към тайна, по-стара от човечеството. Разкопча белия си памучен комбинезон и сграбчи пистолета си. За щастие полицаите не бяха открили оръжието ѝ след инцидента при Чатан. А след онова приключение не се разделяше никога с него.

Миюки я последва до предверието.

– Остави нещата на охраната – продължи да настоява тя.

– Асансьорите не работят. Докато охраната дойде, крадците ще са изчезнали. А аз нямам намерение да губя тази находка! Прекалено ценна е.

Уповавайки се на уменията си на стрелец, Карън отвори вратата и надникна в коридора към кабинета на Миюки. Вратата бе отворена, а стъклото ѝ бе разбито. Карън се напрегна да чуе нещо, но алармата виеше оглушително.

Пое дълбоко дъх и се запромъква покрай стената към кабинета. Миюки я последва въпреки предупрежденията и.

Карън спусна предпазителя и се плъзна покрай стената. От мястото си видя как вътре в кабинета шари лъч светлина. Фенерче. Натрапникът не се плашеше от алармата. Сърцето ѝ заби в ушите. Преглътна с мъка и продължи напред.

Спря до вратата. Чу как вътре спорят двама мъже, но езикът ѝ бе непознат. Разнесе се силен трясък на разцепващо се дърво. Карън стисна здраво дръжката на пистолета, стегне се и скочи напред.

– Не мърдай! – изкрещя тя.

Двамата мъже вътре вдигнаха погледи към нея, очевидно шокирани. Бяха тъмнокожи, очевидно островитяни от Южния Пасифик. Единият държеше железен лост, който бе разбил бюрото на Миюки. Другият бе въоръжен с пистолет. Понечи да го насочи към нея.

Карън стреля предупредително. От стената зад въоръжения мъж полетяха парченца мазилка. Мъжът замръзна.

– Хвърлете оръжията си или сте мъртви! – изкрещя Карън.

Не знаеше дали тези двамата разбират английски, но предупредителният изстрел пресече всякакви езикови бариери.

Крадецът замря, след което с кисела физиономия подхвърли пистолета си към нея. Другият пушна лоста.

Адреналинът бясно се покачваше, сетивата ѝ бяха изострени. С

крайчеца на окото си забеляза състоянието на кабинета. За нула време бяха успели да обърнат всичко наопаки. Чекмеджетата на шкафовете бяха извадени и съдържанието им – изсипано на пода. Забеляза с облекчение, че не бяха открили сейфа, скрит в стената зад докторската диплома на Миюки.

– Горещите! – каза тя и направи знак с пистолета си.

Подчиниха се. Карън продължи да държи оръжието си насочено към тях. Охраната би трябвало да пристигне всеки момент. Трябваше просто да държи крадците под прицел.

В същия миг забеляза голите им вдигнати ръце. Татуираната змия се виждаше дори в полумрака. Разпозна символа и дъхът ѝ секна. Това бяха иманярите от пирамидата!

Объркана и шокирана за момент, на Карън ѝ трябваша няколко секунди, за да усети скритата заплаха. При пирамидите бяха нападнати от трима души. Тук бяха само двама. Къде тогава бе третият?

Вдясно от нея Миюки рязко пое дъх. Стоеше в сянката до вратата. Карън погледна към нея. Миюки се взираше към коридора. Карън се завъртя.

Третият крадец пристъпи в коридора откъм стълбата с пушка в ръце. Очевидно стоеше на стража.

Изстрелът бе оглушителен. Но Карън и Миюки вече не бяха там. И двете бяха скочили вътре в кабинета. Рамката на вратата се разлетя на парченца.

Единият от арестуваните се метна към хвърления на пода пистолет. Карън стреля. Ръката на мъжа отскочи сред пръски кръв. Човекът със стонове се претърколи далеч от оръжието, притиснал кървавия юмрук към гърдите си.

Карън се хвърли вътре в стаята, за да може да държи под прицел двамата мъже и вратата.

Вторият крадец продължаваше да стои с вдигнати ръце, без да помръдне. Не страхът го караше да стои неподвижно. Карън видя това в очите му. Спокойствието му бе почти нервиращо. Човекът отстъпи крачка назад и настрани покрай стената, давайки да се разбере, че няма намерение да я заплашва. Срита ранения си партньор и му изляз нещо на непознатия език. Другият запълзя по пода към вратата.

Карън не го изпускаше от прицел. Не стреля. Не би могла, след като си бе възвърнала контрола над себе си. Ако смятаха да се махат, тогава нека го направят. Охраната на университета щеше да ги залови на изхода. Но причината да не стреля не бе само фактът, че и двамата бяха

невъоръжени. Другият мъж не сваляше поглед от нея. В очите му Карън продължаваше да вижда спокойствие, което никак не се връзваше със ситуацията.

Човекът с пушката се появи на вратата. Преди да успее да насочи оръжието си, първият мъж рязко хвана дулото и го изби настрана. След това погледна към Карън и Миюки и заговори бързо на японски със силен акцент. После двамата хванаха ранения си другар и си тръгнаха.

Карън продължаваше да стои с насочен пистолет дори след като стъпките им заглъхнаха.

– Какво каза? – попита най-сетне тя.

– К-каза, че не знаем на какво сме попаднали. Не е трябвало никога да го вадим изпод земята. – Миюки хвърли поглед към скрития сейф, след което отново се обърна към Карън. – Каза, че това е проклятие за всички ни.

22:34.

„Гибралтар“, Централен Пасифик

Дейвид Спенгльр поведе групата си по мократа палуба, като се криеше в сенките. С настъпването на нощта бурята се бе засилила. Гръмотевиците се чуваха като далечен артилерийски огън и светкавиците превръщаха за части от секундата нощта в ден. Вълните се разбиваха в бордовете на огромния кораб и стигаха чак до палубата.

След вечеря следователите от АКБД, мнозина от които бяха хванали морска болест, се оттеглиха по каютите си и изоставиха работата си до отминаването на бурята. Освен това Дейвид бе заявил, че хангарът не е безопасен за персонала при това вълнение, особено след като в него има толкова много незакрепени предмети. Бе наредил в хангара да не влиза никой. С позеленели лица и стиснали стомасите си, хората от АКБД не възразиха. След това Дейвид постави свои хора на стража при входовете за хангара.

Настъпилата нощ и вилнеещата буря бяха идеални за продължаването на операцията. Като се скри за миг на завет до гигантската надстройката, Дейвид погледна към двамата дежурни, охраняващи наклонения тунел към хангара. Единият светна за миг с фенерчето си – знак, че всичко наоколо е чисто.

Дейвид се затича напред през проливния дъжд, притиснал обемиста кутия към гърдите си. Трима от хората му, също натоварени, го последваха с уверена стъпка през палубата.

Дейвид се промъкна в тунела и клекна до пазачите.

– Чисто ли е?

– Да, сър – доложи заместникът му. – Последният от тях си тръгна преди час.

Дейвид кимна и се обърна към останалите.

– Знаете задачите си. Отваряйте си очите на четири. Хендъл и Ролф тръгват с мен.

Двамата взеха торбите с оборудването. Дейвид вдигна кутията и ги поведе по тунела.

С всяка крачка ставаше все по-тъмно. Хангарът бе оставен неосветен. Дейвид си сложи очилата за нощно виждане и включи ултравиолетовия фенер. Парчетата от самолета се появиха в мрака, очертани в тъмнопурпурно и бяло. Направи знак на спътниците си да го последват.

Бързо прекоси централния коридор на импровизирания склад. Никой не произнесе нито дума. Дейвид осветяваше с фенера номерата. Най-накрая откри квадрат 22. Спря и се огледа. Нямаше признаци за нищо чуждо присъствие, но гръмотевиците и дъждът заглушаваха и собствените им стъпки. Това накара Дейвид да настръхне. В работата си зависеше изцяло от сетивата си.

Продължи да се оглежда още минута, след което изгаси фенера. Стоеше до единия двигател на самолета, производство на „Дженеръл Електрик“. Беше останал невредим, ако не се смята огъването на обшивката при удара. Знаеше къде се намира и поведе групата си. Не след дълго отпред се появи целта му – контейнер с надпис 1 – А върху едната от страните си. В него беше първата отломка, изтеглена от дъното.

Кимна на хората си.

Двамата си сложиха хирургически ръкавици, за да не оставят отпечатъци. Работеха ефективно, без излишни движения. Ролф измъкна малки клещи от торбата си и разхлаби пироните. Грегър Хендъл клекна и свърза електронния таймер с четири блокчета С-4 – достатъчно, за да вдигне във въздуха останките в радиус няколко метра.

Дейвид също коленичи, положи кутията на пода и освободи закопчалките.

– Готов съм, сър – доложи Грегър.

Дейвид кимна и отвори кутията. Това беше истинската награда на мисията. В облицования с филц сандък лежеше нефритена скулптура – бюстът на китайския воин.

Дори през очилата за нощно виждане можеше да оцени прецизната работа на създателя ѝ. Усмихна се гордо. Тази част от плана бе направо

съвършена. Беше наредил изработването на бюста в деня на първото по-тапяне. Той бе точно копие на бюста, намерен от Джек Къркланд на дъното на океана. Прекрасният предмет бе част от подаръка на китайския министър-председател – нефритено копие на древен воин на кон. Когато го видя за първи път, Дейвид бързо промени първоначалния си план. Помисли си, че би трябвало да благодари на Къркланд за щастливото стечение на обстоятелствата.

Отвинти ухото на бюста и откри тайника в главата. Подаде статуята на експерта по електроника. Грегър сръчно постави бомбата на мястото ѝ и провери всички жици и проводници.

В това време Ролф извади оригиналния бюст от контейнера и го постави в кутията на Дейвид.

Дейвид погледна часовника си. Беше изминала само една минута.

– Трябва ми истинска светлина – изсъска Грегър и вдигна очилата си за нощно виждане. – Тези чипове са пълен боклук. Трябва да проверя връзките.

Дейвид кимна на Ролф. Той коленичи и насочи тънък лъч към нефритената глава. Дейвид също вдигна очилата си.

Грегър бе наклонил глава и трескаво работеше върху бомбата. Таймерите и детонаторите бяха откраднати миналата седмица от китайски търговец на черно – идеална улика по фалшивата следа.

Грегър въздъхна облекчено и подаде бюста на Дейвид.

– Всичко е в ред.

Дейвид завинти нефритеното ухо на мястото му. – Да вървим – каза той и се изправи. Направи една крачка към контейнера, когато от тъмното се разнесе глас:

– Кой е там?

Тримата замръзнаха. Ролф изключи фенерчето. Сложиха си отново очилата за нощно виждане. Навътре под навеса се появи светло петно. Недалеч от лабораторията.

– Покажи се или ще извикам охраната!

Дейвид мислеше бързо. Вече бе разпознал гласа. Това бе Едвин Уайнтрауб, главният следовател на АКБД. Изруга. Хангарът трябваше да е празен. Дейвид се наведе към Ролф.

– Запуши му устата. Минимални поражения.

Ролф кимна, бързо отстъпи назад и изчезна в тъмното.

Дейвид бързо пренастрои плана си. Именно това го бе направило толкова успешен командир. В истинския свят нещата рядко вървяха така, както са били замислени. За успеха на една мисия планът трябваше

да е гъвкав, способен да се променя при нужда. Като например сега...

Дейвид пристъпи напред.

– Успокойте се, Уайнтрауб! – извика той.

– Аз съм!

– Командир Спенгълър? – паниката в гласа на мъжа започна да изчезва.

– Правя последна обиколка, преди да си легна. Какво търсите тук?

– Просто дремех на койката си отзад. Компютърът ми сверява данните. Чакам го да приключи.

– Не трябва да излизате в тази буря. – Всичко е изолирано. Няма никаква опасност.

„Така си мислиш.“ Дейвид знаеше, че Ролф вече е заел позиция. Заговори по-високо, за да задържи вниманието на Уайнтрауб върху себе си.

– Добре. Щом всичко е под контрол, аз тръгвам. Охраната отвън ще остане цялата нощ, ако случайно възникнат проблеми.

– Благодаря! Но всичко ще бъде... Хей, кой си...

Чу се силен удар. Дейвид се намръщи. Ролф се бе проявявал и по-добре. Мърлява работа.

– Всичко е наред! – обади се Ролф.

– Пращам Хендъл да ти помогне. Докарайте този чувал с лайна тук.

Докато чакаше, Дейвид постави бюста на пода и събра инструментите. Пропускът можеше да се обърне в тяхна полза. Първоначалният му план бе да взриви бомбата утре по време на работния ден. Неколцина сигурно щяха да умрат, но цената не бе много висока. Сега обаче плановете се промениха.

Чу шума от стъпки въпреки бурята. Обърна се навреме, за да види как двамата му подчинени влизат в квадрат 22, помъкнали отпуснатото тяло на Уайнтрауб. Китките и глезените му бяха омотани с лейкопласт, както и устата му. Едрият мъж стенеше и правеше немощни опити да се съпротивлява, очевидно все още зашеметен от нападението.

– Донесете го тук и го оставете.

Двамата положиха пленника си на пода.

– Съжалявам, сър – извини се Ролф. – Подхлъзнах се в някаква локва грес. Видя ме, преди да му запуша устата.

– Навсякъде издънки! – рязко каза Дейвид. – Уайнтрауб изобщо не трябваше да е тук.

– Койката му бе скрита зад останките. Мониторът беше изключен. В тъмното...

– Не искам да чувам никакви извинения.

Дейвид се обърна към завързания следовател. Уайнтрауб вече бе дошъл в съзнание. Зад лявото му ухо имаше голяма цигина. Струйка кръв бележеше мястото, където го бе ударил Ролф. Уайнтрауб се вирише в Дейвид с очи, пълни с омраза и гняв.

– Какво ще го правим? – попита Грегър. – Да го метнем зад борда? Излязъл по време на буря и...

Дейвид продължи да изучава плячката си. Пред очите му гневът се смени със страх.

– Не. Нямаме полза да го удавим.

Искрица надежда проблесна в очите на жертвата... смесена с подозрение.

Дейвид се протегна и запуши носа на Уайнтрауб.

– Дръжте го.

Ролф прикова краката му към пода, а Грегър натисна раменете му. Устата му бе залепена с лейкопласт и не можеше да диша. Уайнтрауб се замята. Задушаваше се. Дейвид стискаше здраво носа му, докато говореше на хората си.

– Ще използваме тялото му. Слабото звено в плана ни беше в опита да се обясни спонтанната експлозия утре. Защо? Какво я е предизвикало? Това можеше да събуди подозрения.

Кимна към задушавания се мъж. Беше започнал да става моравочервен, очите му почти изскачаха от орбитите си при осъзнаването на приближаващата смърт. Дейвид не обърна внимание на паниката му.

– И ето я изкупителната жертва. Нешастното копеле е бърникало в контейнера и без да иска, го е взривило.

– Значи ще гръмнем през нощта? – попита Грегър.

– Малко след полунощ. След това ще се погрижим следователите да намерят китайската електроника. Това ще бъде достатъчно доказателство за Вашингтон. Ще повярват, че китайците са напълнили и задника на коня с експлозиви.

– Мисля, че е мъртъв, сър – прекъсна го Ролф, който все още притискаше коленете на Уайнтрауб.

Дейвид погледна надолу и се увери, че Ролф е прав. Отворените очи на Уайнтрауб празно гледаха тавана. Дейвид пушна носа на мъртвеца и с погнаса изтри ръкавицата си в панталона му.

– Махнете му лепенките.

Двамата се заеха да освобождават ръцете и краката, докато Дейвид махна лепенката на устата. Устните на Уайнтрауб бяха станали

пурпурни. След това взе нефритения бюст, нагласи го върху гърдите му и постави ръцете му върху него. Докато го влачеше към контейнера, му дойде друга идея. Бръкна в джоба си, изрови един китайски чип, постави го в дланта на мъртвеца и я затвори. Малко допълнителна застраховка.

Изправи се и огледа произведението си, след което отсечено кимна.

– Да вървим. Приключих.

Грегър събра багажа. – Какво ще правим с останалите експлозивни и детонаторите?

Дейвид се усмихна.

– Не се безпокой. Имам специална мисия за теб. Утре ще бъде доста оживено. Хаосът ще прикрие една друга операция.

– Сър?

– Познавам някой, който ще оцени тези експлозивни. – Дейвид си представи Джек Къркланд със самодоволна усмивка, прегърнал сестра му през рамото. – Прощален подарък за един стар приятел.

Полунощ, на борда на „Дийп фатъм“

Джек и адмирал Хюстън седнаха на малка маса в камбуза. През тесния прозорец се видя как една назъбена светкавица разсича покритото с черни облаци небе. Заради ужасното време адмиралът бе решил да остане на борда на „Дийп фатъм“, но Джек подозираше, че причината не е само в бурята.

Докато корабът се мяташе върху вълните, адмиралът дъвчеше края на дебелията си пура и пускаше облачета дим. Старият морски вълк опасно бързо унищожаваше запасите от кубински пури на Джек.

– Трябваше да ни разкажеш по-рано – каза Хюстън. Джек наведе глава. Преди си играеше на конспиратор с тайните записи на кристалния обелиск и странните йероглифи. Но след инцидента с гигантската сепия не можеше да мълчи за откритията си.

– Знам, но отначало реших, че това не е важно за разследването.

– И си намерил начин да покажеш среден пръст на флотата.

Джек го погледна кисело. Нищо не можеше да убегне на стареца.

– Откритието ти може да обясни намагнитизирането на останките – продължи адмиралът. – Ако кристалът излъчва някакво поле, то вероятно въздействало върху тях. Уайнтрауб би се радвал да научи нещо повече.

Джек кимна. Вестта за намагнитизираните метални части на

самолета го бе изненадала.

– Има ли още нещо, което криеш? – попита Хюстън.

– Не, всъщност не.

– Всъщност не? – изгледа го изпитателно Хюстън. – Само няколко мисли... нищо конкретно.

– Какви по-точно?

– Не е важно.

Стоманеният поглед на Хюстън се заби в Джак. Дори след дванадесет години Джак се сви под него.

– Нека аз да реша кое е важно и кое – не.

Джак усети, че е притиснат в ъгъла.

– Не знам. Не е ли странно, че по-голямата част от останките са нападнали в близост до колоната?

– Странно? Несъмнено. Но кой знае колко подобни колони има долу? Изследвана е съвсем малка част от океанското дъно.

– Може би – Джак изобщо не изглеждаше убеден.

Настъпи тишина, нарушавана единствено от далечния грохот на бурята. Накрая Хюстън се размърда и изгаси пурата.

– Е, ако това е всичко... става късно. По-добре да лягам, преди да съм унищожил напълно кубинските ти запаси. Благодаря, че ми отстъпи каютата си.

Джак пое дълбоко дъх. Целия следобед бе мислил върху идеята, но се страхуваше да я каже на глас.

– Марк...

Адмиралът го погледна и учудено вдигна вежди. За първи път Джак се обръщаше по подобен начин към него.

– Какво има?

– Знам, че звучи безумно, но ако... ако кристалният обелиск има нещо общо с катастрофата на Еър Форс 1?

– Стига, Джак, наистина стигаш до крайности.

– Да не мислиш, че не го знам? Но аз бях единственият там долу.

Джак си спомни момента, в който титаниевата ръка на подводницата докосна кристалната повърхност. Усещането за свободно падане, прекъсванията.

– Какво искаш да кажеш?

Джак заговори разпалено, като се мъчеше да облече в думи онова, което чувстваше.

– Веднъж плавах на атомна подводница. Койката ми се намираще недалеч от реактора. Въпреки че беше екраниран, аз някакси усещах

огромната мощ зад стените му. Сякаш усещах с костите си нещо, което никоя машина не би могла да регистрира. Почувствах същото тук долу. Огромна сила, притаена, бездействаща.

Известно време Хюстън само го гледаше, после бавно каза:

– Вярвам на преценката ти, Джек. Не се съмнявам, че си усетил нещо. Ако обелискът е бил в състояние да намагнитизира отломките, значи излъчването му е адски силно. Но да се свали самолет от височина десет хиляди и шестстотин метра... – Гласът на адмирала заглъхна.

– Знам... знам как звучи. Само исках да ти кажа какво открих, какво усетих долу. Единственото, за което моля, е да останеш непредубеден.

Хюстън кимна.

– Оценявам искреността ти, Джек. Но аз винаги бягам от предубеждения. – Старецът уморено поклати глава. – Ще ми се и Вашингтон да постъпва така. Нали разбираш, не си единственият, който има теории за катастрофата. Новата администрация май вече си е съставила мнение по въпроса.

– Какво е то?

– Саботаж. Направен от китайците, Джек сбърчи вежди. През последните няколко дни бе прекалено зает, за да следи новините.

– Но това е нелепо! Президентът Бишоп беше един от най-ревностните защитници за установяване на дълготрайни връзки с Китай. Каква им е ползата да го убиват?

– Всичко опира до политиката – навъсено каза адмиралът. – До позитивното. Но в отговор китайците вече отзоваха посланиците си от Щатите и изгониха нашите от страната си. Тази сутрин чух, че китайският флот е започнал маневри. Поза и от тяхна страна, но... Вашингтон започна опасна игра.

Джек внезапно се почувства пълен глупак, заедно бе изказал лудите си предположения. Адмиралът си имаше достатъчно грижи.

– В такъв случай предполагам, че трябва да открием истинската причина колкото се може по-скоро.

– Несъмнено. За щастие утре на помощ ще пристигне и флотска подводница. Така ще можем да ускорим работата.

Джек кимна. Подводницата беше най-новиият прототип в Отряда за дълбочинна работа, можеше да се спуска на дълбочина до четири хиляди и петстотин метра и да развива скорост до четиридесет възела.

– Четох за „Персей“. Същинско ферари.

– При това зъбато ферари. Наскоро го оборудваха с мини-торпеда.

Очите на Джак се разшириха.

– Това е най-новата модификация на „Персей“. Информацията е все още секретна.

– Трябваше ли да ми го казвате?

Хюстън махна с ръка.

– Утре така и така щеше да разбереш. Тези малки подводни приятелчета биха ти помогнали, ако някоя твар отново се опита да те налага.

Джак се ухили.

– Е, не бих възразил флотата да ми пази гърба.

Шум от стъпки по стълбата прекъсна разговора им. И двамата се обърнаха. Джордж Клейн се показва откъм долната палуба.

– Стори ми се, че чух гласове – каза историкът. – И се надявах, че си все още буден, Джак.

Джак бе изненадан от неугледния вид на професора – тъмни кръгове около очите, покрити с четина брада. Сякаш бе изкарал две денонощия, без да мигне. И като се замисли, си даде сметка, че не бе виждал Джордж през целия ден.

– Какво има, професоре? Историкът вдигна навита на руло карта.

– Нещо, което исках да споделя с теб. Проучвах инцидентите от миналото в този район. Мисля, че трябва да видиш това.

Джак знаеше, че Джордж не приказва празни приказки. Историкът си държеше езика зад зъбите, преди да постигне резултат. А от състоянието му личеше, че е попаднал на нещо значително.

– Какво си открил?

– Може би причината за катастрофата на Еър Форс 1. Адмиралът се изправи и изгледа многозначително Джак.

– Май днес всички представят теориите си.

Джордж не обърна внимание на думите му, отиде до масата и разви рулото. Джак позна картата на Тихия океан с начертан червен триъгълник върху нея. Преди да се вгледа по-добре, корабът се разтресе от силен тътен.

Всички замръзнаха.

Когато грохотът утихна, Джак чу Елвис да лае някъде от търбуха на кораба. Професорът потръпна и нагласи очилата си.

– Размина ни се на косъм. Тази гръмотевица сигурно е... Адмиралът и Джак бяха скочили на крака.

– Това не беше гръмотевица – каза Джак и се насочи към вратата, водеща към задната палуба.

Валеше силен дъжд. Вятърът се мъчеше да отскубне вратата. Подът

силно се люлееше под краката му. Двамата мъже го последваха от камбуза.

Джак заоглежда морето. На около четиристотин метра от тях забеляза очертанията на „Гибралтар“. Целият кораб светеше. От палубата му към небето се понесе малка огнена топка.

– Какво стана? – попита Джордж, като си бършеше очилата.

Никой не му отговори. Но докато гледаше огнената топка, Джак почувства, че истинските неприятности тепърва започват.

11. Заточеници

1 август, 08:22.

Университетът в Рюкю, префектура Окинава, Япония

Докато се изкачваше по стълбите, Карън трепереше от желание да се захване за работа. След вчерашния опит за кражба двете с Миюки бяха прекарали целия ден в разправии с охраната на университета. Въпреки че бе използвала пистолета си за самоотбрана, властите ѝ го отнеха. Поради стриктните японски закони трябваше да дава показания в продължение на часове, докато най-после я пуснаха от полицията. По-късно ректорът на университета, загрижен след атаката, се обади и увери двете жени, че ще им осигури допълнителна охрана.

Карън от своя страна също бе взела мерки и бе преместила кристалната звезда в трезора на банката, очаквайки повторен опит за кражба.

Дори в този момент, докато се катереше нагоре по стълбите, я придружаваха двама униформени служители на охраната. Поне ректорът бе удържал на думата си, помисли си Карън. Най-сетне стигна до четвъртия етаж и тръгна към лабораторията на Миюки. След като почука и се представи, чу изщракване на ключалка. Вратата се отвори едва-едва.

– Добре ли сте, докторе? – попита бодигардът на японски.

Миюки кимна и отвори вратата, за да може Карън да влезе.

– Тук сме в безопасност – каза Карън на развален японски. – Ще заключим вратите и ще ви се обадим, когато стане време да тръгваме.

Мъжът кимна и се обърна. Карън затвори вратата и Миюки я заключи отново. Карън въздъхна и хвана ръката на приятелката си.

– Сега сме защитени – каза тя. – Няма да се върнат. Не и при толкова много охрана.

– Но...

Карън стисна ръката ѝ. Спомни си колко спокоен бе главатарят на крадците и как избя пушката на партньора си.

– Не мисля, че възнамеряват да ни сторят зло. Искат само артефакта.

– И са решени да го получат на всяка цена – мрачно добави Миюки.

– Не се безпокой. Оставила съм го в трезора. Ще им се наложи да

се справят с охраната на Токийската банка, за да се доберат до него.

– Въпреки това не искам да рискувам. – Миюки посочи към комбинезоните, висящи на стената. – Хайде. Гейбриъл откри нещо интересно.

– Наистина ли? Нещо за писмеността?

– Да, приключи със събирането на останалите образци от Великденския остров.

Карън побърза да навлече комбинезона. – Смяташ ли, че разполага с достатъчно информация, за да може да я преведе?

– Много е рано да се каже. В момента работи по въпроса. Като напъхваше косата си в бонето по пътя към втората врата, Карън попита:

– А ти какво мислиш?

Миюки сви рамене и отключи вратата към лабораторията. Отново се разнесе познатото съскане.

– Не би трябвало ти да ме питаш.

С типичния си японски стоицизъм Миюки рядко се шегуваше, когато ставаше въпрос за работа. Затова думите ѝ заинтригуваха Карън.

– Какво има? – Сама ще видиш.

Очевидно бе открила нещо важно.

– Какво? Какво има?

Миюки я поведе към редицата компютри.

– Гейбриъл, ако обичаш, изведи Образ 2В на първи монитор.

– Разбира се. Добро утро, доктор Грейс.

– Добро утро, Гейбриъл! – Карън вече започваше да свиква с безпътния им колега.

Двете седнаха на столовете си. Карън видя на монитора пред тях да се носят данни с такава скорост, че изглеждаха размазани. Но все пак успя да забележи, че много от образите бяха на непознатите йероглифи. След няколко секунди на екрана се появиха пет знака.

@@@@@

Не ѝ направиха особено впечатление.

– Добре. Какво е това? Да не би да си в състояние да ги преведеш, Гейбриъл?

– Не, доктор Грейс. При сега наличните данни дешифрирането на езика остава невъзможно.

Карън разочаровано се намръщи.

– Откри ли други образци на писмеността ронго-ронго? – Открих всичките, доктор Грейс.

– Всичките двадесет и пет? – вдигна вежди Карън. – Толкова бързо?

– Да. Свързах се с четиристотин и тринадесет сайта и събрах всички образци на този език. За съжаление, върху три от артефактите имаше еднакви надписи, а един съдържаеше само един-единствен знак. Данните са недостатъчни за успешно дешифриране.

– Какво е това тогава? – погледна към монитора Карън. – От кой артефакт са тези знаци?

– От никой.

– Какво?

– Моля те, обясни, Гейбриъл. Обясни параметрите си на търсене – намеси се Миюки. Обърна се към Карън и добави забързано: – Сам се сети за всичко това.

Лицето ѝ сияеше от радост и гордост.

– След като потърсих по ключова дума „ронго-ронго“, направих и търсене по всеки отделен символ – 120 на брой, за да бъдем точни. В археологическия сайт на Харвардския университет открих обява, която отговаряше на три от моите критерии.

Три от петте символа на екрана светнаха в червено.

– А другите два? – Карън все още се мъчеше да разбере.

– Те нямат съответствие с никой от знаците на ронго-ронго.

– Какво?

– Това са нови символи – отговори Миюки. – Никой не ги е виждал досега.

– То... това означава, че сме открили непубликуван артефакт. – Карън се изправи в стола си. – Нова находка!

– Бележката в сайта е била оставена преди два дни.

– Мога ли да я видя?

– Ето я – подадем един лист Миюки. – Разпечатах я.

– Просто невероятно.

– Зная. Гейбриъл успя сам да разшири параметрите на търсене. Това означава наистина самостоятелно мислене. Невероятен прогрес!

– Миюки, имах предвид новите символи. – Карън размаха листа. – Това е невероятното.

– В твоята област – може би.

Карън си даде сметка, че е омаловажила постиженията на приятелката си.

– Извинявай, Миюки. И двамата с Гейбриъл заслужавате дълбоката ми благодарност.

Миюки поемекна.

– Просто го прочети. Има и още.

Карън докосна ръката ѝ.

– Наистина съм ви благодарна, Миюки. Честна дума! – О, зная. Просто ми харесва да го чуя.

Карън завъртя очи и зачете обявата.

Тема: Запитване относно непознат език.

До всеки, който се интересува:

Ще бъде благодарен за всяка помощ за установяването на произхода на приложената йероглифна писменост. Тези няколко символа бяха открити гравирани върху парче кристал. Бих се радвал да споделя повече информация с всеки, който желае да помогне в проучването ми.

Благодаря предварително за помощта ви. Доктор Джордж Клейн, „Дийп фатъм“

Заглавия

Обратен адрес: „gklein@globalnet.net“

Получено: от globalnet.net ([209.162.104.5]) от rly-ye04.mx (y71.10) чрез ESMTP;

Вторник, 27 юли, 13:47:46 – 0400

Клиент: Microsoft Outlook Express Macintosh Edition – 4.5 (0410)

От: Джордж Клейн gklein@globalnet.net

До: Arc language@harvarduniversity.org

Карън свали листа. Не можеше да не забележи освен знаците и споменаването на втори кристал. Прекалено много съвпадения, за да бъде случайност.

– Знаем ли откъде е дошло съобщението? Миюки кимна.

– Гейбриъл направи проследяване. Изпратено е от спасителен кораб на име „Дийп фатъм“. В момента се намира в центъра на Тихия океан. Гейбриъл установи местоположението му чрез GPS сигнала.

– Къде по-точно?

– Недалеч от остров Уейк. Но не това е странното. Гейбриъл откри новинарско съобщение за кораба. „Дийп фатъм“ в момента помага за изваждането на останките на Еър Форс 1.

– Ама че работа... – Карън се намръщи, мъчейки се да разбере какво е общото между двете събития. – Трябва да се свържем с този Джордж Клейн.

– Гейбриъл вече работи по въпроса.

09:00. „Гибралтар“, Централен Пасифик

Джак седеше напрегнат в кожения стол в голямата заседателна зала. Макар че бе пълно с хора, никой не продумваше. Всички очакваха появата на адмирал Хюстън. След нощната експлозия той бе събрал Съвета на началник-щабовете на Въоръжените сили. През остатъка от нощта следователите и военният персонал претърсваха останките след взрива. Под светлините на натриевите лампи около стотина мъже ровеха, местеха и събираха парченца доказателства.

Останките на главния следовател Едвин Уайнтрауб бяха открити и откарани в корабния лазарет. Тялото му бе разкъсано и силно овъглено. Първоначалната идентификация бе възможна единствено благодарение на венчалната му халка. Нощта бе дълга и мрачна. Охраната се бе наежила и на Джак не му бе разрешено да стъпи на борда на „Гибралтар“ до сутринта.

Но въпреки че корабът бе напълно изолиран, слуховете плъзнаха по останалите съдове, в това число и на „Дийп фатъм“. Бомба. Скрита в китайски бюст от нефрит. Парчетата са се разлетели навсякъде, разкъсали тентата и дори се забили в костите и черепа на Уайнтрауб. Освен това експлозията подпалила цистерна с бензин, което породило огненото кълбо, излетяло през шахтата на товарния асансьор.

Джак потрепери. Той бе държал нефритения бюст. Ако историята бе вярна, какво ли щеше да стане, ако бе избухнал на дъното? Изхвърли ужасната мисъл от главата си.

В залата продължаваше да тегне напрегната тишина. Всички изглеждаха зашеметени и уморени до смърт. Не се чуваше дори шепот.

Накрая вратата се отвори. Влезе адмирал Хюстън, съпровождан от двамата си адютанти и Дейвид Спенглер, който вървеше последен. Адмиралът остана прав, докато останалите заемат местата си. Джак го погледна, но той сякаш не го забеляза. Лицето му бе пепеляво, а погледът му – твърд като ахат.

– Господа – започна Хюстън, – първо искам да ви благодаря за всеотдайната ви помощ през изтеклата седмица. Трагедията през изминалата нощ не може да омаловажи безценния ви принос. – Адмиралът наведе глава. – Но с мъка трябва да обявя, че останките, открити в хангара, бяха идентифицирани като доктор Едвин Уайнтрауб.

Сред персонала на АКБД се разнесе мърморене.

– Зная, че всички, които са се срещали с доктор Уайнтрауб, са останали с най-добри впечатления от него. Ще ни липсва. – Гласът на адмирала се усили. – Но смъртта му няма да бъде безсмислена. Убийците му са оставили доказателство за своето коварство. Експертите – както тук, така и в Сан Диего – потвърдиха произхода на електронния таймер и детонатора. И двата са китайско производство.

Неколцина от АКБД нададоха гневни викове. Моряците и морските пехотинци запазиха самообладание с изключение на лейтенанта до Джак, който тихо изстена:

– О, Господи!

Адмиралът вдигна ръка.

– Предполага се, че доктор Уайнтрауб случайно е задействал скритата бомба, докато е изследвал бюста. Вероятно подобни взривни устройства са били поставени в цялата статуя, която е била висока три метра. Смята се, че именно експлозия в товарния отсек е причинила катастрофата на Еър Форс 1. Присъстващите притихнаха.

– Тези разкрития ще бъдат оповестени по време на сутрешните новини в Съединените щати. Те не могат да бъдат държани в тайна от американския народ. Но след разпространяването на вестта напрежението по целия свят ще се засили, особено толкова скоро след Тихоокеанската трагедия. Ето защо току-що ме известиха, че на „Гибралтар“ е наредено да поеме към Филипинско море. По пътя ще оставим персонала на АКБД и останките от Еър Форс 1 на остров Гуам.

През залата отново се понесе мърморене. Адмиралът изчака присъстващите да млъкнат.

– Спасителният и изследователски кораб „Маги Куест“ и Отрядът за дълбочинна работа на Военноморските сили ще извадят последните останки от Еър Форс 1 от океанското дъно. Те също ще бъдат закарани на Гуам. Тази мисия ще бъде проведена под ръководството на сегашния шеф на охраната командир Спенгълър.

Адмиралът остана прав с каменно лице известно време, след което бавно продължи:

– Президентът Нейф обеща, че терористите няма да останат

безнаказани. Вашингтон вече поиска от Китай да предаде всички виновници на международния съд. – Хюстън сви юмрук. – Позволете ми и аз да обещавам нещо. Справедливостта ще възтържествува, независимо дали китайското правителство ще реши да ни съдейства или да откаже. Америка ще отговори на терористичните атаки срещу народа ѝ бързо и безмилостно.

Джак никога не бе виждал адмирал Хюстън толкова ядосан. Жилището на врата му бяха изпъкнали, устните му бяха побелели от гняв.

– Това е всичко. Ако имате допълнителни въпроси, обръщайте се към офицера по протокола. Благодаря ви за съдействието.

Джак вдигна ръка, все още несигурен за своето положение.

– Сър, мога ли да попитам за спасителната...

Адмиралът ядосано го прекъсна.

– Господин Къркланд, отнасяйте всички подобни въпроси към командир Спенгълър.

Без да каже нито дума повече, Хюстън се обърна и излезе от залата.

Джак погледна към Дейвид. Едва забележима презрителна усмивка се появи на лицето на Спенгълър още преди да се изправи.

– В отговор на въпроса ви, господин Къркланд, бих искал да благодаря за помощта ви. Тъй като въпросът вече се отнася до националната сигурност, няма да имаме нужда от понататъшните ви услуги.

– Но...

– Операцията вече е военна. Участието на цивилни е недопустимо. Ще бъде поставен кордон с радиус от три километра от мястото на катастрофата. Трябва да напуснете зоната до 18.00 часа.

Джак гневно изгледа Дейвид. Много ясно разбираше, че причината за това прогонване е лична.

– Ако дотогава не сте напуснал района или направите опит да се върнете в него, вие и вашият екипаж ще бъдете арестувани, а корабът ви – конфискуван.

Сред присъстващите се чу мърморене.

– Вече наредих да бъдете изпратен от „Гибралтар“. – Дейвид вдигна ръка. Двама от хората му станаха.

Лицето на Джак пламна. Стисна зъби от отчаяние. Не знаеше какво да отговори. Не можеше да отиде при адмирала, тъй като Хюстън очевидно бе претрупан с грижи, за да се занимава с междуличностни разпръвки. Изгледа гневно Дейвид Спенгълър. Беше рискувал живота си, а сега най-безцеремонно го изхвърляха.

– Нямам нужда от изпращачи – студено отвърна той. Дейвид

направи знак на хората си.

– Погрижете се господин Къркланд да напусне незабавно. Джак не оказа съпротива, когато го отведеха. А и защо? Щом правителството не желае помощта му, така да бъде.

Само след няколко минути се озова в катера. Пилотът форсира двигателя и се насочи към „Дийп фатъм“ с леко друсане. След отминаването на бурята времето бе останало ветровито, но ясно.

Зад Джак седяха двамата от групата на Спенгълър. Не бе разменил нито дума с облечените в сиви униформи мъже. Те също не опитаха да го заговорят.

Джак се облегна в седалката си. По расовата принадлежност на хората от охраната си личеше, че Спенгълър не се е променил. Дженифър веднъж му бе признала, че баща и е редови член на Ку Клукс Клан. Често взимал Дейвид на събранията им като момче и го биел, ако се дърпал. Джак хвърли поглед към русите си спътници. Явно уроците от детството бяха усвоени добре.

Пилотът приближи моторницата до кърмата на „Дийп фатъм“ и спря.

– Готово.

Джак стана и отиде до кърмата. Преди да се качи на кораба си, единият от хората на Дейвид го хвана за лакътя.

– Господин Къркланд, командир Спенгълър ни помоли да ви предадем това.

Русият мъж държеше малък пакет с размери на кутия за бижу. Беше завързан с панделка. Джак се намръщи.

– Прощален подарък – каза мъжът. – С благодарностите на командир Спенгълър.

Джак взе кутийката, мъжът кимна и отстъпи назад. Джак се прехвърли на платформата за лодки и хвана с една ръка стълбата. Моторницата веднага даде заден и се отдалечи с рев. Пръските стигнаха до шпангоута и намокриха обувките му.

Робърт се появи на кърмата отгоре и се надвеси през перилата.

– Как мина? – извика той. – Научи ли нещо?

– Да, извикай всички.

Робърт вдигна палец и изчезна.

Джак погледна към малката кутийка. Беше сигурен, че не е благодарствен подарък. По-скоро някой от гадните номера на Дейвид, последна обида, пратена по типичния му начин. Джак изпита внезапен порив да изхвърли кутийката в морето, но любопитството надделя.

Докосна панделката и поклати глава. Денят му и без това бе отвратителен – защо да го вгорчава още повече? Щеше да отвори проклетото нещо по-късно. Пъхна кутийката в джоба на якето си и се заизкачва по стълбата.

Докато се катереше, хвърли поглед към „Гибралтар“, Испита съжаление. Сякаш отново се уволняваше и късаше с миналото, което бе целият му живот.

Завладян от ненадейната меланхолия, Джак се изкатери на палубата. Елвис побърза да дойде и да го поздрави. Джак коленичи и потупа енергично кучето си, което размаха опашка от удоволствие. Някои неща не се променят.

– Никога не би ме изхвърлил зад борда, нали, приятелю? – сподели огорчението си той.

18:15.

Овалният кабинет в Белия дом, Вашингтон, окръг Колумбия

Останал за момент сам, Лоурънс Нейф се завъртя на стола си, като обмисляше последните събития. Планът му да обвини китайците се развиваше като по часовник. Никълъс Ружиков се показа като лоялен приятел и умел манипулатор на медиите. Бе прегледал проектонотата на държавния секретар до китайския министър-председател. Беше гневна. Нейф разпозна отпечатъците на Ружиков навсякъде: „никакви компромиси... незабавни ответни действия... крути мерки...“ Беше само на крачка от обявяване на война. Нейф обаче подписа проекта с удоволствие. Според него бе дошло времето китайското правителство да изпита с пълна сила мощта на американската дипломация... подкрепена с най-голямата военна машина на света. Кратката нота оповестяваше внезапния край на безгръбначната политика на администрацията на Бишоп. Минаване направо, така да се каже.

Облегна се назад и обгърна с поглед Овалния кабинет. Сега администрацията бе негова, мислеше си Нейф, като се наслаждаваше на новото си положение. Но краткият момент на уединение бе прекъснат от чукане на вратата.

– Влез!

Вратата отвори и влезе личният му помощник – слаб младеж на двадесет и няколко години, чието име Нейф така и не запомни.

– Какво има?

Младежът нервно се приведе в полупоклон.

– Сър, шефовете на ЦРУ и СИС са тук.

Нейф се поизправи в креслото. Нито един от двамата нямаше уговорена среща.

– Да влязат.

Момчето отстъпи назад и пусна посетителите.

Никълъс Ружиков влезе първи и посочи на Джеб Фийлдинг, шефа на Службата за извънредни ситуации, тапицираните с кожа кресла до стената. По-възрастният мъж с вид на архивар, съсухрен и със свити рамене, мъкнеше куп хартии под мишница.

– Господин президент, помислих си, че трябва да видите това. – Ружиков посочи към канапетата и фотьойлите около старата маса за кафе, където Фийлдинг вече се настаняваше. – Ако обичате, заповядайте.

Набитият Нейф стана със стон и заобиколи бюрото си.

– Стана късно, Никълъс. Не може ли да изчака? Утре сутринта ще правя обръщение към нацията и не искам да изглеждам прекалено умерен. Американският народ ще има нужда да види силно лице, след като се излъчат новините за Еър Форс 1.

Ружиков леко наведе глава, спазвайки етикета.

– Разбирам, господин президент, и ви моля за извинение. Но този въпрос може би има връзка с утрешното обръщение.

Нейф се настани на дивана на мястото за неофициални срещи. Ружиков и Фийлдинг седнаха на фотьойлите и шефът на СИС се зае с листата си. Бяха карти, забеляза Нейф.

– Какво е всичко това? – попита той и се наведе напред, когато Фийлдинг разгъна една от картите върху масата.

– Последните новини – отвърна Ружиков. – Хмм?

– Както знаете, СИС изучаваше сериите трусове отпреди осем дни. Заради разрушенията по Западното крайбрежие събирането на подробна информация се забави.

Нейф нетърпеливо кимна. Още миналата седмица бе направил изявление за „националното бедствие“. Това вече не бе негова грижа. Знаеше, че в следващите няколко дни има планирана обиколка, на която ще трябва да се ръкува в най-различни лагери с останалите без дом и да участва в мемориални церемонии. В графика му дори бе включено хвърляне на венец от брега на Аляска в израз на скръб за хилядите загинали при потъването на Алеутските острови. Беше готов за това пътуване. Вече беше избрал костюмите си и бе позирал пред огледалото с метнато на рамо сако „Армани“ и навити до лактите ръкави. Имаше сериозния делови вид на президент, дошъл на място и готов да помогне лично на

нуждаещите се.

Ружиков насочи вниманието на Нейф към картата на масата.

– Благодарение на данните от сеизмичните станции по Западното крайбрежие хората на Джеб са събрали цялата достъпна засега информация в опитите си да обяснят причините за катастрофата.

– Знаем ли какви са те? – вдигна очи Нейф.

– Не, не точно, но може би Джеб ще обясни по-добре.

Ружиков кимна на Фийлдинг. Човекът бе видимо притеснен. Избърса потта от челото си с носна кърпа и прочисти гърлото си.

– Благодаря за отделеното време, господин президент. – Да, да... и какво сте научили?

Фийлдинг приглади картата. Изобразяваше Тихия океан – топографска карта на океанското дъно, континенталния шелф и бреговете линии. Върху нея бяха нанесени серия концентрични кръгове. Външният – най-големият – минаваше през Западното крайбрежие на Съединените щати и стигаше до островите на Япония. Вътрешните ставаха все по-малки. Червени кръстчета обозначаваха местата на разрушения по бреговете линии и островите. Фийлдинг прокара ръка по кръговете.

– Успяхме да нанесем на карта посоките на тектоничните сили по време на трусовете.

Нейф повдигна вежда. Мразеше да се чувства невежа, но Ружиков навреме усети смущението му.

– Започни от самото начало – каза той на Фийлдинг.

– Разбира се... извинете... – закима Фийлдинг и нервно облиза устни. – Отначало знаехме, че трусовете в деня на затъмнението са станали по края на Тихоокеанската тектонична плоча – и той посочи най-външния кръг. Изражението на Нейф не се промени.

– Може би е по-добре аз да продължа – намеси се Ружиков. – Както несъмнено ви е известно, господин президент, повърхността на Земята всъщност представлява твърда кора върху разтопена сърцевина – всъщност кората е напукана като черупката на твърдо сварено яйце, ударено в масата. Всяко от парчетата на черупката, или тектонична плоча, се носи върху тази течна сърцевина и постоянно е в движение, търка се в съседната, понякога потъва под нея и образува проломи, или пък се издига отгоре и така се появяват планините. Именно на местата, където плочи-те се допират, сеизмичната активност е най-висока.

– Зная всичко това – раздражено каза Нейф и се направи на обиден.

Ружиков посочи картата.

– Под Тихия океан има една голяма плоча. Трусоевете и вулканичната активност отпреди осем дни бяха по границите ѝ или по слабите ѝ места – шефът на ЦРУ посочи някои от островите в центъра на картата. – Допълнителните катастрофи по крайбрежията и другите острови са били причинени от приливните вълни, породени от трусовете на океанското дъно.

Нейф се облегна, прекалено уморен, за да се преструва на заинтригуван.

– Чудесно. Разбирам. И за какво е тази среднощна лекция?

– Джеб, защо не довършиш? Фийлдинг кимна.

– През изминалата седмица се опитвахме да открием какво е действало толкова много точки по ръба на Тихоокеанската плоча в едно и също време, каква е била причината за тази верижна реакция.

– И какво?

Фийлдинг посочи всеки от кръговете върху картата, започвайки от най-външния и продължавайки към центъра.

– Като триангулирахме данните от стотици геоложки станции, успяхме да проследим посоката на интензитета и така да определим същинския епицентър на цялата серия трусове.

– Искате да кажете, че всички трусове са били предизвикани от някакво по-голямо събитие на друго място?

– Именно. Нарича се тектонична хармония. Достатъчна по големина сила, приложена върху плочата, е в състояние да предизвика концентрично разпространяващи се ударни вълни, които да активират краищата на плочата.

– Подобно на камъче, хвърлено в езеро – добави Ружиков. – Образува вълни по брега.

– Знаем ли какво би могло да бъде това „камъче“? – вдигна вежди Нейф.

– Не, но затова пък знаем къде е ударило то. – Шефът на СИС продължи да плъзга пръста си по картата, докато не достигна до мъничкия кръг в центъра, очертан в червено. – Точно тук.

Нейф се наведе и се вгледа в картата. Мястото беше насред океана.

– Какво му е особеното?

– Точно там падна Еър Форс 1 – отговори Ружиков. Нейф рязко пое дъх.

– Да не искаш да кажеш, че катастрофата на Еър Форс 1 е причинила всичко? Че самолетът на Бишоп е бил камъчето, което споменахме?

– Не, разбира се – каза Фийлдинг. – Всичко е започнало часове

преди падането на Еър Форс 1. Всъщност именно трусовете на Гуам наложиха евакуирането на президента. Но и да не беше така, самолетната катастрофа не би могла да освободи сила, достатъчна да предизвика хармонична вълна по цялата Тихоокеанска плоча. Тук става дума за мощност, равна на трилион мегатоннова експлозия.

Нейф се облегна назад.

– Значи казвате, че подобно нещо е станало някъде там? – Той кимна към малкия червен кръг.

Фийлдинг бавно кимна в отговор. Ружиков пръв наруши мълчанието.

– Джеб, засега това е всичко. Ще поговорим утре. Фийлдинг поне-чи да прибере картата.

– Остави я – каза Ружиков.

Човекът неохотно отдръпна ръката си. Събра останалите хартии и стана.

– Благодаря, господин президент.

Нейф вдигна ръка в знак, че е свободен. Докато Фийлдинг вървеше към вратата, Ружиков добави:

– Джеб, ще бъдем благодарни, ако не разгласяваш откритието си. Нека засега си остане между нас.

– Разбира се, сър – отвърна Фийлдинг и излезе.

– Какво мислиш, Ник? – попита Нейф, след като останаха сами.

Ружиков посочи картата.

– Смятам, че това откритие ще бъде най-важното за века. Нещо се случва там. Нещо, което може би е свързано с катастрофата на Еър Форс 1. – Шефът на ЦРУ погледна Нейф право в очите. – Затова исках да го научите още тази вечер, преди официалното обръщение и преди окончателно да тръгнем по плана за обвиняване на китайците.

Нейф поклати глава.

– Няма да променя становището ни. Играта вече е в напреднал стадий. – Той се намръщи към концентричните кръгове. – Всичко това е просто... просто наука. А не политика.

– Съгласен съм – отривисто кимна Ружиков. – Вие сте начело. Върховното решение е ваше. Исках да бъдете напълно информиран.

Нейф усети прилив на гордост от подкрепата на шефа на ЦРУ.

– Добре. А какво ще правим с цялата тази друга информация, Ник? Можем ли да я държим потулена?

– Джеб е мой човек. Няма да си отвори устата, докато не му позволя.

– Добре, в такъв случай утрешното обръщение ще се състои, както е предвидено. – Нейф се облегна на дивана, доволен, че планът не е нарушен. – А какво имаше предвид за това откритие на века?

Известно време Ружиков мълчливо изучаваше картата.

– Следя всички доклади от мястото на катастрофата. Знаехте ли, че всички отломки от самолета са намагнитизирани – Не, но какво значение има това?

– Главният следовател, покойният Едвин Уайнтрауб, предположил, че частите били изложени на силно магнитно поле малко след като са се озовали на океанското дъно. В някои от докладите прочетох също така, че човекът, който се е спускал с подводницата, е изпитал странни ефекти, докато е бил долу... нещо свързано с откриването на ново кристално образувание.

– Все още не виждам връзката. Ружиков вдигна поглед.

– Каквото и да има там долу, то е достатъчно мощно, за да разтърси цялата Тихоокеанска плоча. Както спомена Джеб, това е сила, равна на трилион мегатона. Ами ако сме в състояние да обуздаем тази сила? Да разкрием тайната ѝ? Ще разполагаме с нов източник на енергия. Представяте ли си подобна огнева мощ в ръцете ни? Тя може да ни освободи от зависимостта от арабските доставки на нефт... да задвижва оръжия и кораби, способни да се справят с всяка друга армия. Възможностите са направо безкрайни.

– Звучи ми доста пресилено. Как можеш да обуздаеш еднократно събитие, случило се на океанското дъно?

– Още не знам, но ако някоя друга държава го направи? Джеб не е единственият учен на света. Съвсем скоро някой друг може да направи подобна карта и да реши да я проучва. Водите там са международни. Не можем да спрем никого.

Нейф преглътна.

– Какво предлагаш?

– В момента имаме чудесна възможност да проучим мястото, без да предизвикваме подозрения или външен интерес. Просто вадим останките от самолета на загиналия си президент. Идеално прикритие. Вече разполагаме с хора и кораби на място. Командир Спенгълър е поставил кордон. Така ще можем да пратим долу изследователски екип.

Нейф видя как очите на Ружиков заблестяха.

– Значи вече си го измислил?

– И дори разработих предварителен план – каза той с мрачна усмивка. – Недалеч от Хаваите от десет години тече съвместен проект на

Националната научна фондация и канадски частни предприемачи. Те са проектирали и построили самостоятелна дълбоководна изследователска лаборатория... оборудвана със собствена подводница и дистанционно управляеми роботи. Може да бъде закарана на мястото на катастрофата и екипирана за четири дни. Двете мисии – изваждането на оставащите парчета от Еър Форс 1 и тайното проучване – ще се слоят в една. Никой няма да заподозре каквото и да било.

– И каква е първата стъпка?

– Трябва ми само вашето одобрение. Нейф кимна.

– Ако там има нещо, не можем да рискуваме то да попадне в чужди ръце. Действайте!

Ружиков стана и нави картата.

– Незабавно ще се свържа с командир Спенгълър и ще започна операцията.

Нейф също се изправи на крака.

– Ник, след като задвижим нещата утре, никой не трябва да разбере за това. Никой.

– Не се безпокойте, господин президент. Командир Спенгълър ще държи всичко под контрол. Досега никога не ме е разочаровал.

Нейф заобиколи бюрото и отново се намести в креслото си.

– И по-добре да не го прави.

20:12.

„Дийп фатъм“, Централен Пасифик

Джак и екипажът на „Дийп фатъм“ седяха около масата в морската лаборатория на кораба. Тя бе едно от лишените от прозорци помещения и удобно място за срещи – макар и не най-уютното. За сядане имаше само метални столове, а по стените на лавици бяха наредени стотици стъкленници с различни образци на морски живот, препарирани в солен разтвор или формалдехид. Редиците мъртви същества сякаш се взираха надолу към събралия се екипаж.

– Все още не приемам това обяснение – отсече Джордж. – Целия ден следя новините и слушам безумията на така наречените експерти по Си Ен Ен, Си Ен Би Ес и Би Би Си. Не вярвам на нито една тяхна дума.

Джак въздъхна. По-рано бе съобщил на хората си информацията, изнесена на срещата, както и новата заповед – напуснете района. Отне им цял следобед да съберат такелаж, да приберат „Наутилус“ и да вдигнат котва. До вечерта бяха напуснали зоната на катастрофата и сега

от всички страни ги заобикаляше пуст океан.

– Катастрофата вече не е наша грижа – раздразнено каза Джак.

Срещата не протичаше по начина, по който бе очаквал. Беше ги събрал, за да ги поздрави за помощта им и да решат какво да правят. След като корабът съкровищница „Кочи Мару“ потъна в подводния вулкан, „Дийп фатъм“ се нуждаеше от нова цел. Двете златни кюлчета, измъкнати от потапянето преди седмица, бяха изпратени на остров Уейк и оттам – в банката на Кендъл Макмилън в Сан Диего. Малкото съкровище едва успя да покрие разходите им за едногодишното търсене на „Кочи Мару“. Сумата, изплатена от Военноморските сили за участието в спасителната операция, щеше да стигне за известно време, но не за дълго. Трябваше отново да искат отсрочване на заема.

Счетоводителят Макмилън седеше на отсрещния край на масата, все още зеленикав от морската болест, сполетяла го по време на вчерашните бури. Независимо от взетите тук решения последна дума имаше банката – дали да финансира следващото им начинание, или да откаже. Макмилън седеше с писалка в ръка и драскаше по краищата на бележника си. Екипажът, още гневен от безцеремонното изритване, тепърва трябваше да обсъди въпроса.

Джак се опита да смени темата.

– Да оставим този въпрос и да решим какво ще правим оттук нататък.

Джордж се намръщи.

– Слушай, Джак, снощи преди експлозията исках да ти покажа нещо. И все още искам.

Джак си спомни, че историкът бе прекъснал среднощния му разговор с адмирал Хюстън.

– Добре, но това е последното нещо по този въпрос. После се захващаме с истинската работа.

– Съгласен.

Джордж се наведе и измъкна навитата на руло карта, която бе сложил на пода до себе си. С едно движение я разгъна върху масата. Картата изобразяваше целия Пасифик. Върху него бе начертан голям червен триъгълник, изпълнен с малки хиксове.

Лиза стана, за да вижда по-добре.

– Какво е това?

– Триъгълникът на Дракона – потупа картата Джордж.

– Какво? – не разбра Лиза.

Джордж проследи с пръст червения триъгълник.

– Среща се и под други имена. Японците го наричат Мано Уми, или Дяволското море. В този район от векове изчезват съдове.

Той седна и започна да сочи хиксовете, описвайки трагедията на всеки изчезнал кораб, подводница или самолет. Лиза подсвирна.

– Та това си е чист Бермудски триъгълник.

– Именно – каза Джордж и продължи лекцията си, завършвайки с историята за японския пилот от Втората световна война и последните му думи, преди самолетът му да изчезне. – „Небето се разтваря“. Това е било последното съобщение, получено по радиото. Намирам забележително съвпадение. Еър Форс 1 пада в центъра на Триъгълника на Дракона и последните думи на капитана са същите като на изчезналия японски пилот отпреди половин век.

– Изумително – съгласи се Лиза.

Робърт зяпна, ококорил момчешките си очи. Чарли се наведе напред и плъзна пръст по географските паралели и меридиани. Челото му се покри с дълбоки бръчки. Джордж погледна към Джак.

– Как ще обясниш това?

– Видях мястото на взрива – каза Джак. – Това не е ника към странен феномен, а най-обикновено убийство.

Джордж подигравателно изсумтя.

– А собствените ти открития долу? Кристалната колона, непознатите йероглифи, странните излъчвания? И на всичкото отгоре по-голямата част от отломките на президентския самолет са нападали на едно място просто ей така. Ако наистина е имало експлозия във въздуха, парчетата щяха да се пръснат надалеч.

Джак не отговори. В думите на Джордж чуваше собствените си възражения в разговора с адмирала. Той също бе убеден, че там долу има нещо могъщо. Нещо достатъчно силно, за да свали летящ самолет. Огледа картата. Съвпаденията бяха твърде много.

– А бомбата в нефритения бюст, чиповете...

– Ами ако е била сложена нарочно? – попита Джордж. – Ако е инсценировка? Вашингтон беше обвинил Пекин преди експлозията.

Джак се намръщи.

– Не знам, човече – обади се Чарли. Ямайският му акцент се бе засилил. – Мисля, че старият Джордж наистина е надушил нещо.

– Какво искаш да кажеш?

– Аз също съм чувал за Триъгълника на Дракона. Просто не направих връзката до този момент.

– Страхотно, още един новопокръстен – промърмори Кендъл

Макмилън от мястото си.

Джак не му обърна внимание.

– Какво знаеш за района? – обърна се той към корабния геолог.

Чарли побутна Робърт.

– Би ли домъкнал глобуса от библиотеката?

– Няма проблем – скочи на крака Робърт. Чарли кимна към картата.

– Някой чувал ли е термина агонични линии? Всички поклатаха глави.

– Става въпрос за една от многото теории за изчезванията. Агоничните линии са определени райони, в които земното магнитно поле е изкривено. Показанията на компасите там са различни. Основната агонична линия в Източното полукълбо минава през центъра на този Триъгълник на Дракона. – Чарли огледа присъстващите. – А знаете ли откъде минава главната линия в Западното полукълбо? Ново поклащане на глави.

– През Бермудския триъгълник – отвърна Чарли и замълча, за да могат останалите да осмислят чутото.

– Но каква е причината за тези магнитни отклонения? – запита Лиза. – За тези агонални линии?

– Агонични – поправи я Чарли. – Никой не може да каже със сигурност. Някои го обясняват с повишената сеизмична активност в същите райони. По време на земетресенията се генерират много силни магнитни потоци. Но като цяло магнетизмът, в това число и земното магнитно поле, е познат много слабо. Свойствата, енергиите и динамиката му тепърва предстои да се изучават. Повечето учени приемат, че земното магнитно поле се получава от движение на разтопена мантия около твърдото никелово-желязно ядро. Но въпреки това остават много неизвестни. Като например флуидността на полето.

– Флуидност ли? – прекъсна го Джордж. – Какво означава това?

Чарли усети, че се е разпалил и е започнал да говори прекалено бързо.

– От гледна точка на геологията – започна по-бавно той – човекът е възникнал само преди миг. За такъв нищожен отрязък от време земното магнитно поле изглежда неизменно. Северният полюс е горе, Южният – долу. Дори и за това кратко време обаче полюсите са се премествали. Действителното местоположение на магнитния север непрекъснато се променя. Но това са само незначителни изменения. През геоложката история на Земята полюсите не само са се измествали, но дори са разменяли местата си на няколко пъти.

– Разменяли? – обади се Лиза. Чарли кимна.

– Северът е ставал юг, а югът – север. Подобни събития все още не могат да се обяснят изцяло.

Джак почеса главата си.

– Какво общо има това с нашия въпрос?

– Убий ме, не знам. Видя ми се интригуващо. Нали каза, че останките от Еър Форс 1 са били намагнитизирани? Този факт не влиза ли в списъка на съвпаденията? А какво ще кажеш за проблемите със собствения ти компас?

Джак поклати глава. Бяха изминали два дни и вече не бе сигурен какво точно бе изпитал там долу.

– Ами онези странни загуби на време? – попита Лиза. – Правих какво ли не, за да разбера защо часовникът на „Наутилус“ винаги се обърква, когато доближи кристалното нещо, но така и не успях да разбера.

Джордж подскочи на мястото си.

– Разбира се! Как не се сетих! – Той започна да рови из бумагите си. – Загуба на време! Ето доклада на пилота Артър Годфрий. През 1962 – ра летял на стар самолет към Гуам. Самолетът му изминал петстотин и четиридесет километра за един час. С триста и двадесет километра повече, отколкото би могъл да премине при обичайната скорост – Джордж заби нос в листата. – Когато кацнал, господин Годфрий не можел да обясни по-ранното си пристигане, нито защо часовникът му показва различно време от часовника на летището.

Лиза погледна към Джак.

– Това ми звучи адски познато.

– Има и още примери – възбудено каза историкът. – Съвременни самолети, които прекосяват Пасифика, но необяснимо защо пристигат часове по-рано от очакваното. Имам и подробности в библиотеката. – Джордж стана. – Ще ида да ги донеса.

– Това е абсурдно – каза Джак, но му бе трудно да вложи убедителност в думите си. Спомни си за собственото си изчезване за четиридесет минути.

– Може и да не е толкова странно – каза Чарли, докато историкът минаваше покрай него. – Според една теория достатъчно силните електромагнитни полета биха могли да повлияят върху времето, подобно на гравитацията на черните дупки.

На излизане от стаята историкът едва не се сблъска с Робърт. Морският биолог направи път на възрастния професор, след което влезе вътре. Държеше глобус с размерите на плажна топка.

– А! – възкликна Чарли. – Сега да ви покажа наистина шантавата

част. Нещо, за което бях чел в университета.

Робърт му подаде синия глобус. Чарли го взе и заби пръст в Тихия океан.

– Тук е центърът на Триъгълника на Дракона. Ако прекарате линия от него през центъра на Земята и към другата страна, знаете ли къде ще се окажете?

Никой не отговори. Чарли обърна глобуса и отново заби пръст в него.

– В центъра на Бермудския триъгълник. Лиза ахна.

– Сякаш двата диаметрално противоположни триъгълника маркират друга ос на Земята – продължи Чарли. – Полюси, които никога не са били известни и изучавани.

Джак стана, взе глобуса от Чарли и го постави на масата.

– Стига. Всичко това е много интересно, момчета, но няма да ни оправи финансите.

– Съгласен съм с господин Къркланд – кисело каза Макмилън. – Ако знаех, че тази среща ще се превърне в епизод на „Тайни и загадки“, щях да си легна по-рано.

Джак постави ръка върху глобуса.

– Мисля, че трябва да прехвърлим темата към нещо по-важно от теории и древни митове. Засега да оставим догадките настрана. Става въпрос за бизнеса.

В същия миг влезе Джордж. Беше силно преbledнял и носеше в ръка един-единствен лист.

– Получих този имейл току-що – протегна листа той. – От професор по антропология в Окинава. Тя твърди, че е открила други подобни йероглифни надписи... гравирани върху стените на тайна камера в някакви наскоро открити развалини.

Джак изстена. Очевидно нямаше начин да измени темата на разговора.

– Но не това е най-интересното. – Джордж огледа присъстващите. – Тя също е открила кристал. И той е у нея!

Чарли веднага изгуби интерес към картата.

– Кристал ли? Какво казва за него?

– Не много и двусмислено, но намеква за някои негови странни свойства. Отказва да даде повече информация... докато не се срещнем лично.

Джак усети, че всички погледи са насочени към него.

– Никой от вас не иска да се откаже, нали? Странни кристали,

древни писмености, магнитни потоци... чуйте се само!

С изключение на банковия чиновник, Джек видя стена от решителност. Той вдигна безпомощно ръце и се отпусна на стола си.

– Чудесно... значи независимо дали флотата иска нашата помощ или не, независимо дали ще навлезем в забранена територия или не, всички вие искате да продължим да проучваме какво има на дъното?

– Звучи ми приемливо – обади се Чарли.

– Ъхъ – добави Лиза.

– Как бихме могли да правим нещо друго? – попита Робърт.

– Съгласен съм – обади се Джордж. Единствено Кендъл Макмилън поклати глава.

– На банката това няма да и хареса.

Джек изглежда продължително екипажа си и въздъхна.

– Добре, Джордж, кога можеш да ми запазиш самолетен билет до Окинава?

12. Линия в пясъка

2 август, 03:12.

„Маги Куест“, Централен Пасифик

Дейвид Спенгльър стоеше на носа на спасителния кораб на Военно-морските сили „Маги Куест“, загърнат в кожено пилотско яке. Корабът бе грозен, боядисан в яркочервено и покрит с безброй антени, радари и сателитни чинии. Най-обикновено шестдесетметрово корито, помисли си Дейвид. С тридесетчленния си екипаж спасителният кораб бе временен дом на Отряда за дълбочинна работа на Военно-морските сили и най-новата му придобивка – „Персей“. Голямата подводница все още бе на сух док на кърмата и очакваше първото си спускане на вода по-късно през деня.

Застанал сам на носа, Дейвид дръпна дълбоко от цигарата си. До утрото оставаха часове, но той знаеше, че не би могъл да мигне тази нощ. Преди два часа бе вдигнат заради обаждането на шефа му Никълъс Ружиков. Бяха разговаряли надълго и нашироко за новата задача на Дейвид.

Първоначалната цел да хвърли вината за падането на Еър Форс 1 върху китайците бе изпълнена. Страната все още се възстановяваше след катастрофата по Западното крайбрежие, параноята бе обхванала всички и общественото мнение бе готово да приеме всякакво обяснение. Задачата бе лесна. Дейвид бе получил поздравленията и на благодарния президент. Всъщност Лоурънс Нейф щеше да направи официално изявление само след няколко часа, открито да обвини Китай и да начертае линия в пясъка между двете страни.

Но сега Дейвид имаше нова задача – да ръководи таен проект за изследването на неизвестен енергиен източник. Нещо, свързано с трусове-те отпреди девет дни.

Не разбра и половината от подробностите, с които го бе засипал Ружиков, но те и без това не бяха важни. Основното бе да държи района затворен. За останалия свят присъствието им тук трябваше да прилича на спасителна работа.

Загледан в черните води, Дейвид бавно издиша дима на колелца. Преди половин ден „Гибралтар“ бе напуснал района по залез слънце, за

да поеме към Филипинско море. Без огромния кораб наоколо бе пусто. Освен „Маги Куест“ в района имаше само три други кораба – разрушители с достатъчна огнева мощ, за да ги пазят.

Металната врата зад Дейвид се затвори.

– Сър.

Дейвид погледна през рамо.

– Какво има, господин Ролф?

– Сър, исках само да ви съобщя, че изследователският център на Хаваите е затворен. В момента подготвят лабораторията за пренасяне. – Някакви проблеми?

– Не, сър. Ръководителят на проекта е бил информиран и е подписал декларация за пазене на тайна. Единственото му настояване е да му бъде позволено да наблюдава работата на място. Офицерът за свръзка в Лос Аламос гарантира за него. И директорът на ЦРУ одобри.

Дейвид кимна и се усмихна мрачно. Очевидно Ружиков също бодърстваше.

– Кога ще тръгнат?

– След по-малко от два дни.

„Два дни. Ружиков действа бързо. Добре.“ Дейвид отново се загледа в морето.

Смяташе по-късно да се спусне с подводницата и да я изпита. Беше гледал видеозаписите на спусканията на Къркланд, но искаше да види мястото на катастрофата с очите си. Със започването на мисията „Омега“ трябваше да поеме наблюдението горе, а той щеше да остане долу в лабораторията.

– Сър, а... тъъ... другата задача... Ще продължим ли?

Дейвид дръпна от цигарата си.

– Да. Няма да има никакви промени. Ако не друго, вече имаме повече пълномощия. Никой външен човек не трябва да знае какво лежи отдолу. Такива са заповедите.

– Да, сър.

– Продължаваме ли да държим под око „Дийп фатъм“?

– Разбира се, сър. Но кога смятате да продължим с...

– Ще ви уведомя. Не бива да действаме прибързано. Искам да се отдалечи достатъчно. – Дейвид хвърли фаса си в морето, раздражен от нарушаването на покоя му.

Беше чакал повече от десетилетие и можеше да си позволи още малко търпение. Три дни, реши Дейвид. Не повече.

13. Размяна на тайни

4 август, 00:15.

Овалният кабинет в Белия дом, Вашингтон, Окръг Колумбия

Малко след полунощ почукване по вратата прекъсна срещата на Лоурънс Нейф с трима сенатори от Демократическата партия – и тримата упорити противници на неговия законопроект за преодоляване на последиците от катастрофата по Западното крайбрежие. Законопроектът трябваше да се гласува сутринта и целият екип остана да работи през нощта, за да осигури необходимите гласове за приемането му. Вратата на Овалния кабинет се отвори и влезе личният му помощник.

– Какво има, Маркърс? – Нейф най-накрая бе запомнил името на младока.

– Сър, господин Уелингтън е тук, за да...

Шефът на екипа избута младежа настрани и влезе.

– Извинете за прекъсването, господин президент, но трябва да ви съобщя спешна новина.

Нейф улови напрежение по очите и устните му. Уилиам Уелингтън, потомък на богата фамилия от Джорджия, обикновено излъчваше обаяние и се държеше учтиво. Нещо не беше наред. Нейф стана.

– Благодаря ви, господа. Това е всичко.

Сенаторът от Аризона понечи да възрази, но погледът на Нейф го накара да си затвори устата. Ако Джейкъбсън държеше на подкрепата му за мястото си на изборите догодина, беше по-добре да преосмисли позицията си. При този законопроект нямаше да допусне опозиция в редовете на собствената му партия. Мъжът премълча. Другите двама промърмориха благодарности и излязоха.

Нейф се обърна към шефа на екипа.

– Какво има, Бил?

Уелингтън продължи все така официално:

– Господин президент, трябва да отидете в Оперативни център.

– Какво се е случило?

– Китайците, сър. Въздушните и военноморските им сили са нанесли удар срещу Тайван.

Нейф едва не се свлече в креслото си.

– Какво? Кога? Та сега е посред нощ, по дяволите!

– Сега в Далечния изток е средата на деня. Ударили са малко след дванадесет на обяд тайванско време.

Нейф беше потресен. Изобщо не си бе представял, че китайците ще проявят подобна дързост. Никълъс Ружиков го убеждаваше, че министър-председателят им ще склони глава пред американските обвинения и ще даде възможност за нови концесии. Нейф искаше отговори за тази грешка.

– Къде е Никълъс Ружиков?

– В Оперативния център. Съветът по национална сигурност и кабинетът вече се събират там – Уилиам Уелингтън отстъпи към вратата. – Сър, трябва да тръгвате. Необходим е незабавен отговор.

Нейф кимна и тръгна към вратата. Съветът би трябвало да разполага с план за непредвидени ситуации. Следван от шефа на екипа и ограден от хората на тайните служби, той прекоси Западното крило. След минута гневно влезе в светая светих на Белия дом.

Разправиите и шумът стихнаха, когато пристъпи в Оперативния център. Униформените мъже и жени покрай дългата маса станаха прави. Тук бяха началникът на Генералния щаб, секретарят на флота, началникът на щаба на сухопътните сили, командващият Корпуса на морските пехотинци и други военни шефове. Членовете на кабинета на Нейф също се бяха събрали.

В другия край на помещението мониторът, заемащ цялата стена, показваше карта на Филипинско море. Различните военни сили бяха обозначени със синьо, червено и жълто.

Навъсен, Нейф закричи към председателското място. Щеше да се погрижи Щатите да отговорят на китайската агресия. Никаква дипломатия. Ако се наложеше, щеше да ликвидира китайския флот.

Седна. Онези, които разполагаха със столове, също заеха местата си. Другите останаха на крака.

– И сега какво? – попита Нейф.

Никой не проговори. Всички избягнаха погледа му.

– Искам отговори и план за отвръщане на удара с удар – гневно каза Нейф.

Никълъс Ружиков се изправи.

– Господин президент, вече е прекалено късно.

– Какво искате да кажете?

– Сраженията спряха. Тайван капитулира.

Нейф не можа да го разбере.

– Как е възможно? Да не искате да кажете, че за времето, през което изминах разстоянието от Овалния кабинет дотук, китайците са окупирали Тайван?

Ружиков сведе глава.

– Островът силно е пострадал от земетресенията и тайванците не са били в състояние да окажат никаква съпротива. Преди да реагираме, правителството им се е съгласило да анулира независимостта и да приеме китайската хегемония в замяна на помощ и прекратяване на враждебните действия. Китайските сили вече са там. Тайван отново е китайска провинция.

Нейф беше прекалено потресен, за да говори. Всичко ставаше толкова бързо.

– Не можем просто да приемем положението – обади се министърът на отбраната. – На острова... в района му имаме наши сили.

– Не можем да действаме без искане от тайванското правителство – каза шефът на военноморските операции. – А такова искане няма да има. Свързахме се с тяхното посолство. Не желаят да се озоват между две враждебни страни и се страхуват, че сегашното положение би довело до унищожаването на острова им. Всъщност току-що получихме вестта, че правителството им е настояло нашите сили да напуснат териториалните води на Тайван.

Нейф усети как топлината пълзи по лицето му. Беше влязъл в Овалния кабинет преди по-малко от две седмици и вече губеше Тайван. Стисна юмруци.

– Не мога да приема това. Няма да допусна разпространяване на комунизъм, докато съм начело на държавата.

– Сър... – започна Ружиков. Нейф стовари юмрук върху масата.

– Време е да престанем да глезим Китай. На това ще бъде сложен край. Още сега.

– Сър, какво предлагате?

– Предвид коварното убийство на президента Бишоп и сегашната агресия не виждам друг избор. – Нейф впери поглед към командващите американските военни сили. – Ще поискам Конгресът да обяви състояние на война.

14:40.

Наха, префектура Окинава, Япония

Убеден, че мрази пътуването със самолет – застоял въздух, тесни

неудобни седалки, ревящи деца, – Джак изпита радост, когато гумите най-сетне докоснаха пистата и той можеше да излезе от търбуха на звяра. Всъщност раздражението му не бе причинено толкова от обичайните неудобства на полета, колкото от спомените му за катастрофата на Еър Форс 1. Пътуваше със същата машина – „Боинг 747“. През по-голямата част от пътя гледаше напрегнато през прозореца и се вслушваше и в най-малката промяна на шума на двигателите, във всяко потрепване на крило, подрусване и поклащане.

И три дни след като бе взел решение да тръгне, най-сетне бе в Окинава. Пътуването се проточи толкова дълго, защото най-близкото летище бе на атола Кважелийн – на един ден път от местоположението на „Дийп фатъм“. След като пристигна, трябваше да чака свободно място и изгуби още половин ден. Но пътуването най-сетне бе приключило.

Джак отиде до пропускателна. Малката раница – единственият му багаж – бе на гърба му. Пристъпи до японския митничар и му връчи паспорта си. Служителят направи знак да отвори раницата.

Джак се подчини. Човекът прегледа паспорта и каза на английски:

– Добре дошъл в Окинава, господин Къркланд. Ако обичате, минете влясно.

Джак се обърна и видя втори митничар с металотърсач, а първият обясни, докато ровеше из бельото и тоалетните му принадлежности:

– Допълнителни мерки за сигурност. Заради китайската атака.

Джак кимна. Пилотът на самолета бе съобщил накратко по интеркома за нападението и бързата капитулация на Тайван. Силният винаги изяжда слабия.

Пристъпи към втория митничар, който прокара металотърсача по тялото му. Детекторът извън при китката му. Джак издърпа ръкава и показа часовника си. Служителят продължи да го претърсва. Уредът звънна втори път, когато мина в областта на сърцето му. Служителят отново вдигна поглед.

Джак се намръщи и потупа якето си. Във вътрешния му джоб имаше нещо. Бръкна вътре и си спомни за прощалния подарък на Дейвид Спенгълър. Извади завързаната с панделка кутийка. В бъркотията съвсем бе забравил за нея.

– Ще се наложи да го отворите – каза първият митничар.

Джак кимна и отиде отново до масата. Развърза панделката. „Остави нещо на Дейвид и ще си имаш неприятности.“ Отвори кутийката.

Вътре, положен върху виолетова тапицерия, лежеше малък чип. От него стърчаха две сини жички.

– Какво е това? – попита служителят, като въртеше чипа между пръстите си.

Джак нямаше никаква представа, но все пак трябваше да даде обяснение. Мислеше трескаво.

– Това... това е за поправка. Скъп и важен компонент. Аз съм компютърен консултант.

– И сте го опаковал в кутия за бижу? – попита мъжът, като оглеждаше подозрително чипа, търсейки някаква потенциална заплаха.

– Това е шега между... – помъчи се да си спомни името на компютърния специалист, който помагаше на антроположката, – ... между мен и професор Накано.

Митническият служител кимна.

– Чувал съм за нея. Компютърният експерт на университета. Умна жена. Лауреат на Нобелова награда. – Той върна чипа на мястото му, затвори кутиятката и му я подаде. – Преподава на племенника ми.

Джак прибра кутиятката в раницата си.

Зад него към гишето приближаваше шумно португалско семейство. Едрата жена спореше на висок глас със съпруга си. И двамата мъкнеха огромни куфари. Служителят хвърли поглед към тях и раздражено въздъхна.

– Можете да продължите.

Джак закопча раницата си и влезе в главния терминал. Летището беше претъпкано. Повечето пътници бяха заминаващи. Очевидно китайската атака беше изнервила всички. Тайван бе прекалено близко, за да се чувстват в безопасност малко на юг от островите Рюкю, част от които бе и Окинава.

Погледът му блуждаеше през тълпата. Беше толкова претъпкано, че забеляза махачката жена едва след като извика името му.

– Господин Къркланд!

Джак спря и погледна наляво. Жената бързаше към него. Спря и протегна ръка.

– Карън Грейс. За секунда Джак я погледна тъпо.

– Вие... вие ли сте професорът? – Не очакваше да срещне толкова млада жена.

Тя се усмихна.

– Казахте, че ще се обадите, след като се настаните в хотела, но... е... – Тя се изчерви. – Миюки проникна в мрежата на летището и разбра маршрута ви. Помислих си, че можете да останете в моя апартамент, вместо да ходите в хотел. Така нещата ще бъдат по-лесни. То... тоест...

– заекна тя, очевидно усещайки, че май е прекрачила някаква граница, –
... ако нямате нищо против.

Джак я измъкна от неудобното положение.

– Благодаря. Приемам предложението ви. И без това мразя
хотелите.

– Чудесно... чудесно... Е, да вземем такси.

Тя се обърна и го поведе. Джак я наблюдаваше. В момента, когато
се бе хвърлила насреща му, тя му напомни за Дженифър. Не че двете си
приличаха. С изключение на русата коса, антроположката с нищо не
приличаше на Дженифър. Бе по-висока, прическата ѝ – по-къса, а очите
ѝ – зелени. Освен това се държеше по различен начин. Крачеше отсече-
но и твърдо.

Въпреки това Джак усети познато излъчване. То направо струеше
от нея и засенчваше външните разлики.

– Значи вие сте онзи астронавт – каза Карън, когато я настигна. –
Спомням си новините. Героят. Господи, понякога така ми се иска и аз да
ида там горе!

– Не бих казал, че ми хареса особено. Карън спря.

– О, извинявайте! Катастрофата. Изгубил сте приятелите си. Къде
ми е умът?

– Всичко е минало – промърмори той с надежда да сложи край на
този разговор.

Тя му се усмихна неловко.

– Съжалявам.

Когато продължиха, Джак смени темата.

– Американка ли сте?

– Всъщност канадка. Гостуващ преподавател. Жилището ми е неда-
леч от университета... собственост на факултета.

– Звучи добре. Бих желал да взема душ и да пристъпим веднага към
работа.

– Разбира се.

Излязоха от терминала и Карън започна да си проправя път през
потока. Стигна до отбивката и вдигна ръка. Таксито пристигна веднага.
Тя отвори вратата.

– Хайде. Искам да стигнем до банката, преди да е затворила.

Джак се пъкна в малката кола. Карън каза на шофьора нещо на
японски и седна до него.

– Щом искате да работите днес, първо трябва да взема нещо от
трезора.

- Какво по-точно?
- Кристала.
- Държете го в банката?

Докато таксито се провираше през задръстването, тя го изгледа изпитателно. Джак забеляза в очите ѝ, че нещо я гризе отвътре.

- Нямате татуировки по себе си, нали? – запита най-сетне тя.
- Защо?

Тя продължи да го гледа, очаквайки отговор.

- Е добре, имам. Бил съм тюлен.
- Мога ли да ги видя?

– Само ако искате да предизвикаме пътнотранспортно произшествие.

Тя отново пламна. Джак с мъка потисна усмивката си. Реакцията ѝ започваше да му харесва.

– Хм, няма да е необходимо – промълви тя. – А татуировки на змии? Нещо от този род?

- Не. Защо?

Тя прехапа долната си устна.

– Имахме известни проблеми с едни хора, които се опитваха да ни откраднат кристалния артефакт. Имаха татуировки на змии по ръцете си. Затова настоях да ви посрещна лично. Трябва да сме предпазливи.

Джак дръпна нагоре ръкавите на якето си.

- Няма змии. Никъде, честна дума.

Тя му се усмихна и се отпусна на мястото си.

- Вярвам ви.

Не след дълго излязоха от магистралата. Табелите към университета бяха написани на японски и на английски. Карън се наведе напред и заговори на шофьора, който кимна. Тя му посочи следващия ъгъл до голяма сграда с емблемата на Токийската банка. Таксито спря.

– Веднага се връщам – каза Карън и изскочи навън. Джак остана в горещата кола. Със спирането на таксито въздухът замря, въпреки че прозорците бяха отворени. Мислите му отново се завъртяха около антроположката. От нея се носеше ухание на жасмин. Миризмата бе останала в купето. Не можа да се съдържи да не се усмихне. Може би пътуването не бе чак толкова лоша идея.

Карън се появи отново.

– Взех го. Ето – и му подаде малка кожена торба. Той я взе и едва не я изпусна. Тежестта го изненада.

- Доста е тежък, нали?

– Това ли е кристалът?

– Вижте сам.

Джак развърза кожените връзки и отвори торбата. На дъното ѝ лежеше кристална звезда, по-малка от разтворената му длан. Дори на приглушената светлина в купето съвършената ѝ изработка не можеше да не му направи впечатление. Не пропусна да забележи и друго – полупрозрачният кристал бе изпъстрен с лазурни и рубинени жилки.

– Същият е.

– Моля?

Той бръкна в торбата и извади находката.

– Готов съм да се закълна, че това е същият вид кристал като онзи, който открих на мястото на катастрофата.

– Кристалният обелиск с надписите ли?

– Именно.

Джак вдигна кристала и го изложи на пряка слънчева светлина. Страните му грейнаха във всички цветове на дъгата.

– Не забелязвате ли нещо странно в него?

– Какво имате предвид?

– Държете го с една ръка.

– Да, така е.

Карън извади черна носна кърпичка и покри с нея кристала. Ръката на Джак се отпусна надолу. Кърпичката сякаш тежеше пет килограма.

– Какво става?

– Теглото на кристала зависи от количеството светлина, на което е изложен. Колкото по-силна е светлината, толкова е по-лек.

Джак махна парчето плат. Наистина стана по-лек.

– Господи!

Карън взе кристала и го прибра обратно в торбата.

– Моят геолог би си продал душата, за да може да види това.

– Вече уредихме да го проучат. Всъщност в понеделник ще се върне геоложкият екип. Ще пратя резултатите на приятеля ви.

Джак знаеше, че това едва ли би задоволило Чарли. Прииска му се да беше успял да вземе проба от кристала на дъното.

– Сега е ваш ред – каза Карън. – Казахте, че ще донесете копие на надписа върху обелиска.

– Нося го – той потупа раницата си.

– Мога ли да го видя?

Джак сви рамене, наведе се и затърси бележника си. Най-накрая го откри и ѝ го подаде.

Карън го отвори. Първата страница бе покрита с малки йероглифи. Тя тихо ахна.

– Ронго-ронго.

– Моля?

Карън бързо прелисти бележника. Четиридесет страници от него бяха запълнени със знаци.

– Никога досега не е правено подобно откритие – промърмори тя. Бележникът трепереше в ръцете ѝ.

– Какво откритие?

Тя затвори бележника и му изнесе кратка лекция за надписите, открити на Великденския остров.

– В продължение на векове – завърши Карън – никой не е успял да ги преведе. Може би тук се намира ключът.

– Надявам се да ви е от полза – неуверено каза Джак, а мислите му препускаха.

Ако езикът е от Великденския остров, какво търси тогава върху кристална колона на шестстотин метра под водата? Мъчеше се да обедини различните късове информация. Възможно ли бе това да има някаква връзка с катастрофата на Еър Форс 1?

Преди да тръгне, не бе съобщил на Карън собствения си интерес от срещата – да намери връзка между странния кристал и Еър Форс 1. Изглеждаше му прекалено неестествено да сподели подобно нещо с непознат.

– Мислите ли, че ще успеете да разчетете написаното върху обелиска?

Карън стисна бележника. Загледа се през прозореца, потънала в мислите си.

– Не знам.

Десет минути по-късно бяха стигнали до жилището ѝ – двуетажна къща с две спални, чиста и приятно прохладна. Карън се извини за неугледните мебели – в бежово и кафяво.

– Дадоха ми го обзаведен.

Джак обаче забеляза малките лични отпечатъци. Върху полицата имаше колекция от каменни статуетки и фетиши от Микронезия. В ъгъла бяха подредени четири грижливо поддържани саксии с бонсай. А върху вратата хладилника имаше снимки – семейство, приятели, ваканционни спомени, – закрепени с разноцветни магнити.

Джак последва Карън към банята. Когато тя мина покрай хладилника, всички магнити внезапно изпадаха на пода и снимките се

разпиляха из кухнята.

Карън стреснато отскочи настрани. Джак погледна хладилника, а после към нея. Стоеше, притиснала торбата към гърдите си.

– Мисля, че е от кристала. Показваше странни магнитни ефекти и по-рано.

За доказателство и направи знак да отстъпи. След като тя се отдалечи няколко крачки, взе един от магнитите и го доближи до вратата на хладилника. Той отново се залепи.

– Ама че шантаво! – каза Карън. – Нищо чудно че габителите смятаха кристала за прокълнат.

– Прокълнат ли? – намръщи се Джак.

Тя също се намръщи и кимна към магнита.

– Май и двамата сме премълчали нещо. Настанете се и да вървим в лабораторията. Имаме много неща за обсъждане.

Джак бавно кимна.

Взе душ, избърсна се и облече широки панталони в цвят каки и лека риза с къси ръкави. Остави в раницата си само фотоапарата, бележниците, химикалки и клетъчния си телефон. Когато излязоха от къщата, светът му се стори по-приятеллив. Университетът се намираще съвсем наблизо.

– Вече се обадих на Миюки – каза Карън. – Чака ни в лабораторията си.

Джак намести раницата на рамото си.

– Имате предвид професор Накано ли? Карън кимна.

– Тя има програма, която може да разчете писмеността. Докато вървях, настъпи неловко мълчание. Джак го наруши.

– Е, разкажете ми как намерихте кристала.

– Дълга история – въздъхна Карън. Но все пак описа основните моменти – издигналите се от морското дъно пирамиди, засадата, бягството през подводния тунел.

Докато разказваше, Джак изпита нарастващо уважение към двете жени.

– И иманярите бяха същите, които нахлуха в кабинета на професор Накано?

Карън кимна.

– Но как е възможно да са знаели за кристала в пирамидата?

– Не съм сигурна, че са знаели. Знаели са само, че там има нещо. Нещо, което според тях е прокълнато.

Джак си помисли за катастрофата на Еър Форс 1 и се запита дали в

твърденията на онези хора не се крие зрънце истина.

– Определено е странно – промърмори той.

– Стигнахме.

Карън посочи сградата пред тях. Повече го към нея. Вътре показва пропуска си и човек от охраната ги изпрати до асансьора.

– Асансьорите работят ли вече? – попита тя, когато вратата се отвори.

Пазачът кимна и също влезе в тясната кабина.

Изкачиха се бързо. Когато вратата се отвори, Джек се озова срещу дребна японка, която ги чакаше и нетърпеливо пристъпваше от крак на крак.

Карън ги запозна. Миюки леко се поклони, но не протегна ръка. В отговор на поздрава ѝ Джек също само кимна. Азиатските обичаи рядко включват физически контакт.

– Професор Накано, благодаря за помощта ви.

– Моля ви, наричайте ме Миюки – срамежливо каза тя.

– Да вървим – каза Карън, когато пазачът се върна в асансьора. – Искам да вкарам данните на Джек колкото се може по-скоро.

Тя забърза напред, като им направи знак да я последват. Джек се наведе към Миюки.

– Винаги ли е такава?

Миюки завъртя очи и въздъхна театрално.

– Винаги.

Щом стигнаха до кабинета, Миюки пристъпи напред и отключи. Карън влезе първа.

– Миюки държи компютрите си в специална лаборатория – обясни тя, когато и Джек влезе. Посочи към редицата комбинезони, закачени покрай стената. – Ще трябва да облечеш един от костюмите.

– Не зная дали имам костюм с неговите размери – каза Миюки и се разрови из закачалката. – Този май ще свърши работа – каза тя и му подаде един голям комбинезон.

Джек го взе и остави раницата си на пейката до стената. Карън вече се закопчаваше.

– Джек, може ли да покажа бележника ти на Миюки, докато се обличаш?

Той кимна и бутна раницата към нея, след което се замъчи да напъха едрото си тяло в тесния комбинезон.

– Миюки, ела да видиш това.

Тя измъкна бележника му. Заедно с него от раницата се изхлузи

нещо и се затъркаля по пода. Миюки се наведе да го вдигне.

Докато Джак се мъчеше да вкара раменете си в комбинезона, видя Миюки да държи кутийката от Дейвид Спенгълър. Хрумна му една идея.

– Отворете я – каза той на Миюки. – Вих искал да чуя мнението ви на експерт.

Тя вдигна капака. Присви очи и се загледа в съдържанието на кутийката.

– Какво е това според вас? – попита Джак. Миюки разгледа чипа още по-отблизо.

– Евтин превключвател – каза накрая тя и затвори кутийката. – Не струва.

Джак се намръщи. Каква беше уловката на Дейвид? Чипът явно съдържаше прикрита обида, но каква точно?

– Просто безполезен китайски чип – Миюки подаде кутийката на Карън.

Думите ѝ сякаш удариха Джак в стомаха. Изведнъж се почувства зле.

– Китайски ли? Сигурна ли сте? Тя кимна.

Джак трескаво се мъчеше да намери някакво обяснение. Първото му подозрение не би могло да е вярно. Но си спомни въпроса на Джордж преди няколко дни – „Ами ако бомбата е била сложена нарочно? Ако е инсценировка?“ Джак обмисли различни предположения, но единствено му звучеше достоверно – експлозията е дело на Спенгълър.

– Копеле мръсно! – изруга той.

Малкият „подарък“ беше начин Дейвид да му натрие носа, уверен, че Джак няма да може да направи нищо. От Вашингтон искаха обяснение на трагедията и Дейвид им го бе осигурил. Никой нямаше да се вслуша в друго мнение.

В гърдите му се надигна ярост. „Мръсен смърдящ кучи син!“ И докъде стигаше коварството му? Дали само до инсценировката, или е имал пръст и в самата катастрофа? Джак изруга под нос и стисна юмруци, взел твърдо решение. Щеше да разбере истината за катастрофата. Или да умре, докато се опитва да разбере!

– Какво има? – попита Карън.

Джак най-сетне видя, че двете жени са го зяпнали. Седна. С отшумяването на гнева краката му внезапно омекнаха.

– Май и аз имам дълга история за споделяне.

– За какво? – Карън седна до него.

– За катастрофата на Еър Форс 1.

18:30.

Централен Пасифик

Дейвид Спенгльър се издигаше от дълбините на океана, затворен в търбуха на подводницата, която кръжеше в бавна спирала към повърхността. През изминалите три дни флотският прототип „Персей“ се показа много по-добър, отколкото бяха очаквали дори конструкторите му.

Дейвид лежеше по корем във вътрешната част на подводницата – прозрачна камера с форма на торпедо и с дебели пет сантиметра прозрачни стени от лексан. С изключение на конуса на носа, в който се побираха главата и раменете му, останалата част на камерата бе затворена във външната черупка на подводницата, изработена от свръхсекретен керамичен материал, който бе по-лек и по-здрав от титана. Под нея се намираха всички механични, електрически и двигателни системи. Двойната обвивка бе проектирана от съображения за сигурност. В случай на опасност цялата външна част можеше да бъде отделена и да освободи вътрешната лексанова капсула, която щеше да изплава сама на повърхността.

– „Персей“ – разнесе се глас в ухото му. – Засякохме ви. Ако желаете, можете да минете на автопилот. Ще ви водим до пристана.

– Ще се справя сам – отвърна Дейвид на техника горе.

Това бе шестото му потапяне с „Персей“ и вече се чувстваше достатъчно уверен, за да може да се справи и сам. С върха на палеца си натисна един превключвател и върху конусовидния нос се появи навигационен дисплей. Траекторията му към дока на „Маги Куест“ бе отбелязана с червено. Трябваше просто да се придържа към курса. Също като авиосимулатор.

– Свързах се с навигационния компютър – доложи той. – Ще изплавам след три минути.

– Да, сър. Ще се видим горе.

Дейвид намали скоростта и насочи подводницата нагоре. С приближаването на повърхността тъмните води около него започнаха да просветляват. Докато маневрираше, не можеше да избяга от усещането за летене. Сякаш беше едно цяло с подводницата. Ръчното управление реагираше едва ли не на мислите му. Телескопичните криле от двете страни бяха като перки на морско създание, които дори се извиваха, за да направляват съда.

Но това не бе морско създание. Под корема му бяха сгънати чифт

титаниеви манипулатори, способни да раздробят и гранит, а на гърба, подобно на перка на акула, се подаваше въртяща се платформа с миниторпеда. Макар и малки, ракетите носеха мощни бойни глави, които можеха да пробият корпуса на бронирана подводница. В Отряда за дълбочинни работи ги наричаха „подводни бичета“. Оръжията даваха допълнително превъзходство във вражески води.

Дейвид прокара пръст върху копчето за активиране на торпедата. По-рано този ден бе научил за загубата на Тайван и окупирането му от китайците. Новината не му даваше мира. Как така са изгубили острова и са го оставили на проклетите комунисти? Това бе позор и черна точка за цяла Америка. Само да можеше да вземе участие в битката...

– Сър, един от вашите хора е тук – обади се техникът. – Казва, че трябва спешно да говори с вас.

– Дайте ми го.

След кратка пауза, се обади Ролф:

– Съжалявам, че ви безпокоя, сър, но казахте да ви съобщим, ако има промяна в... въз... във втората задача.

Дейвид се намръщи. Втора задача ли? Беше така съсредоточен в графика тук и във все по-близко звучащите барабани на войната, че бе забравил за Джак Къркланд.

– Какво има?

– Целта е напуснала зоната.

Дейвид отвърна с дълга ругатня. Къркланд беше изчезнал. Но повече подробности и обяснения не можеха да се дават по радиото.

– Излизам на повърхността след две минути. Изчакайте ме в каюта да ми разкажете подробностите.

– Да, сър.

Дейвид се намръщи и потисна мислите си за Къркланд. В момента имаше работа за довършване. Завъртя подводницата около перката в подходящо положение. Погледна часовника. Бе прекарал под водата почти шест часа. След изплаването „Персей“ щеше да бъде подложен на преглед и подготвен за третото спускане за деня. Вторият пилот от флота щеше да се спусне до мястото на катастрофата на дъното на океана. А след още седем часа отново щеше да дойде неговият ред.

Но двамата пилоти не бяха единствените, чиито графици бяха така натоварени. След пристигането на изследователския екип и баржите от Мауи целият екипаж работеше денонощно. С помощта на роботите и изследователската подводница носещата рамка на лабораторията вече бе монтирана на дъното. Следобеда започнаха да спускат и да сглобяват

жилищните помещения и лабораториите. Ако не се случеше нещо непредвидено, Дейвид очакваше цялата база да бъде завършена в рамките на следващите четиридесет и осем часа, а скоро след това в нея щеше да се прехвърли персоналът с оборудването.

Беше наредил базата да бъде готова за четири дни и заповедта трябваше да бъде изпълнена, дори ако за целта се наложеше да плющят камшици. Всъщност когато днес шефът на изследователския екип – геофизик на име Фердинанд Кортес – възрази срещу високото темпо, Дейвид го накара да се обади във Вашингтон. Достави му голямо удоволствие да наблюдава как Никълъс Ружиков трие сол на главата на мексиканеца по сателитния телефон. Макар да стоеше на една крачка разстояние, Дейвид успя да чуе как Ружиков крещи на учения. След тази случка, макар че отношенията си останаха напрегнати, никой не се осмели да поставя под въпрос заповедите му или определения график.

Той беше единственият командващ тази операция и нямаше да позволи някой или нещо да попречи на осъществяването ѝ – нито смущаващата загуба на Тайван, нито пък загадъчното изчезване на Джек Къркланд. Нямаше да се провали.

Напред в полумрака се появи пристанът. Дейвид умело зави, плъзна подводницата върху потопената платформа и я прекара между самозатварящите се скоби. Когато пусна уредите за управление, крилето се прибраха сами и две С-образни щипци се допряха до керамичното тяло на подводницата.

– Закотвена и готова – обади се Дейвид.

– Закотвена и готова – потвърди техникът. – Издърпвам ви нагоре.

Дейвид чу по хидрофоните воя на хидравликата, която измъкваше прикованата подводница на повърхността. Солената вода се оттече по носа ѝ и в бордовете ѝ се разбиваха малки вълни, но съдът не помръдна. „Персей“ и пилотът и бяха издигнати нагоре и спуснати върху кърмата на „Мага Куест“.

Щом подводницата докосна палубата, петчленният екип я наобиколи от всички страни. Развинтиха носовата част и конусът се отвори. Дейвид се плъзна като тюлен върху палубата. Единият от техниците му подаде ръка. След шестте часа, прекарани по корем в тясното пространство, крайниците му едва го слушаха.

Щом се изправи на крака, Дейвид разкопча неопрена си и се протегна. Зад него техниците вече се бяха заели за работа – проверяваха връзките, продухваха филтрите за въглероден двуокис и зареждаха кислород в двата странични резервоара. Напомняха му технически екип от

„Формула 1“. Бързи, ефективни и координирани.

Дейвид се обърна и видя Кортес, който прекосяваше палубата към него. Изстена и се изпъна. Точно в този момент единственото, което искаше, бяха душ и легло. Не му беше до разпавии с геофизика. Придаде си намръщено изражение.

– Какво има, професоре?

Ако се съдеше по тъмните кръгове около очите му, човекът почти не бе спал. Дори дрехите му – панталон каки и широка фланела – бяха измачкани и неугледни.

– Една молба, командир.

– Какво?

– Питам се дали при следващото спускане лейтенант Брентли не може да отдели няколко минути и да се приближи до кристалното образувание. Видеоматериалите от предишните спускания показват някакви дракотини по повърхността му. Изглеждат прекалено равномерни, за да бъдат естествени. Смятаме, че са някакъв вид писменост.

Дейвид поклати глава.

– Всички подобни изследвания трябва да изчакат. Главният ми приоритет е построяването и оборудването на базата. След това вие и вашите учени ще можете да се заемете с проучванията си.

– Но това ще отнеме само няколко...

– Тук аз давам заповедите, професоре. – Дейвид изплю последната дума, сякаш бе обида. – Стойте настрана от кристала до построяването на базата. Онзи стълб излъчва силно магнитно поле и създава прекъсвания и проблеми с комуникациите. Няма да рискувам „Персей“, за да задоволя любопитството ви.

– Да, командир.

Макар че Кортес отстъпи, Дейвид забеляза презрение в очите му. Не му пукаше. Мексиканецът бе под негово подчинение. И щеше да прави каквото му се каже.

В другия край на палубата, до входа към кърмата, стоеше на пост един от подчинените му. Дейвид го приближи.

– Къде е лейтенант Ролф?

– В каютата ви, сър.

Дейвид кимна и мина през вратата. Изкачи се две нива към горната палуба. Беше настанил хората си на това ниво. Вратата на каютата му беше притворена. В коридора патрулираше друг от групата. Кимна му и бутна вратата на каютата си.

Ролф стана. Дейвид затвори и започна да смъква неопреновия

костюм.

– И какво е станало с Къркланд? Да не би да сте изгубили кораба му?.

– Не, сър. – Ролф прочисти гърлото си. – Следим местоположението на „Дийп фатъм“ непрекъснато. Все още продължава да е до атола Кважелийн.

– Тогава какво е станало?

– Рано тази сутрин лейтенант Джефрис се зачуди защо корабът остава там толкова дълго. Направи някои проверки и откри името на Джак Къркланд в списъка на пътниците на „Куантас“, напускащи атола.

Дейвид изрита неопрена и остана гол.

– По дяволите! Кога е напуснал?

– Преди два дни. Според разписанието явно е отишъл до Окинава.

Дейвид се намръщи. Какво търси проклетото копеле в Окинава? Отиде до банята и пусна душа.

– Знаем ли къде точно е отишъл?

– Не, сър. Имал е резервация в местния „Шератън“, но така и не е отишъл там. Обаче билетът му е двупосочен. Ще се върне след два дни.

Лицето на Дейвид потъмня. Още два дни. С нетърпение чакаше да завърши тази малка странична мисия колкото се може по-скоро. Въпреки това бе впечатлен от съобразителността на екипа си. Къркланд нямаше да им избяга, а при цялата работа, която имаше тук, можеше да изчака още два дни.

– Много добре, господин Ролф. Искам да ми съобщите веднага щом Къркланд се върне обратно на кораба си.

– Да, сър.

Дейвид провери водата. Малката кабина се изпълни с пара.

– Сър, имаме и друг проблем – огорчено каза лейтенантът.

– Какъв?

– Не знам дали разполагаме с два дни. Според Хендъл сигналът е започнал да се влошава. Очаква след ден или два да прекъсне съвсем.

Дейвид побесня.

– Казах на Хендъл да направи всичко възможно бомбата да остане в готовност най-малко две седмици!

– Той знае, сър. Смята, че някой от чиповете може да е дал дефект. Твърди, че китайските боклуци са ненадеждни.

Дейвид стоеше прав и почти трепереше от безсилие и гняв. Не можеше да се признае за победен и започна да обмисля други евентуални възможности. Знаеше, че никой план не е така безпогрешен, както

изглежда на теория. Импровизацията можеше да бъде ключът към успеха на всяка мисия. Докато мислеше за това, в съзнанието му се избистри нова стратегия.

– Добре. В такъв случай, ако Къркланд не се върне навреме, пак ще взривим кораба му.

– Сър?

– Унищожаването на коритото и екипажа му ще бъде само първата крачка към унищожаването на самия него.

Докато стоеше под горещия душ, Дейвид започваше все повече да харесва новия си план. Бавното мъчение на Джек Къркланд също си имаше добрите страни.

20:15. Университетът в Рюкю, префектура Окинава, Япония

– Има ли гладни? – попита Карън и разкърши врата и раменете си. Виждаше размазано от дългото виждане в екраните. – Аз лично бях дотук.

Високият американец седеше прегърбен пред терминала си от лявата ѝ страна. Сякаш изобщо не я чу.

– Гейбриъл, хайде да минем на символи четиридесет А и В.

– Разбира се, господин Къркланд.

От другата страна на американеца Миюки бе погълната от своята задача – сканираше последните страници на бележника. Обработката на данните се оказва бавна и еднообразна работа, защото компютърът трябваше да сравни всеки нововъведен знак с вече каталогизираните.

Карън погледна към работната станция на Джек. На екрана се появиха две фигури – едната от неговия бележник, а другата – от собствената им колекция.

@@@@@@@@

В бележника имаше копие на надписа от колоната, прерисувал от историка на борда на кораба му. Това понякога пораждаше неясноти. Както например в този случай. Дали двете изображения бяха на един и същи знак, или имаше някаква разлика в значението или просто в почерка на пишещия?

Докато работеха, Гейбриъл се бе научил да сравнява над двеста точки върху всеки два подобни знака. Ако сходството беше над деветдесет процента, се приемаше, че двата символа са еднакви. Ако разликата беше по-малка от петдесет процента, знакът се смяташе за достатъчно уникален, за да бъде класифициран като нов символ. Така се

получаваше една сива зона в диапазона между петдесет и деветдесет процента сходство. И вече разполагаха с триста двойки символи, които попадаха в нея. Всяка двойка изискваше визуална оценка от трите човешки същества.

– Образи четиридесет А и В имат степен на сходство петдесет и два процента – обясни Гейбриъл. – Как ще класифицираме?

Джак се приведе още по-близо до монитора.

– Прилича на онези детски главоблъсканици – намерете десетте разлики между картинките.

– Първата фигура има нарисувано око, а втората няма. – Миюки бе приключила със сканирането и се облегна назад.

Джак кимна.

– Освен това първата носи две топки, а втората – само една.

Той погледна към Карън. Тя отново се изуми колко яркосини очи има този човек. Сигурно носеше контактни лещи. Не можеше да има толкова сини очи.

– Останалите части ми изглеждат еднакви – каза тя и се изкашля.

– Е, в такъв случай каква е присъдата, народе? Достатъчно ли са различни, за да ги определим като два различни символа?

Карън се премести по-близо до монитора и докосна с рамо Джак. Той не се отдръпна, а дори наклони глава към нейната. Двамата се загледаха в екрана.

– Склонна съм да омаловажа окото – каза Карън. – Но не и броя на предметите в ръката. Мисля, че несъответствието е достатъчно важно, за да ги определим като отделни символи. През изминалите дни открихме и други символи, върху които имаше различни на брой детайли – броя на лъчите на морската звезда, броя риби в устата на пеликана. Мисля, че тук имаме подобен случай. Макар и да си приличат, те определено са различни.

Джак кимна, удовлетворен от отговора й.

– Гейбриъл, бди така добър да определиш образи четиридесет А и В като отделни символи.

– Готово. Ще продължим ли с четиридесет и едно А и четиридесет и едно В?

Карън изстена.

– Не знам за вас двамата, но аз лично умирам от глад и очите ми горят. Какво ще кажете да починем за час-два?

– Мисля, че с удоволствие бих хапнал – каза Джак. – Единственото нещо, което съм слагал в устата си през последното денонощие, беше

храната в самолета.

Докато Джак се протягаше, Карън се мъчеше да не забелязва ширината на раменете му или начина, по който се издуха мускулите на врата му.

– Знам един ресторант на няколко пресечки оттук. Имат най-добрата тайванска кухня в района.

– Звучи примамливо. Колкото по-пикантно, толкова по-добре.

– Направо изкарва пришки по езика. Гаранция.

– Точно както ми харесва. Миюки стана и започна да ги пъди.

– Вие двамата вървете. Аз искам да пробвам нещо с Гейбриъл.

– Сигурна ли си? – попита я Карън.

Миюки кимна, но очите ѝ продължаваха да следят мъжа. Когато Джак се обърна, тя смигна на Карън.

– Напълно – отвърна с дяволита усмивка.

Карън се изчерви. Нима влечението ѝ към Джак си личеше толкова много? Изглежда свирепо Миюки, но това само накара приятелката ѝ да се усмихне още по-широко.

– Освен това наскоро ядох тайванска храна – каза по-високо Миюки. – Но знам ти колко месеца се въздържаш.

Карън не пропусна двусмислието в думите ѝ. Изчерви се още повече. Продължи да гледа приятелката си, когато Джак се обади от вратата:

– Искаш ли да ти донесем нещо, Миюки?

– О, няма нужда. Не аз съм гладната. По-добре се погрижи за Карън. И колкото по-бързо, толкова по-добре.

– Няма проблем! – Джак излезе. Карън игриво тупна Миюки по ръката.

– Ама че си гадна!

– А ти си задръстена. Хайде. Действай. Вече го проверих. Няма халка, няма дори приятелка. А ми се струва, че и той те харесва.

– Не е вярно. Дори не ме поглежда. Миюки завъртя очи.

– Не и когато може да забележиш. Сякаш гледам двама тийнейджъри, които се събличат с погледи, само че внимават другият да не се усети.

– Не ме е оглеждал.

Миюки сви рамене и се обърна към компютъра си, Карън я докосна по рамото.

– Наистина ли го правеше?

– Като влюбено кученце. Хайде, върви. Почеша кученцето по коремчето и ме оставете на мира за няколко часа.

- Отиваме само да вечеряме.
- Тъхъ.
- И двамата сме професионалисти, един вид колеги.
- Тъхъ.
- И той ще остане тук само още два дни.
- Тъхъ.
- Карън се почувства безсилна и се обърна.
- Това е само една вечеря! – подметна тя на път към изхода.
- Тъхъ – последва я отговорът на Миюки.

22:02.

Университетът В Рюкю, префектура Окинава, Япония

На връщане от ресторанта Джек се смееше толкова гръмогласно, че минаващите дребни японци започнаха да се обръщат след него. Той се смути и се наведе към Карън.

– Не може да бъде! Казаха си на президента на Британското антропологическо общество да си измъкне главата от задника?

– Предиизвика ме – сви рамене Карън. – Той и смърдящите му идеи. Какво му разбира главата от Южния Пасифик? Праядо ми е обиколил всеки остров десетилетия преди онзи нещастник да започне да напикава пелените си. Какво право яма тъпият тлъст задник да твърди, че праядо ми не е бил с всичкия си?

– О, не се съмнявам, че отговорът ти съвсем го е убедил в това. Сигурно си мисли, че цялата ви фамилия е побъркана. Нищо чудно че си дошла чак в Япония.

Карън го изгледа изпепеляващо, но Джек виждаше, че гневът ѝ е престорен.

– Всъщност не съм прокудена от Канада. Реших да дойда тук, за да правя свои проучвания. Полковник Чърчуърд, дядото на майка ми, може и да е изказвал някои нелепи твърдения за потънал континент в центъра на Тихия океан, но аз дойдох тук, за да докажа, че приетата историческа догма за района е невярна. А след тези нови открития започвам да мисля, че твърденията на праядо ми не са лишени от основания.

– За загубения континент ли? – насмешливо попита той.

– Стига, Джек, помисли малко. До бреговете на Чатан от морето се появява древен град. И ако изчисленията на Гейбриъл за календара от звездната камера са верни, той е бил построен преди около дванадесет хиляди години. По онова време морското равнище е било с около

деветдесет метра по-ниско от сегашното. Кой знае още колко градове лежат на дъното на океана? Ами твоя обелиск? Да не искаш да кажеш, че представителите на онази изчезнала раса са могли да се спускат до океанското дъно и да дълбаят надписи върху кристални пирамиди?

– Не знам какво искам да кажа. Но след всичко, което ми Показа днес, започвам да гледам по-широко на нещата.

Карън кимна, очевидно доволна от отговора.

– Наистина трябва да видиш града и пирамидите. Това ще Те убеди окончателно.

– Честно казано, не бих имал нищо против.

– Ако остане време, ще те заведа. Дотам са само два часа Нът с моторница.

– О... ами, с удоволствие. Значи се уговорихме.

Почувстваха се неловко. Продължиха да вървят в мълчание през градината на университета. От двете страни на пътеката растяха лавандула и хибискус, но единственият аромат, който долавяше Джак, бе нейният жасминов парфюм. Какво в тази жена го привличаше така силно? Лиза беше два пъти по-забележителна физически. Но въпреки това в дързостта и ентузиазма на Карън имаше нещо възбуждащо и разрително.

По време на вечерята бе открил, че тя е твърде своенравна. Умът ѝ бе остър като бръснач, имаше доста пиперлив език, а в очите ѝ непрекъснато играеше дяволито пламъче, Кривата ѝ усмивка бе едновременно насмешлива и омайваща. Когато стигнаха до десерта, вече бе престанал да вижда в нея Дженифър, а просто Карън... и гледката не го разочарова.

– Почти стигнахме – тихо каза Карън и най-сетне наруши мълчанието.

Да не би в гласа ѝ да се долавяше съжаление? Джак усещаше също-то в сърцето си. Жадуваше да прекара насаме с нея още няколко откраднати часа. Установи, че неусетно е забавил крачка.

Тя също закрачи по-бавно. Когато стигнаха до стълбите към входа, тя спря и се обърна към него.

– Благодаря за вечерята. Прекарах чудесно.

– Това е най-малкото, с което бих могъл да се отплатя, че ме приюти при себе си.

Стояха прекалено близо един до друг, но никой не понечи да се отдръпне.

– Трябва да видим дали Миюки не е открила още нещо – каза

Карън и вдигна ръка към сградата. Изкачи първото стъпало.

Лицето ѝ се изравни с неговото. Очите им се срещнаха и останаха така един удар на сърцата повече отколкото трябваше. Джек се наклони към нея. Беше глупаво, неуместно, детинско... но не можеше да се спре. Не знаеше дали споделя чувствата му, затова продължи бавно. Ако се дръпнеш, това щеше да бъде отговорът ѝ.

Но тя не се отмести. Само устните ѝ се отвориха едва-едва.

Тъкмо протегна ръце към нея, когато откъм вратата един глас внезапно излая нещо. Освети ги лъч на фенер. Карън се задави от изненада и отстъпи крачка назад.

Човекът им говореше нещо на японски. Лъчът се отмести и Джек забеляза, че това е дежурният от охраната на сградата.

– Какво иска? – попита той, когато пазачът се обърна. – Миюки го е предупредила да ни чака. Има новини. – Карън тръгна нагоре по стълбите. Гласът ѝ ставаше все по-въодушевен и прогони страстта, която бе припламнала само преди миг. – Да вървим!

Джек я последва, едновременно разочарован и облекчен. Нелепо беше да започва връзка с тази жена, още повече че след два дни щеше да си тръгне. Не че спазваше някакво правило против срещите за една нощ. Макар че сърцето му бе затворено, той имаше физически потребности като всеки друг мъж и рядко се случваше да не успее да си намери партньорка, която с радост би споделила леглото му по време на престойте в някое пристанище. Но сега усещаше, че един малък флирт с Карън едва ли ще го задоволи. Всъщност нещата можеха да се влошат.

Изкачи се по стъпалата и влезе вътре. Може би беше най-добре да оставят чувствата на стълбите.

Карън вече бе до асансьорите в другия край на фоайето и му махна с ръка. Ускори крачка и пристигна точно в момента, когато вратата на асансьора се отвори. Придружаваше ги служител от охраната и двамата не продумаха. Всеки се бе затворил в собствения си пашкул.

Когато вратата се отвори, и двамата забързаха към лабораторията. Беше отворена и Миюки им махаше да побързат.

– Стана! Елате да видите! Всички знаци са каталогизирани.

– Всички ли? – изненада се Карън.

Джек разбираше изненадата ѝ. Отне им часове, докато достигнат до номер четиридесет в списъка, който наброяваше повече от триста двойки. Как Миюки бе успяла да приключи толкова много работа за нула време?

Тя не отговори. Когато я последваха в лабораторията, само посочи

към екрана. Символите бързо се сменяха.

– Гейбриъл прави проверка – обясни тя. – Ще му отнеме около час, докато приключи, след което ще се опита да декодира надписите.

Карън стоеше и невярващо клатеше глава.

– Но как? Как успя да го направиш?

– Както вече ти обясних, Гейбриъл е изкуствен интелект. Може да се учи от опита си. Докато вечеряхте, аз го накарах да проучи първите четиридесет двойки, да определи защо сме отхвърлили или приели отделни признаци и да ги включи в системата си за сравнение, след което да приложи същите параметри към останалите двойки. – Миюки се ухили. – И той успя да го направи! Научи се от нашите примери!

– Но той е компютър! – каза Карън. Джак забеляза, че тя прошепна думите, сякаш се страхуваше да не засегне по някакъв начин Гейбриъл. – Как можем да сме сигурни, че решенията му са правилни?

Вместо да се обезсърчи, Миюки се въодушеви още повече.

– Защото след като приключи, беше в състояние да разшири откъслечните си знания за лунния календар и системата за отбелязване на дати на тези хора.

– Какво искаш да кажеш? – Карън все още бе настроена скептично.

– Какво е научил?

– Вътре в текста има скрити препратки към определено място в Пасифика.

– Какво място? Нищо не разбирам.

– По-добре да обясни Гейбриъл, защото, честно казано, и аз не го разбирам много добре – Миюки погледна настрани и заговори на невидимия си партньор: – Гейбриъл, обясни изчисленията си, ако обичаш.

– Разбира се, професор Накано. От звездната карта и разчитането на лунния календар открих препратка към определено място, триангулирано от местоположението на луната, слънцето и полярната звезда според текста.

Джак бе потресен от чутото.

– И си успял да го направиш, преди да можеш да преведеш езика им?

– Всичко е само астрономия и математика – обясни Миюки. – Числата и движението на звездите наистина са космически език. Подобна информация може да се преведе много лесно, тъй като е относително константна при всички култури. Всъщност когато археолозите правели първите си опити да дешифрират древноегипетските йероглифи, най-напред успели да разчетат числата и астрономическите знаци. Същото

се отнася и за това – Миюки посочи редуващите се знаци.

– И какво откри? – нетърпеливо попита Карън.

– Върху надписа от пирамидата има две препратки – каза Миюки. – Всяка от тях се отнася до едно и също място в Пасифика. Гейбриъл, извикай картата на втория монитор и ни покажи мястото.

На малкия екран се появи карта на Пасифика. Джек усети пристъп на дежа ву. Спомни си за неотдавнашната дискусия с Джордж за загадките на Триъгълника на Дракона. Очакваше, че мистериозната точка ще бъде мястото на кристалния обелиск. Но вместо това доста по на юг замига малка червена точка, точно на север от екватора.

– Гейбриъл, увеличи образа триста пъти.

Картата се разгъна и сякаш се гмурнаха към дълбините на Южния Пасифик. Островите, които дотогава бяха толкова малки, че не се виждаха, сега започнаха да растат и можеше да се разчетат имената им – Сатавал, Чуук, Пулусук, Морглок. Всички те бяха част от Микронезия. Червената точка се намираще на югоизточния край на един от тях.

Това беше Понпей, столицата на Микронезийските федерални щати.

Карън се изправи на стола си.

– Гейбриъл, можеш ли да увеличиш още за повече подробности?

Макар че я познаваше по-малко от ден, Джек усети, че Карън явно се досеща за нещо.

Другите острови на Микронезия изчезнаха и очертанията на Понпей запълниха екрана. Мигащата червена светлина се намираще недалеч от югоизточния бряг на острова.

Джек се наведе към екрана. Не можеше да разчете името.

– Какво пише?

Карън не помръдна. Почти не гледаше екрана.

– Нан Мадол.

– Село ли? – погледна я Джек.

– Развалини – отвърна тя. – Едни от най-забележителните мегалитни останки в Южния Пасифик. Обектът заема площ около осемнадесет квадратни километра и е същинско инженерно чудо от канали и базалтови постройки. И до днес никой не знае кой го е построил.

Джек се облегна назад и кимна към съседния екран, където продължаваха да се сменят знаците.

– Може би ние вече знаем.

– Трябва ми повече информация! – Карън сграбчи Миюки за ръкава.

Приятелката ѝ се намръщи.

– Съжалявам. Разполагам само с това. След като Гейбриъл провери работата си, ще е необходим най-малко един ден, за да започне някакво по-сериозно разчитане. С новите знаци общият брой на простите йероглифи стана над петстотин, а на съставните – около десет хиляди. Работата няма да е от най-простите.

– Колко време смяташ, че ще отнеме? – Карън бе останала без дъх.

– Мини утре в късния следобед – каза Миюки. – Може би, повтарям – може би, дотогава ще разполагам с нещо.

– Цял ден! – изстена Карън. – Какво ще правя цял ден? Джак се досети, че антроположката има нужда от нещо, върху което да съсредоточи енергията си.

– Ами обещанието към мен?

Карън учудено вдигна вежди. Не го бе разбрала.

– Древният град при Чатан. Обеща да ме заведеш дотам. Тя грейна, но не заради причината, заради която се бе надявал Джак.

– Прав си. Щом там се споменава Нан Мадол, значи в Чатан може да има и други следи. Струва си да се провери отново.

– И този път ще имаш по-подходящ спътник от мен – обади се Миюки. – Силен мъж, който да ти пази гърба.

Карън погледна към Джак, сякаш едва сега го забеляза.

В зелените ѝ очи Джак разпозна горящата страст да се впусне към следващата загадка. Потърси и нещо друго... но не намери.

Подсмихна се. Дотук с романтиката.

14. Под пълна пара

5 август, 09:15.

Мястото на катастрофата на Еър Форс 1, Централен Пасифик

Дейвид Спенглер бавно плъзна подводницата около стоманената основа на дълбоководната изследователска станция. Всеки от четирите метални крака на конструкцията бе здраво закрепен за океанското дъно с триметрови метални клинове. Рамката дори не трепна, когато първата секция от четирилонната станция се спусна върху платформата.

– Оттук всичко изглежда добре – обади се техникът от повърхността. – Как е положението долу?

Дейвид продължи наблюденията си. Лабораторията приличаше на широка двадесет метра поничка, поставена върху поднос на крака. Гмурна се под секцията, изви врат, за да се увери, че отсекът е поставен правилно, и включи предавателя.

– Всичко е наред. Перфектно кацане. Ще откача въжетата.

Дейвид завъртя подводницата и се насочи към четирите дебели кабели за спускане и поставяне на секцията на мястото ѝ.

– Не е необходимо. Имаме добра видимост от роботите, командир. Екипът ни е тренирал подобна ситуация стотици пъти. Достатъчно е само да ни наблюдавате на място.

Увиснал над дъното, Дейвид гледаше как два ъгловати робота бавно плъзят напред, вдигайки облаци тиня зад себе си. Двойката, наречена Хюи и Дюи, се управляваше дистанционно от техниците на повърхността. Заеха се да застопорят секцията за основата ѝ.

До утре щяха да спуснат и другите две секции, да ги закрепят една върху друга и да изпомпат водата от наводнените лаборатории. Планът беше да подадат налягане от една атмосфера, колкото беше налягането и на повърхността. Така учените щяха да се изкачват до кораба със собствената си подводница, без да е необходимо да минават през декомпресиращата камера.

Засега всичко вървеше добре. Дейвид трябваше да признае донякъде способностите на мексиканеца. След като под опашката му започна да пари, Кортес сам затегна режима. Може би все пак ученият заслужаваше да му се подхвърли някой и друг кокал. От вчера не беше

престанал да му досажда с исканията си да разгледат кристалната колона по-отблизо. Може би е време да му направи това удоволствие.

След като направи последен оглед, Дейвид започна да кръжи във все по-разширяваща се спирала. На около петдесет метра от него беше гробището на Еър Форс 1. Много от частите му все още лежаха разпилени по дъното. В далечината се издигаха гигантските плосковърхи възвишения, а самите останки бяха заобиколени от гора от стълбове от лава. Дейвид не можеше да си представи по-негостоприемно място на Земята.

Увеличи скоростта и се понесе над мястото на катастрофата. В центъра от Дъното се извисяваше странният кристален обелиск. Спря „Персей“ сравнително далеч. Още изпитваше нервност при мисълта да се доближи прекалено много до гигантската структура, която бе показала такива странни свойства по време на спусканията на Къркланд. Дори от десет метра разстояние можеше да оцени размерите ѝ. Върхът на колоната се губеше в мастиленочерните води далеч нагоре.

Увиснал на място, Дейвид насочи светлините по дължината на обелиска. Многогранната му повърхност сякаш поглъщаше светлината и я връщаше усилена десетократно. Несъмнено бе великолепен и ако шефът му бе прав, може би щеше да се окаже най-мощният енергиен източник на света.

Дейвид спазваше разстоянието. Използвайки тъчпада на видеомонитора си, той увеличи изображението. Драскотините по повърхността започнаха да оформят ред след ред малки фигурки и геометрични форми, които блестяха като сребро. Не можеше да повярва на очите си. Това бе писменост!

– Майната ти, Къркланд! – измърмори Дейвид.

– Какво беше това, сър?

– Нищо. Продължавайте работата по станцията!

Дейвид изключи предавателя. Трябваше да помисли. Джак Къркланд не бе споменал за надписи върху кристала в нито един от докладите си, но Дейвид знаеше, че е бил достатъчно близо, за да ги види. Не би могъл да ги пропусне. Сребристите символи направо сияеха върху кристалната повърхност. Защо бе премълчал? Какво е наменил? Какви други тайни пазеше Джак Къркланд? Дейвид стисна здраво лостовете. Всички инстинкти в него крещяха от подозрение.

Активира кодираната връзка с повърхността. Беше я инсталирал сам, след като се сблъска с известни трудности да разговаря по открития канал.

Заместникът му отговори моментално.

– Какво има, сър?

– Ролф, може би имаме проблем. Искам достъп до всички комуникационни връзки от и към „Дийп фатъм“ от времето на пристигането му тук.

– Сър, не сме държали под наблюдение свързочната система.

– Знам. Но това е просто едно проклето корито. Всеки телефонен разговор би трябвало да минава през сателитна линия. А тя може да се проследи. Може и да не разберем какво точно е казал той, но искам да знам на кого го е казал.

– Да, сър. Ще наредя на Джефрис да се заеме веднага.

– Излизам на повърхността. Искам отговори, когато стъпя на палубата.

– Слушам, сър.

Дейвид превключи каналите и сигнализира на техника. Повтори, че ще излезе по-рано от предвиденото.

– Кажете на Брентли да се подготвя – рязко завърши той. – Лейтенантът може да бъде бавачка на роботите.

Без да чака потвърждение, Дейвид изключи радиото и изхвърли ба-ласта. Натисна газта докрай. „Персей“ се понесе нагоре.

С какво се беше захванал Къркланд?

09:42.

Недалеч от остров Йонагуни

Слънцето още висеше над източния хоризонт, когато Джек се изправи зад кормилото на шестметровата моторница.

– Проклет да съм – измърмори той, изключи мотора и се плъзна тихо покрай носа на остров Йонагуни.

Отпред покрай брега бе струпан Чатан – малко градче с разнебитени къщи, евтини хотели и крайбрежни ресторантчета. Но не то прикова вниманието на Джек, а двете стъпаловидни пирамиди, издигащи се от морето.

– Изумително, нали? – обади се Карън.

Зад пирамидите се появиха и други части от древния град – базалтови колони, постройките без покриви, обелиски, очукани статуи. Градът се простираше към хоризонта и чезнеше в утринната мъгла.

– „Изумително“ е слабо казано – рече Джек. – Знаех какво да очаквам, но да го видиш с очите си... – Гласът му заглъхна от вълнение и страхопочитание. Накрая той седна отново на мястото си и включи

двигателя. – Струваше си разправията да дойдем дотук.

– Казах ти, че си струва.

Карън остана права, докато моторницата летеше към града, с развяваща се назад коса и порозовели бузи от вятъра. Фигурата ѝ се очертаваше на фона на пръските, които се вдигаха покрай бордовете.

Джак я изучаваше с крайчеца на окоото си. В пристанището на Наха беше прекарал един влудяващ час, през който едва успяха да наемат моторница. Американските бази по островите бяха вдигнати в пълна тревога заради китайците и морският трафик беше претоварен и хаотичен. Джак бе принуден да плати безбожна цена за еднодневния наем на лодката. За щастие беше взел кредитната си карта. И въпреки това, като гледаше Карън, нямаше как да не признае, че пътуването определено си струваше разправията.

Когато приближиха първата пирамида, изключи двигателя и плъзна моторницата към нея. Карън седна на мястото си.

– Щом веднъж видиш града, как да не повярваш, че на тези острови някога са живели праисторически хора? – Тя обгърна с жест простиращите се около тях руини. – Не може да е дело на ранните полинезийци. Някой друг, по-древен народ е построил всичко това, както и останалите мегалитни обекти, открити из целия Пасифик – каналният град Нан Малдол, камъните Лате на Марианските острови, колосалната Грамада в Тонга.

– Щом този древен народ е бил толкова надарен, какво му се е случило?

Карън се замисли и очите ѝ се ококориха.

– Не зная. Някакъв ужасен катаклизъм. Прадядо ми изучавал табличките на маите и вярвал, че някога в центъра на Пасифика е съществувал голям континент. Нарекъл го Му... според хавайското му наименование.

– Твоят прадядо ли?

– Полковник Чърчуърд. – Тя му се усмихна. – В уважаваните научни кръгове са го смятали за... е, за доста ексцентричен.

– Аха... – завъртя очи Джак.

Карън го изгледа с добре имитирана свирепост.

– Въпреки всички ексцентричности на прародителя ми сред жителите на тихоокеанските острови наистина много често се срещат митове за изгубен континент. Индианците от Централна и Южна Америка наричали тези изчезнали хора виракоча. На Малдивските острови били известни като Редин – местната дума за „древен народ“. Дори

полинезийците говорят за Вакеа, древен учител, който пристигнал на грамаден кораб с огромни платна и гребци. Просто разказите из целия Пасифик са прекалено много, за да могат да се пренебрегнат току-така. А ето че сега разполагаме с още една следа. Потънал град, издигнал се отново от дъното.

– Но това е само един град, а не цял континент.

Карън поклати глава.

– Преди дванадесет хиляди години тези води са били с деветдесет метра по-плитки. Много от местата, които сега са под водата, са били суша.

– Все пак това не може да обясни изчезването на цял континент. Щяхме да знаем за съществуването му, дори да се намира на деветдесет метра под водата.

– Така е. Не мисля, че изчезването на континента се е дължало единствено на промяната на морското равнище. Погледни този град. Земетресенията са издигнали тази част от крайбрежието нагоре, докато в Аляска целият Алеутски архипелаг потъна. Има стотици подобни случаи. На потъващи и издигащи се острови.

– Значи смяташ, че някакъв голям катаклизъм е разкъсал този континент и го е потопил.

– Именно. Знаем, че горе-долу по същото време, преди дванадесет хиляди години, е настъпила някаква голяма катастрофа с резки промени в климата. При това внезапно. Откриват се мастодонти, замръзнали прави и с трева в коремите си. Цветята замръзвали, докато цъфтели. Според една от теориите изригнал огромен вулкан или серия от вулкани, които изхвърлили достатъчно количество пепел в горните слоеве на атмосферата, за да се стигне до рязко понижаване на температурите. Ако наистина е имало подобна сеизмична активност, може би трусовете са били достатъчно силни, за да разцепят и потопят континента.

Докато слушаше, Джак си спомни за кристалната колона на шестотин метра под повърхността на морето. Възможно ли е сегашното дъно някога да е било суша? Част от изчезналият континент на Карън? Замисли се върху теориите й. Изглеждаха прекалено дръзки. Но въпреки това...

Карън го погледна и се изчерви.

– Извинявай, не исках да ти надувам главата. Но прекарах цяла седмица във висене над книги и исторически текстове. Това ми помага да изкажа теориите си на глас.

– Е, няма съмнение, че добре си се справила с домашното.

– Просто продължавам проучването на прадядо си. – Тя се обърна напред. – Може и да е бил луд. Но ако успеем да дешифрираме писмеността, сигурна съм, че ще открием отговора. Какъвто и да е той.

Джак усети отчаяние в гласа ѝ. Прииска му се да я докосне и да я успокои. Но си наложи да не пуска кормилото. Най-добрият начин да я успокои бе да и помогне да реши загадката.

Докато завиваше между двете пирамиди, той мислено подреди теориите на Карън – изгубен континент, потънал вследствие на някакъв древен катаклизъм, древна морска раса, владееща тайнствени сили, и в центъра на всичко това – кристал, какъвто не е откриван досега. Колкото и да се опитваше да отхвърли теориите, усещаше, че Карън е попаднала на вярна следа. Но въпреки това основният въпрос си оставаше без отговор – какво общо има всичко това с падането на Еър Форс 1?

Самият той нямаше отговор, но знаеше, че тази интригуваща жена е най-близко до намирането му. Засега щеше да я следва.

Силен рев заглуши шума от двигателя и ги накара да се огледат. Ниско в небето към тях летеше военен самолет. Когато прелетя отгоре, Джак разпозна силуета му – F-14 Томкат от някоя от военните бази в Окинава.

Карън намръщено проследи самолета.

– Нещата май започват да загрубават – каза тя.

11:45.

„Маги Куест“, Централен Пасифик

Дейвид нахълта в каютата си. Двата мъже веднага скочиха на крака – заместник-командирът Кен Ролф и Ханк Джефрис, свързочникът на групата. Масата в средата бе покрита с различни комуникационни средства – два сателитни телефона, GPS монитор и два лаптопа IBM, свързани с модеми и мрежови кабели.

– Какво научихте?

Ролф бе видимо притеснен.

– Сър, проследихме всички телефонни връзки от „Дийн фатъм“. – Откри един лист сред бъркотията на масата и го погледна. – Правени са обаждания до Първа кредитна банка в Сан Диего... частна вила в предградията на Филадельфия... апартамент в Кингстън, Ямайка... офиса на авиокомпания „Куантас“ на атола Кважелийн и... – Ролф погледна към Дейвид – ... няколко обаждания до университета в Рюкю на Окинава.

Дейвид протегна ръка за листа. Ролф му го подаде.

– Всичко е подредено по дати и часове.

– Много добре. – Дейвид прегледа списъка от горе до долу. Университетът в Рюкю. Срещу обажданията бе написано женско име – доктор Карън Дж. Грейс. – Знаем ли коя е жената?

Ролф кимна.

– Свързахме се със сайта на университета и свалихме данните ѝ. Гостуващ професор по антропология от Ванкувър.

– Каква е връзката и с Къркланд? Ролф нервно погледна към Джефрис.

– Направихме проверка, сър. Забелязахме, че първата връзка между „Дийп фатъм“ и университета е била осъществена един ден след като корабът напусна нашия район.

– Някаква идея защо Къркланд се е обаждал на тази жена?

– Всъщност точно върху това работехме в момента. Изглежда първоначалният контакт е бил осъществен не от „Дийп фатъм“. Тя първа се е обадила.

Дейвид се намръщи и свали листа.

– Тя ли?

– Да, сър. На нас също ни се стори подозрително. Затова лейтенант Джефрис през последния половин час следи всички съобщения по електронната поща, които са стигали или излизали от кораба. Отне ни известно време, докато убедим интернет доставчика им да ни позволи достъп – Ролф завъртя единия от лаптопите към Дейвид. – Свалихме съобщенията им. Разменили са си общо пет.

Дейвид опря длани на масата и се наведе към екрана.

– И всички те се отнасят за някаква неразгадана писменост – добави Ролф.

Дейвид удари с длан по масата.

– Знаех си. Копелето е открило надписа!

Ролф се пресегна и отвори едно от съобщенията.

– Ето част от писмеността. Изглежда морският историк в екипа им е писал до интернет форумите и е питал за произхода ѝ.

Дейвид гледаше петте малки изображения, прикачени към съобщението. Приличаха на онези, които бе виждал под водата.

– И тя е отговорила на запитването му от Окинава, така ли?

– Да, сър. Писала е, че разполага с още примери на писмеността и желае да се срещнат.

– И Къркланд е тръгнал натам. Копелето се е заело с изследването.

– Това не е всичко, сър.

Дейвид се извърна от екрана.

– Какво още?

– По-добре сам прочетете отговора. – Ролф извика друго съобщение.

Дейвид се наведе и го прегледа. Ясно личеше, че жената знае повече, отколкото би искала да сподели. Едно нещо обаче привлече вниманието му. Намекваше за откриването на кристал, който показвал необичайни свойства.

– Мамка му! – Дейвид се изправи. – Явно има образец от кристал като нашия.

– Ние си помислихме същото.

– Ако е така, мисията ни тук е компрометирана. Никой не би трябвало да знае за кристала. Ако Къркланд се раздрънка и ако те имат образец... – Гласът му заглъхна. Ставаше неприятно. Махна на хората си да си вървят. – Изчезвайте. Трябва да говоря с Ружиков.

– Слушам, сър! – Двамата побързаха да напуснат каютата.

Останал сам, Дейвид отиде до койката и измъкна персоналния си кодиращ телефон. Във Вашингтон бе късна нощ, но информацията бе прекалено важна, за да чака до сутринта. Отвори канала и набра номера на шефа на ЦРУ. Подозираше, че поради ескалиращото напрежение между САЩ и Китай директорът сигурно все още се намира в кабинета си. Не сбърка.

– Ружиков.

– Сър, обажда се командир Спенгълър.

– Знам кой се обажда – рязко отвърна директорът. Дори през сателитната връзка Дейвид можеше да усети изтощението в гласа му. – Какво искаш? Всеки момент ще избухне война.

– Да, сър. Следя комуникетата.

– По-лошо е, отколкото пише в тях – въздъхна Ружиков. – Китайците знаят, че президентът търси повод за обявяване на война. Същински хаос е. Китайският флот вече е заел позиции около Тайван – от остров Батан на юг чак до континента.

Дейвид стисна слушалката.

– А нашите сили?

– „Джон К. Стенис“ вече е в района и очаква заповеди. Но напрежението е толкова силно, че цялата каша може да гръмне, преди Вашингтон да реагира официално. Сещаш се, че съм затънал до гуша в проблемите. Така че дано ми се обаждаш за нещо наистина важно.

– Мисля, че е важно, сър. Мисията е застрашена. – Дейвид разказа

за съобщенията между кораба на Къркланд и Окинава. – Ако някой друг надуши за свойствата на кристала, може да изгубим преднина.

– Добре направи, че ми се обади. – Гласът на Ружиков бе изгубил раздражението. Дейвид се изуми на способността му да превключва на секундата от една криза към друга. Шефът на ЦРУ бързо скрои плана си: – Очевидно онази антроположка знае повече от нас. Искам да се срещнеш с нея и да я убедиш да се присъедини към екипа. Но по-важно е нейният кристал да се конфискува. Това е с черен приоритет.

– Да, сър. Разбирам.

„Черен приоритет“ бяха кодовите думи, които позволяваха на „Омега“ да стигне до летален изход. По-висок приоритет не съществуваше.

– Сигурен ли си, че наистина разбираш, командир? Ако напрежението на изток доведе до война, може да ни потрябва тайно оръжие, еквивалент на атомната бомба през Втората световна. Не можем да позволим това откритие да попадне в чужди ръце. Окинава е на един хвърлей от Тайван и не искам никакви образци от кристала там.

– Не се безпокойте, сър. Ще се погрижа лично. – Направи го – Ружиков сякаш бе готов да затвори. – А Джек Къркланд? – побърза да попита Дейвид. Ружиков въздъхна.

– Казах, че мисията е с черен приоритет. Не трябва да изтече нито думичка за онова, с което се занимавате. Запуши му устата както намериш за добре.

Дейвид се усмихна мрачно.

– Вече съм се заел, сър.

– Не ме разочаровай, командир. – Връзката прекъсна. Дейвид бавно свали слушалката, затвори и отпусна ръка върху кутията. Черен приоритет. Кръвта му закипя при тези думи. Наслади им се за момент и се изправи.

Отиде до вратата на каютата си, отвори я и нареди на подчинения си в коридора:

– Доведи ми лейтенант Хендъл. Да носи детониращия предавател.

Мъжът кимна и се втурна да изпълни заповедта.

Дейвид затвори вратата и се облегна на нея. Ще стоваря цял вагон лайна върху главата на Къркланд, помисли си той. И знаеше къде ще удари първо – право в сърцето и душата му.

17:45.

„Дийп фатъм“, източно от атола Кважелийн

Беше ред на Чарли Мълиър да приготви вечерята. Вратата от камбуза към кърмата беше отворена. Не подухваше никакъв вятър, за да прогони жега. Още от сутринта беше задушно и влажно и докато слънцето се изкачваше в небето, ставаше все по-зле. А в корабната кухня при работеща печка направо не се живееше.

Чарли обаче си подсвиркуваше в такт с парчето на Боб Марли, което звучеше от касетофона до мивката. Обут само в торбести гащета до коленете, той леко се поклащаше, докато разбъркваше лютия грах и кокошовата супа, приготвени по стара семейна рецепта. Пикантната пара пареше ноздрите му. Ухили се широко.

– Какво по-хубаво от горещ дъх в горещ ден! – Пресегна се назад и включи миксера. Ревът му заглуши музиката. – И маргарита, разбира се. Много маргарити!

Завъртя се с черпака в ръка в такт с хаотичните кухненски шумове. След заминаването на Джак целият екипаж разпускате и се наслаждаваше на кратката ваканция. А самият Чарли бе в особено добро настроение. Влага и жега, тропически острови на хоризонта... сякаш се намираше у дома на Карибите. Клекна и открехна вратата на фурната. Разнесе се аромат на печено пиле.

– Идеално!

Както стоеше клекнал, изведнъж нещо го сръга по задника. Подскочи и извика от изненада. Когато се обърна, видя Елвис, вперил очи в него. Немската овчарка отново го бутна с нос и тихо изскимтя.

– Стига си просил, старче! Надуши, че дъртият Чарли готви, и реши да намажеш и ти нещичко, а? – Той се ухили на кучето и хвана едното крилце на пилето. – Само да не кажеш на Джак, ей. Нали знаеш как мрази да просиш? Не трябва да те окуражавам.

Протегна му парчето. Елвис го подуши, отстъпи назад и погледна към отворената врата.

– Какво има, старче? – намръщи се Чарли. – Не ти харесва манджата ли?

Елвис отстъпи още назад и изляя към него.

– Ей, какво ти става? На вратата застана Лиза.

– Дойде да досажда на теб – със загрижено изражение каза тя. Беше по бански – печеше се на задната палуба. – Тъкмо бях задрямала и ме събуди. Не ме остави на мира, докато не го изгоних.

Чарли изключи шумния миксер.

– Сигурно Джак му липсва. Никога досега не е напускал кораба за

повече от ден.

– Предполагам.

По стълбата от долната палуба се появи Робърт.

– Вечерята готова ли е? Надуших миризмата чак в трюма. Чарли му махна с престорено раздражение.

– Носът ти може да надуши пържен бекон зад хоризонта. Това беше стара шега, която непрекъснато си разменях.

Метаболизмът на младия морски биолог беше забележителен. Поглещаше четири пъти повече от теглото си на ден и въпреки това си оставаше кльощав като бамбукова пръчка.

– Значи е готова? – Робърт хвърли гладен поглед към печката.

– Почти.

Робърт погледна Лиза и клекна до кучето.

– Да не би на Елвис да му има нещо?

– Сигурно му липсва шефът – сви рамене Чарли.

– Цял ден се въртя около мен. Не ме остави на мира, докато не се скрих в товарния отсек.

Лиза се изправи.

– Досажда на всички ни... и май не е заради Джак. Мисля, че е нещо друго.

Елвис като че ли я разбра, излая и размаха опашка. Тръгна към вратата, после спря и се обърна към тях.

– Какво има? – Когато Лиза пристъпи след него, той се отдалечи на още няколко крачки и отново спря и се обърна. Лиза погледна Чарли и Робърт. – Искане нещо.

Чарли поклати глава.

– Може би някой да му измъкне играчката. Тримата тръгнаха след кучето. Сякаш усетил, че са го разбрали, Елвис бързо хукна нагоре към мостика.

– Къде ни води? – попита Робърт.

Елвис задраска по вратата. Лиза я отвори и кучето се хвърли към малката свързочна кабина. Лиза изгледа останалите и отвори и нея.

– Сигурно е подгонил някой плъх – каза Чарли. – Когато беше пале, все ги дебнеше. По-добър е и от котка.

Елвис беше тикнал носа си в дръжката на най-долното чекмедже. Лиза го отвори. Чарли влезе след нея. Чекмеджето беше пълно с хартии и стари разпечатки.

– Нищо не виждам – каза Лиза.

– Сигурно иска да пуснеш факс на Джак – пошегува се Робърт.

Елвис се пъхна между Чарли и Лиза и започна да драска с лапа чекмеджето, като ръмжеше. Движенията му ставаха все по-енергични.

– Добре, старче. Дай да ти помогна.

Чарли отмести кучето, измъкна чекмеджето и изсипа съдържанието му на пода. Елвис обаче не му обърна внимание и насочи носа си към празното пространство в шкафчето. Чарли коленичи и погледна вътре, но беше прекалено тъмно.

– Дайте ми фенерче.

Робърт грабна едно от мостика и го подхвърли на Лиза, която го предаде на Чарли.

Почти опрял буза в пода, Чарли насочи лъча към тъмното пространство.

– Ако тук има плъх... – предупредително започна той. В същия миг светлината се отрази в нещо, скрито зад металната рамка на шкафчето. – Ох, мамка му...

– Какво има? – попита Лиза.

Чарли тихо изруга. Премести се по-напред и освети малка платка, монтирана върху гнездо от малки сиви кубчета. Примигваха червени светлинки.

– Май опипахме плъха на Елвис.

19:50.

Руините недалеч от остров Йонагуни

Карън отпи от бутилката с минерална вода. Почиваха в една от двойките без покрив.

– Разказите за изчезналия континент в Пасифика не се ограничават само до островите – продължи тя, докато прибираше шишето обратно в раницата. – В древни китайски предания от времето на разпадането на единната държава се споменава за огромна земя в Тихия океан, наречена Пен Джиа. Вярвало се, че я населяват хора, които са безсмъртни и могат да летят.

– Ъхъ – отговори спътникът ѝ.

Карън погледна към Джак, който се бе провесил през един от прозорците. Той намокри носната си кърпа със студена морска вода, седна на перваза и сложи кърпата върху лицето си. Цял ден бяха бродили нагоре-надолу из руините и спряха само колкото да хапнат набързо хляб и сирене. Засага търсенето им не се увенча с успех. Бяха открили няколко украсени с миди фрагменти керамика и части от счупени статуетки,

но никакви допълнителни надписи или кристали. Само камънаци и още камънаци. Морската вода, пясъкът и теченията бяха унищожили всичко с изключение на базалтовите кости на древния град.

– Умори ли се? – попита го Карън, давайки си сметка, че лекциите й сигурно влизаха през едното му ухо и излизаха през другото. Седна до него на широкия перваз. – Съжалявам, че те мъчих цял ден. Може би най-добре ще е да се връщаме. – Тя погледна часовника си. – Да се надяваме, че Миюки е постигнала някакъв напредък.

Джак махна кърпата от лицето си и се усмихна.

– Няма за какво да се извиняваш. Отвори ми очите за минало, за чието съществуване не бях и подозирал. Вече повече от десет години обикалям океана и търся съкровища, но не съм чувал и една десета от това, което ми разказа.

– Благодаря, че си ме слушал. Джак се изправи.

– Но, за съжаление, си права. Трябва да тръгваме обратно. Карън погледна през прозореца. Започваше да се смрачава. Върху водите бяха запълзели дълги сенки. Тя кимна.

Джак й подаде ръка и й помогна да стане. Отидоха до входа на сградата, където беше завързана моторницата. Докато Джак се суетеше около въжето, тя се зае да прибере багажа.

Както беше с въжето в ръка, Джак изведнъж замръзна.

– Чу ли... – В следващия миг вече тичаше към другия край на помещението, като я повлече със себе си. – Залегни.

Карън също го чу. Висок вой, който ставаше все по-силен.

– Какво е това? – вдигна глава тя.

– Ракети – изсъска той и я прикри с тялото си.

– Какви...

Светът експлодира. Джак се претърколи от нея и надникна през прозореца. Карън отиде при него. На юг към небето се издигаше стълб от дим и парчета скала. Докато гледаха втора експлозия пръсна на парчета една от базалтовите статуи далеч на запад. Каменна ръка прелетя пред залязващото слънце.

– Какво става? – уплашено се сви Карън.

Над главите им прелетя самолет и се насочи на юг. Беше с американски опознавателни знаци. От корема му се отделиха две ракети и огнените им опашки разцепиха потъмняващото небе. Прелетяха и други самолети. Един се носеше ниско над островите, като оставяше тъмна димна следа след себе си.

Джак дръпна Карън надолу.

– Нещо ми подсказва, че блокадата около Тайван току-що е пламнала – двамата запълзяха към прозореца. Хоризонтът на юг беше озарен, сякаш изгряваше ново слънце. – По-добре да се омитаме оттук.

Наблизо избухна нова експлозия, последвана от втора. Ушите на Карън писнаха, докато се мъчеше да се изправи. Небето се изпълни с димни черти. Върнаха се при входа.

– По дяволите! – измърмори Джак. Беше отвързал моторницата и сега тя се поклащаше на няколко метра от сградата. Свали раницата и започна да събува обувките си. – Сега ще я хвана.

Карън го задържа за лакътя, докато той подскочаше на един крак. Нов писък раздра въздуха и продъни ушите им, този път много по-близо. Когато я погледна, очите на Джак бяха огромни. Дватама едновременно се хвърлиха настрана от входа и се проснаха зад прикритието на стените.

Карън изпищя, когато взривът разтресе стените и отгоре ѝ се посипа прах. Грохотът на детонацията сякаш продължи безкрай. Джак се хвърли към нея. Устните му се движеха, но не можеше да чуе думите му. Огромен камък се стовари с трясък в съседното помещение. Когато шумът започна да заглъхва, тя най-сетне го чу.

– ... наред. Почти ни улучиха, но засега сме цели.

Тя кимна. Очите ѝ се бяха напълнили със сълзи.

Помогна ѝ да се изправи. Този път тя остана в прикритието на обаятият му. Върнаха се при входа. Джак изрита и другата си обувка.

– Взимам моторницата и си разкарваме моментално задниците оттук.

– О, не! – изстена Карън.

Той я прегърна силно.

Ниската постройка от другата страна на канала беше напълно разбита. Димът бе така гъст, че едва виждаха. Силата на експлозията беше отхвърлила моторницата обратно до входа. Лесно можеха да се качат, но лодката бързо се пълнеше с вода. Огромните камъни бяха пробили дупки по целия и корпус. От разбития резервоар изтичаше гориво.

– А сега какво ще правим? Джак поклати глава.

Разнесоха се нови експлозии, този път по-далеч на юг. Джак дръпна Карън към себе си.

– Седни.

Дватама се отпуснаха на каменния под, опрели гърбове в стената. При всяка експлозия камъните потрепераха. Карън откри, че се обляга повече на Джак, отколкото на стената.

Ослушвах се в продължение на половин час. Навън съвсем се стъмни. Писькът на ракетите и глухите взривове още се чуваха, но вече далеч на юг.

– Май приключиха тук – най-сетне заговори Джак. – Просто ответен огън, колкото да те изтормози и сплаши. Вече сме в безопасност. Ще останем тук през нощта. Утре ще доплувам до Чатан и ще потърся помощ.

Карън потрепери.

– Китайците...

– Мисля, че ще ни оставят на мира. – Джак стана и отиде до входа. – Ще остана да пазя.

Карън се приближи до него. Вече бе станало студено. Усети топлината, която излъчваше тялото му, и се притисна към него.

Тъмното небе беше изпълнено с дим. Един самолет прелетя в западна посока. Карън с тревога проследи курса му Някакво движение наблизко привлече погледа. Забеляза във водата отвъд развалините блясъка на звездите върху метал – Какво е това? – попита тя и присви очи.

– Къде?

Тя посочи. Джак замижа, след което изрови бинокъла от раницата ѝ. Погледна през тях и се навъси.

– Страхотно...

– Какво има?

– Кула. Китайска подводница. Сега разбирам защо бомбардираха развалините. Прикриващ огън, докато тя се е промъквала насам. Видях някакъв вид специални части да се качват на понтонна лодка.

– Защо? Какво правят?

– Сигурно са изпратени да разузнаят или за саботаж. – Той свали бинокъла. – Добре ли плуваш?

– Достатъчно добре. Да се махаме.

В далечината продължаваха да разцъфтяват огнени цветя.

– Всичко ще бъде наред – обеща ѝ той.

През тътена на експлозиите Карън дочу звук някъде съвсем наблизко. Стъпки върху скала. Обърна се и се стресна при вида на тъмната фигура на входа.

– Джак!

Той се извърна като лъв. Мъжът насочи към него пистолет.

Дори в полумрака Карън разпозна татуировката на ръката му – навита змия с рубиненочервени очи.

05:55.

Вашингтон, окръг Колумбия

Лоурънс Нейф се събуди от чукане по вратата. Повдигна се на лакът.

– Какво има? – сънено попита той.

Погледна към часовника на нощното шкафче. Още нямаше шест. Вратата се откряна.

– Сър?

Разпозна гласа и веднага изпита лошо предчувствие.

– Никълъс? – Шефът на ЦРУ никога не го бе търсил в спалнята му.

– Какво се е случило?

Никълъс Ружиков влезе в стаята, като за миг спря на прага.

– Съжалявам, че притеснявам вас и първата дама, но... Нейф разтърка очи.

– Мелъни е все още във Вирджиния за откриването на някаква проклета статуя. Какво искаш?

Ружиков затвори вратата зад себе си.

– Китайците са атакували Окинава.

– Какво?

Нейф седна и запали нощната лампа. Едва сега видя, че директорът все още бе с костюма от вечерта. Ружиков пристъпи още напред.

– Току-що получихме сведения за схватки между техни и наши части в района на островите Рюкю.

– Кой е започнал пръв?

– Всички наши доклади обвиняват китайците...

– А какво казват те?

– Твърдят, че се опитваме да пробием блокадата на Тайван, и са предприели защитни мерки.

– Страхотно, просто страхотно... и кое от двете е вярно?

– Сър?

– На четири очи – кой пръв е дръпнал спусъка? Ружиков погледна към стола. Нейф му махна с ръка.

Шефът на ЦРУ седна с дълбока въздишка.

– Какво значение има? Китайците знаят, че търсим повод за официално обявяване на война. Ако искат да задържат района, Окинава е най-близката и най-непосредствената заплаха. Бомбардирани са острова с ракети.

– Щети?

– Само няколко попадения в необитаеми райони. Засега новите системи „Пейтрийт“ се справят добре.

Нейф изгледа директора.

– И какво ще предприемем сега?

– Съветът на началник-щабовеите на Въръжените сили вече е в Оперативния център и очаква нарежданията ви.

Нейф стана от леглото и закричи из стаята.

– С тази агресия срещу нашите сили в Пасифика... – той погледна многозначително Ружиков. – Непровокирана, разбира се...

– Точно така ще го обявят всички новинарски канали.

Той кимна.

– В такъв случай едва ли бихме срещнали особено силна опозиция срещу официалното обявяване на война.

– Не, сър.

Нейф спря до студената камина.

– Ще направя обръщение към Съвета на началник-щабовеите, но искам пълната подкрепа на Конгреса. Не желая нов Виетнам.

Ружиков се изправи.

– Ще се погрижа всичко да бъде наред.

– Ако се наложи, ще стигнем чак до Пекин – сви юмрук Нейф. – Въпрос на време е да пробудим страха от Бога сред китайския народ.

– Те реагират единствено на това, сър. На силата. Няма да покажем слабост.

– Нито пък милост – навъсено добави Нейф.

20:14.

Руините недалеч от остров Йонагуни

Полунаведен, Джек гледаше дулото на пистолета, насочен към гърдите му. За част от секундата обмисли шансовете си да обезоръжи противника. Щеше да бъде улучен – нямаше друг начин, – но въпреки това би могъл да събори по-дребния мъж и евентуално да избие оръжието от ръцете му. Но после какво? В зависимост от това къде е ранен, щеше ли да бъде в състояние да го задържи достатъчно дълго, за да може Карън да вземе пистолета? А ако имаше и други?

– Това е водачът на групата, която ни нападна – прошепна му Карън, наполовина вдигнала ръце.

Джек си спомни разказа ѝ и се наведе към нея:

– Мога да го поваля... но бъди готова.

– Как да помогна?

Изненада се на решителността ѝ. Тази жена трудно губене самообладание.

– Отвлечи му вниманието...

Мъжът ги изпревари и осуети всякакви планове.

– Идва с мен – прошепна им той на развален английски. – Трябва напусне това място. Опасност.

Той свали пистолета и го затъкна в колана си.

Джак се изправи, все още изпълнен с подозрение. Погледна объркано Карън. Нейното изражение бе същото.

– Доверяваме ли се? – попита той.

Тя сви рамене.

– Не ни застреля.

Мъжът изчезна през отвора, водещ към задното помещение на сградата. Джак хвърли поглед след него. Ехото от далечните взривове продължаваше да се носи над водата. Южният хоризонт се озаряваше от експлозиите.

Карън кимна към мрачната гледка.

– Нямаме много шансове тук. Май ще е по-добре да вървим.

– Да си чувала случайно поговорката „От трън, та на глог“?

– В такъв случай ти си първи – направи му път тя. Под прозореца леко се поклащаше малка тъмна лодка.

Джак разпозна, че това е сампан – една от вездесъщите рибарски лодки в източните морета. Направена изцяло от дърво, тя бе с издължено тяло и кърмата ѝ бе наполовина покрита с бамбук и раздърпана мушама. В нея имаше още двама мъже. Единият придържаше лодката близо до сградата и нервно поглеждаше на юг.

– Китайци идва – каза водачът им и направи знак на Джак да се качва. – Ние води вас до Окинава.

Карън настигна Джак и леко го побутна.

– Винаги можем да скочим във водата, ако стане напечено.

Като държеше раницата в едната си ръка, Джак прекрачи каменния перваз. Мъжът, който придържаше лодката, му протегна ръка, но Джак не я прие. Вместо това скочи в лодката и изгледа стоящите в нея. Тъмнокожи и дребни на ръст, те очевидно бяха островитяни от Южния Пасифик, но не можеше да определи откъде точно. Забеляза, че и двамата са въоръжени.

Карън скочи до него с недоволно мърморене. Сграбчи лакътя му, когато лодката се разклати от тежестта и. Помогна ѝ да се задържи на

крака, но тя не го пусна.

– Добре, и сега какво?

Водачът даде някакви кратки нареждания на хората си и също се качи в лодката. Направи знак на Карън и Джак да го последват под навеса.

Другите двама използваха дългите си пръти, за да отблъснат лодката между постройките. Джак разбра защо бяха успели да ги изненадат. Сампанът се движеше безшумно по вълните и тъмното дърво го правеше невидим.

Докато плаваха, Джак потърси с очи китайската подводница. Беше изчезнала – както и понтонната лодка с въоръжените мъже. Можеха да бъдат къде ли не.

Около двадесет минути сампанът бавно се носеше в мрака сред руините. Тътенът на войната на юг приличаше на далечна буря. Накрая от двете страни се издигнаха две големи постройки.

Пирамидите на Чатан.

Седнал под навеса, Джак си позволи да въздъхне с облекчение. Почти бяха напуснали древния град.

Внезапно се чуха изстрели. Куршуми разкъсаха мушамата и се забиха в старите дървени бордове на лодката. Джак блъсна Карън на пода и я прикри с тялото си. Водачът извика някакви заповеди.

От кърмата се дочу рев на мотор. Джак почувства как носът се вдигна нагоре, когато перката заработи. Сампанът се понесе напред.

Малко зад кърмата се разнесе слаба експлозия и вдигна стълб вода. Граната.

„По-бързо, по-бързо!“ – повтаряше си наум. Върху лодката продължаваха да се сипят куршуми.

Водачът, зает с руля, се наведе към Джак, извади пистолета си и му го подаде. Джак се поколеба и го взе. Мъжът посочи носа.

Джак запълзя напред.

– Джак? – тревожно извика Карън.

– Лягай долу. Веднага се връщам.

Джак запълзя към другите двама мъже, които бяха приклекли на носа с пистолети в ръце. Стигна до тях и им обясви със знаци да изчакат сигнала му.

Извън навеса се долавяше лек бриз. Един куршум уцели десния борд и разпръсна трески във всички посоки. Зачака стрелбата да спре за момент.

Когато това стана, рязко се изправи и стреля в посоката, откъдето

бе открит огънят. Другите двама последваха примера му. Джак стреля пет пъти и отново залегна. Мъжете отново сториха същото.

Следващият залп не бе така точен. Повечето куршуми прелетяха покрай тях. Сампанът вече бе набрал скорост и бързо се отдалечаваше. Джак остана на дъното на лодката. Когато излязоха извън обсега на стрелбата, мъжете предпазливо се изправиха.

Джак се надигна и бързо притича до навеса.

– Добре ли си? Карън кимна.

Очите на Джак срещнаха погледа на водача. Известно време се гледаха мълчаливо, после Джак му подаде пистолета. Мъжът взе оръжието, прибора го обратно в кобура си и им направи знак да седнат на очуканата дървена пейка.

Карън седна, но Джак остана прав. Искаше отговори.

– Кой си ти?

– Аз съм Мваху, син на Уаупау.

– Защо ни помогна? Мъжът се намръщи.

– Старейшини казват, че трябва. Бъдем наказани. Разочаровали наш велик прародител.

– С какво? – Джак посочи с пръст към Карън. – Че не сте успели да убиее нея и приятелката ѝ миналата седмица ли?

– Джак... – тихо го предупреди Карън. Мваху се облегна на руля и извърна поглед.

– Ние не иска навреди никому. Само да защитава. Това наш дълг.

– Не разбирам – меко каза Карън. – Кого да защитавате?

Мъжът не отговори.

– Кого? – повтори Джак. Мъжът вдигна ръце към покрива.

– Света. Най-стари заръки казват ние не трябва да безпокоим каменни села, или ще ни сполети проклятие и ще ни унищожи. – Той хвърли поглед към пламъците на хоризонта. – Вече проклятието идва.

Джак се наведе към Карън.

– Разбираш ли нещо от тези дрънканици? Тя поклати глава, без да сваля очи от водача. – Мваху, разкажи ми повече за тези заръки. Чии са те?

– Думите на наш велик прародител Хорон-ко били записани много отдавна. Само старейшини ги четат.

– Старейшините на кой остров? Къде е домът ти?

– Никой остров не дом. – Той обгърна с ръка откритото море. – Това е наш дом.

– Океанът?

Той се намръщи и обърна гръб на Карън.

– Не.

– Мваху...

– Аз вече не говори за това. Старейшини ми казва да ви помогна.

Аз ви помагам.

– Защо са ти го казали? – намеси се Джак. Островитянинът посочи татуировката си.

– Старейшина Рау-рен казва не можеш да върнеш отрова в зъби на змия, след като тя ухапе. – Той свали ръка в знак, че дискусиата е прекратена. – Убиване на змия не добро. Само помощ може спаси вас.

– С други думи, духът е излязъл от бутилката – прошепна Карън на Джак. – Стореното зло не може да се върне назад.

– Какво зло? – попита Джак.

– Нещо свързано с това, че сме взели кристала от пирамидата.

Той се намръщи.

– Отново всичко се свежда до кристала.

– Ако старейшините му имат някакви древни текстове с предупреждения за тези руини, те трябва да са от същото време, когато градът е бил построен. – Карън възбудено скочи на крака. – Мваху, можеш ли да четеш старите писания? Той я погледна.

– Малко. Мой баща бил старейшина. Учи мен, преди да умре Карън се разрови в раницата си за лист и химикалка. Премести се по-близо до Мваху, постави листа върху дъската и грубо нарисува няколко символа. Той се наведе, без да изпуска руля.

– Можеш ли да прочетеш нещо? – попита го тя. Докато гледаше листа, дишането му се учести и очите му се разшириха. След това внезапно сграбчи листа, смачка го и го хвърли в морето.

– Забранено е! – каза той през стиснатите си зъби. Карън отстъпи назад при изблика му и седна.

– Това трябва да е същата писменост – каза на Джак тя. – Но очевидно има някаква забрана да се пише на хартия.

– Може би това е начинът да запазят езика в тайна. Тя се замисли за миг.

– Може би си прав, но никога не съм чувала за подобна островна секта. Каква е тази тайна? За какво са ги предупреждавали предците им?

– Кой знае? – поклати глава Джак.

– Може би отговорът е в надписите. Ако успеем да убедим Мваху да ни помогне, това би ускорило работата ни.

– Ако можем да приемем всяка негова дума за чиста монета.

Карън въздъхна.

– Изглежда напълно честен. И определено вярва в това, което говори.

– Вярата не го прави истина.

– Предполагам. Все пак това е добра отправна точка. – Тя се наведе назад и зарея поглед в океана.

Той въздъхна и също се облегна, но не обърна внимание на гледката, а продължи да държи под око тримата им спътници. Макар и да твърдяха, че искат да помогнат, сблъсъците на Карън и Миюки с тях показваха, че могат да бъдат и опасни.

През останалото време пътуваха мълчаливо. Скоро пред тях заблестяха светлините на пристанището на Наха. Дори отгук ясно си личеше, че на острова цари смут. Американската база в южната част на пристанището беше осветена като „Таймс Скуеър“. Самолети с всякакви размери кръжаха над острова, а морето пред тях бе претърпкано с военни съдове.

Джак и Карън отидоха на носа. Тя посочи с ръка. Една от сградите на управата бе превърната в димящи развалини.

– Ракетно попадение – коментира Джак.

Очите на Карън се разшириха.

– Миюки...

Той я хвана за ръката.

– Сигурен съм, че е добре. Университетът е във вътрешността, далеч от най-вероятните цели. Освен това я защитават тридесет и девет американски бази.

Карън не изглеждаше съвсем убедена.

На път за острова лодката бе спирана на два пъти и претърсвана, преди да им позволят да продължат нататък. Джак бе доволен да види как оръжието на тримата беше конфискувано още при първото претърсване. Бе опитал да убеди Карън да изоставят островитяните и да се прехвърлят на военен катер, но тя категорично отказа.

– Мваху може би държи единственият ключ към този език – му беше прошепнала тя. – Не мога да го изпусна.

Така те останаха в сампана, докато не стигнаха до пристанището. Покатериха се на кея. Един японски офицер провери документите им. Джак се изненада, когато островитяните измъкнаха раздърпани и окъсани паспорти.

Офицерът им върна документите и заговори на английски:

– Избрали сте неподходящ момент за обиколка. Имаме голям

наплив бежанци от юг. Опитваме се да препратим колкото се може по-голяма част от тях на север. А всички останали цивилни се евакуират през международното летище.

– Да не би да евакуирате цялото население на острова? – попита Джак.

– Или го настаняваме в бомбоубежищата. Толкова, колкото могат да поберат. Не очакваме сраженията да достигнат яо нашите брегове, но предпочитаме да не рискуваме. Всеки момент може да последва поредната ракетна атака. Съветвам ви да си съберете личните вещи и да отидете на летището.

Карън кимна.

– А университетът?

– Вече е опразнен. – Мъжът им направи знак да продължат. Към пристанището приближаваха и други лодки. – Късмет!

Джак поведе Карън и Мваху към града. Другите двама островитяни останаха на сампана. Карън се изравни с Джак.

– Ами ако Миюки вече е тръгнала?

– Ще ни чака. Не мога да си представя да напусне лабораторията си, освен ако не я изнесат риташа и пищяща оттам.

Карън се усмихна на думите му. Без да мисли, Джак я прегърна около кръста. Карън се притисна и се сгуши в него.

Никой от двамата не проговори. Заедно със следващия ги Мваху тръгнаха през разрушения от земетресенията град към автобуса, който все още обслужваше университетския район. Пропътуваха няколко спирки, а после мълчаливо закрачиха към компютърния център.

Когато стигнаха до стълбите, Карън посочи към петия етаж. Не светеха никакви лампи. Оказа се, че входът е заключен, а фойето тъне в мрак.

– Ехо! – извика Карън и почука.

Зад ъгъла се появи пазач. Фенерчето му бързо освети тримата и се спря върху Карън.

– Професор Грейс! – с видимо облекчение възкликна той. Изкачи се по стълбите, като хвърли подозрителен поглед към Мваху. Извади връзка ключове и тръгна към вратата. – Професор Накано отказа да тръгне, докато не се върнете.

– В лабораторията си ли е?

– Не, в моята стая. Запечатахме всички горни етажи.

Той отключи, въведе ги във фойето и тръгнаха в тъмнината, водени от лъча на фенерчето. Под вратата пред тях струеше светлина.

Пазачът почука и отвори.

Миюки седеше зад бюрото. Пред нея лежеше отворен обемист куфар. Като ги видя, веднага скочи на крака.

– Слава Богу, добре сте!

– Нищо ни няма. – Карън я прегърна окуражаващо. – Ти как си?

– Поразтърсена. Имаше прекалено много фойерверки. Карън забележа преносимия компютър в куфара.

– Какво правиш?

– Не можех да рискувам да изгубя всичко направено. Затова накарах Гейбриъл да прехвърли всички данни извън университета и направих резервно копие на този компютър, просто за всеки случай. Преработих и компютъра, за да се побере и Гейбриъл – Миюки докосна един клавиш.

– Добър вечер, професор Накано! – разнесе се безплътният глас от вградените тонколони. – Ще продължа да проверявам връзките и интерфейсите, за да съм сигурен, че всичко е наред.

– Благодаря, Гейбриъл!

Островитянинът се промъкна покрай Джек в стаята и хвърли подозрителен поглед към компютъра. Миюки го забележа едва сега и стреснато отскочи назад.

Карън постави ръка на рамото ѝ.

– Всичко е наред. После ще ти обясня.

Миюки затвори лаптопа, без да изпуска от очи татуирания островитянин. Откачи кабелите и започна да ги навива.

– Трябва да се махаме.

– Чух за евакуацията. Кристалът у теб ли е?

Миюки ѝ се намръщи и направи знак с глава към Мваху.

– Всичко е наред – повтори Карън. – Дошъл е да ни помогне.

Миюки изобщо не изглеждаше убедена. Джек се приближи до нея.

– И ако това ще те убеди, той е сам и невъоръжен. Миюки го изгледа за миг, след това като че ли отстъпи.

– Звездата е в багажа ми. – Тя кимна към куфара на колелца зад бюрото. – Отидох също така до апартамента ти и събрах някои твои неща... включително и багажа на Джек.

Тя посочи втори куфар.

– Можехме да го направим и сами – каза Карън.

– Не и ако искаш да хванеш самолета. Братовчед ми има малък самолет за чартърни полети. Съгласи се да ни изкара оттук, но трябва да излетим... – тя погледна часовника си – ... след половин час.

Джак се намръщи. Всичко ставаше прекалено бързо.

– Накъде ще пътуваме? Към Токио ли?

Миюки прехапа устна.

– Не. Помислих си, че най-добре ще е да напуснем целия район.

– Тогава къде? – попита Карън.

– Помолих го да ни закара до остров Понпей. – Миюки изгледа първо единия, после другия. – Помислих си, че щом така и така трябва да идем някъде, защо да не тръгнем по една от следите в надписа? Руините в Нан Мадол.

– Фантастично – засмя се Карън. – Знаех си, че по душа си авантюристка.

– Планът не е лош – каза Джак. – Можем да потърсим допълнителни следи, без да сме по средата на бойното поле. Но първо трябва да се свържа с кораба и да кажа на хората си за промените в плана.

– Господи, съвсем забравих при цялата тази лудост! Малко след като излязох от апартамента на Карън, получих обаждане от кораба ти. От Чарлз Мълдър.

– Чарли Мълиър?

– Да. Искаше на всяка цена да говори с теб.

– Кога се обади?

– Преди около половин час.

– Има ли някъде наблизо работещ телефон? Миюки кимна.

– Линията, която използвах с компютъра, все още работи. – Тя свърза малкия телефон на бюрото и му подаде слушалката.

Той се наведе над бюрото и набра сателитния номер на „Дийп фатъм“. Шумът по линията бързо се преобрази в гласа на Чарли.

– Джак? Ти ли си?

– Да, какво има? Тук се отприщва същински ад. Отивам към Понпей.

– В Микронезия?

– Да, дълга история. Още ли сте при Кважелийн?

– Да, но...

– Не е далеч от Понпей. Можете ли да стигнете дотам?

– Да, но...

– Добре. Ще ви държа в...

– Мамка му, Джак! – избухна Чарли. – Изслушай ме.

– Какво има? – Джак едва сега си даде сметка, че не го е попитал защо се е обаждал.

– Има бомба на борда.

Бяха му необходими няколко мига, докато проумее думите.

– Бомба ли?

– Да, проклетата бомба! Като голяма шибана експлозия.

– Как... Кой...

– Поставена е в радиорубката.

– Разкарай я!

– Господи, човече, как не се сетих? Може и да не съм спец по експлозивите, но това бебче е маскирано и си има електронен приемник. Не пипвам нищичко.

След като първоначалният шок отмина, Джак започна да подозира, че зад всичко това стои Дейвид Спенгълър. Спомни си за малкия подарък.

– Спенгълър – изсъска той.

– Какво?

– Някой от хората на Спенгълър я е поставил. – Докато говореше, се питаше дали Дейвид се опитва само да си отмъсти, или е заподозрял нещо. – Слушай, Чарли, не зная какво правите още на кораба, но искам да разкараш всички и да уведомиш властите.

– Вече работя по въпроса. Всички са в спасителната лодка с изключение на Робърт и мен. За малко да ни изпуснеш.

– Разкарайте си задниците оттам! Защо изобщо е трябвало да си правиш труда да се обаждаш?

– Надявахме се, че ще можеш да ни обясниш как да я обезвредим?

– Да не си се побъркал?

– По дяволите, става дума за „Дийп фатъм“, Джак. Джак стисна здраво слушалката.

– Чуй сега...

– Само секунда...

Джак чу Чарли да вика на някого, след което друг глас му отговори. Беше Робърт.

– Лампите... мигат по-бързо.

Господи!

– Чарли! Разкарайте се оттам! – изкрещя Джак.

Внезапно слушалката запращя и косата му настръхна, след което настъпи зловеща тишина.

– Чарли!

Натисна два пъти бутона за прекъсване. Появи се сигнал „свободно“. Трескаво набра отново номера на „Дийп фатъм“.

– По дяволите!

Карън застана зад него.

– Джак? Какво се е случило?

Не отговори. Чу как сателитът установява връзка, но в отговор получи само прашене. Последва тишина. Свали слушалката. Подпря се на бюрото, страхувайки се от най-лошото. Молеше се да е някаква повреда в линията. Но дълбоко в себе си знаеше, че не е така. Беше чул паниката в гласа на Робърт.

– Джак? – Карън постави ръка на рамото му.

Той бавно окачи слушалката.

– Мисля... мисля, че някой току-що взриви кораба ми.

22:55.

„Маги Куест“, Централен Пасифик

– Готово – каза Грегър Хендъл. – Не засичам нищо от „Дийп фатъм“. Нито дори сигнал за помощ. Свършено е с него, сър.

– Чудесно! – Дейвид свали слушалките от ушите си. Малко по-рано Ролф бе успял да разбие Глобълстар кода на „Дийп фатъм“ и така можеха да засичат разговорите им. Дейвид бе подслушал последния разговор между Джак и кораба му. Остави слушалките на масата. – Какво по-хубаво от това? Джак знае, че съм аз. Чу как шибаният му кораб експлодира. И знаеше, че хората му са били още на борда.

– Свързах се с пристанищните власти в Кважелийн – обади се Ролф от компютъра си. – Да изпратят ли хеликоптер да потвърди?

– Изчакай около час. Не искаме никакви оцелели.

Хендъл изсумтя подигравателно.

– При толкова много пластичен експлозив радиусът на поражение е поне стотина метра. Нищо не би могло да оцелее.

Усмивката на Дейвид стана още по-широка.

– Добра работа, момчета. – Наведе се и извади изпод масата бутилка „Дом Периньон“. – За безупречния край на мисията.

– Именно край – ухили се доволно Ролф.

Дейвид стана и отвори бутилката. Тапата излетя с гръм и се удари в стената. Докато пенестото шампанско излизаше през гърлото, той отново вдигна бутилката.

– И това е само първата стъпка към смазването на Къркланд.

15. Понпей

6 август, 06:15

Остров Понпей, Микронезия

Карън седеше в просторната кабина на частния „Лиърджет“, който рулираше по пистата на летището в Понпей. Навън ръмеше ситен дъжд и покриваше с пелената си обраслите с джунгла върхове. Самолетът зави и пред тях се появи най-характерната гледка на острова – вулканът Сокас Рок, извисяващ се над Колония Харбър, наричан също Диамантената глава на Микронезия.

– Прекрасно е – обади се седящата до нея Миюки, която бе толкова изтощена, че проспала целия полет и се събуди едва когато самолетът започна да се снишава.

Карън обаче не успя да поспи. Нито пък Джак. Погледна през пътеката. Той все още стоеше вдървен на мястото си, без да обръща внимание на гледката навън. Мваху се беше изпънал до него и хъркаше.

След като се бяха качили в самолета, Джак прекара няколко мъчителни часа в опити да разбере какво е станало с кораба му. Когато най-сетне успя да се свърже с някой от местните власти, който бе склонен да го изслуша, го уведомиха, че вече са пратили хеликоптер да провери. Така че трябваше да чака. Джак нервно крачеше напред-назад из самолета, като стискаше и отпускаше юмруци. Когато най-сетне новините пристигнаха, не бяха никак добри.

„Останките от кораба лесно се забелязват, осветени от голямото горещо петно гориво.“ След това Джак не произнесе нито дума. Отиде до барчето, наля си два пръста уиски, пресуши чашата и си наля още два пъти, докато Карън най-накрая го склони да се върне на мястото си. И сега той седеше, вперил немигащ поглед напред. Когато се опита да го заговори, отговорът му бе леден и суров.

– Ще видя сметката на мръсното копеле.

И Карън бе принудена да се отдръпне и да наблюдава как светът минава покрай нея.

Пътуването бе дълго и монотонно. Преди да кацне, самолетът направи кръг над острова. Понпей имаше диаметър двадесетина километра и бе заобиколен от пръстени коралови рифове, образуващи лагуни и

покрити с мангрови дървета блата. Планинската му вътрешност бе покрита с джунгли, потоци, водопади и отвесни скали.

Докато гледаше кръглия остров, Карън се бе надявала да забележи крайбрежните руини на Нан Мадол. Но в югоизточната част на острова пълзяха гъсти мъгли.

Когато самолетът доближи терминала, Миюки се облегна назад.

– Ще се оправи ли? – кимна към Джек тя.

– Мисля, че ще му е необходимо време.

Карън знаеше, че Джек се измъчва от чувство за вина. Беше изписано в бръчките на лицето му и в пустите му очи. Самолетът спря и Миюки разкопча колана си.

– Да го накараме да се размърда. Опитай да го разсееш по някакъв начин.

Карън кимна, макар и да се съмняваше, че ще успее. Едва ли би могла да го измъкне така лесно от депресията, в която бе изпаднал.

– Стигнахме ли? – протегна се Мваху.

– Да – Карън също разкопча колана си.

Джек продължаваше да седи неподвижно.

Вратата се отвори и в салона нахлу ярка слънчева светлина. Докато Миюки и Мваху вървяха към изхода, Карън седна до Джек и докосна рамото му.

– Добре ли си?

Той помълча известно време.

– Аз съм виновен... отново – глухо каза Джек. – Първо „Атлантис“, а сега и „Дийп фатъм“.

– Вината не е твоя. Той сякаш не я чу.

– Не биваше да тръгвам. Ако бях останал там, щях да успея да обезвредя бомбата.

– А може би щеше да убиеш и себе си, и тях. Тогава онзи Спенгльър щеше да спечели напълно. Ако той наистина е сложил бомбата в останките на борда на „Гибралтар“, значи ти си единственият, който знае истината. Ако беше умрял, нямаше да има никаква надежда да бъде разобличен.

– Какво значение има истината? Не заслужава тази цена. – Джек най-сетне погледна към нея.

Карън бе потресена от болката, която изпълваше сините му очи. Приискай се да го притисне към себе си, да го прегърне и да не го пуска, докато болката не отmine, но знаеше, че истинското утешение нямаше да дойде от нея. Джек трябваше да намери свой собствен начин да

преодолее трагедията.

– Ако искаш справедливост за приятелите си, трябва да я спечелиш – меко, но решително каза тя. – И няма да я постигнеш, като убиеш Спенгълър.

Болката се смеси с гняв.

– Тогава как?

Нейните очи също проблеснаха гневно.

– Като изобличиш проклетото копеле. Само така можеш да победиш! – Тя го докосна по коляното. – И аз ще ти помогна. Не си сам, Джек. Трябва да го разбереш.

Той затвори очи, въздъхна и няколко секунди остана така. Когато отново отвори очи, болката бе все още там, но не бе така всепоглъщаща. Зад нея надничаше онзи Джек, когото бе видяла на летището в Окинава.

– Може би си права. Прекалено много неща са заложени на карта. Дейвид трябва да си получи заслуженото, но единственият начин за това е да се открие истината за Еър Форс 1. Няма да му позволя да победи.

– Ще го направим заедно. Джек кимна неохотно.

Карън почувства, че критичният момент между тях е отминал... че бившият тюлен рядко допуска някой да сподели скръбта и вината му.

Джек вдигна ръката й до устните си. Краткото докосване я накара да изтръпне цялата.

– Благодаря ти – прошепна той.

Шокирана от внезапната проява на близост, Карън не можа да помръдне.

Джек пусна ръката й. Карън видя в очите му объркване, сякаш импулсивната му реакция бе изненадала и самия него.

– Трябва да вървим – обади се Миюки от изхода и махна с ръка.

Двамата продължиха да се гледат мълчаливо още секунда.

– Да вървим – най-сетне каза Карън. – Имаме много неща за обмисляне.

08:23.

„Маги Куест“, Централен Пасифик

Дейвид стоеше на кърмата на изследователския кораб. В хеликоптера зад него се товареха последните принадлежности на групата му. Пътуването до Понпей щеше да отнеме седем часа. Благодарение на помощта на Ружиков американското посолство на острова бе предупредено за пристигането му и го очакваше.

– Командир Спенгълър.

Дейвид се обърна. Така беше потънал в собствените си мисли и планове, че не бе усетил приближаването на дебелия мексиканец.

– Какво има, Кортес?

– Помолихте да ви съобщя, когато сме готови да изпомпаме водата от „Нептун“.

Дейвид прочисти гърлото си.

– Разбира се. Готови ли сте?

– Да, сър. Ако дойдете в командния център, ще можете да наблюдавате процеса.

Дейвид му направи знак да върви. Кортес го поведе към надстройката на кораба и сви към главната наблюдателна зала на второ ниво. Бившата каюткомпания бе претърпана с компютри, монитори и всякакво оборудване. В малкото помещение вече имаше четирима други учени, които побързаха да направят място на Дейвид и се спогледаха нервно.

Кортес го заведе до редица монитори. Посочи два от екраните.

– Тук получаваме картина от роботите. Както виждате, „Нептун“ е готов за втория етап.

Дейвид огледа сглобената база. Представляваше три поставени един над друг пръстена върху четирикрака рамка. От най-горната част към повърхността се издигаха хранващи и комуникационни кабели. Наблюдаваше как единият от роботите поставя на място поредния „светлинен стълб“ на базата. Всеки от тях бе висок шест метра и завършваше с мощен халогенен прожектор. Общо дванадесет на брой, стълбовете обкръжаваха базата и превръщаха дъното в добре осветено място за акостиране.

На ярката светлина Дейвид видя как „Персей“, пилотиран от лейтенант Брентли, бавно кръжи около голямата база. Напълно сглобена, тя предлагаше повече от хиляда и двеста квадратни метра обитаема площ.

Кортес седна пред конзолата.

– Гледайте трите централни монитора. Ще включа вътрешните камери. По една за всяко ниво в комплекса.

На екраните се появиха неясни и тъмни изображения на запълнени с вода помещения. Виждаха се съвсем малко подробности. Единствената светлина идваше отвън.

– Какво наблюдавам? – попита Дейвид.

Кортес потупа първия монитор.

– Най-долното ниво е предназначено само за пристигащите

подводници. В средното се намират лабораториите, а в най-горното са жилищните помещения. – Той погледна към Дейвид. – Избрахме това подреждане, за да може при опасност горното ниво да бъде демонтирано ръчно и да изплава само. Предпазните мерки в целия комплекс обаче не са никак малко.

Дейвид въздъхна, без да си прави труда да скрива нетърпението и раздразнението си.

– Чудесно. Готови ли сте да пресушите комплекса или не?

– Разбира се. Проверихме всичко по три пъти.

– Тогава започвайте. Трябва да тръгвам след час.

С крайчеца на окото си забеляза как двама от техниците се споглеждат с доволни усмивки. Явно нямаше да липсва никому.

– Просто чакахме да дойдете. – Кортес се наведе над един от компютрите и заговори по микрофона: – „Персей“, тук е повърхността. Готови за продухване. Повтарям, готови за продухване.

Единият от мониторите показва как подобната на торпедо подводница рязко зави и започна да се отдалечава от базата.

– Разбрано. Напускам района – разнесе се от колоните гласът на лейтенант Брентли.

– Започваме. – Кортес чукна няколко клавиша на клавиатурата си. – Ниво 1... продухва се. Ниво 2... продухва се. Ниво 3... продухва се.

Образите на екраните изчезнаха в експлозия от мехури и кипяща вода.

– Вижте – Кортес посочи централните монитори. Нивото на водата във вътрешността на базата започна да спада и образът се изчисти. След няколко минути водата изчезна съвсем. Помещенията останаха мокри, но обитаеми. Вътрешното осветление премигна и се включи.

– Установяване на налягане от една атмосфера. Проверка на целостта на корпуса. – Кортес се усмихна към Дейвид. – Всичко е в ред, командир. „Нептун“ е готов да посрещне гости.

Дейвид потупа мексиканеца по рамото. Колкото и да не му се щеше да го признае, човекът си разбираше от занаята, – Добре работа, Кортес.

– Оттук ще се заемем ние, командир – ученият стана от конзолата. – Знам, че трябва да отсъствате няколко дни, но не трябва да се безпокоите. Екипът ми няма да ви подведе.

– Най-добре да не го прави – каза Дейвид, докато се обръщаше към изхода. Не успя да вложи достатъчно суровост в думите си. На кораба всичко вървеше като по часовник.

От командния център се спусна на палубата. В момента, в който

излезе от охлаждащата с климатици надстройка и се озова под палещите лъчи, бе посрещнат от заместника си. Ролф носеше черно пилотско яке.

– Готови сме за тръгване, сър. Джефрис току-що се свърза в Понпей. Джек Къркланд и жената са кацнали преди час. В момента са под наблюдение.

– Добре.

Всичко вървеше идеално. Първо базата, а сега и това. Сякаш Къркланд нарочно го улесняваше. Измъкването на антроположката и кристала ѝ от разширяващата се зона на бойни действия около Окинава щеше да е по-трудно. Но в затътените води на приятелски настроената към Съединените щати Микронезия нямаше да имат никакъв проблем.

– Сър, Джефрис също така каза, че жената се опитва да наеме лодка до някакви развалини в югоизточната част на острова.

Дейвид кимна. През нощта бе изучил подробно топографските карти на Понпей. Познаваше острова на пръсти.

– Кога смятат да отидат там? – Късно следобед.

Дейвид се замисли за миг и отново кимна. Времето щеше да им стигне.

– Дай ми Джефрис. Искам готова моторница. – Той разкопча якето си. – Ще поздравим господин Къркланд и приятелите му с добре дошли.

16:34.

Остров Помпей

Главоболието все още пулсираше в слепоочията на Джек. А разнебитеният джип „Чероки“, който подскачаше по черния път през джунглата, никак не правеше положението по-поносимо. Карън седеше зад волана и напрегнато се взираше през мръсното стъкло, за да не пропусне някой указател.

– Сигурна ли си, че знаеш накъде караш? – попита Миюки от задната седалка.

Едно особено силно друсване запрати дребната жена почти до тавана. Тя тихо изруга на родния си език.

– Това е правилен път – каза Мваху, който също бе седнал отзад. – Мост до остров Темвен не е много далеч.

– Значи си бил на Нан Мадол и преди? – попита Карън с надежда да изкопчи повече информация от него.

– Свещено място. Идвал с баща три пъти.

Карън погледна многозначително Джек.

Той разтри слепоочия с надежда да прогони главоболието. След кацането бе успял да поспи, но болката от изминалите двадесет и четири часа не можеше да се премахне с една дрямка.

Карън бе наела колата и се спазари за лодка, с която да разгледат развалините. Тръгнаха късно следобед, защото най-добрият момент за оглеждане бе по време на прилива, когато лодките можеха да минават по дълбоките един метър канали. Иначе трябваше да газят до колене в тиня.

Джак се прокашля и откри начин да се разсее от главоболието.

– Карън, не си ми разказвала за Нан Мадол. Какво му е специалното на това място?

– За острова има много митове и предания – отговори тя. – Но историята за Нан Мадол е най-интересната. Според мита двама демиурзи – Олосипа и Олосопа – пристигнали на острова на голям кораб от някаква изгубена земя.

С помощта на магически сили те преместили гигантските базалтови трупи през острова и помогнали на местните жители да построят каналния град. Според някои митове трупите сами се носели по въздуха.

– Да бе! – поклати глава Джак.

– Никой не знае със сигурност каква е истината – сви рамене Карън. – Но загадката си остава. Целият комплекс Нан Мадол се състои от двеста и петдесет милиона тона. Как са успели да ги съберат на едно място?

– С големи салове – предположи Джак. – Бамбукът е чудесен строителен материал, а на острова има колкото искаш от него. – Той кимна към заобикалящата ги джунгла.

Карън поклати глава.

– През 1995 г. учените се опитали да транспортират еднотонен блок, като използвали всякакви възможни видове салове. Не успели. Справили се само с камъни, тежащи неколкостотин килограма. Как тогава необразованите местни жители са можели да придвижват камъни, някои от които достигат до петдесет тона? И след като ги докарвали на място, как са ги повдигали и нареждали на височина дванадесет метра?

Джак сви вежди. Макар и да не искаше да го признае, тайната бе интригуваща. Как ли наистина?

– Нямам представа какъв е отговорът – продължи Карън, – но моят за демиурзите ми се струва интересен. Още едно предание за хора със свръхестествени способности от изчезнал континент.

– Колко стари са развалините? – попита Джак и се облегна назад.

– Хмм... по този въпрос още се спори. В момента се предполага, че са на около деветстотин години според радиовъглеродни дати от проби от пещ, изследвани през шестдесетте в Смитсъновия институт. Но други изследователи твърдят, че са по-стари.

– Защо?

– Радиовъглеродните дати от пещи само доказват, че те са били използвани по времето на пробата, а не че са били построени тогава. В началото на седемдесетте един археолог от Хонолулу с помощта на най-новите за времето си техники получил дата, по-стара с над хиляда и сто години. Кой може да каже със сигурност? – сви рамене Карън.

Миюки се наведе напред и пхна глава между тях.

– Вижте.

Карън намали скоростта, когато отпред започна да прос-ветлява. Джунглата свършваше.

– Най-сетне – промърмори Джек.

Пред тях се разгърна широк залив, ярко осветен от следобедното слънце. В средата му се издигаше стръмен планински остров, обкръжен с блата. От височината на пътя се виждаше кораловият риф около малкия остров, който обагряше сините води с розови и нефритени тонове.

– Нан Мадол е от другата страна на остров Темвен – посочи Карън. – Гледа към открития океан.

Зави и насочи джипа надолу по стръмния склон към стоманения мост с две платна, който свързваше острова с брега. Спуснаха се в сенките. Залязващото слънце се скри зад планините на Понпей. Не след дълго се носеха над кораловите атоли и дълбоките сини води.

Карън пое ролята на екскурзовод.

– Заливите навсякъде наоколо са пълни с потънали развалини – колони, стени, каменни пътища, дори един малък замък. По време на Втората световна война японски водолази съобщили, че са открили на дъното ковчези от чиста платина.

– Платина ли? Тук?

– Тъх. Водолазите успели да извадят една част. Платината станала един от основните износни суровини на острова по време на японската окупация.

– Странно. – Джек се загледа във водата.

– Всъщност неотдавна покрай източния бряг на остров Накапф бяха открити още мегалити – тя посочи един остров, който едва се виждаше на хоризонта на изток. – Потънало каменно селище, наречено Канинф Намкхет. Преданията на местните жители са известни от десетилетия,

но водолазите го преоткриха едва през последните пет години.

Джипът напусна моста с подскок, който разтърси бърбреците им, и продължи по крайбрежния път, обикалящ малкия остров. Карън увеличи скоростта. Скоро излязоха от сенките и се озоваха под слънчевите лъчи на южното крайбрежие. Пред тях и отдолу се появиха руините на Нан Мадол.

Поразен от гледката, Джек свали картата, която изучаваше. Далеч навътре в плиткото море се простираха стотици изкуствени островчета. Сградите и укрепленията бяха изградени изцяло от базалтови греди и плочи, напомнящи грубите къщи от неодялани дървета в Америка. Цялото място бе оградено от гигантска дига, построена също от базалт.

– Невероятно – каза той. – Сега разбирам защо го наричат Тихоокеанската Венеция.

Древният град се простираше на повече от шестнадесет квадратни километра. Пресичащите се канали свързваха отделните му райони. Беше обрасъл с гъсти горички от мангрови дървета. Камъните проблясваха на слънчевата светлина, отразявайки лъчите с кварцовите съставки в базалта.

– Сравняват го с построяването на Великата китайска стена – каза Карън. – Построили са целия град върху кораловия риф, като са издълбали каналите в самия него. Съществува и огромна система от тунели, която свързва отделните островчета. Добре че земетресенията в деня на затъмнението не са били толкова силни тук. Би било голяма трагедия да се изгуби това място.

Джак се взираше, все още невярващ на очите си.

– Но той е огромен!

Карън кимна и преодоля последните завои преди началото на града.

– Това е поредната загадка. Защо е толкова голям? За да може да съществува, такъв град се нуждае от население, десетократно надвишаващо сегашния брой жители на острова – при това на площ, която е тридесет пъти по-голяма.

– Още едно доказателство за изчезналия континент ли?

– Може би. – Карън зави към мястото за паркиране пред руините, спря под сянката на голямо мангрово дърво и изключи мотора. След това се обърна назад към Мваху: – Ти каза, че това място е свещено за твоя народ. Преди да продължим, искам да разбера защо.

Мваху дълго време гледа навън, без да каже нищо. Когато накрая отвори уста, заговори бавно, сякаш думите му причиняваха болка:

– Това е последният дом на нашия древен учител Хорон-ко. Той

дошъл тук, за да умре.

– Кога е станало това? Преди колко време? Мваху се обърна към Карън и Джак.

– Много, много отдавна.

– Но защо е дошъл точно тук? – продължи да настоява Карън.

– Защото собственият му дом бил унищожен.

– Собственият му дом ли?

Мваху отново не изглеждаше склонен да отговори. Гласът му премина в шепот.

– Той дошъл от Катуга Рейди. При тези думи Карън ахна.

– Какво има? – съвсем объркан, попита Джак.

– Според митовете – обясни тя – Катуга Рейди е мястото, откъдето пристигнали двамата братя магьосници, помогнали да се построи Нан Мадол.

Джак се намръщи.

– И смята, че учителят му бил един от онези катуани?

– Така изглежда. – Тя отново се обърна към островитянина: – На какво е учил прадедите ти Хорон-ко?

– Той учи много неща. Най-много той учи нас да пазим свещените места. Той ни казва къде са те. Знание минава от баща на син. Забранено разказва. Той казва никой не трябва отваря сърце на стари места. – Мваху впи поглед в Карън.

Тя игнорира обвинението в очите му и започна да мисли на глас:

– Тайна секта, призована да пази безбройните тихоокеански мегалити... – обърна се отново към Мваху: – Казваш, че Хорон-ко е умрял тук.

Той кимна.

– Тук ли е бил погребан?

Той кимна отново и обърна глава към наводнените руини на Нан Мадол.

– Ще ви заведа. Но ние трябва напуснем преди нощта.

– Защо? – попита Джак.

– Суеверие, свързано с руините – обясни Карън. – Вярва се, че ако някой посрещне нощта тук, няма да доживее до следващия ден.

– Страхотно – промърмори Миюки и хвърли поглед към залязващото слънце.

– Това е само мит – каза Карън.

Всички погледи се обърнаха към Мваху. Той бавно поклати глава.

17:45.

База „Нептун“, Централен Пасифик

Фердинанд Кортес се взе като пътник на борда на двуместния „Аргус“. Пилотът на подводницата, седнал отпред в свой собствен акрилен купол, вдигна палци и насочи съда под базата и нагоре към пристана в най-долното ниво. Люкът под тях се затвори и помпите заработиха.

Фердинанд гледаше как водата около купола му спада, Цялата процедура по акостирането отне по-малко от пет минути. Усмихна се на успеха си. След смъртта на жена си се бе посветил изцяло на разработването на проекта „Нептун“. Това бе цел, която навремето гонеха двамата заедно.

Функционираща дълбоководна изследователска станция.

– Успяхме, Мария – прошепна той към станцията. – Най-сетне успяхме.

На стената светна зелена лампа – централният компютър бе настроил въздушното налягане в пристана и показваше, че вече могат да напуснат „Аргус“. Фердинанд развинти купола си с помощта на механичен ключ. При отварянето се чу едва доловимо съскане от разликите в налягането. Фердинанд се усмихна.

Вдигна купола, изкатери се върху подводницата и измъкна торбата си. Пилотът остана на мястото си. Трябваше да свали до станцията още четирима изследователи.

Фердинанд пое дълбоко дъх. Въздухът бе спарен, но нищо не можеше да се направи. Никакви климатици нямаше да могат да го освежат.

Махна на пилота в знак на благодарност, отиде до вратата и освободи трите резета. От другата страна го чакаше Джон Конрад, ухилен до уши.

– Тук сме! – възкликна неговият колега и приятел. – На проклетото океанско дъно!

Фердинанд се усмихна и го потупа по рамото.

– В такъв случай защо не ме разведеш?

Не че имаше нужда от обиколка. „Нептун“ бе построен по собствените му проекти. Познаваше всеки сантиметър от базата, всяка електрическа верига, всяко копче.

Джон взе торбата му и я метна на рамо.

– Ела. Всички те чакат – каза той и пое нагоре по стълбата към второто ниво.

Докато се катереше, електронните сензори регистрираха

присъствието му и отвориха люка отгоре. Всичко бе автоматизирано. Когато и двамата се изкачиха на Ниво 2, люкът се затвори сам. Поредната мярка за безопасност. Всяко ниво бе отделено от другото, освен ако някой от екипа не се намираше на стълбите. Люковете можеха също така да се затварят и ръчно в случай на прекъсване на захранването или срив на системите.

Фердинанд огледа царството си. Ниво 2 се състоеше от наредени в кръг лаборатории – биологична, геоложка, по климатология, психология и дори археологическа. Тук се намираше и малкият лазарет. Отгоре, в Ниво 3, бяха каютите, столовата, малка фитнесзала и обща баня.

Фердинанд не беше в състояние да изтрие усмивката от лицето си. Най-сетне „Нептун“ бе готов и функционираше. Докато минаваше през лабораториите, другите учени се обръщаха към него и го поздравяваха. Прие пожеланията им и продължи към собствената си бърлога – геофизичната лаборатория.

Джон вървеше до него.

– Не можеш да спреш да работиш, а?

– Как бих могъл? Особено след като онзи кретен Спенгълър го няма. Спъваше ми работата още от мига, в който стъпи тук. Това може би е единствената ми възможност да съм свободен от проклетия задник и нямам намерение да пропусна момента.

Фердинанд седна на закрепения за пода стол пред гладката метална конзола. Натисна един бутон, херметическите капаци се вдигнаха и разкриха редица компютри, монитори и инструменти.

– „Персей“ при кристалния стълб ли е? – попита той.

– Тъх. Лейтенант Брентли чака около час и вече губи търпение. Трябваше да го убеждаваме да не взима проби на своя глава.

– Добре, добре... Ще наглеждам вземането на пробата. Не бива да рискуваме да повредим стълба.

– Аудиовръзката е на четвърти канал. Видеоето – на трети. Фердинанд извика двата канала на централния монитор, – „Персей“, тук е „Нептун“. Чуваш ли ме?

– Тъй вярно, „Нептун“, чувам те добре. Тъкмо охлаждах мотора.

Фердинанд настрои монитора да приема видеосигнал от подводницата. Качеството на образа го изненада. „Персей“ се намираше на десетина метра от кристалния стълб. Многогранната му повърхност изпълваше екрана. Върху нея ясно се виждаха сребърните гравирани знаци.

– Заснехте ли го целия?

– Тъй вярно, всичко е готово и записано. Чакам само да взема

проба.

Фердинанд долови раздражението в гласа на пилота.

– Благодаря за търпението, лейтенант. Можем да продължим. Опитайте да вземете проба, без да разрушите надписа.

– Слушам, сър. Огледах пилоната. Няма надписи в близост до върха. Да се опитам ли да взема проба оттам?

– Да. Много добре.

Фердинанд наблюдаваше на екрана как „Персей“ кръжи около високия четиридесет метра кристал и се издига към върха му. Образът се фокусира върху заострения край на обелиска.

– Ще се опитам да откъсна парче от самия връх – гласът на пилота потъна в шум, когато подводницата приближи до колоната.

– Внимавайте.

Видеосигналът също започна да се влошава. „Персей“ се движеше все по-бавно и по-бавно. Накрая едната от Титаниевите ръце предпазливо се протегна напред.

– Внимавайте – предупреди Фердинанд. – Не знаем колко чупливо е това нещо.

В отговор се чува само няколко накъсани думи, едва различими от шума: – ... странно... трептения... не чувам... Джон докосна Фердинанд по рамото.

– Сигурно емисиите на кристала заглушават комуникациите. Спомни си докладите от подводницата на спасителния кораб.

Фердинанд кимна, като се питаше загрижено дали нямаше да е по-добре, ако беше изчакал завръщането на Спенгълър. Ако с флотската подводница се случеше нещо...

– Първото дълбоководно обрязване – промърмори Джон. Фердинанд пропусна покрай ушите си опита за хумор на приятеля си и затаи дъх.

Щипците доближиха върха. Внезапно от колоните се разнесе гласът на Брентли, отново кристално ясен:

– Мисля, че...

Видеоизображението замръзна. Джон и Фердинанд се спогледаха объркано. Намръщен, Фердинанд почука монитора. За миг му се стори, че подводницата изчезва и се появява отново.

– ... успех! – най-неочаквано довърши Брентли в мига, когато видеото продължи.

Подводницата започна да се отдалечава от колоната. Титаниевата и ръка бе вдигната високо нагоре. В щипците ѝ проблясваше парче

кристал.

– Успя! – възкликна Фердинанд.

– Майната им на прекъсванията! – радостно изтърси Джон. Присъстващите възкликнаха радостно... и млъкнаха, когато подът изведнъж затрепери.

Настъпи тревожна тишина. Фердинанд затаи дъх. Треперенето се засили и се превърна в яростно друсане. Вратите се разтресоха.

– Земетресение! – извика Джон.

От различни места се разнесоха викове и писъци. Видеовръзката с „Персей“ прекъсна. Екранът на монитора изпраця и се покри с паяжина от пукнатини.

Джон се заклатушка към близкия илюминатор.

– Ако някоя от връзките се скъса...

Фердинанд знаеше опасността. На дълбочина шестстотин метра налягането отвън се равняваше на над седемдесет килограма на квадратен сантиметър. И най-малкият пробив щеше да доведе до моментална имплозия.

Завиха предупредителните сирени. Навсякъде замигаха червени светлини.

– Отстъпете в Ниво 3! Готови за евакуация! – изкрещя заповедта Фердинанд.

Един от морските биолози затича към него и едва не се сблъска с Джон.

– Люковете са се заключили. Не мога да мина на ръчен контрол.

Фердинанд изруга. В случай на опасност системите за безопасност автоматично заключваха и изолираха всяко ниво, но ръчният контрол би трябвало да работи. Изправи се върху гънещия се под в момента, когато главното осветление изгасна. Станцията потъна в червената светлина на аварийните лампи.

– Господи! – възкликна Джон. Продължаваше да притиска лице към илюминатора.

Фердинанд се добра до съседния илюминатор.

– Какво има?

Отне му няколко секунди, преди да асимилира гледката. Близката гора от стълбове се люлееше сякаш под напора на ураганен вятър. В далечината ярки огнени отблясъци маркираха местата на новопоявили се магмени цепнатини. Но не това бе предизвикало възклицанието на Джон.

В посока откъм обелиска океанското дъно се разделяше от

назъбена пукнатина. Разшири се пред очите на Фердинанд и ужасният й зигзаг се протегна към „Нептун“.

– Не...

Време за евакуиране нямаше.

Другите учени също се бяха залепили за илюминаторите. Възцари се гробна тишина. Някой зашепна молитва. Фердинанд не можеше да направи нищо, за да предотврати приближаващия край на мечтата на живота си. Съдбата му бе в Божиите ръце. Затвори очи и опря чело в студентното стъкло. Колко души щеше да убие тук? Измъчван от страх и чувство за вина, отначало не забеляза, че люлеенето и тътенът започват да отслабват. Трусове престанаха.

Фердинанд вдигна глава. Джон се вираше в него с уплашена усмивка.

– Свърши ли?

Фердинанд погледна през илюминатора. Пукнатината бе стигнала на метър от единия стоманен крак на „Нептун“. Последва още един трус, след което всичко се успокои.

– Размина ни се на косъм – обади се Джон. Фердинанд кимна.

Радиото изпраща.

– „Нептун“, тук е „Персей“. Добре ли сте там долу? Фердинанд се затътри към преподавателя, щастлив, че Брентли се е измъкнал невредим.

– Всичко е наред, „Персей“. Само ни пораздруса.

– Радвам се да го чуя! Ще съобщя на повърхността.

– Благодаря, „Персей“.

Стовари се в стола си и се обърна към Джон.

– Да се надяваме, че няма да се повтори. Джон кимна.

– Дано. Не си взех достатъчно резервно бельо. Фердинанд едва-едва се усмихна. Помъчи се да успокои побеснялото си сърце. Наистина се бяха отървали на косъм.

18:22.

Развалините Нан Мадол, югоизточно от остров Понпей

– Казелели! – поздрави ги на местното наречие дребният лодкар и се усмихна широко. Беше гол до кръста и носеше широки шорти, достигащи до възлестите му колене. Зад него към открито море се простираха изкуствените островчета на Нан Мадол.

– Иа иромв?

– Добре сме – отвърна Карън и леко сведе глава. – Менлау.

Благодаря. Обадах се по-рано, за да наема една от гребните ви лодки.

Човекът енергично кимна.

– Учените. Да. Имам нещо по-добро от гребна лодка. – Той се обърна и ги поведе по късия кей от черен базалт към две дълги канута. – Много по-добри. По-малки. По-добре пътува канали. По-бързо.

Карън колебливо погледна канутата от стъклопласт. Не изглеждаха особено надеждни дори за плитките канали.

– Мисля, че ще свършат работа. Усмивката на лодкаря стана още по-широка.

– Имам карта. Два американски долара.

– Имам своя собствена – поклати глава Карън. – Благодаря.

– Аз бъде ваш водач. Седем американски долара на час. Аз покаже всички забележителности. Разкаже предания.

– Мисля, че ще се оправим и сами. Освен това си имаме собствен водач – тя кимна към Мваху.

Лодкарят ги погледна унило и им махна да вървят към лодките.

– Менлау – Карън тръгна по кея, следвана от останалите.

Джак се изравни с нея.

– Този образ е същински капиталист – промърмори той. Миюки ги настигна при канутата и погледна към увисналото над хоризонта слънце.

– Да тръгваме. Не ни остава много дневна светлина. Карън въздъхна. Знаеше, че приятелката ѝ още се тормози от предупрежденията на Мваху.

– Миюки, та ти си компютърен специалист! Откога започна да вярваш в духове?

– Като гледам това място, започвам да се двоумя. – Над главите им прелетяха двойка плодни прилепи. Някъде далеч се чу самотен кръсък на птица. – Ама че е злоещо!

Карън придърпа една от лодките.

– Е, за едно нещо си права. Трябва да тръгваме. Защо двамата с Мваху не се качите заедно? Ние с Джек ще вземем другото кану.

Миюки кимна и се качи в лодката, докато Мваху я придържаше. След това островитянинът умело се прехвърли вътре.

– Сигурен ли си, че можеш да ни заведеш до гроба на твоя древен учител? – попита Карън.

Мваху кимна.

Карън се обърна към второто кану. Джек вече се бе настанил на кърмата. Тя внимателно стъпи на носа и вдигна веслото.

– Всички ли са готови? Получи дружно потвърждение.

– Да тръгваме тогава!

Карън налегна греблото и кануто плавно се отдели от кея. Миюки и Мваху се насочиха към базалтовата порта, водеща към руините. След нея градът се ширна пред тях. Високи дворци, ниски гробници, зали, миниатюрни замъци, обикновени къщи. Всичко това оградено с пълни с вода канали. Мангровите дървета надвисваха отгоре им. Същински лабиринт от вода, камък и избуяла растителност.

Карън мълчаливо гребеше, а Джак управляваше кануто със завидно умение. Направиха завой в тесен канал. Пътуваха през мястото, известно като „централната част“ на Нан Мадол. Каналите тук не бяха по-широки от метър, заобиколени от притиснатите един до друг базалтови острови. Джак продължи да следва зигзагообразния курс на Мваху.

– Много си добър – отбеляза Карън, когато Джак ловко промъкна кануто под завеса от увивни растения, отрупани с бели цветове. – Да не е част от уменията ти на тюлен?

– Не – засмя се Джак. – Научих се, докато плавах по реките и бързеите на Тенеси. То е като карането на колело. Никога не се забравя.

Карън се обърна напред и скри усмивката си. Радваше се, че отново чува смеха му. Отпусна се назад, докато бавно се плъзгаха към сърцевината на развалините, прекосявайки ту потънали в сенки, ту окъпани от слънцето канали. Някои от Участъците бяха тъй обрасли с папрати и мангрови клони, че й се искаше да има мачете. И през цялото време ги обкръжаваха базалтови греди, чиито призматични кристали проблясваха на залазващото слънце. Стените се издигаха на девет-десет метра нагоре, прекъсвани от случайни прозорци или входи.

Най-накрая каналите станаха по-широки. От дясната им страна се появи особено голям базалтов остров с масивна постройка отгоре. Чудовищната конструкция от гигантски греди и каменни блокове се издигаше на повече от дванадесет метра.

– Нан Довас – посочи Карън. – Централният замък на града.

Плъзгаха се покрай обраслите с папрат брегове на обширния остров. Имаше многобройни входи – някои непокътнати, други срутени.

– Страхотно – обади се Джак.

Минаха покрай още един вход, пазен от огромен базалтов блок. Карън обясни:

– Това е един от входовете към мрежата от подземни тунели. Прходите още не са изследвани напълно и се смятат за връх на инженерното майсторство. По-нататък на запад има още едно островче, наречено

Даронг, с изкуствено езеро. На дъното му има подводен тунел, който води до рѣба на рифа. Така рибата може да стига до езерото и да бѣде ловена на място.

– Невероятно!

Джак натисна греблото и насочи кануто встрани от замѣка. Мваху продължаваше към другите открити части на града. Носеха се над кораловия риф, пълнен с анемонии и пѣстроцветни риби.

Оттук ясно се виждаше дигата от базалтови греди и плочи. Високите монолити мълчаливо се вглеждаха в океана като някакви древни стражи. От време на време се виждаха тесни отвори – порти към откритото море.

След няколко минути отново навлязоха в лабиринта от островчета. Не след дълго Карън се озова в тесен канал, чиито стени бяха отрупани с малки розови и сини цветчета. Вдѣхна дълбоко.

Силен плясък отвлече вниманието ѝ.

– Пчели – предупреди я Джак. Карън се усмихна.

– Остави ги на мира и те няма да те закачат. – Усети нещо да пълзи по рѣката и, подскочи уплашено... и разбра, че Джак я гѣделичка с дълъг стрѣк изсѣхнала трева. – Много смешно! – намръщи му се тя.

Той хвърли тревата с възможно най-невинното изражение на лицето си.

Карън отново се обърна напред, поставила греблото на коленете си. Изглежда Джак най-сетне излизаше от шока, в който бе изпаднал.

Гласът му този път прозвуча малко по-сериозно:

– Имаш ли някаква представа накѣде ни мѣкне нашият приятел?

Тя измѣкна картата си и я разтвори. Огледа островчетата наоколо и се наведе над картата. – Хмм... – Какво?

– Мога да предположа накѣде сме трѣгнали. Недалеч оттук има едно свещено място – тя вдигна поглед, докато завиваха покрай една висока стена.

Пред тях се появи огромен остров, по-голям дори от Нан Довас. Но вместо един замѣк, върху него се издигаше обширен комплекс от сгради и порутени стени.

Мваху насочи кануто си към брега.

– Пан Кадира – каза Карън. – „Забраненият град“ на Нан Мадол.

– Защо забранен? – попита Джак.

– Никой не може да обясни. Името се предава от поколение на поколение.

Джак насочи лодката към брега и спря до другото кану.

– Изглежда скоро ще разберем.

Задържа кануто, докато Карън слезе на сушата. Когато тя се присъедини към Миюки и Мваху, Джак привърза двете лодки към стеблото на едно самотно мангрово дърво.

– Отгук – тихо каза Мваху.

Погледът му се стрелкаше към дълбоките сенки, докато ги водеше по тясната пътека през гъстата растителност към големия засводен вход.

Зад портата се разкри широк каменен площад. В цепна, тините бяха пробили треви и цветя. От лявата им страна лежаха останките от старите крепостни стени. Отдясно се издигаха двуетажни сгради с тесни входи и мънички прозорци. А пред тях, като разрязваше площада на две, се простираше тесен канал – изкуствена пукнатина с широк мост отгоре.

– Ама че горещина! – изсумтя Миюки, изтри лицето си с носна кърпа и извади малко чадърче.

Понпей бе известен с честите си валежи, но този ден на небето не се бе появило нито едно облаче. Миюки разтвори чадъра си и се скри под сянката му.

Всички заедно прекосиха площада.

На Карън ѝ се искаше да разгледа наоколо, но Мваху продължаваше целеустремено напред, без да поглежда около себе си. Поведе ги през моста към високата сграда на отсрещната страна на площада. Извисяваше се поне на дванадесет метра над площада и от централната ѝ част продължаваха две ниски странични крила.

Карън пристъпи до Мваху.

– Това ли е гробницата на Хорон-ко?

Мваху не отговори. Направи неопределен жест да запазят мълчание. Когато стигна до широкия вход на централната част, той спря и склони глава. Устните му безмълвно зашепнаха нещо.

Карън и останалите чакаха.

След като приключи, Мваху пое дълбоко дъх и ги поведе навътре. Карън го следваше по петите.

Преддверието бе тъмно и освежаващо хладно. Карън се изненада колко чист беше въздухът тук. Само слаб дъх на сол и влага. Късият проход водеше към обширна камера. Звучите от стъпките им отекваха някъде далеч над главите им. Карън разрови в торбата си и измъкна малкото фенерче писалка. Тънкият лъч прорязва мрака и освети празните стени и тавана.

Базалт и пак базалт. Никакви кристали, никакви признаци за надписи.

Мваху ѝ се намръщи, но продължи да ги води нататък.

Джак подсвирна.

– Ама че огромно място! Ти го описа, но да го видиш с очите си... Сигурно са били необходими хиляди хора за построяването само на тази сграда, дори с помощта на двама братя магьосници.

Карън само кимна, прекалено прехласната, за да може да отговори.

Излязоха от огромната зала и продължиха по следващия нисък проход. Плътната каменна маса сякаш се стовари върху главата на Карън. Не страдаше от клаустрофобия, но надвисналата тежест я потискаше. Проходът рязко зави и пред тях грейна слънчева светлина.

Мваху ги поведе към някакъв заден двор. Карън пристъпи под ярките слънчеви лъчи и жегата. Миюки отново отвори чадърчето си.

Някогашните високи стени около мястото лежаха съборени. Напуканите базалтови греди бяха нападали върху големите каменни блокове и по-малки камъни. Въпреки това мястото и сега изглеждаше тържествено. Макар да бе под открито небе, Карън усети върху себе си тежестта на вековете.

Сякаш за да засили този ефект, в центъра на двора се издигаше олтар – масивен изсечен базалтов блок. Беше дълъг четири метра и висок един. По размерите му предположи, че тежи няколко тона. Всички пристъпиха към него, привлечени от блясъка му на последните слънчеви лъчи. Никой не можа да се въздържи да не го докосне.

Мваху падна на колене.

Карън запомни мястото, където бе коленичил. Колко ли поколения негови предшественици бяха идвали на поклонение тук, запита се тя и отиде до него.

– Това ли е надгробният камък на древния учител?

Той кимна с наведена глава. Джак обиколи камъка.

– Не виждам никакви надписи. Нищо.

Мваху стана и направи знак на Карън да изрази уважението си и да коленичи. Тя кимна. Не искаше да го обижда, затова пусна раницата си и коленичи. Мваху посочи към камъка.

Тя се взираше, без да разбира дали трябва да се поклони да каже молитва или да направи нещо друго. Когато погледна към мястото, където сочеше Мваху, веднага получи отговора.

– О, не!

– Какво има? – попита Джак. Миюки застана от другата и страна.

– Елате да видите. – Карън стана, отиде до олтара и изчисти с длан повърхността му. Не беше зрителна измама. – Не се изненадвам, че не

го забелязахте. Може да се види само ако си на колене.

– За какво говориш?

Тя задърпа Джак за ръката надолу така, че нивото на очите му да се изравни с повърхността на олтара.

– Ето там – посочи Карън.

Челюстта на Джак увисна.

– Звезда!

– Врязана толкова плитко или така заличена от времето, че може да се види само под такъв голям ъгъл.

Той се изправи.

– Но какво означава това?

Миюки също погледна и отговори изпод чадъра си:

– Същата като в пирамидата. Трябва ни кристалът. Карън кимна и бръкна в раницата си.

– За какво става дума? – все още объркан, попита Джак. Тя не му бе разказала как бяха използвали кристалната звезда. Измъкна малката черна торба и я отвори. Зад нея Мваху ахна с благоговение. Тя отиде до олтара, следвана от останалите, и внимателно постави кристала върху едва забележимото изображение. Съвпадаха перфектно. Карън затаи дъх, без да знае какво да очаква. Не се случи нищо. Разочарована, тя отстъпи назад.

– Кристалната звезда е ключът, но как действа? Миюки се бе навела над камъка.

– Спомни си в пирамидата – последният ключ е тъмнината.

Карън бавно кимна. Трябваше да настъпи пълен мрак, за да се задейства ключът в пирамидата в Чатан.

– И какво ще правим? – попита Джак. – Ще чакаме насипването на нощта ли?

На Миюки сякаш ѝ прилоша от това предложение.

– Не зная... – Карън огледа камъка. Нещо не беше наред. И тогава се сети – симетрията и баланса на пирамидите в Чатан. Ин и ян. – Разбира се!

– Какво? – пристъпи към нея Джак.

– Не ни трябва тъмнина! – Тя направи знак на Миюки да отстъпи. Чадърът на приятелката и хвърляше сянка върху камъка. Слънчевите лъчи окъпаха кристала и звездата пламна и разпръсна блясъка си. – Трябва ни светлина!

От камъка се чу силно изпукване. Всички отстъпиха няколко крачки назад. Само Карън остана, без да помръдне.

По стените се появи тънка цепнатина. Тя бележеше дебелия десетина сантиметра капак, поставен върху каменния блок.

Карън пристъпи напред.

– Внимавай – предупреди я Джак.

Тя докосна капака и натисна. Плочата се отмести толкова лесно, сякаш бе направена от стиропор.

– Лек е като перце!

Джак приближи, без да сваля поглед от кристалната звезда. Заслони я с длан от слънчевите лъчи.

– Опитай сега.

Тя опита. Плочата не помръдна.

Джак махна ръката си, за да изложи звездата отново на слънчева светлина, и премести каменната плоча само с един пръст.

– Звездата по някакъв начин променя свойствата на базалта.

Карън бе потресена.

– Изумително. Ето как са се „носели“ по въздуха камъните.

– На мен ми прилича на чиста магия, дума да няма. Миюки посочи към вътрешността на камъка.

Карън се наведе, докато Джак отместваше капака до края. Отвътре в олтара имаше издълбана ниша, облицована с блестящ метал. Карън го докосна.

– Платина. Джак кимна.

– Точно както в разказа ти за платинените ковчези, открити от японците на дъното на океана по време на войната. Карън кимна.

– Но този ковчег не е празен. Вътре лежах човешки кости.

– Хорон-ко – прошепна Мваху до рамото на Карън.

Карън огледа останките. По костите бяха полепнали няколко парченца прогнил плат, но онова, което привлече вниманието ѝ, бе обкованата с платина книга в костеливата ръка на погребания.

Внимателно посегна към нея.

– Не! – извика Мваху.

Карън не можеше да се съдържи. Сграбчи книгата и я вдигна.

От докосването костите на пръстите се разпаднаха на прах. След това, подобно на плочки на домино, останалата част от скелета също започна да се разпада. Гръдният кош хлътна, бедрените кости и тазът се раздробиха, черепът се натроши на малки парченца. Не след дълго от скелета не остана нищо.

– От пръст сме направени и на пръст ще станем – промърмори Джак.

Карън държеше платинената книга в ръцете си, потресена от собственото си безразсъдство и оскверняването на гроба.

Зад нея Мваху зариде.

– Обречени сме! – изстена той.

Сякаш в потвърждение на думите му първият куршум уцели базалтовия олтар и парченца скала ужилиха лицето на Карън.

18:45.

„Гибралтар“, Филипинско море

Адмирал Марк Хюстън се изкачи през петте нива към мостика на „Гибралтар“. Пътуваха с пълна пара от Гуам, където преди два дни бяха оставили цивилния екип от АКБД и останките от Еър Форс 1. Там също „Гибралтар“ бе попълнен с обичайното си въоръжение – четиридесет и два хеликоптера „Сий Найт“ и „Кобра“, пет изстребителя бомбардировачи „Хариър“, както и десантни амфибии. Всичко необходимо за безопасното дебаркиране на морските пехотинци на Окинава и за осигуряване на допълнителна защита на острова.

Новините от региона ставаха по-лоши с всеки изминал час. Очевидно китайските военноморски и военновъздушни сили бяха твърдо решени на всяка цена да задържат Тайван.

Хюстън мина през заключващата се с шифър врата и поклати глава. „Пълно безумие! Нека китайците да си задържат проклетия остров.“ Беше прочел докладите на разузнаването за съглашението, подписано между лидерите на Тайпе и Пекин. По нищо не се различаваше от съглашението, прието при присъединяването на Хонконг и Макао. Както обикновено, всичко щеше да опре до бизнеса. Също както в Хонконг, китайците нямаха никакъв интерес да отслабват икономическата база на Тайван.

Въпреки това можеше да разбере позицията на държавната администрация. Президентът Бишоп беше убит. Независимо дали висшите кръгове в Пекин знаеха за заговора или не, престъплението не можеше да остане безнаказано.

Когато разбра за ескалацията конфликт, Хюстън сам предложи да остане на борда и да продължи към фронта. Там имаше нужда от спокойни глави. Трябваше да огледа обстановката и да даде препоръки си на Съвета на началник-щабове на Въоръжените сили.

Изкачи последната стълба и стъпи на мостика на „Гибралтар“. Колелете му протестираха от болка. Около навигационното оборудване,

картите и комуникационните възли се тъпяха заети хора.

– Адмиралът на мостика! – извика мичманът.

Всички се обърнаха към него. Направи им знак да продължат работата си. Капналият от умора капитан Бренинг излезе от кабината си. Изглеждаше така, сякаш през последните три дни бе спал не повече от час.

– Мога ли да ви помогна, сър?

– Извинявайте, че ви обезпокоих. Просто дойдох да се по разтъпча. Как вървят нещата?

– Чудесно, сър. Намираме се на тридесет и шест часа път и сме готови.

– Отлично.

Капитанът кимна към кърмата.

– Сър, командирът на морските пехотинци уточнява дебаркирането. Мога да го уведомя, че сте тук.

– Не е нужно.

Хюстън се загледа през зеленикавите стъкла на мостика. Навън валеше. Дъждът не бе спрял през целия ден и мъглите скриваха хоризонта. След като бе стоял в каютата от сутринта, уточнявайки различни подробности с Вашингтон, основната причина, поради която се качи тук, бе да види слънцето. Беше си помислил, че така поне ще успее да се разведри и да прогони мрачните си мисли. Но вместо това усети как тежестта в гърдите му се усилва. Колко души щяха да умрат през следващите няколко дни?

Лейтенантът при свързочната станция свали слушалките си и се обърна към капитана.

– Сър, имаме кодирано обаждане от Пентагона. Искат да говорят с адмирал Хюстън.

Капитан Бренинг кимна към кабината си.

– Господин адмирал, ако желаете, можете да използвате моята стая.

Хюстън поклати глава.

– Това вече не е моето място, капитане. Ще се обадя оттук. – Той отиде до лейтенанта и взе слушалките. – Адмирал Хюстън.

Докато слушаше, усети как студът на метала под краката му запълзя нагоре по костите. Не можеше да повярва на онова, което чуваше, но нямаше друг избор.

– Да. Разбрано – свали слушалките и ги подаде на лейтенанта.

Останалите очевидно забелязаха смайването му. Мостикът потъна в мълчание.

– Сър? – пристъпи към него капитан Бренинг. Поразен, Хюстън

примигна няколко пъти.

– Май ще приема предложението да използвам кабината ви.

Той се обърна и тръгна към вратата, като направи знак на Бренинг да го последва. Щом влязоха, затвори зад себе си и се обърна към капитана.

– Джон, току-що получих нови заповеди и нова цел.

– Накъде трябва да тръгнем?

– Към Тайван. Капитанът пребледня.

– Заповедта е директно отгоре – завърши Хюстън. – Официално сме във война с Китай.

16.

Игра на котка и мишка

6 август, 19:34.

Развалините Нан Мадол, югоизточно от остров Понпей

– Залегнете! – извика Джак и дръпна Карън надолу. Куршумите свистяха през откритото пространство. Джак бързо прецени ситуацията, докато четиримата приклегнаха под прикритието на базалтовата крипта. „Карабини. От две места.“ Опита се да открие снайперистите покрай стените, но огънят беше много силен.

Огледа останалите. По бузата на Карън течеше кръв.

– Добре ли си?

Тя кимна с ококорени очи и докосна бузата си.

– От камъните е – моментният ѝ шок премина. Напъха платинената книга в раницата си.

Джак изглежда подозрително Мваху.

– Знаеш ли нещо за това? Островитянинът енергично поклати глава.

Джак се облегна на камъка. Мислеше бързо. Никой не бе улучен. Защо? Бяха идеална мишена. Не би трябвало да оцелеят при изненадваща атака. Стрелбата спря.

– Опитват се да ни задържат тук – каза на глас той. – Искат нещо от нас. В противен случай досега да са ни убили.

– Но какво е това нещо? – гневно се обади Миюки.

– Кристала – отговори Карън. – Очевидно всички искат тъкмо него.

Джак кимна. Пропълзя до ръба на криптата. Кристалната звезда все още лежеше върху капака на гробницата.

– Не мога да го достигна. Трябва някой да отклони вниманието им. – Той погледна през рамо. – Миюки...

Дребната японка кимна, след като Джак набързо ѝ каза плана си, и се промъкна към противоположната страна на базалтовия ковчег.

– По мой знак – прошепна Джак. – Раз... Два... Три!

Миюки вдигна чадъра си нагоре във въздуха, разтвори го и го размаха.

Стрелбата незабавно се възобнови и куршумите разкъсаха плата на чадъра. Миюки изпъшка уплашено, но продължи да го държи изправен.

Джак се заслуша. И двамата снайперисти стреляха. Добре. Хвърли се покрай ръба на криптата, грабна кристалната звезда и се метна назад към прикритието, като притискаше артефакта към гърдите си.

– Кървиш – каза Карън.

Джак погледна надолу. Върху кристала имаше червена следа. Не бе усетил куршума, засегнал ръката му. Снайперистите бяха ужасно бързи. Не биваше да ги подценява.

– Добре съм. Това е само драскотина.

Карън пропълзя до него, измъкна кърпата си и стегна здраво ръката му с нея.

– Ох!

– Стига си ревал, бебе такова.

Дори в незавидното положение, в което се намираха, Джак не можа да се сдържи и се ухили.

Стрелбата отново спря.

– И сега какво? – попита Миюки.

– Искат да ни задържат тук. Което означава, че идват и други.

Мваху допълзя до тях.

– Знаем таен изход от Забранен град. Но трябва да се върнем там – той посочи тъмното помещение в централната сграда.

Джак погледна натам и прехапа долната си устна. Входът се намисляше само на десетина метра – но без разлика можеха да бъдат и сто. Щяха да останат под прицела на снайперистите прекалено дълго.

– Рисковано е.

Карън грабна раницата си и отвори страничния джоб. – Имам идея – тя измъкна пакетче дъвки „Трайдънт“.

– Страхотно – каза Джак. – Тъкмо се притеснявах за устната си хигиена.

Тя му се ухили.

– Остави кристала на земята.

Когато Джак се подчини, тя обърна звездата наопаки и отвори пакетчето. Пъкна една дъвка в устата си, подъвка няколко секунди, след което я извади и я лепна върху кристала.

– Какво...

Тя кимна към капака и Джак разбра.

– Дай да ти помогна. – Грабна няколко дъвки и трескаво ги задъвка.

Миюки ги зяпна, сякаш и двамата се бяха побъркали. Джак лепна дъвката върху кристала и го повдигна. Карън погледна звездата. – Мисля, че е достатъчно.

– Трябва ли да я поставя точно на мястото ѝ?

– Не знам. Само гледай да е осветена.

Джак сграбчи артефакта с дъвката нагоре. Пое дълбоко дъх и залепи кристала до най-близкия край на каменния капак. Натисна силно и завъртя звездата, за да залепне здраво. Дръпна ръката си в мига, когато стрелбата се поднови и куршумите започнаха да рикошират от камъка. Погледна ръката си и я протегна към Карън.

– Виж, мамче, никакви дупки.

– Много смешно. Провери капака.

Легнал зад прикритието си, Джак се протегна към подаващия се край на капака и го бутна. Скалата се затърка в скала и капакът се вдигна няколко сантиметра нагоре.

– Лек е като перце.

– Тогава да си разкарваме задниците оттук.

Джак примъкна капака към тяхната страна на криптата след което се изправи, като вдигна капака между себе си и стрелците подобно на щит. Куршумите удариха камъка.

– Уф! – Джак усети попаденията чак в раменете си, но щитът издържа. Отстъпи назад, като помъкна капака вдигнат вертикално, така че и останалите да могат да се скрият зад него. – Добре, време е да си обираме крушите.

Тръгна заднешком, като прикриваше останалите. Само пръстите му стояха изложени на открития огън. Молеше се стрелците да не са толкова добри, че да му отнесат някой пръст.

– Гледай кристалът да е на слънце – напомни му Карън. – Почти стигнахме.

Куршумите продължаваха да блъскат импровизирания щит. Ръцете на Джак започнаха да се хлъзгат, изтръпнали от силните рикошети.

– Още малко... – обади се Карън.

Джак пристъпи в тъмното. Направи още една крачка и изведнъж тежестта на камъка внезапно се завърна и го свари неподготвен.

– Назад! – извика той, когато плочата започна да се накланя към него.

Някой го сграбчи за колана и рязко го дръпна назад. Той направи няколко крачки, препъна се и се друсна тежко по задник. Капакът се стовари на земята, като за малко не премаза пръстите на краката му. Джак се изправи в клекнало положение. Карън бе паднала на колене и в момента се изправяше, като изтупваше ръцете си.

– Благодаря – каза и той.

– Вземи кристала – посочи тя към пукнатия капак. Джак сграбчи звездата и я изтръгна от базалта. Даде я на Карън, която я напъха в раницата си. Куршумите продължаваха да плющят около входа, но и четиримата бяха достатъчно навътре и не бяха изложени на пряк огън.

– Продължавайте нататък. Няма да сме в безопасност още дълго.

– Отгук – изсъска им Мваху в другия край на тунела. – Бързо. Някой идва.

Джак и Карън се присъединиха към другите двама на входа на голямата централна зала. Джак видя в отсрещния край на помещението лъчове на фенери. Изходът беше затворен.

– Отгук – прошепна Мваху и се промъкна покрай стената отляво.

Групата се прокрадна в мрака покрай стените. Джак се протегна назад и хвана Миюки. Пръстите на японката трепереха. Той стисна окуражително ръката ѝ. Последваха Мваху до ъгъла на голямата зала. От отсрещния коридор се дочу приглушен разговор. Не можеха да разпознаят думите, но от гневния тон Джак заподозря, че снайперистите са съобщили по радиото за неуспеха си да ги задържат на място. Светлините бързо се приближаваха.

„По-бързо!“ – мислено подтикна той Мваху.

Лъч на фенер освети залата. Някой влезе. Джак бутна Миюки зад себе си.

Тихо съскане го накара да се огледа. Едва забеляза в тъмнината Мваху, клекнал до тънка цепнатина в стената. На височина стигаше до коляното на Джак и бе не по-широка от раменете му. Карън вече се бе промъкнала вътре, като бе избутала раницата пред себе си. Мваху се взираше със страх към хората, които влизаха в залата.

Джак беше сигурен, че ще ги хванат.

Бутна Миюки към отвора и дребната японка без всякакво колебание изчезна в гърлото на тунела. Джак направи знак на Мваху да я последва. Той бе единственият, който знаеше къде да вървят след това.

Островитянинът се пхна в отвора.

Зад Джак се появи нова светлина. Обърна се, както бе клекнал. Светлината идваше от прохода, водещ към двора. В залата влязоха тъмни фигури. Снайперистите. Двете групи си размениха знаци с фенерчетата. Един от лъчите се насочи към Джак.

Той се хвърли на пода. Лъчът мина точно над него, без да спре.

Джак запълзя на колене и лакти по пода и се пхна в цепнатината. Едва не се заклеши. Задържа дъх, сви рамене и се плъзна още по-навътре. Като се подпираше на лакти в пръсти, той се запромъкна надолу по

шахтата, очаквайки всеки момент лъчите да го открият. Най-сетне краката хлътнаха в тунела. Спря, подтискайки въздишката си на облекчение, погледна напред... но не видя нищо. В тунела бе непрогледен мрак. Единственият признак за присъствието на останалите бе приглушено тътрене на крака.

Наведен в тесния и нисък тунел, тръгна по него, като се водеше по шума. С рамене и с нокти се подпираше в грубите стени. В тъмнината бе като ослепял. Колко ли бе дълъг този проход?

Най-сетне успя да различи неясната фигура на Мваху, който се промъкваше на няколко метра пред него. Дочу шепот.

– Виждам края – някъде отдалеч се обади Миюки.

Джак се молеше да не говорят повече. Тръгна по-бързо, без да обръща внимание, че жули коленете и лактите си. Не след дълго забеляза края на тунела – ярко осветен от слънцето квадрат.

– Внимавайте – прошепна той към останалите.

Видя как японката се измъква от тунела и изчезва. Останалите я последваха. Запълзя след тях, стигна до края и подаде глава навън. Тримата го чакаха в широк около метър канал, пълен до кръста със застояла вода. Едва сега разбра къде се намират – спомни си за изкуствения канал, разделящ площада на две. Вдигна глава нагоре и прецени ситуацията. Каменният мост се намираше на двадесетина метра от тях. Заслуша се, но не чу никакви гласове.

Джак се измъкна от шахтата и също се озова в канала. Водата му се стори прекрасно хладна, но солта зашипа одраните колене и лакти.

– Дренажна система – тихо каза Карън, като кимна към тунела.

Той кимна. Не беше като да пълзиш в отходна тръба. Погледна въпросително Мваху. Преди островитянинът да им посочи накъде да тръгнат, над площада и някъде зад тях се разнесе силен глас:

– Къркланд! Покажи се, ако искаш другите да живеят!

Джак замръзна. Познаваше този противен глас. Спенгльр. Стисна юмруци.

Карън докосна рамото му и поклати глава. Посочи към Мваху, който почти плуваше по изкуствения поток.

Миюки тръгна след него. Карън я последва. Джак отпусна юмруци. Знаеше, че сега не беше времето да се изправя срещу Дейвид. Още не. Не и докато другите са изложени на опасност. Потопи се във водата и безшумно заплува след останалите.

Чу тропане на кубинки върху камък... идващи право към тях. Изсъска на другите и посочи с палци нагоре.

Мваху се мушна под моста и се обърна. Направи знак на останалиите да го последват. Не след дълго Джак и двете жени бяха до него. Мостът бе толкова нисък, че между него и водата се подаваха само главите им.

Преследвачите отгоре вече тичаха право към скривалището им. Двама души, доколкото можа да прецени по стъпките им.

Джак прехапа устни. Слънцето бе слязло съвсем ниско и целият канал бе в сянка. Под моста бе още по-тъмно. Но ако се сетят да го осветят...

Двамата стигнаха на моста и спряха. Сенките им паднаха върху срещнатата стена на канала.

– Някаква следа? – рязко попита Спенгълър.

– Не, сър. Продължаваме да претърсваме сградата. Не могат да се измъкнат. Целият остров е под наблюдение. Няма начин да не бъдат засечени.

– Добре.

– Сър, току-що се обади Ролф. – Последва пауза, след това гласът продължи възбудено: – Открил е тунел!

– По дяволите! Защо не са го забелязали по-рано! Хайде. Кажете на Ролф да пригответи гранатите.

– Да, сър. – Стъпките се отдалечиха от моста обратно към голямата постройка.

Джак не чака повече. Срџа Мваху да продължава напред.

Четиримата заплуваха един зад друг към далечната стена. Не смееха да си поемат дъх. Всички се придържаха към най-дълбоките сенки в канала. Когато доближиха стената Джак забеляза, че каналът свършва. Не се виждаше изход навън.

Мваху ги изчака да се съберат. Когато дойде и Джак, островитяните направи знак с ръка, че трябва да се гмурнат. След това се потопи под водата и изчезна.

– Каналът е свързан с останалите, иначе щеше да е пресъхнал – прошепна Карън, но погледна загрижено към базалтовите греди.

– Ще се справиш – окуражи я Джак.

Карън кимна, свали раницата си и я задържа в ръце.

– Тръгвам. – Пое дълбоко дъх и се потопи в застоялата вода. Оттласна се с крака и изчезна в подводния тунел.

Миюки изглеждаше твърде уплашена, за да помръдне. Джак се плъзна до нея.

– Ще тръгнем заедно.

Тя кимна и преглътна с усилие.

– Не съм особено добър плувец.

Въпреки това решително му протегна ръка. Той я хвана.

– На три.

– На три – повтори тя.

Джак преброи и двамата се гмурнаха под водата. Откри лесно прохода. Беше доста широк. Отблъсна се от стената и поведе Миюки през тунела. Беше не по-дълъг от два метра. В другия край се виждаше светлина.

Джак изплува и откри, че е попаднал в един от съседните канали. Миюки изплува до него и махна мокрите кичури от лицето си. Бяха скрити под надвисналите отгоре им папрати.

Джак чу тихо бръмчене. Звукът ставаше все по-силен.

– Мамка му!

– Какво? – попита Карън.

– Колко дълго можете да издържите, без да дишате?

– Колкото е необходимо – сви рамене Карън. Шумът премина във вой. Идваше от съседния канал.

– Какво е... – отвори уста Карън.

– Хванете се за ръце – прекъсна я Джак. – Гмурнете се под водата и стойте, докато не ви дам знак.

Те се подчиниха и главите им изчезнаха. Джак също пое дъх и се потопи. Над водата останаха само очите му. През завесата от папрат видя черен джет, който с рев взе завоя. Насочи се към тях, като се носеше от единия край на канала до другия и леко докосваше стените му. Джак се притисна към каменната стена.

Полуизправен, пилотът огледа острова и намали, докато минаваше покрай тях. Беше облечен в черен неопренов костюм с вдигната на челото маска и носеше чифт огледални слънчеви очила.

„Продължавай нататък, задник!“ Джак знаеше, че другите няма да издържат още дълго без въздух. В огледалните стъкла на слънчевите очила забеляза собственото си лице, скрито сред листата. Бялата му кожа сякаш светеше в сенките. Трябваше да намаже лицето си с кал. Но вече бе твърде късно.

Джетът мина на сантиметри от него и едва не одраска бузата му. Мъжът върху него не усети присъствието им. Когато се отдалечи, Джак разпозна автоматичното оръжие на гърба му. „Хеклер и Кох“ MP5A3. Предпочитаното оръжие на тюлените.

Не изпусна стрелеца от очи, докато не се скри зад ъгъла, след което

повика останалите. Те трескаво поеха дъх.

Джак се заслуша напрегнато. Дочу шум на втори двигател. Още един джет! Предположи, че пазачите са само двама и обикалят острова. Разполагаше най-много с три минути, за да състави план.

– Трябва да се махаме оттук. Веднага.

Мваху посочи към едно островче на петдесетина метра от тях.

– Още тунели. Излизат на бряг. – Но и самият той не изглеждаше особено уверен.

– Сигурен ли си?

Мваху го погледна и сви рамене.

– Прав си – въздъхна Джак. Нямаха друг избор. Трябваше да рискуват. – Размърдай се, народе. Идват ни още гости.

Шумът от двигателя на втория джет ставаше все по-силен.

Мваху водеше. Водата тук бе по-дълбока. Наложиха се да плуват. Джак изтръпна, като чу плясъците. Щом вторият патрул се появише зад ъгъла, щеше да ги забележи веднага, Джак плуваше последен и непрекъснато се оглеждаше през рамо. Шумът се превърна в рев, отекващ от околните стени.

– По-бързо!

Плясъците станаха още по-силни, а скоростта им се увеличи едва-едва. Джак разбираше, че няма да успеят. Видя малък страничен канал.

– Натам!

Мваху бързо зави по тесния проход.

Джак заплува след тях. От три страни ги притискаха голи стени – каналът свършваше само на няколко метра по-нататък. Бяха приклеещи. Трябваше отново да се потопят.

Знаеше, че не може да рискува дори да надзърне. Заслуша се напрегнато, опитвайки се да определи момента, хвана Карън и вдигна другата си ръка.

Двигателят вече се чуваше съвсем близо. Спусна ръка към водата. Другите поеха дъх и изчезнаха. Джак отново потопи главата си така, че очите му да останат над водата.

Джетът мина по главния канал, но пилотът – точно копие на предишния – гледаше към големия остров отсреща. Мъжът стоеше изправен и държеше едната си ръка до ухото – слушаше и докладваше за обстановката по радиовръзка. Думите му се заглушаваха от шума на двигателя.

Джак се молеше да продължи нататък.

Сякаш чул безмълвната му молба, мъжът рязко се обърна. Джак

едва успя да се потопи навреме под водата и оттам видя как преследвачът им спря джета.

Карън дръпна ръката му. И тя, и останалите оставаха без въздух. Той стисна ръката и, след това я пусна и се отдалечи от нея. Карън се опита да го хване за ризата, но той избяга и настрани.

Джетът се обърна към тях. Джак видя как мъжът посяга за пушката си. Издиша бавно и се потопи още по-надълбоко. Измъкна се от страничния канал и се промъкна под десния борд на джета. Не искаше да изоставя другите, но трябваше да използва моментното отвличане на вниманието на преследвача.

Опря крака в дъното на канала и присви очи нагоре. „Хайде!“ – мислено подтикна останалите. В същия миг чу как някой рязко ритна дъното и изплава, явно останал съвсем без въздух.

Нямаше време за губене. Оттласна се с цялата сила на краката си и се изстреля нагоре.

Пилотът, все още обърнат към страничния канал, бе насочил оръжието си в погрешна посока. Забеляза атаката прекалено късно. Джак го свали от седалката. Мъжът сграбчи кормилото и се опита да се завърти, но лакътят на Джак посрещна лицето му, счупи носа и заби костите в мозъка. Моментална смърт.

Джак не спря. Старите инстинкти се събудиха отново. Взе от убития оръжието и радиопредавателя и бутна тялото в канала.

Когато се метна обратно на седалката на джета, видя Карън, която се взираше шокирана в него.

– Убий или ще бъдеш убит – измърмори той и включи двигателя. – Хайде.

Карън протегна ръка и Джак я изтегли на седалката зад себе си. Нямаше място за другите двама.

– Дръжте се за плъзгачите – инструктира ги той. – Ще ви тегля.

Миюки и Мваху доплуваха от двете страни на джета и се хванаха.

– Готови ли сте?

– Да. – Миюки трепереше.

Джак потегли. През шума на двигателя чу приближаващия рев на другия джет. Увеличи скоростта, но протестният вик на Миюки го накара да спре. Японката се задави и изплю морска вода.

– Съжалявам – каза той, докато си отваряше очите на четири за втория противник. Стискаше нервно кормилото. – Не можем да им избягаме по този начин.

– А тунелът на Мваху? – Карън кимна към канала.

Щяха да стигнат точно навреме, помисли си Джак и потегли бавно.

– Задръжете въздуха.

Насочи се към островчето, което бе посочил Мваху. Щом се изравни с него, зави по напречния канал и спря.

– Това ли е мястото? – обърна се Карън към Мваху. Полуудавен, островитянинът посочи към задната страна на единствената възниска постройка.

Джак праметна оръжието през рамо, скочи на брега и помогна на останалите да се качат на покрития с бурени остров. Бързо заобиколи сградата и рязко спря.

– Мамка му! – Входът бе препречен от голям базалтов блок. Джак отпусна рамене и унило се обърна. – Това ли е твоят вход към тунелите?

Мваху постави длан върху камъка. Очите му се напълниха със сълзи. Нямаше смисъл от отговор. Карън доближи островитянина.

– Можем да го преместим. – Тя смъкна мократа си раница. – Това е базалт. А кристалът е у нас.

Джак погледна към канарата. Беше в сянка.

– Трябва ни слънчева светлина. Карън му подаде кристала.

– Ще ти я осигуря. – Извади пластмасова пудриера от раницата си, отвори я и отчупи капака с огледалцето. Отиде до ъгъла, улови лъчите и насочи слънчево зайче към блока.

– Заслужава си да се опита – усмихна се Джак.

Отиде до канарата и постави върху нея звездата. Дъвката не успя да се залепи за грапавата повърхност, но откри, че може да държи звездата и да бутне с рамо. Кимна на Карън.

Трябваша ѝ няколко опита, за да уцели кристала. Джак буташе всеки път, когато звездата започваше да свети с отразената светлина. Блокът беше много по-масивен от капака на гробницата и ужасно тежък. Джак заби пети в земята и натисна с всички сили. Мваху също се присъедини към него. Канарата бавно се отмести.

– Не чувам другия джет – каза Миюки.

Джак спря и се послуша. Тя бе права. Руините бяха потънали в тишина.

– Сигурно е открил тялото и в момента докладва. – Отново се облегна на камъка. – Хайде, времето изтича.

Карън наклони огледалото. Звездата ярко пламна. Двамата мъже наблегнаха с всички сили. Канарата се отмести и освободи малък отвор, достатъчен да се промъкне по-дребен човек.

– Повече не ни трябва – каза Карън. – Ще се промъкнем. Подаде на

Джак раницата си и се промуши през цепнатината.

– Мваху е прав – обади се отвътре тя. – Има тунел. Слиза стръмно надолу.

Джак направи знак на Миюки и Мваху да тръгват. Двамата бързо се пхнаха вътре в каменната постройка, а Джак отиде до другия край на камъка. Той вече стърчеше извън края на сградата и бе окъпан от слънчевата светлина.

– Ти си – обади се Карън отвътре. – Джак?

Той праметна раницата ѝ през рамо и постави звездата върху камъка.

– Джак?

Кристалът ярко заблестя. Джак се приведе, напрегна всичките си сили и бутна. Огромният камък се потътри обратно в сянката. Изправи се и се върна при входа. Без слънчева светлина бе невъзможно камъкът да се върне обратно.

– Какво правиш? – обади се Карън от другата страна. Цепнатината бе широка колкото дланта му. Тя беше притиснала лице към отвора.

– Не можем да оставим вратата отворена – отвърна той. – Ще намерят джета и бързо ще разберат накъде сме тръгнали. Ще ни преследват в тунелите.

– Но...

Отново се разнесе рев на двигател. Първо един, после още един, и още един.

– Идват. – Джак се изправи. – Ще се опитам да им отвлека вниманието.

Той отстъпи и пхна звездата в раницата на рамото си.

– Но ако ме хванат, ще получат онова, което искат – кристала. Така че би трябвало да ви оставят на мира.

– Джак... – Карън протегна ръка през цепнатината. Джак коленичи и я пое.

– Опитай да се свържеш с властите.

Карън кимна. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

– Добре.

Джак нежно допря устни в дланта и.

– Ще се видим скоро.

Тя затвори длан, сякаш за да запази целувката.

– Не си и помисляй друго.

Джак отново стана. Нямахше повече какво да си кажат. Намести раницата на Карън на рамото си и забърза към джета. Другите

наближаваха сред руините.

Джак се настани на седалката, сложи слушалките на ушите си и закрепил оръжието. Запаля двигателя и включи рева му в хора на останалите. Даде пълна газ и полетя напред.

Слънцето потъваше зад хоризонта. Докато над руините на Нан Мадол падаше мрак, Джак си спомни предупреждението на Мваху.

Старото суеверие. Смъртта дебне в мрака.

20:45

Дейвид Спенглер стоеше на върха на централната кула, една от най-високите постройки в Нан Мадол. Имаше великолепен изглед към целия мегалитен град. Гледаше през очилата си за нощно виждане началото на гонитбата. Джетът на Джак изведнъж се стрелна от скривалището си зад едно от островчетата.

– Намира се в четвърти квадрант – сигнализира той на хората си. – Заградете района и го дръжте там.

Другите три джета рязко се завъртяха и се насочиха към посоченото им място. Слушаше разговорите на преследвачите, докато затягаха прикмата.

Дейвид си позволи да се усмихне. Тъмнината винаги е била един от най-добрите съюзници на група „Омега“. Докато Джак се луташе сяпано насам-натам, хората му, екипирани с очила за нощно виждане и фенери с ултравиолетова светлина, се придвижваха бързо и ловко. Гледаше как капанът се затваря. Всичко щеше да приключи тази вечер.

Докосна микрофона си.

– Джефрис, провери острова, където се криеше Джак. Виж дали не е оставил някого там.

Знаеше, че Джак като нищо може да реши да се направи на герой и да накара хората му да гонят вятъра, докато истинската награда остава скрита някъде другаде.

Отдолу чу един от джетовите да набира скорост. Беше оставил последния в резерва за случай на неочакван обрат. Сега резервният джет с рев се насочи към малкото островче.

Дейвид въздъхна и отново проследи гонитбата. Когато пристигнаха, беше заповядал на хората си да заловят Къркланд и останалите живи. Но Джак се бе оказал по-способен противник, отколкото бе очаквал. Наложил се да промени заповедта на „Убийте го на място“.

Но въпреки това беше разочарован. Екипът му бе надхитрен. Бе

прекарал много часове в планирането на мисията. Осигури полицейски катер и шест джета. Официалното обяснение беше, че преследва контрабандисти на наркотици. Беше оставил катера отгътък рифа и очакваше пристигането на Джак и останалите. Видя как обикаляха из развалините и най-сетне спряха канутата си. По-нататък бе съвсем лесно да доплават с джетовите през отворените към океана порти и да продължат тихо през руините. Бе наредил районът да се отцепи, а той и екипът му започнаха лова.

Дейвид все още не бе наясно как Джак и останалите успяха да се измъкнат от капана. Ролф и Хендъл обясниха, че са използвали някакъв каменен щит. След това очевидно са се скрили в тайни тунели и по-късно Джак успял да убие един от хората му. Всичко това бяха врели-некипели и щеше здравата да нахока подчинените си след акцията.

От мястото си видя как джетът на Джак бе заобиколен отвсякъде в едно особено тясно място. Всички възможни пътища за бягство бяха блокирани от хората му. Джак беше хванат в капан. Нямаше да се измъкне втори път.

– Пипнете го! – нареди Дейвид. – Стреляйте на месо!

Злорадо наблюдаваше как хората му го доближават. Щом не можеше да присъства лично, оставаше му втората възможност – да гледа как Къркланд бива обкръжен и застрелян като куче.

– Виждам го! – извика един от хората му по радиото. Едва се чуваше от рева на двигателя на джета.

Ехото от изстрела се понесе над руините. Подплашени птици запляскаха с криле отляво и излетяха от гнездата си. Но погледът на Дейвид остана прикован към бялото петно на джета на Джак.

Петното блесна ярко и заслепи очите му като светкавица на фотоапарат. Дейвид изруга, свали очилата за нощно виждане и примигна няколко пъти.

По радиото се разнесоха ликуващи възгласи. Дейвид сви победоносно юмрук. Сред руините изригна огнен стълб и озари водата в каналите.

Радиото изпраща.

– Пипнахме го, сър! – възкликна Ролф. – Подпалихме му задника. Целта е унищожена.

21:05

Карън чу стрелбата. Сви се от страх, след което чу още по-

ужасяващ звук – приглушена експлозия. Трясъкът се разнесе из тунелите и ехото му дълго отекваше от всички страни. Звукът се разпространяваше странно през подземните проходи. Дори собствените им стъпки звучаха по-скоро като маршируване. Това я изнервяше... сякаш не бяха сами.

А сега тази стрелба и експлозията. Карън опря юмрук в гърлото си, като се молеше Джек да е добре.

Мваху бе приклеknал напред в ниския тунел. Малкият и фенер беше в ръцете му. Той бе единственият им източник на светлина.

– Продължавай – с треперещ глас каза Миюки. – С нищо не можем да помогнем на Джек.

Мваху кимна. Карън ги последва.

Тунелите бяха издълбани в самия коралов риф. Стените и таванът бяха груби и неравни и трябваше да внимават да не се наранят. Единствено подът бе гладък, изтрит през вековете от краката на минаващите и от течащата от време на време вода. В каналите все още имаше локви – леденостудени и хлъзгави от водораслите.

– Още малко – обеща Мваху.

Карън се надяваше да е така. Макар и в безопасност, тя се чувстваше безпомощна и сякаш попаднала в капан. Струваше й се, че с всяка измината стъпка изоставя Джек в лапите на бандата убийци сред развалините. Ако не й бяха конфискували пистолета в Япония...

Мваху стигна до един завой и им направи знак.

– Вижте!

Карън и Миюки го настигнаха. Отворът се намираще малко зад завоя. Въпреки че слънцето беше вече залязло, навън все още бе по-светло, отколкото в мрачните тунели. Забързаха към изхода.

Карън със закъснение усети опасността.

– Чакайте!

Миюки и Мваху вече бяха излезли отвън. Карън побърза да ги настигне. Посочи фенерчето в ръката на Мваху.

– Изключи го!

Той изумено погледна фенерчето, сякаш държеше отровна змия, и го пусна.

Карън се наведе, напипа фенерчето и го изключи. Изправи се и се огледа наоколо. Бяха излезли от ниска базалтова постройка недалеч от брега на остров Темвен. Всъщност каменният кей, където бяха наели канутата, се намираще на не повече от петдесетина метра от тях.

Дали ги бяха забелязали? Дали току-що не бяха провалили опита на

Джак да ги спаси?

Отговорът не закъсня. Карън чу звука на приближаващ джет. Някой идваше да провери какво става. Прецени разстоянието до изхода към брега. Убийците вече бяха нащрек и знаеха накъде ще се насочат. Но какво друго им оставаше?

Затвори очи, взе решение и включи отново фенерчето.

– Къде отиваш? – обади се Миюки.

– Знаят, че ще се опитаме да излезем през портата. Но ако тръгна с фенерчето натам – Карън посочи обратната посока, ще им се наложи да ме последват.

– Карън...

Тя се протегна и хвана приятелката си за рамото.

– Върви. Аз те насадах във всичко това. И аз ще те измъкна.

– Не ми пука кой ме е насадил.

– На мен пък ми пука. – Ревът на двигателя приближаваше. –

Вървете!

Карън отстъпи назад и скочи в канала, като държеше фенерчето високо над главата си. Водата тук беше съвсем плитка и едва стигаше до кръста ѝ. Опита се да ходи, а след това заплува колкото се може по-далеч от портата. Чу зад себе си плясъците, когато Миюки и Мваху също скочиха във водата и поеха към изхода.

Останала сама, Карън плуваше в мътната вода, като се мъчеше да увеличи разстоянието между себе си и останалите. Скоро изгуби от поглед изхода. Заобикаляха я само тъмни стени.

Но не беше напълно сама.

Чу рева на джета, който се носеше право към нея.

21:27

Дейвид седеше в джета зад Джефрис. Стисна зъби и мислено изруга. Къркланд се опитваше да го направи на глупак.

Малко след експлозията му се обади лейтенант Джефрис. Дейвид почти беше забравил, че го е пратил да огледа мястото, където Къркланд се криеше отначало. Лейтенантът докладва, че няма и следа от други хора.

Тази новина го озадачи. Къде беше успял да ги замъкне? В края на краищата главната му цел бе да отвлече канадската антроположка и да и отнеме образеца от кристала. Обхванат от подозрения, нареди на Джефрис да дойде да го вземе. Двамата щяха да претърсят околните

островчета. Спътниците на Джек трябваше да бъдат все някъде.

Беше чист късмет, че успя да ги засече. Тъкмо слагаше очилата си за нощно виждане, когато забеляза светлинка недалеч от брега, на около четиристотин метра от тях. Веднага разбра какво означава това. Беше чел за подземните проходи.

Докато Джек отвличаше вниманието му, останалите почти се бяха измъкнали от капана. Но Къркланд се провали, помисли си със задоволство Дейвид. Саможертвата му не постигна нищо.

Докато двамата с Джефрис се носеха през руините, Дейвид свали пушката си. Целта бе в обсега и. Светлината изгасна за миг, но след това се появи отново.

– Движи се обратно на изхода! – извика му Джефрис.

– Виждам. Продължавай след тях. Сигурно се опитват да стигнат до друг тунел. Трябва да ги настигнем, преди да се скрият.

Джефрис кимна, завъртя рязко джета и се понесе към целта. Караха на зигзаг сред лабиринта от островчета. Дейвид се държеше здраво за кръста на лейтенанта, опрял пушката си на рамо. На острите завой вълните под плъзгачите на джета се удряха в стените и се стоварваха обратно отгоре му. Той не обръщаше внимание на пръските.

– Точно пред нас са! – Джефрис рязко наклони джета и взе следващия завой.

– Пресечи им пътя, ако се наложи! – извика Дейвид.

Джефрис се понесе по канала към следващия завой. Когато закова на място, изпод плъзгачите се вдигна същинска водна стена. Източникът на светлината лежеше точно пред тях.

Дейвид се изправи.

– Мамка му!

Мъничко фенерче писалка бе закрепено в основата на клон на мангрово дърво. Наоколо нямаше никого. Беше изигран... отново.

Радиото изпраща в ухото му. Беше Ролф.

– Сър, не открийме никакви следи от тялото на Къркланд.

Съмнението се засили. Особено след поредния номер.

– Кой го застреля?

– Сър?

– Кой скапаняк се обади по радиото и каза, че е видял Къркланд и го е застрелял!

Тишина. Никой не отговори.

– Някой от вас изобщо стрелял ли е с проклетата си пушка? Отново тишина.

Едва сега се сети, че убитият му подчинен имаше не само оръжие, но и радиостанция. По дяволите! Джак беше инсценирал собствената си смърт и се бе представил по радиото за един от групата.

– Мамка му! – Докосна микрофона си и изкрещя: – Намерете проклетото копеле!

– Какво има? – попита Джефрис и изключи двигателя.

– Къркланд! Измъкнал се е!

Когато се стовари в седалката, Дейвид чу едва доловим плясък наблизо. Замръзна и даде знак на Джефрис да мълчи. Имаше още някой.

22:22

Джак бавно изплува на повърхността в другия край на развалините. Останал само по боксерки, той тихо мушна пушката си под гъстите папатови листа покрай брега и се ослуша за преследвачи. Беше му трудно да чува. Главата му още кълтеше от експлозията на джета. Беше прекалено близо, но нямаше друг избор. Трябваше да е сигурен, че ще уцели резервоара с един-единствен изстрел.

Но силата на експлозията го изненада. Взривът го отхвърли назад, опърли му веждите и изби слушалките и микрофона от главата му. Замаян, той бе принуден бързо да се гмурне и да преплува под джетовите на струпващите се около мястото на експлозията преследвачи. Продължи да плува, докато дробовите му не пламнаха, след което подаде глава на повърхността. Както се беше надявал, противниците му бяха свалили очилата си за нощно виждане – пламъците от джета бяха прекалено силни за оборудването им.

Това му позволи да се скрие дълбоко сред руините. Бързаше колкото се може по-незабележимо, без да има представа колко време щеше да трае заблудата. Затърси изход от развалините. Планът му бе да стигне до крайбрежните блатата на остров Темвен. Но знаеше, че е изгубил ценно време и единственото, което постигна, бе да се заблуди в тъмното.

Около четиристотин метра по-нататък чу отново рева на двигателите и разбра, че преследвачите му най-накрая са се усетили. Набираха скорост. Ловът бе започнал отново.

Досега бе стоял скрит във водата колкото се може по-дълго, като се опитваше да намали телесната си топлина и да не разкрие факта, че все още е жив. Но знаеше, че този трик вече е безполезен. Трябваше да се махне оттук – и то бързо. Мангровите блатата бяха единствената му надежда. Джетовите щяха да са неизползваеми сред тинята и гъсто

преплетените корени.

Но първо трябваше да се добере дотам...

Измъкна се върху малкото островче и полежа изтощен по корем, преди отново да стане на крака. Нагоре следваше стръмен склон. Катеренето щеше да е трудно, но не и невъзможно. Трябваше да се изкачи някъде нависоко, за да се ориентира, дори това да означаваше да се издаде за няколко секунди.

Хвана пушката и метна на рамо раницата.

Като стенеше тихо, Джак се заизкачва нагоре. Склонът се оказа по-стръмен, отколкото предполагаше. Промъкваше се през бодливи храсти и базалтови тераси. Пръстите и коленете му бяха жестоко изподрани, а уморените крака едва го държаха. Но най-сетне успя да стигне до върха.

Застанал на четири крака, Джак се огледа. В тъмното не бе предполагал, че се намира толкова близко до свободата, но на звездната светлина видя как малките вълни се разбиват в изкуствения вълнолом само на тридесетина метра от него.

Зад вълнолома се простираше океанът.

Там в дълбокото забеляза малък катер, боядисан в бяло и синьо и със синя лампа на мачтата. Бреговата охрана. Светлините от прожекторите го заслепяваха. На предната палуба се виждаше дребна фигура. Малко проблясване му подсказа, че човекът гледа през бинокъл, по всяка вероятност оборудван за нощно виждане. Джак знаеше, че това не е приятелски кораб. По всяка вероятност Спенгълър бе пристигнал тук с него.

Едва сега забеляза, че стои във вода. Басейнът бе квадратен и неясно защо привлече вниманието му. Тъмната вода бе оброчена с тънка ивица пясък и ситно натрошен корал, Ръцете и коленете му потъваха в мекия пясък.

Граната улучи далечния край на островчето, избухна и вдигна във въздуха пръст и разкъсани папратови листа. Джак залегна. Ушите му звънтяха от експлозията. Когато гърмежът заглъхна, чу издайническия звук на джетовите, които приближаваха. В същия миг забеляза малката фигура на полицейския катер, която трескаво сочеше към него.

Втора граната се изви във въздуха, отскочи от каменния връх на островчето и експлодира долу в канала, вдигайки воден стълб. Някой се целеше в него с гранатомет.

Джак запълзя по корем към ръба. Трябваше да се добере до каналите. Беше извадил късмет на два пъти и шансовете му намаляваха. Надникна надолу и видя два джета да се носят към него, докато трети

заобикаляше от другата страна. Скоро щяха да го обградят. В същия миг един куршум се заби в камъните, като пропусна главата му с не повече от петя. Дръпна се назад, но не и преди да забележи противника си.

Стрелецът се бе настанил върху покрива на постройка на три острова от него.

Докато се претъркулваше настрани, трета граната изсвистя във въздуха и избухна в пясъка и водата на басейна. Полетяха щрапнели.

„По дяволите!“ Джак свали пушката си, но остана проснат върху камъка, за да не позволи на снайпериста да стреля отново. Запълзя напред. Когато ниската сграда в отсрещния край се появи пред очите му, замръзна, надявайки се, че не е повредил оръжието си, докато бе плувал в морската вода. Бавно издиша, нагласи пушката и зачака. Когато забележа движение, изстреля един залп и бързо се претърколи настрани. Лежеше по гръб, притиснал пушката до гърдите си. Не знаеше дали е уцелил снайпериста, но поне сега той щеше да е по-предпазлив. А и освен това вече знаеше, че оръжието му е в изправност.

Нещо тежко падна във водата със силен плясък.

– Хендъл е ударен! – извика нечий глас от единия джет. – Пипнете мръсния шибаняк!

Джак отново се претърколи по корем и запълзя към другия край на островчето. Налагаше се да рискува и да скочи. Каналите тук бяха дълбоки едва метър и осемдесет, но врагът приближаваше. Нямаше друг избор.

Стигна до ръба и се приготви да скочи, когато забележа точно под себе си джет. Не бе чул идването му в бъркотията.

Метна се настрани, а куршумите засвистяха. Дясното му ухо пламна, но той не обърна внимание на болката и продължи да се търкаля, докато не стигна пясъчливия склон към басейна в центъра. Чу как приближава втори джет. По шията му се стичаше кръв. Вдигна оръжието си, съзнавайки чудесно, че е обречен, и отстъпи още назад. Стъпалата и коленете му бяха във водата. Нямаше къде да отиде. Единствената му утеха бе, че Карън и останалите са успели да избягат.

Докато чакаше последната атака, малки рибки загризаха пръста му, привлечени от кръвта по изранените му крака. Изрита ги.

И тогава си спомни разказа на Карън за конструкцията на остров Даронг. Морски тунел свързвал езерото с океана и през него рибата стигала вътре. Погледна зад себе си. Вълноломът се намираще само на тридесетина метра. Трудно плуване, но не и невъзможно.

Чу тътрене на крак върху камък.

Знаеше кой от двата риска е по-опасен.

Хвърли пушката си, намести раницата на раменете си и се плъзна в изкуственото езеро. Дъното му бе стръмно. Направи една-две крачки и пое дълбоко дъх. При обичайни обстоятелства можеше да издържи пет минути, без да диша, но сега му предстоеше дълго плуване в пълен мрак.

Пое дъх още веднъж и се гмурна. Раната на ухото му гореше от солена вода, но поне болката го държеше концентриран.

Ръцете му докоснаха тинестото дъно. Завъртя се, като трескаво се мъчеше да открие входа на тунела. Най-напред се насочи към вълнолома, сигурен, че това е най-вероятното място. Оказа се прав – ръката му изчезна в гърлото на каменния проход.

Запомни мястото и отново изплува на повърхността, като напълни дробовите си с бързи дълбоки вдишвания. Докато се подготвяше, се заслуша. Стори му се, че шумът от двигателите на джетовете се отдалечава. Но около езерото всичко звучеше странно. Не можеше да бъде сигурен, особено при толкова много противници. След това чу наблизно шепот, спор, трополене на камъни, думата „бомба“. Това му стигаше.

Гмурна се и веднага намери входа на тунела. Без да спира, се вмъкна в обраслата с корали дупка и продължи надолу, като си помагаше с ръце и крака. Не виждаше нищо. Движеше се опипом и раздираше краката и ръцете си в острите корали. Но вече не усещаше болката. Беше концентрирал цялата си воля върху едно – да продължава напред.

Докато мърдаше и риташе с крака, дробовите също започнаха да го болят. Пренебрегна и тази болка.

Протегна ръка напред и докосна камък. Обзе го паника. Трескаво затърси и с двете си длани. Пътят му напред бе блокиран от каменна стена. Заблъска се в нея и издиша малко въздух, преди да си наложи да се успокои. Паниката бе най-лошият враг на гмуркача.

Опипа стените и откри, че отворът се намира вдясно от него. Бе стигнал до завой. Продължи напред.

Макар и облекчен, започна да се тревожи. Колко дълъг беше този тунел? Остров Даронг се намираще само на тридесет метра от края на рифа, но ако имаше и други завой, какво разстояние щеше да му се наложи да преплува?

Въздухът му вече привършваше. Изтощителните часове, прекарани в игра на котка и мишка, си взимаха своето. Крайниците му се нуждаеха от още кислород. Пред очите му започнаха да играят искри. Сигурен признак за изчерпване на кислорода.

Джак забърза напред, като се мъчеше да не позволи на паниката съвсем да го овладее. Движеше се бързо, но внимателно. Тунелът направи още два завоя.

Белите му дробове започнаха да се свиват болезнено. Знаеше, че накрая рефлексите му ще вземат връх и ще го накарат да си поеме дъх. Но сред пълната тъмнина, без никаква представа още колко път му остава, не можеше да направи нищо друго, освен да потисне инстинкта.

Главата му започна да пулсира. Светлинките пред очите му се завъртяха в многоцветни вихри.

С мисълта, че е на ръба на удавянето, предпазливо издиша. Това даде на тялото му фалшивото усещане, че всеки момент ще поеме дъх. Дробовете му се отпуснаха. Номерът му осигури още малко време.

Продължи напред, като издиша още малко.

Но следващият опит не мина. Дробовете му бяха почти празни. Тялото му неистово се нуждаеше от кислород.

Джак напрегна очи, опитвайки се да разбере колко далеч се намира изходът. От всички страни го заобикаляше единствено мрак. Нямаше никакъв намек, че тунелът ще свърши.

Знаеше, че е обречен.

Размърда ръце, но нямаше сили. Пръстите му се забиха в скалата.

Тогава пред него проблесна светлина. Истинска ли беше? Или предсмъртна халюцинация?

Насили натежалите си крайници да се размърдат.

Чу някъде зад себе си приглушена експлозия. Звукът завибрира в костите му. Озърна се през рамо точно когато го настигна ударната вълна. Водният поток го понесе напред, завъртя го и го блъскаше в стените. Водата напълни носа му. Издуха я с последните остатъци от въздух. Размаха сляпо ръце. Отне му около секунда, преди да разбере, че не докосва стените.

Беше извън тунела!

Насочи се към повърхността. Имаше нужда единствено от въздух...

Видя горе светлините на звездите... и луната!

Като риташе и се извиваше, с всички сили се помъчи да изплува. Пръстите му пробиха повърхността в мига, когато дробовете му найсетне отказаха и през устата и носа му нахлу солена вода. Задави се и пое дъх. Тялото му се разтърси, опитвайки се да изхвърли водата.

В следващия момент някой го сграбчи за косата и измъкна главата му вън от водата. Към въздуха, към светлината Джак отвори очи. Луната се бе спуснала до океана. Ярък ослепителен кръг. Обърна се... или

беше обърнат.

– Разкарай този фенер от лицето му! Заобиколиха го гласове. Познати гласове. Гласовете на мъртвите.

Някаква черна фигура се наведе над него. Стар приятел, дошъл да го отведе. Протегна немощно ръка напред, докато мракът го обгръщаше. Прошепна наум името на приятеля си: „Чарли...“

23:05

– Ще се оправи ли? – попита Лиза.

Чарли издърпа отпуснатото тяло на Джек на понтонната лодка.

– Ти си докторът, ти ще ми кажеш.

Той обърна Джек, смъкна от гърба му пълната с вода раница и натисна гръдния му кош. Джек се разкашля и повърна морска вода.

– Е, поне диша. – Лиза се наведе над него. – Трябва да то закараме на „Фатъм“. Нуждае се от кислород.

Робърт, който стоеше на кърмата, запали двигателя. Лодката се завъртя и се понесе към чакащия кораб. „Дийп фатъм“ бе хвърлил котва недалеч от залива. Два полицейски катера патрулираха напред-назад покрай руините.

Малко по-рано Чарли бе изгубил половината от вечерта, за да убеди местните власти да му помогнат в търсенето на Джек и спътниците му. Никой не искаше да го изслуша и настояваха да изчака до сутринта. Тогав се получи онова паническо обаждане от професор Накано за нападение над групата им в Нан Мадол. Вече мотивирани, полицаите пристигнаха с „Дийп фатъм“ на мястото, но то вече бе пусто.

Очевидно групата на Спенгълър е била предупредена предварително, защото в мига, когато влязоха в залива, силен взрив вдигна във въздуха едно от малките островчета. Чарли, който бе заел позиция на кърмата, веднага се насочи към руините. Все пак трябваше да има някаква причина за експлозията.

Когато заобикаляха рѳба на рифа, Робърт забеляза как водата недалеч от тях закипя. Тъкмо се насочи натам, когато една бледа ръка проряза повърхността. Пръстите почти веднага потънаха отново. Като едното нищо можеха да пропуснат мястото.

Явно морските богове бяха над капитана им, помисли си по-късно Робърт.

Джек изстена и се помъчи да се надигне. Клепачите му потрепнаха, но не дойде в съзнание. Чарли се наведе над него.

– Почини си, човече – прошепна в ухото му той. – Спокойно. Спасен си.

Думите сякаш достигнаха до Джак. Крайниците му се отпуснаха.

– Започна да си възвръща цвета – отбеляза Лиза, но самата тя бе бледа като призрак. От страх и тревога по лицето ѝ не бе останала и капчица кръв.

Ако бяха пристигнали дори минута по-късно...

На кърмата Робърт притисна слушалката до ухото си.

– От полицията казаха, че ще обикалят руините до изгрев слънце. Но изглежда бойната група се е измъкнала.

– Мръсни копелета! – изруга Чарли. – Само да ми паднат...

23:34

Дейвид се спусна надолу по тясната стълба на малкия полицейски катер. Групата му се изплъзна на косъм. Бе получил съобщение по радиото за приближаващата полиция в момента, в който ударната му група откри Джак.

Притиснат от времето, Дейвид нареди да поставят експлозивни около островчето и заповяда на всички да се евакуират на катера. За войник от специалните части разкриването или залавянето бе по-лошо от смъртта. Хората му работеха ефективно и не оставиха никакви следи след себе си. Прибраха мъртвите и бързо изчезнаха в лабиринта от атоли и острови. Измъкването им отне не повече от пет минути.

И въпреки това се бяха отървали на косъм. Докато се измъкнаха в тъмното, Дейвид видя как първият полицейски катер влезе в залива секунда след като той бе излязъл. Експлозията ангажира вниманието на полицаите и спомогна за бягството на „Омега“.

Никога досега през цялата си кариера не се бе разминавал толкова близо със залавянето.

Разярен, Дейвид слезе в трюма на катера и отиде до стоманената врата. Набра кода на електронната ключалка и влезе в малката килия. Макар да бе изгубил двама от най-добрите си хора, мисията не бе пълен провал. Канадската антроположка бе привързана за ръцете и краката към леглото и се мъчеше с всички сили да се освободи. Когато влезе, очите ѝ се разшириха.

– Откажи се. Не можеш да се измъкнеш.

Извади водолазния нож от канията и пристъпи към нея. Вместо да изкрещи или да продължи да се мятат, тя само го гледаше. Дейвид седна

на края на леглото и разряза кърпата на устата ѝ. Тя изплю парчето плат.

– Копеле!

Дейвид прокара пръст по острието на ножа.

– Трябва да проведем един малък разговор, доктор Грейс. Да се надяваме, че няма да ми се налага да развързвам езика ви с помощта на това.

Забеляза струйка кръв, стичаща се от челото и. Пресегна се и натисна с палец цинината. Тя трепна.

Той я бе ударил с приклада на пушката си, когато откри къде се крие. Номерът ѝ с фенерчето за малко не бе успял. Натисна чувствителното място още по-силно и я накара да изкрещи от болка.

– Ще погаждате ли още от малките ви номерца?

Тя плю срещу него и го уцели по бузата. Дейвид остави слюнката да потече надолу, без да си направи труда да се избърше.

– Значи се разбираме.

Той я сграбчи между краката. Беше още мокра от плуването в каналите. Дейвид я стисна здраво. Тя рязко пое дъх, очите ѝ се разшириха още повече и се опита да се измъкне.

– Пусни ме, копеле мръсно! Той продължи да я стиска.

– Въпреки че шефовете ми ви искат жива, за да ви изпият мозъка, това не означава, че не можем да ви нараним по начини, каквито не си и представяте. Така че нека да започнем отново. Къде е кристалът, за който споменавате в имейла си до Къркланд?

– Не зная за какво говориш.

– Грешен отговор – каза той с жестока усмивка. Почукване по вратата го накара да прекрати играта си.

Ролф стоеше на прага, все още облечен в разкопчания наполовина неопренов костюм. Изглежда пленницата, след което отново се обърна към Дейвид.

– Сър, Джефрис продължава да държи под око полицията. Има... тъъ... някои необичайни новини. Може би е по-добре да ги обсъдим отъън... – Ролф кимна към Карън.

– Джак е още жив, нали? – обади се тя от леглото. Дейвид я зашлеви с опакото на дланта си. – Дръж се прилично, кучко.

Ролф нервно пристъпи от крак на крак.

– Тя е права, сър. Измъкнали са Къркланд от океана. Ранен, но жив. Гореща вълна заля Дейвид.

– По дяволите! Този човек не може ли просто да пукне?

– И това не е всичко.

– Какво?

– Той... той е на борда на „Дийп фатъм“. Дейвид бе прекалено потресен, за да е в състояние да продума.

– Не зная как, но корабът му е тук – обясни Ролф. Дейвид затвори очи и се разтрепери от ярост. Джек го изиграваше на всеки ход. Обърна се към завързаната жена. Къркланд бе рискувал собствения си живот, за да може тя да избяга. Защо? Огледа я замислено. Тук имаше нещо, можеше да се възползва от нея по някакъв начин... Стана и посочи към пленницата.

– Изкарайте я на палубата.

23:56

Джек бавно дойде на себе си. Отне му известно време, за да разбере къде се намира. Ламперията от тиково дърво кантонерката, капитанската маса и раклата... Намираще се в собствената си каюта на борда на „Дийп фатъм“. Пълна безсмислица...

– Я виж кой се е събудил – произнесе нечий глас. Обърна глава и едва сега забеляза кислородната маска върху лицето си. Тръбите водеха към преносима бутилка. Вдигна ръка, за да я махне.

– Остави я.

Джек се взря в седящата до леглото фигура.

– Лиза?

Зад нея стоеше Чарли Мълиър, опрял ръка на рамото ѝ, Елвис чу гласа на господаря си, вдигна глава от пода и я отпусна върху леглото.

– А ти кого очакваше? – Лиза изправи възглавницата му. – Чувстваш ли се достатъчно силен, за да седнеш?

Умът на Джек се размърда мудно, опитвайки се да възстанови събитията. Спомни си гонитбата сред руините на Нан Мадол, мъчително бягство през подводния тунел, но...

– Но вие сте мъртви! – Закашля се тежко, докато се мъчеше да се надигне, и изстена.

– Внимателно. – Лиза му помогна да седне и подпря възглавници зад гърба му.

Болеше го всеки сантиметър от тялото. Вдигна ръка и видя забитата в нея интравенозна игла, свързана с пликче физиологичен разтвор. Ръцете му бяха целите в мехлени и превръзки.

– Ние ли да сме мъртви? – ухили му се Чарли и показа всичките си

зъби. – Човече, ти извади див късмет, че си жив.

Джак отново се закашля. Имаше чувството, че някой е търкал дробовите му със стъклен памук. – А бомбата?

Чарли седна на ръба на леглото. – А, това ли. Съжалявам, но трябваше да накараме всички да си помислят, че сме потопени. Бомбата е долу в лабораторията ми. Напълно обезвредена.

Джак поклати глава и веднага съжали за движението.

– Какво се е случило, по дяволите? – раздразнено попита той.

Чарли му разказа. Екипажът открил бомбата и Робърт разпознал, че се задейства по радиото. Благодарение на уменията на Лиза било проста работа да откачат приемника. Дали си сметка обаче, че онзи, който е заложил бомбата, няма да миряса, докато корабът не бъде вдигнат във въздуха. Затова се обадили на Джак и го предупредили за бомбата, сигурни, че ако атентаторите ги подслушват, ще натиснат копчето.

– Така и направиха – обясни Чарли. – Когато видяхме приемникът да примигва, разбрахме какво става и инсценирахме собствената си смърт. Изляхме малко масло и гориво в океана, хвърлихме няколко стола и спасителни пояси и им драснахме клечката.

Джак го изгледа изумено.

– И оттам тръгнахме направо към Понпей. Разбира се, трябваше да пазим тишина. Никакви комуникации, иначе щяхме да провалим номера.

– Но... но... – Джак усети как гневът му се завръща и му влива нови сили. Смъкна кислородната маска и ги изгледа свирепо. – Имате ли представа как ми изкарахте акъла?

Чарли му отвърна с най-невинния поглед на света.

– Тоест... предпочиташ да се бяхме взривили?

Джак зяпна обидената му физиономия и избухна в смях. Стисна зъби от болка.

– Разбира се, че не. – Вдигна поглед към двамата. Очите му започнаха да се пълнят със сълзи. – Нямате представа колко се радвам да ви видя отново...

Лиза се пресегна и го дари с една бърза прегръдка.

– Почини си. Имал си кофти ден.

– А какво стана със Спенгълър? – внезапно се сети Джак. И с другите?

Чарли погледна Лиза.

– Спенгълър отдавна се покри. Но разговарях с професор Накано. Искаше да разбере какво е станало с доктор Грейс. Не са успели да я

открит.

Стомахът на Джак се сви на топка.

– Какво? Карън беше с нея. Чарли поклати глава.

– Полицията продължава да разпитва професор Накано на един от катерите. Тя ме попита дали може да дойде тук, Казах й, че нямаме нищо против.

Джак кимна, но главата му се въртеше. „Къде е Карън? Какво се е случило?“ Отвън по коридора се чува бягащи стъпки. Робърт влетя в каютата.

– Слава Богу, че си жив, Джак!

– Какво има?

– Обаждане по радиото. – Робърт бе останал без дъх. – Дейвид Спенгълър. Иска да говори с теб.

Джак свали краката си на пода и избута Елвис настрана. Посочи на Лиза интравенозната игла.

– Откачи ме.

Лиза се поколеба.

– Откачи ме. Добре съм. Имал съм и по-лоши случаи.

Лиза измъкна катетъра и сложи лейкопласт върху дупката. Хвърли загрижен поглед към Чарли.

Джак стана и се олюля. Чарли веднага му се притече на помощ, но Джак му направи знак да се махне.

– Хайде. Да видим сега пък какво иска това копеле. Всички заедно се качиха на мостика. Джак грабна микрофона на късовълновото радио.

– Къркланд.

– Джак, радвам се да чуя, че си жив и здрав. Носят се слухове, че здравата те е пораздрусало.

– Да ти го начукам! Какво искаш?

– Май имаш нещо, което искам, а аз имам нещо, което ти искаш.

– Какви ги дрънкаш?

От колоните се разнесе нов глас:

– Джак?

Джак стисна дръжката на микрофона още по-силно.

– Карън? Добре ли си?

– Наслаждава се на компанията ни – отговори Спенгълър вместо нея. – А сега да поговорим делово. Тази жена не ми е нужна. Единственото, което искам, е онова парче кристал. Джак изключи микрофона и погледна към Лиза.

– Раницата ми?

– В каютата ти е.

Джак възстанови връзката.

– И какво предлагаш?

– Равностойна размяна. Кристалът срещу жената. После си стискаме ръцете и забравяме за станалото.

Да бе, помисли си Джак. Вярваше на Дейвид толкова, колкото би повярвал на кобра. Но нямаше избор.

– Кога?

– За да не реши някой да доведе и статисти... да кажем, утре сутринта. В морето. По изгрев слънце.

– Става, но аз определям мястото. – В главата му започна да се оформя смътен план.

– Съгласен... Но ако видя и едно ченге наоколо, ще нарежа жената на парчета и ще нахраня акулите с тях.

– Ясно. В такъв случай утре по изгрев слънце на източния бряг на остров Накапф. – Джак повтори името буква по буква. – Знаеш ли къде се намира?

– Ще го намеря. Ще се видим там. Радиото замлъкна. Джак остави микрофона.

– Знаеш, че това е капан – каза Чарли.

Джак се свлече в седалката.

– О, разбира се, без капчица съмнение.

17. Смяна на курса

7 август, 05:30.

Източният бряг на остров Накапф, Микронезия

Половин час преди изгрева Джак плуваше в тъмната вода. Провери светещия циферблат на водолазния си часовник. Засега се движеше по разписание. Беше скочил от кърмата на „Дийп фатъм“ преди десет минути. Екипиран в неопренов костюм, плавници, кислородни бутилки и надуваема спасителна жилетка, той отдавна се бе преборил с болезките и раните си. Плуваше спокойно, като махаше бавно, но силно с плавниците си и бързо се спускаше надолу към дъното. Ловко заобиколи по-редната каменна колона, която изникна пред него от мрака. С помощта на екипировката за нощно гмуркане на Робърт – малки ултравиолетови фенерчета, закрепени на китките, и маска за нощно виждане – нямаше проблеми с тъмнината.

Погледна компаса и коригира курса си към мястото, където бе спрял полицейският катер на Спенгълър. Двата съда бяха пристигнали до източния бряг на остров Накапф един час по-рано и предпазливо бяха хвърлили котва на около километър един от друг в очакване на изгрева.

Джак обаче беше във водата преди още корабът му да спре. Планът му изискваше бързина, невидимост и прикритието на нощта. Малко преди това бе получил по факса схема на катерите, използвани от полицията в Понпей, както и кода за електронните ключалки на катера на Дейвид. Ако Карън се намираше на борда му, непременно е заключена.

Появи се нова каменна колона, после още една. Джак намали скоростта си. Напред изникнаха стените на порутени сгради, покрити плътно с корал и с люлеещи се на течението водорасли. Джак вдигна фенерчетата. Зад постройките се простираха още руини.

Това бе потъналото каменно селище Канинф Намкхет.

Карън му бе разказала за него на път за Нан Мадол. Това бе причината да избере мястото. Полицейските катери имаха хидролокатори, а Джак се нуждаеше от колкото се може повече прикритие, за да доплува незабелязано под кораба на Спенгълър.

Гмурна се до дъното и продължи, като се придържаше плътно до колоните и сградите. Не искаше да оставя голяма сянка на екрана на

хидролокатора. Когато стигна на около двеста метра от целта си, избра възможно най-заплетения маршрут, като не се отделяше от стените.

Видя над главата си сигналните лампи на катера, които грееха над водата. През маската му за нощно виждане гледката приличаше на ярко украсена коледна елха. Продължи още по-предпазливо, като правеше кратки преходи и паузи сред нишите и купищата нападали камъни.

Най-накрая се озова на десет метра под кила на катера. Погледна часовника си. Закъсняваше с няколко минути. Слънцето скоро щеше да изгрее.

Джак изпразни жилетката си и се спусна на дъното. Скри се в сянката на някаква дебелистенна постройка. Смъкна от себе си бутилките, плавниците и тежестите. Задържа в устата си регулатора на акваланга. Освободи от хълбока си втората, по-малка резервна бутилка с кислород за Карън и я остави до другата екипировка. Всичко беше наред.

Изправи се, опипа колана си и отново провери дали двете водонепроницаеми найлонови торби са на мястото си. После угаси ултравиолетовите фенерчета. Настъпи мрак.

Вече напълно готов, Джак пое дълбоко дъх, изплю мундшука и заплува към повърхността, като се насочи към кърмата. Докато се издигаше, издишаше бавно, за да компенсира разликата в налягането. Въпреки това изплуваше прекалено бързо, но не можеше да рискува да го засекат.

След няколко секунди дланта му опря гладката долна повърхност на корпуса. Насочи се към задната част на катера, като внимаваше да не доближава едва въртящата се перка. Излезе на повърхността в сянката на кърмата и свали маската си. Лицето и ръцете му бяха намазани с мазут, за да не отразява светлината.

Забеляза един от хората на Спенгълър, облегнат на парапета. В устата му висеше цигара. Джак се заслуша. Не чу гласове или стъпки, но не можеше да рискува. Плъзна се към десния борд, извади от колана си огледало, закрепено на края на антена, и го вдигна към кърмата. На палубата имаше само един пазач. Добре, помисли си Джак. Носът на катера бе насочен към неговия кораб и Спенгълър не бе сложил засилена охрана на кърмата. Завъртя антената към предната палуба и забеляза движение. Двама души. А може би повече.

Джак бързо свали огледалото и се върна обратно при стълбата на кърмата. Провери я с ръка. Спасителната стълба бе закрепена за корпуса с нитове, така че не би трябвало да издаде нито звук.

Извади едната найлонова торба. Пръстите му напипаха дръжката на

пистолета вътре. Вдигна ръката си над водата и проби тънкия найлон, за да може да постави пръст на спусъка. Предпазителят вече бе свален. За чака удобен момент.

Докато чакаше, непрекъснато отклоняваше поглед към часовника си. Хоризонтът на изток започваше да порозовява. „Хайде, твоята кожа...“ Пазачът метна цигарата си в морето. Тлеещият фас прелетя над главата на Джак и изгасна със съскане. Пазачът се прозя и се обърна с гръб към парапета. Бръкна в джоба си и измъкна пакет „Уинстън“. Почука го, за да извади поредната цигара.

Джак се издърпа с една ръка нагоре по стълбата, закрепил се здраво с краката си, насочи пистолета и стреля. Прикри глухия звук от заглушителя с безобидна кашлица. По бялата палуба се пръснаха кръв и мозък. Джак успя да хване падащото тяло и използвайки тежестта му като лост, се покатери през парапета. Остави безшумно тялото на палубата.

Като се привеждаше, притича до резервоара с гориво, освободи втората найлонова торба и натисна червения бутон. Преглътна с усилие, провери още веднъж часовника си и пхна пакета зад стоманения варел.

Обърна се и бързо се промъкна до вратата, водеща към стълбата за трюма. Надзърна вътре, като държеше пистолета си напред. Нямаше никого. Отвори вратата докрай и се спусна по слабо осветените стълби в трюма. В дъното на коридора имаше метална врата с малко прозорче.

Джак предпазливо влезе в коридора. Наоколо бяха складирани сандъци и рула мушама – потенциални места за засада. Продължи нататък с насочен напред пистолет. И тук нямаше хора. Стигна до вратата, погледна през прозорчето и въздъхна облекчено. Карън беше завързана за малкото легло вътре в помещението.

Бързо набра кода на ключалката и бравата издайнически изщрака. Рязко отвори вратата и се претърколи вътре, готов за засада. Завъртя се с насочен пистолет. Нямаше никаква охрана.

Карън се мъчеше да се освободи. Очите ѝ се ококориха от изненада.

– Джак!

Докато пристъпваше към нея, изведнъж разбра, че в гласа ѝ има не изненада... а страх.

Чу шум зад себе си и рязко се завъртя. Дейвид стоеше на прага с насочен към гърдите му пистолет. Мушамата, зад която се беше крил, сега се бе превърнала в пелерина на раменете му.

– Хвърли оръжието, Къркланд.

Джак се поколеба, но накрая свали пистолета си и го остави на

пода.

Дейвид сви рамене под пелерината.

– Ритни го към мен.

Вдигнал ръце, Джек с неохота се подчини.

– Толкова си предвидим, Джек. Вечно се правиш на герой. – Дейвид влезе в стаята. – Знаех как да те накарам да дойдеш тук. Всичко е въпрос на примамка. Но трябва да призная, че не си изгубил форма. Успя да се промъкнеш покрай хората ми, без да те усетят. – Той вдигна пистолета. – За щастие не се доверявам на никого, освен на самия себе си.

– Никога не си бил отборен играч, Спенгълър. Точно заради това предпочетоха мен. – Докато лицето на противника му се изчервяваше от гняв, Джек продължи по-бавно: – Заради това ме мразиш като трън в задника си, нали? А не заради сестра си. Не заради смъртта на Дженифър. Не можа да понесеш най-невзрачен тип като мен да победи чистокръвен ариец като теб, нали?

Дейвид яростно пристъпи към него и вдигна пистолета към главата му.

– Никога повече не споменавай името на Дженифър.

Джек рискува да хвърли поглед към часовника си. Петнадесет секунди. Трябваше да задържи Дейвид разгневен и близо до себе си.

– Стига си преигравал, Спенгълър. Двамата със сестра ти разговаряхме надълго и нашироко. Зная много неща за теб и баща ти.

Дейвид отново вдигна пистолета.

– Какво ти е казала... Каквото и да е, всичко е лъжа. Никога не ме е докосвал.

Джек повдигна вежда. Навремето Дженифър бе споделила, че баща му го е тормозел физически. Но дали нещата не са стигнали и по-надалеч?

– Май беше обратното – сниши поверително глас Джек. Дейвид го доближи още повече.

– Затваряй си шибаната уста! Пет секунди...

Джек стегна крака и сви юмруци. Дейвид бе така побеснял, че от устните му пръскаха слюнки.

– Никога не ме е докосвал! Една...

Джек замахна с юмрук в мига, когато изтреща експлозията. Трюмът подскочи под краката им. Юмрукът се стовари странично върху челюстта на Дейвид и го просна на пода.

Той стреля напосоки. Куршумът се заби в стената зад Джек, който

се завъртя и изрита оръжието от ръката на Дейвид. То се плъзна по пода.

Дейвид се хвърли напред. Джак инстинктивно отскочи настрани и докато се обръщаше, разбра грешката си. Изиграха го собствените му рефлексии. Дейвид можеше да е пълен скапаняк, но бе и опитен убиец. Стовари се близо до оставения пистолет на Джак и запълзя към него.

– Бягай! – извика Карън. Джак замръзна.

– Той ще те убие...

– Не! Шефовете му ме искат жива! Бягай! Джак спря. Дейвид стигна до пистолета. – Бягай! – изкрещя Карън.

Джак изруга и се стрелна през вратата, като я блъсна зад себе си. Трюмът бе пълен с дим. В горния край на стълбите танцуваха пламъци. Джак се хвърли в близката каюта. Бомбата, изработена от малко парче от пластичния експлозив на самия Дейвид, бе предвидена само колкото да отвлече вниманието на всички, за да могат двамата с Карън да избягат.

Джак прекоси каютата и спусна аварийната стълба. Сложи маската на лицето си, покатери се на стълбата и дръпна резето на люка към палубата.

Някъде пищеше аларма.

Отвори малкия люк и се измъкна горе. Претърколи се по палубата и скочи на крака. Наоколо тичаха мъже с кофи и маркучи. Един от тях спря и запречи пътя му, зяпнал от изненада.

Докато мъжът пускаше кофата и посягаше към пистолета си, Джак се хвърли отгоре му и стовари лакътя си в адамовата му ябълка. Мъжът падна и захъри. Джак се втурна към парапета на кърмата.

Скочи във водата, като държеше маската си, после се отгласна и се насочи към дъното. Включи ултравиолетовите фенерчета на китките си, когато около него започнаха да пишат куршуми. Пренебрегна опасността и затърси мястото, където бе оставил оборудването си.

Откри го бързо. Скрит зад порутената стена, Джак бързо пое въздух от малката кислородна бутилка и я захвърли настрана. Карън нямаше да има нужда от нея. Погледна нагоре.

Катерът все още беше отгоре, но това нямаше да е за дълго. Експлозията на резервоара беше сигналът за Чарли да се обади на полицията. Първоначалният план бе двамата с Карън да се крият тук долу, докато полицията подгони Спенгълър.

Докато слагаше плавниците си, забеляза с крайчеца на околото си някакво движение. Рязко се обърна и погледна нагоре.

Към него потъваха малки метални предмети, не по-големи от кутия за газирана напитка. Десетина, а може би и повече. Пред очите му една от тях се удари във висока колона на петнадесетина метра от него. Взривът го притисна към пясъка и изкара въздуха от дробовете му. Очите му пламнаха от болка. Отгоре му се посипаха парчета скала. Претърколи се по дъното, напълно ослепял за момент.

Когато зрението му се върна, забеляза около себе си още десетина заряда. Втори капан. Разполагаше с по-малко от пет секунди, преди всичко наоколо да закипи.

Сграбчи спасителната жилетка и прикрепения към нея резервоар и я надяна, но наопаки. Вместо на гърба, бутилката се намираше на гърдите му. Хвана я между краката си и притисна клапана ѝ в близката колона. Навън изригна кислород под налягане.

Бутилката се превърна в ракета.

Джак я стисна пред гърдите си и я насочи встрани от дълбочинните заряди. Докато се мъчеше да поеме управлението, удари гърба си в някаква стена. По гръбнака му премина огнена болка. Прехапа устни и се опита да намести ръцете си в оплелата се спасителна жилетка. С помощта на краката и плавниците грубо направляваше траекторията си сред лабиринта от колони и стени подобно на топче в някакъв гигантски под-воден флипер.

Експлозивите избухнаха. Усети всеки взрив като ритник от муле. Голямо парче базалт прелетя покрай него и отскочи от дъното.

Скоростта му намаля за секунди, след като бутилката остана празна. Заплува, като работеше с все сили с краката, за да се отдалечи колкото се може по-далеч. Накрая когато дробовете му не издържаха, пусна празната бутилка и се отблъсна нагоре към повърхността.

Над него водите вече не бяха мастиленосини, а тъмен аквамарин. Слънцето изгряваше.

Гребеше към слабата светлина и вдъхна дълбоко, когато главата му най-сетне се показа на повърхността. Счупеното му ребро протестираше с всяко вдишване, но вкусът на свежия въздух притъпяваше болката.

Утрото бе мъгливо и предвещаваше дъжд. На седемдесет метра от него водата все още бълбукаше около катера. Сякаш корабчето плаваше в котел с вряща вода. Докато гледаше, последната експлозия стигна до повърхността и вдигна истински гейзер високо във въздуха.

В далечината ревяха многобройните сирени на полицейските катери. Дизеловият двигател на катера на Спенгльър изрева. Носът му се вдигна нагоре и той се понесе напред.

Джак можеше само да гледа. Чувстваше се безсилен. Усети горчилката на поражението.

Беше оцелял, но бе загубил Карън. И независимо от думите ѝ, не и оставаше още много живот. Щом добиеха от нея онова, което им трябваше, щяха да я елиминират.

Близко до брега катерът набра скорост и изчезна зад скалите на остров Накапф.

Докато гледаше след него, заваля дъжд. Обърна се по корем и бавно заплува към „Дийп фатъм“.

08:46.

Недалеч от атола Пинджелап

Дейвид стоеше в Лоцманската кабина на катера. Дъждът шибаше яростно стъклото. Бурята се засилваше, но на него не му пукаше. Дъждът и лошото време му бяха помогнали още веднъж да избяга. Скрити в тежката сутрешна мъгла, за трите часа след бягството на Джак бяха успели да се отдалечат на повече от осемдесет километра от остров Понпей.

На север се виждаше малкият атол Пинджелап. Хората му прехвърляха екипировката в надуваемата лодка на катера. След като свършиха, щяха да вземат пленницата, да напуснат катера и да се скрият на брега. Хеликоптерът за евакуиране вече пътуваше насам.

Слушаше по засекретената линия как Ружиков продължава да му трие сол на главата. Мисията не само че се оказа пълен провал, но и бе проведена некадърно и уличаваше американското правителство. Посолството в Понпей вече вреше и кипеше, към властите летяха уверения, че върху виновниците ще бъде стоварена цялата сила на закона. Посланикът категорично отричаше да знае за хората на Дейвид и какво са вършили в Нан Мадол. Сметките на някои ключови понпейски служители набъбнаха. Дейвид знаеше, че не съществува проблем или недоразумение, което не може да не изчезне, ако пожертваш достатъчно пари в брой. До утре всички доказателства за участието на Съединените щати щяха да потънат.

– Имам си достатъчно проблеми с войната – завърши тирадата си Ружиков. – Не ми е до замазване на лайната след вас, командир.

– Да, сър, но Джак Къркланд...

– В доклада ви пише черно на бяло, че сте го елиминирал. – Така се надяваме. – Дейвид си спомни кипящата вода която подхвърляше и

люлееше кораба. Няма начин Джак да е оцелял, помисли си той с присвити очи. Но не можеше да бъде напълно сигурен. Копелето имаше повече животи и от някоя проклетата котка. – Но остава екипажът му, сър. Смятаме, че кристалът е у тях.

– Това вече не е важно. Учените са успели да вземат проба. В момента я изследват и първоначалните данни са повече от интересни. Но което е по-важно, Кортес смята, че разчитането на надписа върху обелиска може да ускори изследването. Така че забравете за кристала. Основен приоритет на мисията ви е да закарате антроположката в базата „Нептун“.

Дейвид стисна юмруци.

– Слушам, сър.

– След това ще помогнете на флотския екип да измъкнат обелиска и да го докарат в Щатите. Едва тогава ще ви се даде право да довършите останалите неща. – Бившият морски пехотинец едва удържаше гневното си избухване.

По лицето на Дейвид сякаш плъзнаха пламъци. Никога досега не се беше случвало да бъде руган от шефа на ЦРУ. Имаше трима мъртви и един тежко ранен. Мисията щеше да бъде огромна черна точка в досието му.

– Чувате ли ме, командир Спенглер?

Дейвид беше престанал да слуша, обладан от гняв и срам.

– Да, сър. Незабавно ще откараме антроположката в подводната база.

Последва тежка въздишка.

– Командир, ситуацията на изток се влошава с всеки изминал миг. Около Тайван се води ожесточена морска битка. Окинава е подложена на непрекъснати ракетни атаки. А във Вашингтон вече се обмисля отговор с ядрено оръжие. – Ружиков направи пауза, за да подчертае важността на думите си. – Така че разбирате значението на мисията ви. Ако има начин да се използва скритата в този кристал сила, той трябва да се открие колкото се може по-бързо. За постигането на целта трябва да се използват всички възможни средства. Тук няма място за лични войни и вендети. Дейвид затвори очи.

– Разбирам. Няма да ви разочаровам отново.

– Докажете го, командир. Откарайте жената на „Нептун“.

– Вече сме на път.

– Много добре.

Връзката прекъсна. Дейвид не затвори веднага. Да ти го начукам,

добави безмълвно той, след което тресна слушалката.

В далечината се чу слабо боботене. Хеликоптерът им бе подранил. Дейвид пристегна якето си и излезе навън под дъжда. Отиде при Ролф.

- Доведете жената – нареди кратко.
- Мисля, че все още е в безсъзнание.
- Тогава я донесете. Напускаме веднага.

Дейвид гледаше отдалечаващия се помощник и опря юмруци на бедрата си. Може би бе прекалил с грубостта си към жената. Припомни си как след измъкването на Къркланд бе излял яростта си върху нея. Но вече нямаше да допуска грешки. Нито свои, нито на хората си, а още по-малко – нейни.

Ролф се появи отново и се заизкачва по стълбите, праметнал пленницата през рамо.

Дъждът сякаш я посъживи. Тя се размърда и вдигна глава. Лявото и око беше затворено, а от носа и разцепената и устна течеше кръв. Закашля се.

Дейвид се обърна, доволен, че е жива.

„Не. Не съм бил прекалено груб.“

15:22.

„Гибралтар“, пролив Лусон

Ивицата вода между Тайван и Филипините беше претъпкана с кораби, оръдията на много от които бълваха огнени езици. Адмирал Хюстън наблюдаваше битката през зелените стъкла на мостика. Небето бе изпълнено с дим, превръщаш дневната светлина в сумрак. Тази сутрин „Гибралтар“ се бе присъединил към бойната група на „Джон К. Стенис“ състояща се от самия самолетноносач клас „Нимиц“ заедно с всичките му въздушни сили на борда и ескадра разрушители.

Точно когато „Гибралтар“ пристигна в района, китайците започнаха въздушна атака. Изстребителите изпълниха небето и обстрелваха корабите с ракети. В отговор нагоре полетяха ракети „Сий Спароу“. Няколко самолета избухнаха и в океана се посипаха огнени потоци, но истинската битка тепърва предстоеше. Китайският флот, който все още бе зад хоризонта, скоро щеше да се включи в конфликта и да пусне в ход тежката артилерия.

Морската битка бушуваше през целия ден.

Южно от „Гибралтар“ гореше разрушителят „Джеферсън Сити“. Евакуацията беше в пълен ход. Хеликоптерите за борба с подводници

вече се издигаха като стършели от палубата на „Гибралтар“, за да помогнат на защитата в техния периметър.

Застанал до Хюстън, капитан Бренинг крещеше заповеди на екипажа на мостика.

Хюстън се вираше в дима и хаоса навън. Двете страни методично се изстребваха помежду си. И за какво?

Изпищя аларма. Системата за близък бой „Фаланкс“ в предната част на надстройката завъртя 20 – милиметровите си оръдия „Гатлинг“ и откри огън, като изстрелваше по петдесет снаряда в секунда. Приближаващата към десния борд ракета се взриви на по-малко от двеста метра от кораба.

Изкрещяха се заповеди.

Фрагменти от ракетата полетяха към „Гибралтар“ и заваляха върху бронираните панели от кевлар. Корабът понесе удара с минимални щети.

– Сър!

Един от лейтенантите посочи напред. Два хеликоптера, улучени от парчетата, рухнаха в морето. В същото време оръдията на защитната система на фентайла¹² залаяха срещу новите ракети, насочили се към обсадения кораб. Мортирите изстреляха във въздуха облаци метални примамки.

„Гибралтар“ се разтърси от падащите върху него осколки.

– Господин адмирал, трябва да се оттеглим – каза капитан Бренинг.
– Положението е прекалено напечено за хеликоптерите.

Хюстън стисна юмруци, но кимна.

– Наредете летателната палуба да се опразни.

Докато заповедта му се предаваше надолу по веригата, Хюстън се обърна към „Джеферсън Сити“. Колко ли моряци бяха загинали на борда му? Гледаше как пожарът се засилва. Мънички спасителни лодки се отдалечаваха от потъващия гигант.

Огромен взрив разкъса на парчета кърмата и над кораба се издигна огнено кълбо. Спасителните лодки, които бяха прекалено близо, изхвърчаха във въздуха. Огромният кораб зловещо вдигна носа си нагоре и започна да потъва. С всяка секунда „Джеферсън“ се потапяше все по-бързо и по-бързо. Хюстън си наложи да не извърща поглед.

– Сър! – изкрещя лейтенантът от радарната система. – Засичам вектори откъм север. Тридесет ракети са се насочили към нас.

12. Издадена част на кърмата при някои кораби – Б. пр.

Капитан Бренинг изкрещя още заповеди.

Хюстън продължи да гледа потъващия „Джеферсън“. Знаеше капацитета на защитните системи на „Гибралтар“ и започна тихо да се моли за екипажа си, когато откъм фентайла се разнесе първата експлозия.

18:32.

На път към базата „Нентун“

Карън гледаше безучастно през прозореца на хеликоптера океана отдолу. Цялото й лице пулсираше от болка и не можеше да понесе вкуса на кръвта. Побоят я бе оставил без сили и й се гадеше. Вече бе повърнала два пъти.

Срещу нея Спенгълър се бе излегнал на седалката си и тихо похъркваше. Трима от хората му бяха заели останалите места. Единият от тях – заместникът на Спенгълър – я гледаше. Тя отвърна на погледа му. Той се извърна, но не преди Карън да забележи сянката на срам, която мина по лицето му.

Загледа отново океана, като мислеше и кроеше планове, Можеха да я измъчват, но нямаше да престане да се съпротивлява. Докато беше жива, щеше да търси начини да провали Спенгълър и екипа му.

Облегна се на студеното стъкло. След целия ужас на изминалия ден една основна грижа продължаваше да тормози мислите й – Джек. Завързана на леглото в килията, Карън бе чула приглушените взривове и усети как катерът се разтърсва.

Затвори очи при спомена за болката в очите му, когато трябваше да се хвърли през вратата и да я изостави. Беше ли жив? Твърдо си обеща да оцелее, дори само за да разбере отговора.

19:08.

„Дийп фатъм“, северно от остров Понней

Джек стоеше на челното място на масата в лабораторията на Робърт. Екипажът му бе насядал по дължината и. Тук бяха и двамата ново-дошли – Миюки и Мваху, които се бяха качили на борда преди няколко часа.

Полицията бе разпитала всички, но беше ясно, че не могат да ги обвинят. Освободиха ги. Шефът на полицията сякаш беше по-заинтересован да ги види как се махат от района му, отколкото да задълбава в подробностите около нощното нападение и отвличането. Джек подозираше,

че действията му се ръководят от нечия невидима ръка, протегнала се да измете цялата история под чергата.

Пирати – това бе окончателният глупашки отговор. Шефът на полицията обеща да продължи търсенето на изчезналата антроположка, но Джек знаеше, че това бяха само празни приказки. Всичко щеше да се потули в мига, в който си тръгнат.

– И какво ще правим оттук нататък? – попита Чарли.

Джек вдигна раницата от земята, като се намръщи от болката в бинтования му гръден кош. Беше раницата на Карън. Изсипа съдържанието ѝ на масата. Кристалната звезда се изтъркаля по гладката повърхност. До нея падна платинената книга, която бяха намерили в гробницата.

– Трябват ни отговори – яростно отсече той и плъзна книгата към Миюки. – Първо трябва да разберем какво пише тук.

Миюки отвори книгата. Джек знаеше какво има вътре. Вече я бе разглеждал. Страниците ѝ бяха тънки листа от платина, върху които бяха гравирани йероглифни знаци.

– Двамата с Гейбриъл започваме веднага.

Миюки затвори книгата. Мваху се наведе към нея и докосна единствения символ върху корицата ѝ. Триъгълник, вписан в кръг.

– Камвау – произнесе той. – Познавам този знак. Мой баща научил. Означава „опасност“.

– Това се казва изненада – саркастично отбеляза Кендъл Макмилън.

Всички погледнаха към счетоводителя. Джек бе предложил на нервния мъж да остане в Понпей, но той бе отказал с думите „При всички тези безумия не бих заложил и миша опашка, че ще се измъкна жив от острова“.

Джек отново насочи вниманието си към книгата.

– Мваху, щом знаеш някои от знаците, защо не помогнеш на Миюки в разчитането им?

След това даде кристалната звезда на Чарли.

– Искам да изследваш свойствата и способностите на това нещо.

Геологът се усмихна, като хвърляше жаден поглед към кристала.

– Джордж... – Джек се обърна към сивокосия историк. – Искам да продължиш проучването на изчезналите кораби в този Триъгълник на Дракона. Виж дали няма да откриеш още някакви закономерности.

Джордж кимна.

– Вече работя върху някои теории.

Кендъл Макмилън се намръщи и отново взе думата:

– Кое ще ни помогне да си спасим задниците? Защо просто да не се

покрием? И да избягаме?

– Защото никога няма да престанем да бягаме. А те няма да престанат да ни гонят. Единственият ни изход е да открием истинската причина за катастрофата на Еър Форс 1. – Джак облегна юмруци на масата. – Отговорът лежи в сърцето на всичко това. Просто го зная!

– Но Кендъл е прав – обади се Лиза от края на масата. – Какво ще правим дотогава? Накъде ще тръгнем?

– Натам, откъдето започнахме. Връщаме се на мястото на катастрофата.

– Но защо? – намръщи се Лиза. – Мястото е под усилена военна охрана. Нямаме никакъв шанс да се доберем дотам.

Гласът на Джак бе твърд и непреклонен.

– Защото ако Дейвид е тръгнал нанякъде, то е именно натам.

18. Тъмни работи

8 август, 01:15.

Оперативният център в Белия дом

Лоурънс Нейф слушаше последните доклади от всеки член на Съвета на началник-щабове. Новините бяха мрачни. Китайският флот и авиация държаха американските сили притиснати до стената.

Думата взе началник-щабът на Военноморските сили:

– След земетресенията базите по цялото Западно крайбрежие все още са в ужасно състояние и това не дава възможност за поддържане на продължителен конфликт в другия край на Пасифика. Самолетносачът „Ейбрахам Линкълн“ и бойната му група са тръгнали към зоната на военните действия от Индийския океан. Но са му необходими дни, за да стигне до местоназначението си.

– Какво искате да кажете с това? – попита Нейф. Изтощението го бе направило още по-раздражителен.

– Бием се с една ръка, завързана за гърба ни, сър – отговори Ханк Райли, командващ корпуса на морските пехотинци. – Снабдителните ни линии през Пасифика са, меко казано, слаби. След приливните вълни Хонолулу все още е потопен под цял метър вода. Военновъздушните му бази...

– Вече чух това от началник-щаба на Военновъздушните сили – сърдито каза Нейф. – Искам отговори, алтернативи...

Председателят на Съвета на началник-щабове генерал Хикмън стана от мястото си.

– Остава една-единствена възможност, която не сме обсъждали.

– И каква е тя?

– Както вече се спомена, ние се бием в тази война с една вързана ръка. Можем да променим това.

Нейф се изправи в креслото си. Ето какво искаше да чува – отговори, а не проблеми.

– Какво предлагате?

– Тактически ядрен удар.

Из Оперативния център се разнесе шепот. Нейф стисна колене с ръцете си. Вече бе обсъждал тази възможност с Никълъс Ружиков по-рано

през деня. Опита се гласът му да прозвучи развълнувано.

– Формулирали ли сте плана? Генералът кимна.

– Разбиваме блокадата по най-решителен начин. Изненадващ удар.

Само по военни цели.

Нейф присви очи.

– Продължавайте.

– От две подводници клас „Охайо“, базирани до Филипините, нанасяме удар върху три критични зони с ракети „Трайдънт Две“. – Генералът посочи целите на картата. – Така ще бъде разбит тилът на блокадата. Китайците ще бъдат принудени да се оттеглят. Но което е по-важно – ще разберат колко сериозно сме решени да защитим интересите си в региона.

Нейф погледна към Никълъс Ружиков. Шефът на ЦРУ му бе предложил подобен сценарий. Ясно беше, че влиянието и пипалата му са стигнали чак до Съвета на началник-щабове. Нейф се направи на дълбоко замислен, играейки ролята на загрижен патриций.

– Ядрен удар – поклати глава той. – Тъжен е денят, в който китайците ни принудиха да стигнем дотам.

– Да, сър – съгласи се генералът и леко склони глава.

Нейф въздъхна, сякаш е претърпял поражение.

– Но колкото и да е трагично, не виждам друг избор. Пристъпете незабавно към изпълнението на плана. – След внимателно изчислена пауза се изправи на крака. – И нека Бог да прости на всички ни.

Обърна се и се насочи към изхода, следван плътно от агентите на тайните служби.

Не след дълго Никълъс Ружиков го настигна по коридора. Нейф си позволи да се усмихне.

– Добра работа, Ник. Наистина добра.

11:15.

„Дийп фатъм“, Централен Пасифик

Лиза откри Джек на носа, вперил очи в хоризонта. Небето бе покрито с тънки тъмносиви облаци и постоянна мъгла, през която не можеше да пробият дори лъчите на обедното слънце. Беше с обичайните си червени гащета и широка разкопчана риза.

Елвис седеше до него и се подпираше в крака му. Лиза не можа да потисне усмивката си при тази проява на вярност и привързаност. Джек разсеяно почесваше кучето си зад ушите.

Лиза тръгна към него, завладяна от непреодолимото желание да изтръгне от гърдите му онова, което го болеше.

– Джак...

Той се обърна към нея, трепна от болка и докосна с пръсти превръзката си.

– Да?

Тя застана до него и се подпря на парапета. Моментът на уединение бе отминал и Елвис се принуди да се свие на кълбо на едно малко послънчево местенце на палубата.

Известно време Лиза мълчаливо наблюдаваше морето.

– Джак, защо правим всичко това?

– Какво искаш да кажеш?

– Кристалът е у нас. Миюки твърди, че е близо до разчитането на писмеността. Защо просто не се притаим, докато не получим отговорите, а след това да предадем цялата история на „Ню Йорк Таймс“ например?

Джак силно стисна парапета.

– Ако го направим, Дженифър ще бъде мъртва преди още кървата страница да е излязла от печат.

Лиза мълчаливо се взря в него, като се опитваше да види дали е разбрал грешката на езика си. Но той просто продължи да гледа към морето.

– Дженифър ли?

– Какво?

– Каза, че Дженифър ще бъде мъртва. Джак най-сетне я погледна. На лицето му бяха изписани болка и объркване.

– Знаеш кого имам предвид – промърмори той, като се мъчеше да омаловажи думите си.

Лиза го хвана за ръката.

– Тя не е Дженифър.

– Зная! – рязко отвърна Джак.

Понечи да се обърне, но Лиза го задържа.

– Разкажи ми, Джак.

Той въздъхна, но раменете му останаха напрегнати.

– Животът на Карън е в опасност заради мен... Избягах и я оставих в ръцете на оня луд.

– Но знаеш защо си го направил. Карън е била права. Ако беше останал, и двамата щяхте да бъдете убити. Ако е толкова силна, колкото казваш, ще оцелее.

– Само докато му е нужна на копелето. – Джак се извърна. – Трябва да се опитам да я спася. Не мога само да бягам.

Лиза леко го докосна по рамото.

– Джак, откакто те познавам, ти винаги си бягал. От Дженифър, от катастрофата на совалката, от миналото. Защо спиращ точно сега? Какво означава тази жена за теб?

– Не... не зная – Джак помръкна и наведе глава надолу към вълните. После отново погледна към Лиза. – Но бих искал да разбера.

Тя го прегърна през кръста.

– Това исках да чуя.

Облегна глава на рамото му и се опита да преглътне мъката и болката си. Джак най-сетне бе отворил сърцето си – дори съвсем малко – за някоя жена... и това не бе тя.

Той я прегърна през раменете и я притисна до себе си, очевидно усетил тъгата ѝ.

– Съжалявам.

– А аз не, Джак. Но, за Бога, избрал си страхотно време да се влюбиш.

Той се усмихна и я целуна по челото. Стояха така прегърнати, докато през отворената врата не надникна Мваху.

– Миюки казва идвате! Джак се отдръпна от нея.

– Да не би да е превела надписите? Мваху развълнувано кимна.

– Идва!

Лиза последва Джак, който тръгна след тъмнокожия островитянин. Миюки си беше устроила същинска компютърна станция върху голямата маса в лабораторията на Робърт. Около нея бяха разпръснати разпечатки, написани на ръка бележки и чаши за кафе.

Японката вдигна поглед от листа, който четеше. Беше разтревожена.

– Успя ли? – попита я Джак.

Тя кимна и започна да подрежда листата.

– Гейбриъл успя. Но помощта на Мваху бе жизненоважна. Благодарение на познанията му за някои от символите Гейбриъл успя да състави целия речник. Преведе всичко – книгата от гробницата, надписа върху обелиска, дори надписа в пирамидите в Чатан.

– Страхотно! И какво научи от тях? Тя се намръщи.

– Оказва се, че надписът върху обелиска съдържа предимно молитви към боговете за добра реколта, плодородие и разни такива неща. – Миюки измъкна една страница и зачете: – „Нека слънцето изгрее над

празните полета и ги направи плодородни... нека утробите на нашите жени натежат с деца, многобройни като рибата в морето.“ – Не е от голяма полза – вметна Джак.

– Другите надписи обаче са по-интересни. И двата описват едно и също нещо. Древен катаклизъм. Джак взе лежащата на масата книга.

– Карън спомена за нещо подобно. За континент, потънал след страшна катастрофа.

– Права е.

Той повъртя книгата в ръце.

– Какво се казва тук?

Миюки беше мрачна.

– Оказва се, че това е дневникът на Хорон-ко.

– Наш най-древен учител – добави Мваху.

Миюки кимна.

– Разказва, че неговият народ е кръстосвал целия Пасифик някъде преди десет-дванадесет хиляди години. Макар че били номади, родината им била голям континент на сред океана. Живеели в малки крайбрежни села и градчета. Един ден от вътрешността на континента се върнал ловец, който донесъл „парче от слънчева магия“. Магически камък, който светел и блестял. Хорон-ко разказва надълго и нашироко как благодарение на този дар народът му можел да накара камъните да летят.

– Кристалът! – каза Джак.

– Именно. Изкопали и други кристали... всички на същото място, дълбоко във вътрешността на континента. От тях изработвали инструменти и култови предмети.

– А какво казва за свойствата на кристала?

– Може би и Чарли трябва да чуе това – намеси се Лиза. Джак кимна.

– Събери всички. И другите трябва да го чуят.

След по-малко от пет минути екипажът отново се бе събрал в лабораторията на Робърт. След като всички насядаха, Лиза се обърна към Миюки.

– Продължавай.

Миюки кимна и набързо преразказа историята, след което продължи:

– Кристалите променили народа на Хорон-ко. Хората му вече били способни да издигат огромни градове и храмове на различни места. И докато се разширявали, започнали да прекопават дълбоки мини, за да търсят още кристали. И един ден попаднали на голяма кристална жила в

сърцето на една планина. За петнадесет години разкопали цялата планина и оставили само един кристален стълб.

– Обелискът! – възкликна Джак.

– Така изглежда. Почитали го, като го смятали за благословен дар от боговете. Той се превърнал в място за поклонение. Всъщност самият Хорон-ко е бил един от жреците на обелиска.

– А голямата катастрофа?

– Именно тук е странната част – отвърна Миюки и се обърна към компютъра си. – Гейбриъл, би ли прочел превода от двадесета глава нататък?

– Разбира се, професор Накано – отвърна компютърът през малките тонколони. – „Настъпи време на лоши поличби. Странни светлини започнаха да се виждат на север. Завеси от светлина се носеха в нощното небе като морски вълни. Земята се люлееше. Хората се събраха около бога стълб да молят за помощ. Направиха жертвоприношения. В последния ден луната погълна слънцето. Боговете на нощта закрачиха по земята.“ – Слънчево затъмнение – промърмори Чарли.

– „Разгневен на луната, богът стълб ярко засия – продължи Гейбриъл. – Земята се разтресе. Планините паднаха, морето започна да се издига. Огньовете изригнаха от земята и поглъщаха села. Но боговете не ни изоставиха. Бог от светлина излезе от стълба и ни заповяда да построим големи кораби. Да натоварим в тях нашата стока и семейства. Богът разказа за ужасното време на мрак, когато морето ще се надигне и ще погълне нашата земя. С нашите големи кораби трябва да плаваме в огромното море. И ние събрахме нашите семена и нашите животни. Построихме огромен кораб.“ – Също като Ноевия ковчег и потопа – прошепна Лиза. Гейбриъл продължи нататък:

– „Богът каза истината. Небето потъна в мрак. Слънцето изчезна за много луни. Отвори се огнени ями, входи към долния свят. Отровен дим се виеше във въздуха. Настъпи жега. Морето се надигна и погълна земите ни. С огромните си кораби заплавахме към Ледената земя далеч на юг. И когато пристигнахме...“ – Благодаря, Гейбриъл. Това е достатъчно – прекъсна го Миюки и се изправи. – Нататък се описва как пътували по целия свят и търсили други народи, на които да оставят своите предания и знания, докато накрая така се разпръснали, че народът им изчезнал. Само Хорон-ко и шепа негови последователи се завърнали при гроба на родината им, за да умрат там. Предупредил онези, които останали след него, да не се връщат на старите места, за да не събудят и да не разгневят отново боговете. – Миюки въздъхна. – И тук разказът

свършва.

Джак погледна към другите.

– Е, какво мислите?

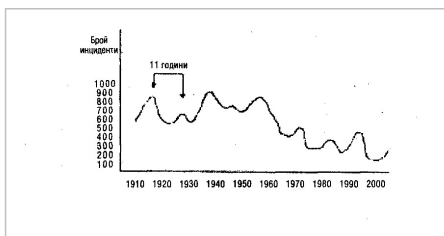
Никой не отговори. Джак погледна към Джордж. – Това помага ли по някакъв начин на проучванията ти за Триъгълника на Дракона?

– Не съм сигурен. – Старият историк бе слушал мълчаливо, смучейки лулата си. – По-рано днес съставих интригуваща статистика за изчезналите кораби в региона. Но не съм сигурен какво означава тя.

– Какво си открил?

– Нека ви покажа. – Джордж затърси из джобовете си и накрая измъкна някаква разпечатка. – Въведох броя изчезнали кораби и самолети на година за последните сто години.

Той разгъна листа.

– Както виждате, има закономерност – той посочи графиката. – Броят инциденти има пикове и спадове през равни периоди. Височината на пиковете варира, но не и честотата им. Между два пика има период от единадесет години.

Чарли се наведе над графиката и измърмори нещо, явно изненадан. Главите на всички се завъртяха към него.

– Познато ли ти е? – попита Лиза.

– Не съм сигурен. Трябва да проверя някои неща. – Чарли се обърна към Джордж. – Мога ли да го взема?

– Всичко е в компютъра ми – сви рамене Джордж.

– За какво мислиш? – настоя Лиза.

Чарли поклати глава, потънал в мисли.

– Не сега.

Той се извини и тръгна към собствената си лаборатория, като затвори вратата след себе си. Всички гледаха след него, докато най-накрая Лиза не заговори отново:

– Е, Джак, сега е твой ред. Какво мислиш за Карън? Какъв ти е планът за спасяването ѝ?

11:45.

Базата „Нептун“

Подводницата се спускаше към подводната изследователска станция. Седнала на задната седалка, Карън гледаше прехласната. След Двадесетминутното спускане във все по-сгъстяващия се мрак базата се бе появила под тях като изгряващо слънце, осветена от външните прожектори и горящи с жълта светлина илюминатори. Почти забрави за положението си, омаяна от величествената гледка.

Подводницата се насочи към пристана под най-долното ниво на станцията. Докато пилотът маневрираше, Карън забеляза приличащи на кутии роботи, мъкнещи кабели и оборудване. Сред тях се движеха и други фигури – хора, облечени в бронирани тежководолазни костюми. Приличаха на астронавти, работещи на повърхността на някаква чужда планета... а ако се съдеше по враждебната среда и странния ландшафт с нападалите стълбове лава, това наистина бе един друг свят.

Една лантерна риба, привлечена от движението, доплува до подводницата. Карън я погледна през дебелото дванадесет сантиметра стъкло – двама пришълци от различни земи си размениха влюбени погледи. След това рибата махна с опашка и изчезна.

От предната част се разнесе приглушеният глас на пилота, който пристъпваше към акостиране и разговаряше със станцията.

Подводницата се издигна нагоре и влезе в пристана през люк с размерите на врата на гараж. Люкът бързо се затвори зад тях и водата беше изпомпала навън. Не след дълго Карън вече беше извън тясната подводница.

Протегна ръце зад гърба си. Пилотът – лейтенант Ролф – и нареди да не мърда и свали белезниците й.

Отвързваха я за първи път от момента на залавянето й. Огледа се, като разтриваше китките си, и бързо разбра причината да я оставят свободна. Къде би могла да иде? По целия свят нямаше по-сигурен затвор от този. Бягството бе немислимо.

В задната част на пристана се отвори врата. Към тях приближи посивял пълен мъж на около шестдесет години. Насочи се право към лейтенанта.

– Защо е всичко това? Нямаше нужда да я свалят тук. Можеше да ни помага и отгоре. Рисковете...

– Така ми бе наредено, доктор Кортес – отсечено отвърна Ролф. –

Пленницата отгук нататък е на ваше разположение.

Кортес направи крачка, за да спре лейтенанта.

– Но защо са тези нови заповеди? Командирът ви сигурно се шегува.

– Четохте докладите. – Лейтенантът се качи обратно на пилотското място. – Ще се върна с командир Спенгълър. Отнесете възраженията си към него.

Кортес се обърна към Карън и смръщи вежди при вида на лицето ѝ.

– Какво сте ѝ направили? – Посегна колебливо към подпухналото ѝ око, но тя се дръпна. Кортес се обърна към лейтенанта. – Отговорете, по дяволите!

Лейтенантът избегна погледа му.

– Отнесете се към командир Спенгълър – повтори той. Лицето на учения помръкна.

– Елате – рязко се обърна той към Карън. – Ще пратя доктор О'Банън да ви види.

– Добре съм – отговори тя, докато вървеше след него към изхода. Бяха ѝ дали два аспирина и ѝ биха инжекция антибиотик. Беше наранена, но не и осакатена.

Кортес я поведе по стълбата към горното ниво. Набързо ѝ обясни разположението на станцията. Карън слушаше внимателно, силно впечатлена от обстановката. Намираше се на шестстотин метра под водата. Трудно беше да се повярва.

Изкачи се на второто ниво, където мъже и жени сновяха в малки лаборатории. Когато пристъпи напред, всички обърнаха глави към нея. Разнесе се шепот. Знаеше, че не представлява особено привлекателна гледка. – ... а в нивото отгоре се намират жилищните помещения. Малко е тесничко, но затова пък с всички удобства. – Кортес се опита да се усмихне.

Карън кимна. От вперените в нея погледи се чувстваше неловко.

Кортес въздъхна.

– Извинете, професор Грейс. Едва ли това е най-приятният начин да се срещат колеги и...

– Колеги ли? – тя се намръщи. – Аз съм пленник, професор Кортес.

Думите ѝ го засегнаха.

– Това няма нищо общо с нашата работа, можете да бъдете сигурна. Командир Спенгълър има пълната власт и контрол върху тази станция. А когато сме в състояние на война, нашето мнение не се взема под внимание. Дейността ни тук е засекретена и е въпрос на национална

сигурност. Свободите са орязани в името на държавните интереси.

– Това не е моята държава. Аз съм канадка. Кортес се намръщи, сякаш не виждаше разлика.

– Най-добрият начин да не се стига до по-нататъшни... въз... – той изгледа обезобразеното и лице – злоупотреби от страна на властимащите е да сътрудничите. Да работите отвътре. След като всичко свърши, убеден съм, че правителството ще ви намери място.

Дрън-дрън, помисли си Карън. Знаеше къде ще бъде това място – на шест стъпки под земята, застреляна като шпионин. Но нямаше нужда да разсейва заблудите му.

– И какво сте научили досега? – смени темата тя. Той се оживи.

– Доста неща. Успяхме да вземем малка проба от кристала. Още първоначалният оглед даде някои изумителни резултати.

Карън кимна, без да споменава за собствените си открития.

– Но след новите заповеди от Вашингтон всякакви по-нататъшни проучвания се отлагат.

– Нови заповеди ли?

– Военните действия са прекалено близо до нас и Вашингтон е на мнение, че сме силно уязвими. Вчера получихме нареждане да измъкнем кристалния стълб и да го откараме в Съединените щати за по-нататъшно проучване. А сега и тази заповед се променя.

– Какво искате да кажете?

– Първоначалният анализ на седиментите и на океанското дъно сочи, че колоната е просто част от по-голяма конкреция. При това много по-голяма. Все още не сме успели да определим дълбочината и площта ѝ. Проклетото нещо не се поддава на стандартните методи на сканиране. Знаем само, че е огромно. Когато съобщихме във Вашингтон, заповедта се промени. – Той тревожно присви очи. – Вместо обелиска, искат да изгребем целия депозит, ако е възможно.

– И как ще го направите?

Той махна към един от илюминаторите. Карън погледна навън.

В далечината едва можеше да различи високия стълб зад светлините. Обелискът на Джак! Около него работеха хора в тежки водолазни костюми.

– Какви са онези хора?

– Експерти сапъори от Военноморските сили. Смятат да пробият дупка в депозита с помощта на взрив и да разработят мината.

Карън зяпна шокирана.

– Кога започват?

– Утре.

Тя се обърна.

– Ноobelискът... надписите... Той също изглеждаше огорчен.

– Зная. Опитах се да ги убедя да бъдат по-внимателни. Целият район е нестабилен. Всеки ден сеизмографите отчитат слаби трусове, а преди два дни имаше много силно земетресение. Но никой не ме слуша. Именно затова – независимо от обстоятелствата около пристигането ви – се радвам, че сте тук. Ако знаехме какво е написано върхуobelиска, това би могло да накара правителството да забави малко темпото и да си осигурим време за по-задълбочени изследвания.

Въпреки че не желаше да помага на похитителите си, Карън си даде сметка, че разрушаването на древния артефакт е още по-голямо зло. Отстъпи назад от илюминатора.

– А ако успее да ви подсказва начин как да разчетете надписа?

Той вдигна вежди, явно заинтригуван.

– Но ще трябва да си имаме доверие – понижи глас тя. Той бавно кимна.

– Имам нужда от компютър и досегашните резултати от проучванията ви върху езика.

Той й направи знак да го последва.

– Рик е археологът в екипа ни – също така тихо каза Кортес. – Все още е на повърхността, но мога да го накарам да прехвърли данните в някоя свободна работна станция.

– Добре. Да се захващаме за работа.

Докато вървяха към свободната секция, Карън обмисляше плана си. Колкото и да и се искаше да заблуди мъжа, нямаше избор.

– Ако ми осигурите интернет връзка, ще ви покажа докъде съм стигнала.

18:45.

„Дийп фатъм“, Централен Пасифик

Джак почука на вратата на Чарли. Никой не бе виждал геолога през целия ден с изключение на Джордж Клейн, а след срещата им историкът се бе заключил в малката корабна библиотека. Двамата очевидно работеха върху нещо, но Джак вече губеше търпение.

– Кой е? – недоволно се обади Чарли.

– Джак. Отвори.

Чу се шумолене и търрене на крака, след което вратата се отвори.

– Какво?

Джак се вмъкна вътре, без да чака специална покана. Гледката, която се разкри пред очите му, го стресна. Обикновено спретнатата лаборатория на Чарли се бе превърнала в същински хаос. Масата до стената бе затрупана с най-различно оборудване и инструменти. В центъра на целия безпорядък се мъдреше кристалната звезда, закрепена за менгеме. Компютърът чертаеше неразгадаеми графики и таблици. На Джак му се наложи да стъпи върху разпилени купчини списания и научна литература. Някои статии бяха откъснати и окачени на стената.

Сякаш през помещението бе минал истински ураган. А и самият Чарли не изглеждаше добре. Зачервени очи, напукани устни. Дрехите му – торбести гашета и риза – бяха изцапани с мастило, масло и грес. В лабораторията беше горещо и влажно и потта му беше попила на големи петна под мишниците.

Джак забеляза, че единственият вентилатор е изключен, за да се освободи контактът за другото оборудване. Издърпа щепсела, включи вентилатора и го нагласи на максимална мощност.

– За Бога, Чарли, какво правиш? Геологът прокара пръсти през косата си.

– Проучване. Какво друго? – Срита настрани част от разхвърляните списания, затрупали стола, и седна на края му.

– Спал ли си, откакто ти дадох това нещо?

– Как бих могъл? Това е изумително! Никога досега не е откривано подобно нещо, сигурен съм. Направих му всички възможни тестове, които мога – масов спектрометър, прогонен магнитометър, дифракция на рентгенови лъчи... Но кристалът не се поддава на анализ. Досега не съм открил атомното му тегло, валентността, теглото – нищо! Не можах дори да стопя проклетото нещо. – Той потупа малката си пешч. – А това бебче развива температура до седемстотин градуса!

– Значи не знаеш какво е това? – Джак се наведе над масата.

– Ами... имам някои теории. – Чарли прехапа долната си устна. – Но искам да ме разбереш. Проучванията ми засега са само предварителни. Много неща са в сферата на предположенията.

Джак кимна.

– Вярвам на интуицията ти. Чарли огледа лабораторията.

– Откъде да започна?

– Например от самото начало.

– Е, в началото е бил Големият взрив... Джак вдигна ръка.

– Не чак толкова назад.

– Историята отива толкова назад. Джак учудено вдигна вежда.

– По-добре да карам стъпка по стъпка. Разкажът ти за действието на кристала върху базалта ме накара да се замисля. Опитах да направя същото с други скали. С гранит, с обсидиан, с варовик. Никакъв резултат. Действа само върху базалт.

– Защо?

– Точно това се запитах и аз. Базалтът е втвърдена магма. Съдържа в изобилие не само призматични кристали, но и желязо. Всъщност толкова много желязо, че може да действа като магнит.

– Така ли?

– Спомняш си странната история с намагнитизирането на металните части на Еър Форс 1. Същото става с базалта, когато се намира в близост до енергизирания кристал, който е способен да излъчва странна магнитизираща енергия.

– Но как това магнитизиране води до промяна на масата?

– Масата не се променя. Само теглото.

– Обърках се.

Чарли се намръщи.

– Бил си в космоса.

– И какво?

– В космоса си безтегловен, нали?

– Да.

– Но въпреки това си имал маса, не разбираш ли? Гравитацията е онова, което придава тегло на масата. Колкото по-силна е гравитацията, толкова по-голямо е и теглото.

– Добре, това го разбрах.

– Е, обратното също е вярно. Колкото по-слаба е гравитацията, толкова по-малко е теглото.

Джак започна да схваща.

– Значи кристалът не променя масата на обекта, а въздействието на гравитацията върху него.

– Именно. И намагнитизираният базалт тежи по-малко.

– Но как?

Чарли търкулна парче базалт към Джак. Той го улови. – Знаеш ли изобщо какво представлява гравитацията? – Разбира се. Гравитацията е... тъъ... ами... е добре де, умнико, какво е?

– Според Общата теория на полето на Айнщайн гравитацията е просто честота.

– Нещо като радиочестота ли?

– Нещо подобно. Честотата на земната гравитация е определена на 1012 херца, което е някъде между късовълновия обхват на радиото и инфрачервените лъчи. Ако успееш да накараш някой предмет да резонира на тази честота, той ще изгуби теглото си.

– И кристалът го прави?

– Да. Кристалът излъчва тази енергия. Той магнетизира желязото в базалта, което кара кристалите да резонират. Вибрирайки с честота, еднаква с тази на гравитацията, скалата губи теглото си.

– И си научил това само за една нощ?

– Всъщност научих го през първия час. Дотук беше лесното. Но разбирането на енергията, излъчвана от кристала – това бе наистина сложната част. – Чарли му се ухили уморено.

– И успя ли?

– Имам своя теория.

– О, значи вече си я скалпил. Слушам те.

– Това е тъмна енергия.

Джак въздъхна, предусещайки още една лекция.

– И какво представлява тази тъмна енергия?

– Това е сила, описана от космолога Майкъл Търнър в една негова статия във „Физикъл Ривю Летърс“. – Чарли кимна към една от страниците на стената. – След Големия взрив вселената започнала да се разширява във всички посоки. И продължава да се разширява. От последните наблюдения на отдалечени галактики и на яркостта на свръхновите днес се приема, че скоростта на разширяване се увеличава.

– Не разбирам.

– Вселената се разширява все по-бързо и по-бързо. За да се обясни този феномен, е трябвало да се въведе тази нова сила – тъмната енергия. Странна сила, която кара вселената да се разширява чрез отблъскване на гравитацията.

– И ти смяташ, че енергията, излъчвана от кристала, може да е тъмна енергия.

– Това е теорията, която се мъча да докажа. Но тя също така би могла да обясни и субстанцията на кристала. Тъмната енергия е свързана с друга теоретична част от физиката – тъмната материя.

Джак погледна към тавана. Чарли се изкиска.

– Какво виждаш, когато нощем погледнеш небето?

– Звезди?

– Точно така, човече. Тях астрономите наричат светла материя. Неща, които можем да видим. Неща, които светят в небето. Но те не са

достатъчни, за да обяснят движението на галактиките или разширяването на вселената. Според изчисленията на физиците на всеки грам светла материя трябва да има девет грама материя, която не можем да видим. Невидима материя.

– Тъмна материя.

– Точно така – кимна Чарли и стрелна с поглед кристала. – Знаем, че голяма част от липсващата материя се дължи на черни дупки, тъмни планети, кафяви джуджета и други такива неща, които нашите телескопи просто не са в състояние да засекат. И тъй като липсват още деветдесет процента от материята на вселената, повечето физици предполагат, че истинският източник на тъмна материя ще се окаже нещо абсолютно неочаквано.

– Като нашия излъчващ тъмна енергия кристал ли?

– Защо не? Кристалът действа като перфектен свръхпроводник и поглъща енергията толкова ефективно, че повечето методи за сканиране на присъствието му ще се провалят.

– Значи астрономите през цялото време са търсели в погрешна посока. Вместо в небето, е трябвало да гледат под собствените си крака.

Геологът сви рамене.

Джак най-накрая разбра кое стимулира Чарли. Ако беше прав, отговорът на фундаменталните загадки за произхода на вселената се намираще в тази стая... без да се говори за източника на огромна мощност. Мощност, невиджана никога досега. Джак си представи масивния кристал на дъното на океана. Какво би могъл да направи светът с подобен източник на енергия?

През отворената врата влезе Джордж, като шумолеше с някакви листа.

– Чарли, трябва... О, Джак, и ти си бил тук.

Историкът беше разрошен и очевидно не в добро настроение.

– Успя ли да намериш онова, за което те помолих? – попита Чарли.

Джордж кимна. В очите му се четеше страх.

– Какво става тук? – попита Джак.

Чарли кимна към Джордж.

– Неговата графика. Фактът, че на всеки единадесет години има пик в броя на изчезналите кораби. Това също ме накара да се замисля. Струваше ми се познато, особено датите. Проверих изходните му данни. Графиката следва почти абсолютно точно цикъла на слънчевата активност. На всеки единадесет години Слънцето навлиза в период на засилени магнитни бури. Слънчевите петна и протуберансите тогава са най-

активни. Тези пикове съответстват на годините, през които в района са изчезвали най-много съдове.

– И се сети за този слънчев цикъл просто ей така?

– Не точно. Вече работих в тази насока. Спомни си, че в деня на Тихоокеанското земетресение имаше слънчево затъмнение, съвпадащо с една от най-силните слънчеви бури. Чудех се дали между двете събития няма връзка.

– Да не би да смяташ, че слънчевите бури са предизвикали земетресенията... и че кристалният обелиск има нещо общо с това?

– Помисли си за платинената книга. Авторът и споменава за страни светлини в небето на север преди голямото земетресение. Северното сияние. То става по-ярко и се вижда още по на юг по време на слънчеви бури. Имало е пик в слънчевата активност преди катастрофата.

– Твърде много ми дойде – поклати глава Джак.

– Нека тогава да сглобим всички части заедно. Помниш ли разговора ни за Триъгълника на Дракона преди няколко дни?

Джак кимна.

– Тогава ти казах, че той е разположен точно срещу Бермудския триъгълник. И че двата са върхове на някаква ос, която причинява объркване на магнитните линии на Земята. Е, мисля, че вече разполагам с обяснение. Готов съм да се обзаложа, че има два големи депозита от този кристал от „тъмна материя“ – единият в Триъгълника на Дракона, а другият – в Бермудския триъгълник. Те действат като положителен и отрицателен полюс на батерия и създават мощно електромагнитно поле. Сигурен съм, че именно това поле кара земната магма да се движи.

Джак се опита да осмисли концепцията.

– Земята е батерия? Сериозно ли говориш?

– Започвам да си мисля така. И ако съм прав, тогава онези древни са направили ужасна грешка, като са разкопали парче от тази батерия и са изложили оста на пряка слънчева светлина. Направили са я уязвима за силната слънчева буря. Нещо като гръмоотвод, ако ти харесва. Кристалът е поел слънчевата енергия, превърнал я в тъмна енергия и я изстрелял в земното ядро, което довело до истинска тектонична експлозия, унищожила континента.

– И смяташ, че нещо подобно се е случило тук преди две седмици?

– Да, някаква подводна версия. Спомни си, че в миналото стълбът се е намирал на сушата. Днес той е под шестстотин метра вода. Дълбините са му служили като щит и срещу най-силните слънчеви бури. Трябва да е настъпило някакво особено слънчево събитие, което е

предизвикало неотдавнашния катаклизъм.

Джордж вдигна ръка, за да иска думата, но Джак го прекъсна, уплашен, че съвсем ще изгуби нишката на мисълта си.

– Какво общо има всичко това с президентския самолет?

– Ако е минавал оттук по времето, когато кристалът е излъчвал, тъмната енергия би могла да повреди системите му. Аз самият наблюдавах странни изменения, докато експериментирах с кристала – магнитни пикове, електромагнитни удари, дори малки промени във времето, не по-различни от твоите в подводницата. Обзалагам се, че тези изригвания на енергия са влияели върху корабите в района векове наред.

– Ако това е истина. Чарли сви рамене.

– Не претендирам да съм експерт по тъмна енергия... поне засега. Но можеш ли да си представиш катаклизма, станал тук преди хилядолетия? Земетресения, които разкъсват цели континенти. Силни вулканични изригвания. Облаци пепел, обикалящи цялата планета. Наводнения.

Джак си спомни думите от древния текст: „време на мрак“. Прашните облаци предизвикали парников ефект, който довел до разтопяване на ледниците и заливането на опустошените земи.

– На нас ни е лесно – каза Чарли. – Представяш ли си какво е било да живееш по онова време?

– Може и да го видим наистина – рязко каза Джордж. Джак и Чарли се обърнаха към него.

Той вдигна един лист.

– Свързах се с Центъра за космически полети на Маршаловите острови. Изпълних молбата ти, Чарли. На двадесет и първи юли, четири дни преди земетресенията, сателитът Йoko засякъл масивно ИКМ от повърхността на Слънцето.

– ИКМ? – не разбра Джак.

– Изхвърляне на коронарна маса – преведе му Чарли. – Нещо като свръхпротуберанс. Понякога биват изхвърляни милиарди тонове йонизиран газ. На експлозията са и нужни четири дни, за да стигне до Земята и да предизвика геомагнитна буря. Съобразно теорията си предположих, че вероятно се е случило подобно събитие, за да реагира така силно подводният стълб.

Джордж въздъхна.

– Освен това потвърдиха, че епицентърът на трусовете според изчисленията съвпада с мястото, където се намира обелискът. Точно там, където се е разбил и Еър Форс 1.

Лицето на Чарли светна.

– Значи съм бил прав! Не е зле за двудневна работа. Джак се обърна към Джордж. Историкът държеше втори лист и нервно поглеждаше към него.

– Имаш още новини, така ли? Джордж преглътна.

– От Космическия център ми препратиха последните снимки от японския сателит. Преди три дни е имало още едно коронарно изхвърляне на маса. Най-силното регистрирано досега. – Джордж ги изгледа. – Сто пъти по-мощно от предишното.

– Ох, мамка му! – усмивката изчезна от лицето на Чарли. – Кога енергийната вълна ще достигне Земята според НАСА? – Утре следобед. – По дяволите...

– Какво? Какво ще се случи тогава? – попита Джак. Чарли вдигна очи към него.

– Този път не става дума само за трусове и приливни вълни. А за края на света.

19:02

Миюки седеше на работната маса в лабораторията по морска биология. Някъде наблизко се чуваха приглушените гласове на Джак и на двама членове от екипажа, които оживено обсъждаха някакви геоложки въпроси. Хиляди очи се взираха в нея от прозрачните пластмасови буркани, подредени по лавиците и шкафовете покрай стените. Не можеше да се съсредоточи.

Тръсна глава, за да се освободи от дразнителите, и се зае със собственото си проучване. Малко по-рано бе накарала Гейбриъл да издири всички запазени образци на ронго-ронго от Великденския остров и да види дали в тях не се споменава нещо за кристалния стълб или за древния катаклизъм. Нямаше особен късмет. Няколко мъгляви алузии, но нищо значимо. Зае се да чете платинения дневник.

Монтираният в куфара компютър извънтя до лакътя ѝ. От малките тонколони се разнесе гласът на Гейбриъл. Беше натоварен да разработи лингвистичен еквивалент на езика, използвайки за основа фонетиката, която бе приел от Мваху. Миюки вдигна глава от листата.

– Извинете за безпокойството, професор Накано. – Какво има, Гейбриъл?

– Получи се обаждане от доктор Грейс. Желаете ли да отговорите?

Миюки едва не падна от стола си. – Карън? – Бързо се премести пред компютъра. – Гейбриъл, свържи ме веднага! Малката камера над

плоския монитор примигна. Безразборните пиксели на екрана бавно оформиха неясно изображение на лицето на приятелката ѝ. Миюки се наведе към микрофона.

– Карън? Къде си? Изображението на Карън трепна.

– Нямам много време. Свързах се с Гейбриъл през интернет адреса ти. Той успя да кодира видеоизображението, но не мога да съм сигурна, че някой няма да го прихване.

– Къде си?

– В някаква подводна изследователска база до обелиска на Джак. Той там ли е?

Миюки кимна и се отдръпна назад.

– Джак! Ела бързо!

Капитанът на „Дийп фатъм“ подаде глава през вратата. Беше разтревожен.

– Какво има?

Миюки стана и посочи към екрана.

– Карън се обажда!

Очите му се ококориха. Препъна се, докато заобикаляше масата.

– Какво? – Едва тогава видя екрана. – Карън, ти ли си?

19:05.

Базата „Нентун“

Карън гледаше лицето на Джак на малкия прозорец в долния десен ъгъл на екрана. Беше жив! Очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Карън, къде си?

Тя се изкашля, за да прочисти гърлото си, и набързо разказа за изминалите двадесет и четири часа – залавянето ѝ, пътуването с хеликоптера и затварянето ѝ в подводната база. Подхвърлих кокал на изследователите – продължи тя. – Казах им за връзката с ронго-ронго. Следата е безполезна без другите примери, които открихме, но те не го знаят. Преструвам се, че им помагам, и в замяна получавам малко повече свобода. – Тя погледна през рамо, когато в коридора избухна смях. – Другите вечерят или са се оттеглили да работят. Не зная колко дълго ще мога да задържа тази линия, без да събудя подозрения.

– Ще намеря начин да те изкарам оттам – каза Джак. – Вярвай ми.

Карън се наведе по-близо до екрана.

– Искам да ти съобщя нещо. Планират да взривят обелиска по някое време утре следобед. Сондирани са района и смятат, че отдолу има

по-голям депозит. И че обелискът е като върха на прословутия айсберг.

Джак погледна встрани от монитора.

– Оказа се прав, Чарли!

– Естествено, че съм прав – каза някой до него. Карън се намръщи.

– Какво искаш да кажеш? Какво си научил?

Джак разказа сбито за наученото от платинената книга и теориите на Чарли. Карън слушаше потресена – древни катаклизми, тъмна материя, слънчеви бури... Челюстта и увисна, когато Джаки каза за приближаващата опасност.

– Господи! Кога ще удари бурята?

– Утре. В ранния следобед.

На екрана се появи непознато лице.

– Това е Чарли Мълиър – представи го Джак. – Геологът на кораба.

– И какво ще правим? – попита Карън. По гърба и се стичаха капчици пот. Беше сигурна, че всеки момент ще я хванат.

– Разкажете ми за експлозивите и намеренията на сапъорите – каза Чарли.

Карън изложи плана на военните да взривят сърцевината на кристала.

– Може и да е за добро – обади се Джак. – Поне обелискът няма да действа повече.

– Не – възрази Чарли. – Ако успеят, положението ще стане още по-лошо. Ще отворят самото сърце на депозита и така ще увеличат площта, която ще бъде изложена на слънчевата буря. Единственият начин да се предотврати катастрофата е стълбът да се погребее или да се отреже в основата без остатък.

– С други думи, да се събори гръмоотводът – каза Джак. Карън погледна часовника си. Ако геологът бе прав, оставаха едва седемнадесет часа.

– Ами ако експлозивите се насочат само към обелиска?

– Пак е опасно – промърмори Чарли. – Дори и да успеете да го направите, кинетичната енергия от взрива ще се абсорбира от основния депозит. – Той поклати глава, – Рисквано е. Силата на експлозия, способна да пречупи стълб с такива огромни размери, сама по себе си може да се окаже достатъчна, за да предизвика катастрофата, която се мъчим да избегнем.

Линията замлъкна. От двата ѝ края размишляваха за безизходността на ситуацията.

– Ще ни трябва помощ – каза най-сетне Чарли. Карън помисли.

– Ще се опитам да привлека на наша страна главния изследовател тук, доктор Кортес. Предупреждавал е военните да не взривяват кристала, а и не мисля, че е пламенен почитател на Спенгълър.

– Не знам – каза Джак. – Отнасям се с подозрение към всекиго, който работи заедно с онова копеле.

– Но той е геофизик – възрази Карън. – Светило в областта си.

– А и на мен наистина ще ми е необходима помощта на експерт – съгласи се Чарли.

Джак се намръщи и погледна право в камерата.

– Можем ли да му се доверим, Карън? Тя помълча малко, после въздъхна.

– Мисля, че да. Но ще ми трябват данни. Трябва да го убедя по някакъв начин.

Джак се обърна към Чарли.

– Можеш ли да прехвърлиш резултатите си? Той кимна и изчезна.

– А аз ще събера всички преводи и ще кажа на Гейбриъл да ти ги прати – обади се Миюки някъде встрани от екрана.

– Чудесно – отвърна Джак. Обърна се отново към камерата и Карън изпита чувството, че гледа право в сърцето ѝ. – А ти как си? – меко попита той.

– Като се има предвид, че съм затворничка на океанското дъно и светът утре ще свърши – не чак толкова зле.

– Биха ли те?

Тя си спомни за насиненото си ско и го докосна.

– Е, ударих се в ръба на масата... няколко пъти поред.

– Съжалявам, Карън. Не трябваше да те въвличам във всичко това.

Тя се изправи в стола си.

– Не се самообвинявай, Джак. По-добре да съм тук, отколкото в пълно неведение в университета. Ако има начин да се предотврати онова, което предстои, бих предпочела да съм в първите редици.

– Файловете са събрани – обади се Миюки. – Но за да ги пратя, ще ми трябва линията.

Джак кимна.

– Чу ли това?

– Да. – Карън се мъчеше да запази гласа си спокоен. Намрази мисълта да прекъсне контакта с приятелите си.

– След това Гейбриъл ще продължи да наблюдава този канал – каза Миюки. – Използвай го, ако искаш да говориш с нас.

Джак се наведе към камерата. Лицето му изпълни малкия прозорец.

– Внимавай, Карън. Дейвид е задник, но не е тъп.

– Зная.

Гледаха се още едно дълго вдишване. Джек целуна пръстите си и ги залепи на екрана.

– Ще те измъкна оттам.

Преди да успее да му отговори, връзката прекъсна и прозорецът се смени с лента, която показваше количеството прехвърлена информация. Тя пренасочи данните към DVD записвачката.

– Какво правиш?

Карън се обърна. Дейвид се качваше от долното ниво. Трябваше да бъде навън с „Персей“ и да наблюдава сапъорите. Явно се бе върнал по-рано.

Бос, облечен в неопренов костюм, той се изкачи по стълбата и тръгна към нея.

– Казах на Кортес непрекъснато да има някой около теб. Какво правиш тук сама?

Карън отговори с безизразна физиономия. С крайчеца на окоото си гледаше как лентата бавно се запълва.

– Дадох на Кортес онова, което искахте. Ключа за разчитането на надписа. В момента работят и нямат нужда от помощта ми.

Той я доближи. Карън се извъртя така, че да скрие лентата с лакътя си.

Той премести погледа си към екрана, после го върна към нея. Очите му се присвиха.

– Щом нямат нужда от теб, трябва да стоиш затворена в каютата си. – Хвана я за рамото. – Тръгвай с мен.

Дръпна я да се изправи. Тя не посмя да погледне към екрана, за да не би да привлече вниманието му.

– Защо да ме затваряте? – дръзко каза Карън и застана пред него, закривайки екрана. – Къде бих могла да ида?

Лицето на Дейвид се изкриви.

– Защото така казвам. Никой не смее да престъпва заповедите ми. Дори Кортес.

– Майната им на...

Опакото на дланта му я зашлеви толкова силно, че тя залитна настрана. Сварена неподготвена, Карън изпъшка и едва не падна на коляно. Сграбчи облегалката на стола, за да се задържи.

– Никой не смее да поставя под въпрос заповедите ми – изръмжа той. Разтри ръката си и очите му се преместиха към монитора.

Карън трепна. „Господи...“ Обърна се към екрана.

За щастие той бе празен. Прехвърлянето бе приключило. Тя се отпусна прималаяла.

Дейвид подозрително погледна към извития коридор с лаборатории, търсейки улики за някакъв пъклен план. Карън видя как ноздрите му се разшириха и подуши въздуха като ловджийско куче, преди рязко да се извърне обратно.

Тя неволно се присви. Дейвид се наведе към нея.

– Надушвам Къркланд по теб, кучко. Не знам какво сте намислили, но ще разбера.

Ледени тръпки плъзнаха по гърба ѝ. Пръстите му се впиха в лакътя ѝ.

– А сега да намерим останалите. Време е за малко уроци по военен етикет.

Докато я дърпаше, Карън погледна към работната станция. В малкия диск бяха скрити отговорите на всичко – на древните загадки, за произхода на вселената, дори за съдбата на света. Трябваше да намери начин да ги даде на някого, който може да помогне. Но как?

20:12.

„Дийп фатъм“

Джак седеше в геоложката лаборатория. Чарли се бе прегърбил пред компютъра и преглеждаше файловете си. Джак се мъчеше да мисли, но лицето на Карън, подпухнало и в синини, продължаваше непрекъснато да изниква пред него и го разсейваше. Затвори очи.

– Ами ако се опитаме да направим късо съединение на проклетото нещо?

– Какво? – не разбра Чарли.

– Нали каза, че залежът действа като някаква електромагнитна батерия. Не знам, не можем ли... да я пренатоварим или нещо подобно?

Чарли загърби компютъра и уморено се намръщи.

– Това само би ускорило... – Геологът се намръщи още повече. Джак сякаш виждаше изчисленията, прелитащи в главата му.

– Мислиш ли, че ще проработи?

Очите му се фокусираха отново върху Джак.

– Не, не. Но ми даде идея.

Чарли стана, отиде до работната си маса и започна да тършува из джунджуриите си. Намери някакъв флотски акумулатор, закачен за

брояч.

– Какво правиш? – попита Джек.

– Малък експеримент. – Чарли свърза акумулатора със стоманените стеги, държащи кристалната звезда. Сложи си една от маските на Робърт за нощно виждане. – Ще загасиш ли лампата?

Джек стана и щракна ключа. Чарли мърдаше в тъмното. След това се чу тихо изпращяване на електрическа искра. Между изводите на акумулатора премина синя дъга, болезнено ярка в тъмното. Кристалният артефакт светна като истинска звезда.

Светлината се разчупи във всички цветове на спектъра. Джек си спомни същата картина, когато електромагнитът, използван за изваждането на отломките на Еър Форс 1, мина прекалено близко до обелиска. Пилонът бе светнал също така ярко.

Звездата блестеше все по-силно. Вдигна ръце, за да предпази очите си. Чарли се бе навел над кристала и местеше поглед между него и брояча. Завъртя регулатора на напрежението. Акумулаторът забръмча по-силно.

– Чарли...

– Шшшт! – Чарли увеличи напрежението още повече.

Звездата се издигна над масата и увисна на няколко сантиметра над нея. Светеше толкова силно, че едва можеше да се гледа. Въздухът се изпълни със статично електричество. Косъмчетата по ръцете на Джек настръхнаха и пломбираните му зъби започнаха да го болят. Сякаш отново се намираше в подводницата.

Погледна стенния часовник, висящ над масата. Секундар-никът вървеше обратно.

– Изумително! – промърмори Чарли, все така наведен над звездата.

В същия миг в тясното пространство се разнесе силен пукот. Светлината изгасна. Джек чу как кристалната звезда падна обратно върху масата.

– Дай светлина – нареди Чарли.

Джек се подчини и почеса ръцете си, за да се отърве от усещането за гъдел.

– Какво направи?

Чарли вдигна звездата с помощта на щипци. Стоманата се бе зачервила от високата температура.

– Хмм... интересно...

– Какво?

Геологът наклони звездата така, че Джек да може да я види. През

средата ѝ минаваше пукнатина.

– Какво означава това? – попита Джак. Чарли го погледна.

– Още не съм сигурен.

20:56.

Базата „Нентун“

Карън едва се съдържаше да не заплаче. Седеше на тясна койка в стая, не по-голяма от половин баня. Какво щеше да стане с нея? Дейвид беше събрал целия състав на станцията в столовата. В продължение на петнадесет минути им крещеше и ги заплашваше. Един от учените направи грешката да зададе някакъв въпрос. За тази дързост Дейвид внезапно го удари и му счупи носа. В помещението се бе възцарила мъртва тишина. Дейвид доказа своето. Той бе господарят тук. След демонстрацията на сила тръгна, като влачеше Карън след себе си.

Малко след това тя се озова заключена в тази каюта. Изгуби всякаква надежда. През последните два дни почти не беше спала. Бе ранена и изтощена.

Отпусна лице върху ръцете си. Не можеше да се справи сама.

Дълбоко в гърдите ѝ се надигаха ридания. В същото време някой тихо почука на вратата.

– Доктор Грейс?

Тя уплашено скочи на крака.

– Кой е?

– Доктор Кортес. Мога ли да вляза?

Карън едва не се задави от облекчение.

– Разбира се.

Ключалката изщрака. Възрастният учен се промъкна вътре и затвори вратата след себе си. – Съжалявам, че ви безпокоя по това време.

– Няма нищо. Имам нужда от компания. – Гласът ѝ прозвуча спокойно.

– Той е едно мръсно гадно копеле, нали? Не трябваше да ви оставям сама долу. Не съобразих. Бях толкова развълнуван от откритието ви за връзката с надписите от Рапа Нуи. Карън седна на койката и му посочи единствения стол.

– Вината не беше ваша.

– След като всичко това приключи, ще подам официално оплакване.

Тя кимна. Не разсея фантазиите му, че от подобно нещо щеше да

има някакъв резултат. Спенгълър действаше от името на най-висшестоящите в страната му. Можеше да направи каквото си иска и щеше да остане безнаказан.

– Дойдох, защото се питах дали не бихте могли да ни помогнете – продължи Кортес. – Все още имаме проблеми при дешифрирането на знаците.

Карън преглътна с мъка. Ако изобщо можеше да има надежда, сега беше времето да се довери на някого. Стига игри.

– Доктор Кортес, не бях докрай откровена.

– Какво искате да кажете?

– Притежавам пълния превод. Не само на надписа върху колоната, но и на други текстове, написани по времето на откриването ѝ.

Кортес я погледна изумено, после се опита да проговори: – Не... как... но кога...

– Разполагам с информация, която трябва да предам на човек с власт – каза Карън. – Някой извън веригата на Спенгълър.

– Каква информация?

– За края на света.

Кортес се намръщи и я погледна подозрително. Карън стана.

– Знам как звучи. Заведете ме до работната станция на Ниво 2 и ще ви покажа доказателството.

Той се колебаеше, Карън погледна надолу към него. – След неотдавнашната демонстрация на кого бихте се доверил – на Спенгълър или на мен?

Кортес наведе глава за миг, после се изправи.

– Няма място за сравнение. Елате. Командирът е в каютата си, но заместникът му патрулира. Вървете с мен. Щом сме заедно, не би трябвало да има проблеми.

Той отвори вратата. Карън излезе след него. Макар че нямаше забрана да се движи свободно, когато е под нечие наблюдение, все пак ѝ приличаше на бягство от затвор. Двамата тихо се промъкваха през жилищното ниво, надничаха зад тгли, затаяваха дъх. Наоколо нямаше никого.

Стигнаха до стълбата за долното ниво и Кортес слезе първи. Направи ѝ знак, че всичко е чисто и може да го последва. Люкът зад нея се затвори със съскане. Двамата безшумно отидоха до малката секция, която ѝ бе отделена.

– И сега какво? – попита Кортес и огледа мястото.

Карън му посочи стола, а самата тя остана права.

– Цялата информация е записана.

Тя се пресегна и активира диска. Данните потекоха по екрана. Ориентира го в информацията, показа му текста от платинената книга и обясни къде и при какви обстоятелства беше открита. Предаде му сбита версия на онова, което бяха постигнали с Джек.

След малко Кортес я спря с ръка. Наведе се напред и пръстите му полетяха по клавиатурата, като извикваха прозорец след прозорец. По-голямата част от данните бяха прекалено технически за Карън, но Кортес направо ги поглъщаше.

– Този Чарлз Мълиър е изумителен учен. Да открие толкова много неща за кристала за такова кратко време... Невероятно! Но това съответства на резултатите от първоначалните ми тестове.

Той продължи да изучава текстове и графики. Карън наблюдаваше как изразът на лицето му постепенно преминава от изумление в ужас. Накрая Кортес се облегна назад и свали очилата си.

– Знаех си, че трябва да подходим по-предпазливо. Лудост е да си играем със сила с подобни размери.

Тя клекна до него.

– Ще го предадете ли на някого, който би ви изслушал? Остават ни само петнадесет часа, преди слънчевата буря да достигне Земята.

– Да, разбира се. На приятели в Лос Аламос и Националната лаборатория „Лоурънс Бъркли“. Има начини да се заобиколят обичайните правителствени канали.

У Карън се зароди искрица надежда.

– Има ли още данни? – разтърка очи Кортес.

– Не знам. Това е всичко, което ми изпратиха. Но мога да разбера.

– Как?

Тя набра кода на Гейбриъл. Почти незабавно от колонките се разнесе глас:

– Мога ли да ви помогна, доктор Грейс?

– Кой е този? – попита Кортес.

– Никой... наистина никой. – Карън насочи вниманието си обратно към компютъра. – Гейбриъл, трябва да се свържа с „Дийп фатъм“.

– Разбира се. Веднага.

В ъгъла на екрана се отвори прозорецът на видеовръзката. Образът трепна и се появи лицето на Миюки.

– Карън?

– Доктор Кортес е с мен. Готов е да помогне.

Миюки изчезна от обхвата на камерата и след малко се появи

Джак и Чарли. Представиха се бързо.

– Имате ли някакви препоръки? – попита Кортес. – Ще предам информацията на подходящи хора, но после какво? От наличните данни мога само да заключа, че трябва да намерим начин да попречим ударът на слънчевата буря да достигне до основните залежи. Това ни оставя малко възможности.

Джак кимна.

– Вече обсъждахме въпроса. Най-лесният метод е да се екранира колоната. Да се закопае или да се постави в оловна кутия... нещо подобно. Не знам дали някое от двете е изпълнимо за такъв кратък срок. Ако не може да стане, тогава трябва да рискуваме и да насочим експлозивите така, че да отделят стълба от основата му.

Кортес се намръщи.

– Но кинетичната енергия от взрива...

– Знаем, но както казах, това е втората възможност. И все пак тя е по-добра от нищо, защото след това ни остава само едно.

– И какво е то?

– Целувка отзад за сбогом. Лицето на Кортес помръкна.

– Ще продължа да работя с кристала, може и да измисля нещо... – наруши тишината Чарли, но не изглеждаше особено обнадежен.

– Остава само едно препятствие – продължи Джак. – Спенгълър. Не мога да рискувам Карън да остане там повече от необходимото. Ако Дейвид научи, че действате зад гърба му, животът ѝ няма да струва и пукнат грош. Тя трябва да се махне оттам, преди Спенгълър да разбере какво правим.

Кортес се намръщи.

– Това няма да е лесно. Утре сутринта ще евакуират станцията от съображения за сигурност, преди да взривят експлозивите. Вече проверих разписанието. Двамата с Карън ще напуснем последни заедно със Спенгълър.

Карън се премести пред камерата.

– А след днешния инцидент не вярвам утре Спенгълър да ме остави и секунда без наблюдение.

– Тогава пак вие трябва да ни помогнете, професор Кортес. Корабът ми е на половин ден път от вашия периметър. Когато се доближим достатъчно, ще се спусна с моята подводница. Ще трябва да координираме действията си така, че да измъкнем Карън изпод носа му.

– Ще направя всичко възможно. Ще обясня на доктор Грейс това, което знам за „Нептун“, и ще измислим някакъв план.

Джак кимна.

– Ще се свържа с вас, преди да тръгна.

Някъде зад Карън се затвори люк. Двамата с Кортес подскочиха.

– Някой идва – изсъска Карън и обърна лице към екрана. – Трябва да се изключваме.

Джак я погледна.

– Ще се видим утре.

Карън докосна екрана и връзката прекъсна.

Кортес извади DVD диска и го прибра в джоба си.

– Ще се свържа веднага щом ви отведа в каютата ви. Утре ще настъпи същински нов ден. Ще преодолеем това – и вие, и светът.

Карън се усмихна, залята от вълна надежда. Спомни си последните думи на Джак. „Ще се видим утре.“ Смяташе да го накара да спази обещанието си.

22:55

– Прав бяхте, сър – каза Ролф и свали слушалките.

Дейвид също свали своите. С помощта на Джефрис от повърхността двамата бяха подслушали тайната връзка с кораба на Къркланд. Дейвид яростно запрати слушалките в стената на каютата.

– Копелето още е живо. Следващия път ще се погрижа да натикам граната в задника му. Да съм сигурен, че ще си остане мъртъв.

– Да, сър. Какво ще наредите?

Дейвид се облегна назад в стола и скръсти ръце на гърдите си. Беше чул само последната част от разговора. Джефрис, специалистът по комуникациите в групата, държеше под око канала и беше разбрал за осъществяването на връзката, но тя бе кодирана много хитроумно. Когато Джефрис се справи, разговорът приключваше. Въпреки това Дейвид чу достатъчно. Групата планираше да саботира станцията и да освободи жената.

– Сър?

Дейвид се изкашля и оформи плана.

– Ще си мълчим. Нека си помислят, че са спечелили. – А кога ще действаме?

– Когато разберем, че Къркланд е тръгнал насам. Щом се отдалечи от кораба си. Сам. – Той стана. – Тогава приключваме играта. Превземаш кораба, прекъсваш комуникациите му и оставяш Джак на мен. Щом жената е при мен, той ще дойде.

Ролф кимна.

– Много добре, сър. А какво ще правим с Кортес? Дейвид се ухили и свали ръцете си.

– Май довчера ще се наложи да поизчистим къщата.

23:14

Кортес се спускаше на пристанищното ниво и си мърмореше.

Най-долният пръстен бе разделен на три секции – големият пристан, помпената станция е четирите мощни помпи и малката контролна стая със съседните ѝ складови помещения, които наричаха „гаражи“. В момента там се съхраняваха тежководолазните костюми на сапборите.

Кортес отиде до контролния пулт. Беше напълно автоматизиран. Натискаш един бутон – и цялата процедура по акостирането минава като по учебник. Налягането на пристана се изравнява с външното, след което се отваря люкът, за да могат подводниците да влязат или излязат. После подът се затваряше отново.

Или поне така пишеше в ръководството.

След като бе оставил Карън в каютата ѝ, го информираха за проблем с контролния пулт. Помисли си дали да не прати някой от техниците, но никой не познаваше системите на „Нептун“ по-добре от него. А и след като вече се бе обадил на приятеля си в Лос Аламос, целият кипеше от нерви и енергия.

Приклепна до пулта, извади инструментите си и бързо го отвори. Лесно откри повредата. Съпротивлението на едната от помпите бе изгоряло. Нищо работа. Пристанът можеше да функционира и с останалите три помпи, макар и малко по-бавно.

Проклинайки досадната повреда, провери дали в куфарчето има нужния вид съпротивления и влезе в празния пристан. Двете подводници – „Персей“ и „Аргус“ – в момента бяха на повърхността. Преди утрешната евакуация и двете бяха извадени на сух док за преглед. Пристанът приличаше на голям склад с обрамчени в големи тръби стени.

Кортес се насочи към отсрещния край. Лесно щеше да поправи нещата.

Изведнъж усети, че не е сам. Някакво първично предчувствие за опасност опъна нервите му. Забави крачка, обърна се и видя, че сенките от другата страна на вратата се раздвижиха.

Сърцето му бясно заби.

– Кой е там?

Огледа вратата и малкото прозорче над контролната станция. Никой не отговори. Никой не помръдна. Вероятно му се беше привидяло.

Бавно се обърна и продължи нататък към панела в далечния край на помещението. Нервите му бяха опънати до скъсване. Напрягаше слух да чуе и най-малкия шум. Но не чуваше нищо, освен собствените си стъпки.

Тъкмо стигна до стената, когато през пристана се разнесе метален звън. Рязко пое дъх, шокиран. Сърцето му скочи в гърлото. Обърна се и видя, че люкът на пристана е затворен. Пред очите му колелото се завъртя.

– Хей! – изкрещя той. – Хей, аз съм вътре! Захвърли инструментите, намести очилата си и забърза към изхода. Ами ако го оставеха заключен цялата нощ? Другите разчитаха на него.

По средата на пътя чу съскане отгоре. Ужасен, вдигна глава. Познаваше всеки сантиметър и всеки звук в огромната станция.

– О, Господи... не!

Беше задействана процедурата за изплаване. Налягането в помещението се повишаваше.

Затича се към вратата. Трябваше да се обади, че е вътре. Тогава отново забеляза движение. От другата страна на малкото прозорче се появи глава. Кортес позна лицето, изкривено в презрителна усмивка.

Спенгълър.

Не беше случаен инцидент. Кортес спря. Ушите му вече бяха загълхнали от налягането. Ако не бъде спряно, то щеше да се покачва, докато не се изравни с външното – над седемдесет килограма на квадратен сантиметър.

Обърна се. Явно Спенгълър бе повредил съпротивлението на помпата и така беше заложил капана си. Единственият му шанс беше да повреди останалите три помпи. Ако махне другите три съпротивления...

Бързо тръгна към срещуположната стена и захвърлените инструменти. Напрежението продължаваше да се покачва. Вече ставаше трудно да се диша. Зави му се свят. Като се мъчеше да си поеме дъх, продължи с усилие нататък.

Болката експлодира в главата му, когато тъпанчетата му се спухаха. Изкрещя и ръцете му се стрелнаха към главата и избиха очилата му. От ушите му потече кръв. А налягането продължаваше да се покачва. Препъна се. Зрението му се замъгли, в краищата на очите му заиграха светлини. Падна на колене, като се мъчеше да поеме глътка въздух. Отпусна се на една ръка, после и на двете, а налягането продължаваше да го

притиска. Без да може да поеме дъх, той се прекатури на една страна и падна по гръб. Вече бе ослепял – очите му потънаха дълбоко в костеливите си орбити.

Пръстите му задраскаха върху пода, молейки за милост. Ужасната тежест върху гърдите му нарастваше. През тялото му премина огън, когато ребрата му започнаха да се чупят и да разкъсват белите дробове. А тежестта продължаваше да расте.

Отказа се от борбата. Жена му Мария бе посветила живота си на проекта „Нептун“, преди да умре. Бе дошъл мигът проектът да отнеме и неговия живот. „Мария... скъпа... обичам те.“ Накрая, като последна въздишка, съзнанието го напусна. Настъпи мрак.

23:20

Дейвид гледаше през прозореца към смазаното тяло на бившия главен изследовател. Видя как черепът му имплодира от силното налягане и мозъкът му се разтече наоколо.

Като водолаз много добре знаеше, че такъв е рискът за всеки, който дръзне да се спусне на тези дълбочини. Но да го видиш с очите си...

Извърна глава и преглътна, за да не повърне. Отвратителна гледка.

Ролф стоеше до пулта.

– Сър?

– Пусни водата в този кенеф.

Заместникът му се подчини и Наводни пристана.

19. Боен кораб

9 август, 05:02.

„Хикмън“, Източнокитайско море

Адмирал Хюстън стоеше на задната палуба на разрушителя „Хикмън“. До изгрева оставаше още време, но на юг бушуваха огньовете и осветяваха целия хоризонт.

Никога досега не бе виждал океана да гори.

Ядрените удари бяха нанесени точно и безмилостно и унищожиха ракетните инсталации и летищата на фронта. Батан, Сенкаклу Шото, Лу ван. Непознати за по-голямата част от света, имената на тези островчета скоро щяха да станат синоними на Хирошима и Нагасаки.

Американските сили вече се придвижваха напред, за да доунищожат остатъците от блокадата.

Но не и „Хикмън“. Той откарваше ранените обратно в Окинава. Сред тях бе и Хюстън – лявата му ръка бе превързана пред гърдите. Беше оцелял от потъващия „Гибралтар“ – напусна кораба мигове преди пороят от ракети да го разкъса на парчета. Мнозина не успяха. Мъртвите и безследно изчезналите наброяваха хиляди, включително капитанът на кораба и по-голямата част от командния състав.

Стоеше и мислено изреждаше имената... онези, които знаеше. Много повече бяха неznайните.

– Сър, не бива да стоите тук – меко се обади лейтенантът до него. Младият офицер от испански произход му бе зачислен като адютант. – Всички трябва да сме долу.

– Не се безпокой. Вече сме достатъчно далеч. – Капитанът...

– Лейтенант – повиши глас той.

– Да, сър. – Младежът млъкна и отстъпи назад.

Хюстън усети ледения сутрешен бриз през разкопчаното си пилотско яке. Не можеше да го закопчае догоре заради обездвижената ръка. Потръпна от студа. Щяха да стигнат в Наха след час, точно по изгрев слънце. Оттам трябваше да се върне обратно в Щатите. Огненият ад бавно потъваше зад хоризонта и се превръщаше в отслабващо сияние. От време на време над водата се разнасяха глухи гърмежи. Най-накрая Хюстън обърна гръб на гледката. – Вече мога да слеза долу – уморено

каза той.

Лейтенантът кимна и му подаде ръка тъкмо когато зави сирена. Дватамата замръзнаха. Радарно предупреждение. Приближаваше ракетата.

Хюстън я чу. Свистящ рев.

Лейтенантът го сграбчи за здравата ръка с намерение да го завлече до най-близкия люк. Той се освободи. – Отдалечава се.

И наистина високо в нощното небе се появи огнена опашка, насочваща се на север от кораба.

– М-11 – отбеляза Хюстън и тръгна към десния борд, следван плътно от лейтенанта.

Докато я гледаха, към нея се присъедини втора... после трета. Новите ракети идваха от запад, откъм Китай. Макар и изстреляни от различни места, Хюстън можеше да познае целта им. Окинава се намираще точно срещу тях.

– О, Господи...

– Какво има?

От североизток в представлението се включиха нови фойерверки. Дузина насрещни огнени езици пронизаха нощта.

Ято „Пейтриът II“ се стрелнаха в небето като увеселителни ракети на Четвърти юли.

Една от китайските ракети бе улучена. Огнената ѝ дъга се прекъсна и започна да пада надолу. Но другите две продължиха по курса си и изчезнаха зад тъмния хоризонт.

– Какво става? – попита лейтенантът.

Хюстън не отговори, а продължи да се взира.

Отначало нямаше никакъв звук. Само взрив от светлина, сякаш самото слънце бе експлодирало зад хоризонта.

Лейтенантът отстъпи назад.

Над водата се понесе нисък рев като от буря под морето. На хоризонта светлината се стовари върху самата себе си и образува два нажежени облака, спрели до ръба на света. Бавно, много бавно те започнаха да се издигат нагоре, избутвани от огнени стълба. От сърцевината на двата казана засияха ярки нюанси – огненооранжево, пурпурно, тъмнорозово.

Хюстън затвори очи.

Дори от толкова голямо разстояние ударната вълна блъсна „Хикмън“ като чук и изпари адмирала от палубата, преди да успее да довърши молитвата си.

06:04.

„Наутилус“

Облечен в неопренов костюм, Джак се спусна в „Наутилус“, който се поклащаше на вълните зад кърмата на кораба. Намести се на пилотското кресло и направи последна проверка на системите.

Знаеше, че сигурно не бе нужно да го прави, а и времето го притискаше, но рутината на действията му помагаше да се успокои. Нямах да се провали. Не трябваше да се проваля.

През цялата нощ, докато „Дийп фатъм“ се носеше на пълна пара към мястото на катастрофата на Еър Форс 1, екипажът му се трудеше здравата, за да подготви подводницата за дългото ѝ пътуване. Заредиха главните акумулатори, напълниха резервоарите за кислород, смениха филтрите за въглероден двуокис, смазаха движещите се дюзи на двигателя. Прясно боядисан и лъснат, „Наутилус“ изглеждаше като нов.

Но всичко това бе необходимо. Джак щеше да предприеме най-дългото пътуване, което някога бе правила подводницата.

Един час по-рано „Дийп фатъм“ бе пунал котва от подветрената страна на малък остров с размерите на бейзболно игрище. Намираще се на около тридесет и пет километра от мястото на катастрофата. Планът на Джак бе да се промъкне с подводницата колкото може по-близо, да се свърже с доктор Кортес и Карън и да съгласуват плана за освобождаването ѝ от подводната база. Координацията на действията им трябваше да бъде безукорна.

Джак вдигна палци към Робърт, който свали акрилния купол и завинти с автоматичната отвертка болтовете. Обикновено това правеше Чарли, но той бе прекарал цялата нощ затворен в лабораторията си и изучаваше кристала.

Робърт потупа два пъти с длан борда на подводницата – обичайния сигнал, че всичко е наред. Джак кимна. Морският биолог се наведе над купола, пожела му късмет и скочи. Джак погледна назад. Целият екипаж се бе събрал зад парапета на кърмата. Дори Елвис стоеше до Лиза и размахваше бавно опашка.

Отдаде им чест и натисна бутона, който напълни двете странични камери с вода; Подводницата започна бавно да се потапя. Докато нивото на водата пълзеше нагоре по купола, усети тръпката на лошо предчувствие. Отдаде го на обичайното нервничене преди потапянето, но дълбоко в сърцето си знаеше, че този път има и още нещо.

След шест часа майката на всички слънчеви бури щеше да достигне

Земята... и ако другите се провалят, нямаше да има никакво значение дали е спасил Карън или не. Джак остави подводницата да потъне от собствената си тежест. Можеше да се спусне и по-бързо, но трябваше да пази заряда на акумулаторите. Водата наоколо стана тъмносиня, докато дълбокомерът пълзеше към границата от петдесет метра. Щом я стигна, даде съвсем слаб тласък с дюзите, за да насочи „Наутилус“ към плавно спускане по-далеч от малкия остров, към открито море.

Подводницата бавно потъваше в здрача... сто метра... и в пълен мрак... сто и петдесет метра.

Джак остави светлините изключени, за да пести енергия, и се насочваше само с помощта на компютъра. Районът бе картографиран от хидролокатора при пристигането на „Дийп фатъм“ и данните бяха прехвърлени в навигационната система на подводницата. Щеше да включи активния хидролокатор, когато приближеше дъното. Беше наредил също така да се пази радиомълчание между него и кораба, за да остане колкото се може по-дълго време невидим.

Двеста метра... Започнаха да се появяват малки светли точки. Биолуминесцентен планктон и други малки многоклетъчни организми. Джак се наслаждаваше на гледката. Животът бе намерил начин да оцелее дори тук. Това донякъде му вдъхна надежда.

Четиристотин метра. Включи хидролокатора преди доближаването до дъното. Беше твърде опасно да плава сляпо в посоката, към която се беше насочил. Следеше едновременно данните от локатора и дълбокомера. От време на време докосваше съвсем леко педалите, за да въведе минимални корекции на курса.

Гледаше как числата на брояча растат. Петстотин метра. Най-накрая включи прожекторите и двете копия от светлина се насочиха напред, разкъсаха мрака и осветиха дъното.

Джак натисна педала и наклони подводницата на една страна, за да огледа терена под себе си. Беше точно такъв, какъвто се надяваше – лабиринт от дълбоки каньони. Този разпокъсан ландшафт продължаваше чак до мястото на катастрофата. Беше решил да го използва като прикритие, както бе използвал потопените руини, за да се промъкне до катера на Дейвид. Този път обаче се надяваше резултатът да е по-добър.

Когато приближи дълбочина шестстотин метра, насочи подводницата към един широк каньон между два хребета. Намали скоростта и изхвърли част от баласта, за да запази дълбочината.

Когато бе готов, включи двигателя и започна дългото си криволичещо пътуване.

Стените на каньона бяха покрити с миди, раковини, анемонии и дълбоководни Корали. Между камъните се движеха омари и раци и щракаха с щипките си срещу нашественика. Други същества се разбягаха от светлините – ята сребристи рибки едновременно смениха посоката си и изчезнаха само за едно мигване, кървавочервени октоподи панически се скриха зад облаци черно мастило, черни крилати морски лисици се заровиха по-дълбоко в пясъка.

Захласнат за момент от живота около себе си, Джак продължи да се носи по каньона. През следващия час се движеше с помощта на компаса и хидролокатора възможно най-рационално, описвайки сложен зигзаг.

Заобиколи един подводен хълм и се гмурна в дълъг тесен каньон. Беше перфектен. Странични проходи и каньони се разклоняваха от него, но главното му стъбло продължаваше право напред към целта.

Провери часовника си. Четири часа до обед. Времето намаляваше. Даде пълна газ и се понесе през каньона. И това рязко увеличаване на скоростта спаси живота му, когато скалата вдясно от него внезапно избухна.

Подхваната от ударната вълна, кърмата се вдигна нагоре, завъртя „Наутилус“ и го удари в отсрещната стена.

Джак рязко пое дъх и си удари главата в купола. „Наутилус“ се затъркаля надолу по скалата. Разнесе се зловещо скърцане и някаква част от шасито се откъсна. Един от прожекторите избухна шумно и запрати парчета дебело стъкло във всички посоки.

Опитваше се да се задържи в седалката, като се молеше вътрешната титаниева черупка и дебелият акрилен купол да запазят целостта си. Разкъсването дори на един-единствен шев на тези дълбочини щеше да доведе до моментална имплозия и смърт.

Изправи подводницата с помощта на педалите. Не виждаше нищо, увиснал в облак от тиня и пясък. Чу по хидрофона глухия удар на скала върху пясък някъде зад себе си. Погледна през рамо и едва успя да избегне лавината падащи камъни. Изви глава нагоре. Облакът тиня бързо се разнасяше от теченията.

Видя нападателя, увиснал над главата му.

Другата подводница обикаляше като акула. Продълговата като пура и с къси перки, тя дебнеше. Джак познаваше този съд.

„Персей“ – най-новата подводница на флота, колкото лъскава, толкова и смъртоносна. Адмиралът му бе показал плановете и качествата ѝ в нощта на саботажа. Беше два пъти по-добра от „Наутилус“ – по-бърза, способна да се потапя на по-голяма дълбочина, по-маневрена. Но най-

лошото бе, че имаше и зъби.

Джак видя тръбната перка на титаниевата акула. Въртяща се платформа с миниторпеда.

Трепна и моментално изключи единствения прожектор. Скри се в мрака. Един слаб лъч кръжеше и кръжеше над главата му.

Гладният хищник дебнеше плячката си.

08:02.

„Дийн фатъм“

Чарли мереше с крачки малката си лаборатория и си мърмореше под нос.

– Това може и да проработи...

Беше проверявал отново и отново изчисленията си и бе провел още седем теста с кристала. Въпреки това съмненията си оставаха. Теорията беше едно, а практиката – съвсем друго. Искаше да се консултира с доктор Кортес в подводната база, преди да представи плана си. Но времето изтичаше, а нямаше начин да се свърже с геофизика. Бяха зависими. Трябваше те да чакат обаждане от базата.

Наведе се над компютъра си, натисна един клавиш и на монитора се появи триизмерно изображение на Земята. Около планетата обикаляха стотина малки хиксове, движейки се бавно в някакъв сложен балет. Отляво вълна от тънки линии приближаваше с всяка минута към центъра на екрана, към Земята. Линиите маркираха предния фронт на слънчевата буря. Чарли погледна горния десен ъгъл, където малък часовник отброяваше времето до сблъсъка на вълната с горните слоеве на атмосферата.

Четири часа.

Танцът на хиксовете около земното кълбо се базираше на реално времевите данни от Центъра за космически полети на Маршаловите острови, който следеше приближаващия фронт и изчисляваше по какъв начин той ще засегне сателитите в орбита.

Чарли постави пръст върху един от хиксовете. Почукване на вратата го прекъсна.

– Чарли, обажда се Карън – каза Лиза отвън. Чарли се изправи с облекчение.

– Слава Богу! Губим време, човече! – Измъкна диска с последните данни от зип-устройството на компютъра си и се хвърли към изхода.

Лиза и Миюки се бяха настанили пред преносимия суперкомпютър

на японката. Веднага усети увисналото във въздуха напрежение. И двете не изглеждаха особено радостни.

– Какво се е случило? – попита той, докато заобикаляше масата.

Карън го чу и отговори:

– Обадих се да видя дали сте се чули с доктор Кортес. Чарли се наведе пред екрана.

– Какво искате да кажете? Защо не го попитате сама?

– Защото чух, че е излязъл на повърхността през нощта и оттогава нямам нито вест от него. Помислих си, че може да се е свързал с вас.

– Не. Не се е обаждал. – Чарли обмисляше информацията. – Това не ми харесва. Щом доктор Кортес се е самоотлъчил, трябва да решим как да се справим сами. Просто за всеки случай. Джак вече тръгна с подводницата. Ще ви свържа с „Наутилус“, за да се разберете с него как да ви измъкне оттам.

Изображението на Карън трепна за миг.

– Може би така е по-добре. Последните учени тръгват след час и аз оставам тук сама със заместника на Дейвид. Ако ще има спасителна операция, тя трябва да стане колкото се може по-скоро. Ами обелиска? Какво ще правим, ако доктор Кортес не се появи?

– Ще се молим да се появи. Ще се молим да е бил прекалено зает да спасява света, за да си направи труда да се свърже с нас. – Но дори Чарли ясно си даваше сметка, че подобна молитва едва ли ще бъде чута. – Вижте, Карън, работя върху нещо, което може би си струва да се опита. Нека отгук нататък поддържахме по-често връзка.

– Ще се опитам, но няма да е лесно. Ролф в момента помага за следващия курс. Престорих се, че трябва спешно да ида до тоалетната, за да ви се обадя. – Тя погледна часовника си. – И времето ми вече свършва. Трябва да се връщам долу.

– Тогава ви свързвам веднага с Джак. – Чарли се обърна към Миюки.

Тя натисна един клавиш и заговори с висок глас:

– Гейбриъл, би ли прехвърлил канала към „Наутилус“?

Пауза.

– Страхувам се, че не мога да го направя. Очевидно има някакви смущения.

Веждите на Карън се свиха тревожно, след което образът ѝ затрептя и изчезна сред статичния шум, който погълна изцяло връзката.

– Гейбриъл, върни я! – нареди Миюки.

– Страхувам се, че не мога да го направя. Очевидно има някакви

смущения.

Преди Чарли да успее да попита какво става, чу как някой тича надолу по стълбите.

– Имаме си... – разнесе се гласът на Робърт през малките високоговорители на интеркома.

– Компания – довърши Кендъл Макмилън, който изненадващо бързо се бе озовал в стаята. – Два военни кораба заобикалят острова от двете страни.

Всички се завтекоха към изхода с изключение на Миюки. Пръстите й летяха по клавиатурата на компютъра.

– Няма да оставя Карън – викна тя. – Ще се опитам сама да се свържа с нея и да ѝ кажа какво става.

Чарли кимна.

– Направи всичко възможно. Но ако ни вземат на абордаж, скрий компютъра. Той може да е единственото нещо, което стои между нас и края на света.

После се изкачи на задната палуба и видя един издължен кораб да заобикаля южната страна на малкия остров. Разнесе се вой на сирена, последвана от заповед.

– Пригответе се да бъдете взети на абордаж! При най-малкия опит за съпротива ще използваме сила!

Макмилън се ококори.

– Какво ще правим?

– Нямаме избор – каза Чарли. – Не и този път. Предаваме се.

08:14.

Базата „Нептун“

Карън отново въведе адреса на Гейбриъл. Не получи никакъв отговор. Погледна часовника си и стана. Не можеше да се забави повече, без да събуди подозрения. Погледна за последен път компютъра. Внезапното прекъсване на връзката с „Дийп фатъм“ заплашваше да я хвърли в паника. Отиде до люка на Ниво 2 и се спусна долу, без да престава да мисли за комуникационния срив. Когато стъпи на следващата скоба, някой внезапно я сграбчи за глезена и рязко я дръпна.

Тя извика и падна от стълбата. Ролф я хвана и стисна ръката и.

– Къде се забави толкова много?

Карън с мъка преглътна, опитвайки се да избегне обвинителния му поглед. Накара гласа си да трепери. Не беше никак трудно.

– Ами... ами...

– Ами какво?

Тя го изгледа свирепо.

– Ами сега ми е месечният цикъл, шом трябва да знаеш! Лицето на Ролф се изчерви още повече. Явно тези професионални убийци не си правеха труда да знаят някои подробности около женската физиология.

– Добре, добре. Стой плътно до мен. Тъкмо ще пускаме последния курс към повърхността.

Думите му не й се харесаха. Последния курс... Ами тя?

Ролф я замъкна до контролната кабина на пристана. Погледна през прозореца и се наведе към тънкия микрофон на таблото.

– Готови ли сте, „Аргус“?

Карън надзърна през прозореца. Пилотът и последните двама учени, натикани в отделението за пътници, се бяха настанили и херметизирали подводницата.

– Всички системи са в ред. Готови за старт – отвърна пилотът.

– Изравнявам налягането. – Ролф натисна големия син бутон, който стартираше процедурата.

Карън гледаше. Когато налягането се изравни, изходните тръби се отвориха и в пристана нахлу вода, която започна бързо да поглъща подводницата. Гледаше всичко много внимателно. При отсъствието на доктор Кортес може би щеше да й се наложи сама да повтори операцията.

Цялата сутрин вървеше след Ролф, наблюдаваше мълчаливо и се учеше как работи базата. Всичко бе лесно благодарение най-вече на тази компактна контролна станция. Четири монитора показваха района около „Нептун“. Два други монитора се мъдреха над контролните лостове, които управляваха роботите. Останалата част от таблото управляваше самата процедура по акостиране и отпътуване.

Гледаше през малкото прозорче как нивото на водата се покачва. Докато пристанът се пълнеше, погледът ѝ бе привлечен от проблясък на метал. Нещо малко се носеше свободно във водата. Помисли го за някакъв забравен инструмент и отново насочи вниманието си към подводницата. Пилотът изпробва дюзите и се издигна малко над палубата.

Проблясъкът отново привлече погледа ѝ. Беше същият предмет и сега мина покрай прозорчето.

Карън се наведе напред и го разпозна.

Чифт очила. Със счупени стъкла и смачкана рамка.

Затисна устата си с длан, за да не изпищи.

08:15.

„Наутилус“

Скрит в облака тиня, Джак плъзна подводницата покрай основата на стената, като се държеше плътно до нея, за да не оставя сянка на хидролокатора на противника си. Докосваше педалите едва-едва и се мъчеше да не се движи по-бързо от течението. Не смееше да увеличи скоростта, за да не остави следа в облака и да разкрие местонахождението си. Прожекторите на „Персей“ кръстосваха тъмнината. Врагът го дебнеше и чакаше тинята да се утаи.

Трябваше да се махне, преди това да се случи.

Въпреки това си наложи да поддържа бавния ход и управляваше подводницата сяпа, без светлини, само с помощта на хидролокатора. Целта му бе страничният каньон отпред. Нямаше представа дали води нанякъде или свършва малко по-нататък, но знаеше, че трябва да излезе от централния каньон, преди облакът да се е разнесъл.

В ухото му прогърмя глас:

– Знам, че си тук, Къркланд. Не можеш да се криеш вечно.

„Спенглер... страхотно... дотук нищо ново.“

Не отговори. Правеше се на умрял.

– Държа мацката ти в подводната база, а корабът ти е арестуван. Покажи се и другите може и да живеят.

Джак потисна порива си да се разсмее. „Да бе, как ли пък не.“ Мълчанието се проточи. Накрая гласът на Дейвид се завърна. Този път звучеше по-гневно.

– Искаш ли да науча професор Грейс на това-онова, докато те няма? Или да я чуеш как крещи, докато лейтенант Ролф я чука?

Джак стисна юмруци, но запази мълчание. Ако се разкриеше, щеше да навреди на Карън, вместо да и помогне. Най-доброто решение бе да остане невидим.

Най-сетне стигна до входа на страничния каньон. Насочи „Наутилус“ през тесния процепа и даде газ. Сонарното изображение се появи на навигационния дисплей на компютъра. Въздъхна облекчено. Каньонът не свършваше сяпа, а продължаваше далеч напред и се разклоняваше.

Нетърпеливо увеличи скоростта още повече и се понесе през дълбоката цепнатина. Стените профучаваха покрай него. Трябваше му време и разстояние, за да се отърве от копелето.

– Накъде си тръгнал, Джак? – Зад него пламнаха светлини.

Джак подскочи и се обърна. По дяволите...

„Персей“ се гмурна в каньона след него подобно на атакуваща акула.

Докато гледаше назад, Джак разбра грешката си. Зад подводницата се издигаше дълга опашка от тиня. Идеална следа. Глупава грешка.

Отказа се от всякакви опити да се крие, включи светлините и натисна педалите до дупка. „Наутилус“ полетя нагоре от каньона като тапа от бутилка шампанско.

Рязко се завъртя и едно миниторпедо профуча на косъм от купола. Отляво избухна малка експлозия, когато торпедото удари подводен хълм. От хидрофоните се разнесе грохот.

Яхнал ударната вълна, Джак насочи подводницата стръмно надолу и се гмурна в съседния каньон. Вдигна носа в последния момент и шасито задра дъното, вдигайки облак тиня.

Онова, което го беше издало преди малко, сега трябваше да го спаси. Изключи прожектора и продължи по инерция в разширяващия се облак.

Дейвид изруга в ухото му. Увлечен в преследването, беше забравил радиовръзката отворена. Джак не си направи труда да поправи грешката му. Предпочете да подслушва.

– Мамка ти, Къркланд! Ще те видя да умираш, преди денят да е свършил.

Джак се ухили. „Продължавай с опитите, скапаняко.“ Понесе се нататък по каньона, като се плъзгаше покрай издатините. Прозвуча предупредителен сигнал. Каньонът завършваше със сляпа скала само на двадесет метра напред.

– Ох, мамка му...

Рязко завъртя дюзите в обратна посока, което предизвика протестен вой, и насочи носа право нагоре. Но това не беше достатъчно. Дъното на „Наутилус“ силно се удари в стената.

Предпазните колани се впиха в раменете му. Намести се обратно на седалката, натисна газта и започна да се изкачва право нагоре.

Компютърът подаде нов предупредителен сигнал. Акумулаторите започваха да се изтощават.

– Страхотно... просто страхотно...

Изкачи се до върха на стената, изправи подводницата и се понесе над възвишенията. Молеше се да има достатъчно енергия. Усетил движение от лявата си страна, Джак се обърна и бе заслепен от ярка светлина. „Персей“ излетя от съседния каньон право към него. За да не бъде блъснат отстрани, Джак се извъртя, за да поеме удара с дъното.

„Наутилус“ се разтресе жестоко и се завъртя на място – ударът бе паднал в кърмата. Джак се опита да я стабилизира, но безуспешно. Подводницата удари хълма и заби нос в дебелия пласт тиня. Изпотен, с кънтящи уши, Джак се мъчеше да я измъкне. „Наутилус“ се освободи със стон на метал. Изправи подводницата и видя с периферното си зрение как „Персей“ рязко зави. Торпедната установка се завъртя към него.

Време беше да се маха!

Натисна педалите. Дюзите нададоха вой. Подводницата се разтресе, но не помръдна. Предната дюза се беше напълнила с пясък.

– Хайде, хайде...

Рязко даде заден ход и освободи дюзата. „Персей“ бързо се приближаваше, този път решен на всяка цена да не пропусне целта. – Готов ли си да умреш, Къркланд? Вече свободен, Джак натисна педалите. Нямаше време да избяга, затова се насочи право срещу противника си. Рискована игра, в която можеше да разчита единствено на малодушието на Дейвид. Прекалено близката експлозия можеше да повреди и неговата подводница.

Вместо да се отклони, „Персей“ продължи право по курса си.

Джак включи прожектора. Лъчът се заби в другата подводница и ослепи пилота ѝ. В последния миг Спенгльър зави настрани.

Джак се стрелна под него. За част от секундата мярна Дейвид, легнал по корем в издължената си стъклена капсула. След това „Персей“ изчезна.

Докато гледаше отстъплението му, Джак забеляза как торпедната установка се завърта. Към него се протегна огнен пръст.

– Ох, мамка му!

Замръзна на седалката. Най-близкият каньон бе прекалено далеч. Приближаващото торпедо се виждаше като зловеща точка на хидролокатора. Приведе се напред, сякаш така щеше да увеличи скоростта.

– Давай...

В ухото му се разнесе смях.

– Адиос, задник!

Джак разбра, че няма да успее да достигне каньона. Бързо се огледа и забеляза голяма скала на върха на хълма. Натисна рязко левия педал и се гмурна стръмно надолу към него.

– Самоубиваш ли се, Джак? Поне умри мъжки!

Погледът му се стрелкаше между торпедото и приближаващата скала. Прехапа устни. В последния миг изхвърли баласта и рязко изви дюзите. Подводницата удари с носа си тинестото дъно пред скалата – и

отскочи.

Рязко изгубил тегло, малкият съд прелетя над скалата като гимнастик, полетял от трамплин.

Торпедото не можеше да направи това.

Огромната скала избухна под „Наутилус“. Взривът подхвана кърмата на подводницата и посипа осколки върху долната ѝ част. Замаян, Джек се премятеше в кабината, докато пълнеше резервоарите с вода за баласт. Ударната вълна го отхвърли право към ръба на каньона.

Подобно на оловна тежест „Наутилус“ потъна в цепнатината.

Когато наближи дъното, Джек вдигна носа и задра скалната основа. Обхваналото го смесено чувство на облекчение и радостна възбуда не продължи дълго. Тъмните води отгоре просветляваха. Дейвид се втурна след него с по-бързата си подводница.

Джек погледна данните от хидролокатора. Някаква странна сянка се бе появила далеч напред. Неизвестността го накара да остави светлините включени. Трябваше му скривалище – при това бързо!

Плъзна се по плавната крива на каньона и забеляза аномалията. През каньона се протягаше скална арка – висок и тесен каменен мост.

Мина под него. Беше прекалено тесен, за да го скрие, но му хрумна идея. Намали скоростта и се спусна върху тинестото дъно.

Време беше да изравни неизвестните.

Оперативният център В Белия дом

Лоурънс Нейф стоеше пред компютърната карта, заемаща срещуположната на входа стена на залата. Зад него се бяха събрали целият Съвет на началник-щабовете на Въоръжените сили, правителството и шефовете на тайните служби. Малкият остров Окинава гореше в червено. Унищожен. Стотици хиляди убити за част от секундата.

– Трябва да изберем цел, господин президент – обади се зад гърба му министърът на отбраната. – Бързо и сурово отмъщение.

Нейф отстъпи назад и се обърна.

– Пекин.

Мъжете около масата го гледаха безмълвно.

– Изпелете го до основи.

08:55.

„Персей“

Легнал по корем в продълговатата капсула, Дейвид се носеше по кривата. Потта се стичаше по лицето му и влизаше в носа и устата. Не си направи труда да я избърше. Не смееше да пусне управлението нито за миг. Навигационният дисплей блестеше върху конусообразния полиакрилен нос. Данните от хидролокатора се наслаждаваха върху реалната картина на терена.

Дейвид излезе от завоя и забеляза жертвата си. Усмихна се. Все пак копелето не се бе отървало от взрива невредимо.

Под извисяващата се каменна арка помръкналата подводница на Джак се разтърсваше и олюляваше. Очевидно беше повредена. Дейвид гледаше как отчаяният й пилот се мъчи да я подкара и вдига облаци тиня и пясък, но без успех. Подводницата продължаваше да затъва. „Като наперено пиле с пречупено крило.“ – Проблеми ли имаш? – обади се по радиото той.

– Върви да си го начукаш!

Дейвид се ухили. Насочи „Персей“ надолу и нагласи светлините си така, че да освети купола на другата подводница. Гледаше как Джак трескаво се мъчи да потегли.

Въодушевен, Дейвид се вдигна малко нагоре и застана над врага си. Плъзна се под арката и нагласи светлините, за да вижда падналия в капан противник. Мисълта да види как Джак се мъчи като обезумял да спаси живота си го изпълваше с трепет и възбуда. Докато бавно минаваше над него, двамата противници се спогледаха.

Джак вдигна очи нагоре, а Дейвид му се ухили надолу.

От това малко разстояние видя в очите на Джак не страх, а задоволство. Той вдигна ръка, махна... и „Наутилус“ се изстреля нагоре.

Хванат неподготвен, Дейвид не успя да се измъкне навреме. Двата съда се сблъскаха. Брадичката на Дейвид се удари в пода. Прехапа върха на езика си. Пред очите му затанцуваха искри и устата му се напълни с кръв.

За миг куполът на Джак се изравни с носа на „Персей“. Двата бяха на една ръка разстояние, но недосегаеми един за друг.

Джак му се ухили.

– Време е да изравним играта, копеле.

Дейвид погледна навигационния дисплей. Изведнъж разбра капана. Но вече бе късно.

Гърбът на „Персей“ се удари в каменната арка. От устата на Дейвид се изсипаха проклетия. Със зловещо скърцане на метал торпедната установка се заби в скалата. Едно от торпедата се активира, полетя през

каньона и се взриви далеч в стената му. Установката се счупи и потъна надолу.

След като капанът хлопна, подводницата на Джак рязко потъна надолу.

– Както сам каза... адиос! – „Наутилус“ се стрелна напред към об- лака тиня, вдигнат от избухналото торпедо. Като плюеше кръв, Дейвид завъртя един ключ. – Не си познал, смотаняко!

09:04.

„Наутилус“

Усмивката на Джак се изпари, когато „Наутилус“ внезапно се раз- ресе под него и рязко спря.

Обърна се и видя зад себе си „Персей“, склешил здраво рамката на подводницата му с единия си манипулатор. Дейвид не му позволяваше да избяга. Титаниевата ръка рязко дръпна. Заскърца метал.

Върху компютърния екран на Джак се появиха предупредителни червени светлини. Беше се озовал в капан. Не можеше да използва собс- твените си манипулатори, за да отговори на нападението.

Титанът продължи да протестира шумно, докато щипците на под- водницата на Дейвид трошаха и разкъсваха. Компютърният екран зами- га. Филтрите за въглероден двуокис замлъкнаха. Дейвид се опитваше да прекъсне главния захранващ кабел. Това вече бе лошо.

Като мислеше трескаво, Джак се насочи към дъното, като потъваше единствено благодарение на баласта си и мъкнеше флотската подводни- ца след себе си. Започна да кръжи, докато се спускаше. Запали прожек- тора и се насочи към откъснатата торпедна установка, която лежеше на дъното. Светлината помръкна, когато захранващият кабел бе прищипан. Не обърна внимание и продължи да преследва целта си.

Когато се доближи достатъчно, Джак хвана лостовете на манипула- торите. Протегна дясната ръка и сграбчи едно от изпопадалите торпедо.

Дейвид вече беше разбрал опасността. „Наутилус“ яростно се затресе.

Джак изпусна торпедото, но успя веднага да го хване с левия мани- пулатор. Преди да го изпусне отново, той изви ръката назад и рязко из- стреля торпедото в основата на каменната арка.

Взривът се оказа достатъчно силен. Арката се пречупи и към тях за- почнаха да падат камъни.

Както и предполагаше, Дейвид нямаше намерение да рискува

собствената си кожа. Освободи „Наутилус“ и се обърна, за да избяга. Но Джак също се завъртя и сграбчи задната рамка на „Персей“. Ролите се смениха. Акулата беше хваната за опашката.

– Накъде си се разбързал?

Огромни камъни падаха право към тях.

– Пусни ме! Ще убиеш и двама ни!

– И двама ни? Не мисля.

Малки скални блокове започнаха да падат около тях, като издълбаваха кратери в тинята. С помощта на втория манипулатор Джак разкъса основната дюза на „Персей“, счупи перката му, след което освободи щипците и даде пълен назад.

Подводницата на Дейвид се разтресе, опитвайки се да изпълзи далеч от скалния порой, но безуспешно. Големите камъни се забиваха дълбоко в тинята.

Около „Персей“ внезапно експлодира малък облак мехурчета. Отначало Джак си помисли, че подводницата е имплодирала, но когато мехурчетата се вдигнаха, от външната титаниевата обвивка се отдели малка акрилна капсула. Спенгълър бе задействал спасителния механизъм. Капсулата изхвъркна от тежката външна черупка, която моментално бе смазана от тонове скала.

Копелето се измъкваше!

Джак гледаше намръщено, докато се издигаше над разширяващия се облак от тиня.

В леката капсула единственият пътник се изкачваше бързо нагоре. Малка червена светлинка в края ѝ подигравателно му намигаше. Джак нямаше никакъв шанс да го настигне с тежката си подводница. Проследди с прожектора си капсулата, която се издигна над каньона и се насочи към повърхността.

Стиснал зъби, Джак държеше лостовете за управление, без да знае какво да направи. Изведнъж някакво рязко движение привлече погледа му.

Огромно създание се протегна от скалистата си бърлога към отдалечаващия се стъклен мехур. Очевидно експлозиите и нарушаването на територията му го бяха раздразнили.

Джак докосна микрофона на гърлото си.

– Дейвид, мисля, че някой е решил да закуси с теб.

09:17

Дейвид се намръщи на съобщението на Джак. Какви ги приказваше? Какво можеше да му направи? Никога нямаше да го настигне. Макар че капсулата беше невъоръжена и слабоманеврена, тя бе бърза. Издълженото акрилно торпедо бе изключително леко и бързо се издигаше към повърхността.

Дейвид въведе в компютъра кода, за да се свърже с базата. Щеше да нареди антроположката да бъде убита бавно. Ролф бе много изкусен „събеседник“. Беше накарал мнозина да развържат езиците си. Дейвид щеше да се погрижи Джак да чуе виковете и молбите ѝ, преди да умре.

Докато набираще последните знаци, капсулата внезапно се разтърси и Дейвид се озова легнал на една страна. Огледа се наоколо, но не видя нищо на слабата мигаща светлина на опашката. Повдигна се на лакът. В същия миг капсулата се разтърси отново, след което изведнъж бе повлечена право надолу. Главата на Дейвид се удари в стената.

– Какво по...

Погледна към краката си и думите умряха произнесени. На светлината на червения маяк видя голямо смукало с размерите на чиния. Едно дълго пипало се уви около капсулата и го понесе надолу към дъното като хваната на въдица риба.

Гигантска сепия!

Беше чел доклада на Джак за битката със същото чудовище. Долепи длани за стъклото, обхванат от паника. Не беше въоръжен. Трескаво огледа водата наоколо. Видя още пипала, които се появяваха и изчезваха на мигащата червена светлина, насочени към жертвата.

Капсулата грубо се разтърси. Дейвид се претърколи и видя огромно черно око, взиращо се право в него.

Тихо изпъшка.

Капсулата се завъртя и окото изчезна. Дейвид се сви. Всичко около него бе само плът и пипала.

Загледан назад, Дейвид изведнъж усети опасността над главата си. Рязко се обърна... и изпищя.

На една ръка разстояние от него се отвори огромна паст, обрамчена с остра като бръснач човка, достатъчно голяма, за да разкъса тънката капсула на две. Все още пищевойки от ужас, Дейвид хлътна с главата напред в устата на гладното чудовище. То загриза стъклото по края и подобната на менгеме човка застърга повърхността на мехура.

Дейвид панически се сви в задната част на капсулата. Лакътът му се удари в комуникационната система.

Погледът му попадна върху екрана с размерите на длан. Все още

работеше! Можеше да се обади за помощ. Може би бронираното стъкло щеше да издържи достатъчно дълго. Или пък сепията ще се умори да се занимава с костеливата си жертва и просто ще го изплюе.

Хванал се за тази надежда като удавник за сламка, той си наложи да се отърси от паниката, да се концентрира, да запази ситуацията под контрол.

Запълзя на лакти напред към предавателя. Докато се мъчеше да се свърже, през капсулата се разнесе ужасяващо пропукване.

Погледна нагоре. Малки цепнатини плъзнаха по стъклото. „О, Господи... не...“ Той си спомни смъртта на доктор Кортес – смазан, с имплодирал череп.

Чудовището продължаваше да дъвче. Пукнатините го обвиха като паяжина. При огромното налягане тук имплозията бе неминуема.

Дейвид стисна юмруци. Всяка надежда отлетя. Остана едно-единствено желание – за мъст.

Никълъс Ружиков, параноик до мозъка на костите си, бе наредил да се инсталира предохранителна система, в случай че мястото на катастрофата бъде изложено на опасност. Шефът на ЦРУ не искаше потенциалният източник на мощ да попадне в чужди ръце. По-добре да го няма – бе обяснил той.

Дейвид включи специалния екран и набра кода. Пръстът му увисна над клавиша Enter.

Погледна нагоре. Челюстите на чудовището продължаваха да дъвчат. Появиха се още пукнатини.

Чудовището или налягането... коя ли смърт е по-лоша?

Натисна клавиша.

ПРЕДОХРАНИТЕЛНАТА СИСТЕМА АКТИВИРАНА – светна надпис за част от секундата.

Капсулата се сплеска и изтръгна от него живота преди следващия удар на сърцето.

09:20.

Базата „Нептун“

Седнала до надзирателя си, Карън знаеше, че времето изтича. Слънчевата буря щеше да ги връхлети след по-малко от два часа. Трябваше да се свърже с „Дийп фатъм“ и да им съобщи, че доктор Кортес е убит. Но Ролф ней позволяваше да се отдалечава.

Седеше така със стиснати в скута ръце, когато лейтенантът се

наведе над радиото. Получи се обаждане от повърхността. Макар че той шепнеше, Карън успя да различи думите „евакуация“ и „предохранителна“. Напрягна се в опит да чуе още от разговора.

Накрая лейтенантът прекъсна връзката и се обърна към нея.

– Пращат „Аргус“. Напускаме незабавно.

Карън забеляза, че мъжът избягва да я погледне в очите. Лъжеше я – той може би щеше да напусне, но не и тя.

Престори се, че приема обяснението му, и стана.

– Крайно време беше.

Лейтенантът също се изправи на крака. Карън видя как лявата му ръка посяга към ножа, закопчан на бедрото му. Никакви куршуми. Не и при това налягане.

Тя се обърна и забързано тръгна към стълбата, водеща към пристана. Стъпи на нея първа, без да изпуска от поглед противника си.

Той ѝ кимна да слиза надолу. Ръката му се отмести от дръжката на ножа.

Карън бързо прецени. Системите за безопасност ѝ бяха обяснени от Кортес. Всичко бе автоматизирано. За да проработи планът ѝ, трябваше да бъде точна до част от секундата.

Бавно тръгна надолу по стълбата. Ролф я последва, без да се отделя много от нея – както обикновено.

Добре.

По средата на пътя Карън скочи от стълбата и се приземи с глухо тупване. Лейтенантът погледна надолу и се намръщи.

– Внимавай, по дяволите!

Карън се хвърли към стената и счупи с лакът предпазното стъкло. Пъхна ръка вътре и порязвайки пръстите си, посегна към лоста за ръчен контрол. Това бе предпазна мярка, с която се изолираха отделните нива в случай на наводнение.

Лейтенантът, който беше стигнал до средата на стълбата, прочете намерението в очите ѝ и се отблъсна от парапета, за да падне върху нея.

Карън дръпна лоста. Завиха предупредителните сирени. Люкът се плъзна, за да се затвори.

Карън се изгъркала настрани, защото лейтенантът прелетя през люка, като се целеше с крака в главата ѝ. Но атаката му внезапно бе спряна.

Докато се изправяше, Карън видя, че виси от люка и хрипти. Вратът му бе прищипан от плъзгащата се врата. Затваряше се със сила, предвидена да издържи на водното налягане на дълбочина шестстотин

метра.

Изхрущяха кости. По палубата плисна кръв.

Тя се извърна, когато обезглавеното му и все още треперещо тяло тупна на пода.

Пробяга няколко стъпки и повърна. Остана приведена, стомахът ѝ се свиваше в спазми. Знаеше, че няма друг изход. „Убий или ще бъдеш убит“ – беше казал веднъж Джак.

И въпреки това...

Интеркомът в контролната кабина забръмча.

– „Нептун“, тук е Горната земя. Засичаме аварийно затваряне на люковете. Добре ли сте?

Карън се изправи. Сърцето ѝ бясно биеше. „Аргус“ със сигурност вече бе потеглил надолу. Не можеше да рискува да бъде хваната. Изтича до пулта, като трескаво се мъчеше да си спомни как да включи радиото. Най-накрая уцели правилния ключ.

– Тук е „Нептун“. Прекратете евакуацията. Повтарям – прекратете евакуацията. Станцията е повредена. Имплозията е неминуема. Разбрахте ли?

Гласът се разнесе отново, този път мрачно.

– Разбираме. Имплозията е неминуема. – Последва дълга пауза. – Молим се за вас, „Нептун“.

– Благодаря, Горна земя. Край на връзката.

Карън прехапа устни. Най-сетне свободна, сега можеше да насочи вниманието си към по-важни грижи. „Къде, по дяволите, е Джак?“

09:35.

„Наутилус“

Джак се спусна бавно в последния каньон. Забеляза светлини пред себе си. Мястото на катастрофата. Беше съвсем близко. Натисна няколко пъти педалите в отчаян опит да изкара още малко енергия от изтощените акумулатори. Дюзите слабо изхълцаха.

Ако не друго, лудото преследване сред подводните хълмове го бе довело на не повече от половин километър от целта му. След като видя как спасителната капсула на Дейвид имплодира, на Джак му трябваша само осем минути, за да стигне до базата. Екранът на компютъра му обаче примигваше с червени и жълти светлинки. А още по-лошото бе, че акумулаторите се бяха изтощили.

Токът бе толкова слаб, че се принуди да изключи всички системи,

които не бяха от жизнена важност – светлините, филтрите за въглероден двуокис, дори нагревателите. Вече трепереше целият и устните му бяха посинели от студ.

А сега, когато светлините на базата осветяваха каньона, Джак изключи и хидролокатора. Това осигури още половин минута работа на двигателя. Насочи „Наутилус“ напред. Плъзгачите на подводницата, огънати и смачкани, се носеха на сантиметри от пясъчното дъно.

Измина цяла вечност, докато излезе от каньона.

След дългото време, прекарано в тъмнина, светлината го заслепи. Присви очи. Обелискът се намираше на двадесетина метра вдясно, а пръстените на базата светеха ярко пред него. Тихо изруга, когато видя още колко път трябваше да измине. Защо бяха построили базата толкова далеч? Никога нямаше да успее да стигне до нея.

Сякаш в знак на съгласие, дюзите изхълцаха за последен път и зловещо замлъкнаха. Джак продължи да помпа педалите.

– Хайде, дявол да те вземе, на две крачки сме! Никакъв резултат.

Облегна се назад. Разтри ръце, опитвайки се да сгрее безчувствени-те си пръсти.

– И сега какво?

09:48.

Базата „Нептун“

Карън изтри кръвта в панталоните си. Беше се покатерила обратно на Ниво 2, след като бе спряла аварийната система. През последните пет минути се опитваше безрезултатно да се свърже с Гейбриъл.

Откъсната от останалия свят, тя се чувстваше сякаш и глуха. Какво щеше да прави сега?

Стана и закричи напред-назад, за да се отърси от нервността си. Дали да не се обади на повърхността и да разкрие всичко? Съдбата на света зависеше от това някой... който и да е... да предприеме нещо. Но знаеше, че шансовете и да убеди когото и да било са нулеви. Дискът с информацията от „Дийп фатъм“ беше изчезнал заедно с тялото на доктор Кортес. А и кой би повярвал на жена, която току-що беше обезглавила военен от американските въоръжени сили?

Почеса се по главата. Сърцето ѝ продължаваше бясно да тупти. Трябваше да има начин.

Изведнъж усети как подът под краката ѝ слабо затрепери. Спря и затаи дъх. Последното, което и трябваше в момента, бе трус. Отиде до

най-близкия илюминатор. Докато се взираше навън, треперенето престана. Забеляза угасваща светлина. Идваше откъм обелиска.

Карън присви очи. Странно.

Внезапно нагоре по обелиска отново пламна светлина. Подът пак се разтресе. Залепи ръце за стената, за да запази равновесие. За миг забеляза ярко металическо проблясване.

Там имаше нещо.

Трусът престана и светлината угасна.

Тя се взираше напрегнато с присвити очи... но не можеше да различи нищо.

– Какво беше това? – промърмори сама на себе си.

И както стоеше, скръстила ръце, Карън измисли начин да разбере.

10.18.

„Наутилус“

С тракащи от студ зъби и останал без сили от застоялия въздух, Джек се мъчеше да сграбчи поредния камък от дъното с манипулатора. При предишните четири опита бе успял да уцели колоната два пъти. Не беше чак толкова зле.

Когато подводницата замря на дъното, си бе спомнил лекцията на Чарли за чувствителността на кристала към енергия – дори към кинетична енергия. Токът в акумулаторите му стигна само колкото да задейства единия манипулатор и да измеря колоната. Дъното се разтресе и колоната блесна. Но дали имаше някой, който да види сигнала му за бедствие? Дали базата вече не бе евакуирана? Нямаше начин да разбере.

Опита се да измъкне следващия камък. Зрението му се замъгли. Студът и въглеродният двуокис си казваха думата. Докато се мъчеше да остане в съзнание, манипулаторът замръзна. Дръпна лостовете. Нямаше достатъчно енергия.

Опита за последен път да се свърже по радиото. Капките енергия в акумулаторите щяха да му стигнат само за това.

– Някой чува ли ме? Чарли... който и да е...

Джек изстена и се свлече в ледената седалка. Никакъв отговор. Разтрепери се целият и не можеше да спре. Зачака. Дълбините изсмукваха и последната топлина от малката подводница. Зрението му отново се замъгли. Започна да изпада в безсъзнание и после да идва на себе си. Бореше се с всички сили, но океанът бе по-силен.

Последното нещо, което видя, бе някакво черно чудовище,

спускащо се към него... и мракът го погълна. 10:21. Базата „Нептун“ Карън седеше в контролната станция в Ниво 1. С помощта на лоста се мъчеше да накара робота, наречен Хюи, да хване с манипулаторите подводницата на Джек. Наблюдаваше резултата от работата си на монитора. Щипците на робота се протегнаха и сграбчиха Титаниевите тръби на „Наутилус“.

След като се увери, че хвататът е здрав, накара Хюи да тръгне назад към базата. Подводницата отначало сякаш се възпротиви, но след това бавно се размърда. Карън изтри потта от очите си.

– Хайде, Хюи. Можеш да го направиш.

Роботът с размерите на Фолксваген бръмбар продължи да отстъпва назад, като влачеше подводницата със себе си. Карън непрекъснато въртеше камерата му, за да избегне евентуални препятствия и същевременно да не изпусне Джек.

През акрилния купол виждаше как фигурата му се люлее безжизнено напред-назад от друсането по морското дъно. Ръцете му висяха, раменете бяха отпуснати. Дали бе в безсъзнание? Или мъртъв? Нямаше как да разбере, но не искаше да се отказва.

Погледът ѝ се стрелкаше между монитора и часовника на стената. Дланите ѝ бяха мокри от пот. Оставаха по-малко от два часа. Защо изобщо се надяваше, че ще успее? Гледаше как Хюи се тътри назад, помъкнал мъртвата подводница. Каквото и да ставаше, нямаше намерение да остави Джек навън.

Като се бореше с лоста, Карън продължи да влачи подводницата по дъното. За щастие пътят между обелиска и базата вече бе разчистен. Бяха махнати дори малките парчета от катастрофирания самолет. Карън работеше с максималната безопасна скорост и се молеше за още малко време.

От високоговорителите се разнесе познат глас.

– Доктор Грейс, ако ме чувате, моля, отговорете.

Карън извика от радост и облекчение. Без да изпуска лоста за управление, включи със свободната ръка комуникационната система.

– Гейбриъл!

– Добро утро, доктор Грейс! Моля, изчакайте включване от „Дийн фатъм“.

На монитора Хюи най-сетне стигна до станцията. Карън намали скоростта му и внимателно изтегли подводницата. Наклони камерата, за да нагласи „Наутилус“ под входния люк на пристана.

– Карън!

– Миюки! Ох, слава Богу!

Преди приятелката ѝ да отговори, се намеси друг глас. Беше корабният геолог – издаваше го силният му ямайски акцент.

– Доктор Грейс, времето е от жизнена важност. Свързахте ли се с доктор Кортес? Какво става?

Карън му разказа сбито случилото се в базата, докато изчакваше процедурата по изравняването на налягането. Той също ѝ разказа събитията горе. Корабите напуснали мястото на катастрофата с максимална скорост и изоставили „Дийп фатъм“. След като се махнали, комуникацията се възстановила.

– Но защо бягат? – попита тя.

– Гейбриъл засече кодирана линия и успя да я дешифрира. Очевидно е задействана някаква предохранителна система, която да унищожи района. Явно не искат да рискуват и да оставят ресурсите долу в ръцете на чужда сила. Мястото ще бъде подложено на ракетна атака.

– Кога?

– Гейбриъл все още се опитва да разбере.

Карън внезапно се почувства отпаднала. Зави и се свят. От колко различни посоки смъртта щеше да се цели в тях?

– Какво става с Джак? – попита Чарли. Карън фокусира зрението си върху монитора.

– Опитвам се да го изтегля в станцията, но не знам дали ще успя. Роботът не може да повдигне подводницата толкова високо. Джак трябва да го направи сам, но мисля, че е останал без захранване.

– Ще накарам Гейбриъл да ви свърже с подводницата. Опитайте да го събудите.

– Добре.

Докато чакаше, Карън се наведе напред и погледна през прозорчето. Пристанът беше пълен с вода и вратите се плъзгаха настрани.

– Доктор Грейс, имате радиовръзка с „Наутилус“.

Карън заговори в микрофона.

– Джак, ако ме чуваш, събуди се! – Насочи камерата на Хюи към стъкления купол и използва ръцете му, за да разтърси подводницата. – Събуди се, по дяволите!

10:42.

„Наутилус“

Джак плуваше в мрака и слушаше шепота. Познат глас. Последва

го нагоре към ярката светлина. Гласът на ангел...

– По дяволите, Джак! Размърдай си задника! Раздруска се в седалката си, изтощен и ослепен. Отметна глава назад. Светлините бяха навсякъде. Не можеше да види нищо.

– Джак, това съм аз, Карън!

– Карън? – Не беше сигурен дали говори на глас или в мислите си. Светът плуваше в светлина.

– Джак, трябва да издигнеш подводницата четири метра нагоре. Искам да влезеш в пристана над теб.

Джак вдигна глава. Когато очите му свикнаха със светлината, видя над себе си широк отвор. Бавно започна да схваща.

– Не мога... – промърмори той. – Нямам мощност.

– Трябва да има някакъв начин. Почти вътре си!

Джак се взираше нагоре и си спомни смъртта на Спенгълър. Може би наистина имаше начин.

Гласът на Карън звучеше отчаяно.

– Джак, ще проверя дали роботът е достатъчно силен, за да те бутне.

– Не...

Езикът му бе надебелял и едва се мърдаше. Потърси между краката си. Пръстите му намериха лоста за ръчно освобождаване на външната рамка. Дръпна го. Беше заял или той бе прекалено слаб.

– Джак...

Като пое дълбоко дъх, той отново сграбчи лоста с безчувствените си пръсти. Намери опора за краката си и използва двете си ръце и цялото си тяло, за да го издърпа. Чу приглушеното изпукване на малките заряди. Външната рамка се разлетя настрани и освободи вътрешната пилотска капсула.

Тя се измъкна от черупката си, подобно на насекомо, което се отърва от старата си какавида, и се понесе нагоре през отворения люк. Джак не видя нищо. Отново изгуби съзнание.

10:43.

Базата „Нентун“

Карън гледаше на екрана как подводницата сякаш се разцепи на две. Възкликна уплашено, но видя, че вътрешната капсула се изстреля нагоре – право през отвора. Натисна бутона на пулта и задейства процедурата по изравняване на налягането.

Отиде до прозореца. Капсулата на Джак се носеше под тавана. Под нея вратите на люка се затвориха. Помпите шумно заработиха.

Карън гледаше, затаила дъх. Джак висеше отпуснат в коланите си.

Петте минути, необходими за пресушаване и изравняване на налягането, ѝ се сториха цяла вечност. Свърза се за малко с „Дийп фатъм“, за да им съобщи новините. Разбра, че Чарли разработва някакъв план заедно с Гейбриъл. Уплашена за Джак, Карън едва ги чуваше.

Най-сетне над входа към пристана светна зелена светлина. Завъртя бързо ключалката и отвори. Пилотската капсула – наполовина акрил, наполовина титан – лежеше на едната си страна. Карън вече бе инструктирана от Робърт как да я отвори. Грабна бутилката с кислород за спешни случаи и се втурна през вратата.

Изгича до капсулата, взе ръчния гаечен ключ и започна да го върти като манивела. Впери поглед към вътрешността на капсулата. Лицето на Джак бе посиняло. Натисна още ключа с всички сили. Връзките се отвори със съскане. Надуши излизания отвътре въздух – застоял, мъртъв.

Отвори с ритник освобождения купол. Коленичи, освободи Джак от коланите и измъкна безжизненото му тяло навън. Кожата му бе студена и влажна. Реши, че е мъртъв.

Проснала се на пода на пристана, Карън провери пулса на врата му. Слаб и неравномерен. Дишането му бе плитко. Изправи се на колене, взе малката кислородна бутилка и освободи маската. Завъртя клапана и постави маската върху носа и устата му.

Наведе се над ухото му и прошепна:

– Дишай, Джак.

Сякаш я беше чул някъде дълбоко в себе си. Гърдите му се надигнаха и той пое въздух. Карън разкопча неопреновия костюм.

Джак вдигна ръка и слабо я хвана за китката.

Тя погледна към лицето му и откри, че я гледа.

– Карън... – Гласът под маската бе слаб и пресипнал.

Тя заплака и го прегърна нежно през врата. За миг и двамата останаха неподвижни.

Най-накрая Джак се опита да седне. Карън му помогна. Той махна кислородната маска и бутилката. Цветът на лицето му бе започнал да се възвръща.

– Кажи ми какво става – попита той. Зъбите му тракаха. Тя му разказа. Джак застана на колене и се изкашля дълбоко.

– Какъв е този план на Чарли?

– Не каза точно.

– Типично за него. – Джак се изправи с нейна помощ, като разтриваше ръцете си. – Колко време ни остава?

– Един час.

20.

Прозорец във времето

9 август, 11:05.

База „Нептун“, Централен Пасифик

Джак седеше, увит в топли хавлии. Най-накрая бе започнал да чувства пръстите на краката си. На компютърния екран пред него се появи образът на Чарли.

– Първо ми разкажи за ракетния удар. За какво става дума?

– По радиото от дъното е стартирана някаква предохранителна процедура. Мислех, че ти може би ще знаеш повече по въпроса.

Джак погледна към Карън.

– Не е било оттук – каза тя. – По това време бях с Ролф.

– В такъв случай трябва да е бил Спенгълър – навъсено каза Джак. – Последният му опит да ме затрие от оня свят.

– Трябва наистина да те е мразил много, Джак – обади се Чарли. – За да прати междуконтинентална ракета с бойна глава, върху която са написани имената ни...

Джак се опули. Напълно забрави за премръзналите си крайници.

– Колко време имаме?

– Според изчисленията на Гейбриъл – петдесет и седем минути. Една минута след като ни връхлети слънчевата буря.

– Значи дори и да блокираме този обелиск и да спасим света, ще се изпарим в ядрена експлозия – поклати глава Джак.

– Нещо такова – сви рамене Чарли.

Джак замълча, мрачно обмисли ситуацията и въздъхна.

– Майната му! От героите не се очаква да живеят вечно. Що за нов план си измислил, Чарли?

– Това е изстрел от далечно разстояние, Джак.

– Като имам предвид сегашното състояние на нещата, готов съм да поема всеки проклет риск.

– Щеше ми се да можех да сверя изчисленията си с доктор Кортес.

– Е, ако нямаш масичка за спиритически сеанси някъде около теб, забрави. Така че изплюй камъчето. Що за план си съставил?

Чарли стана мрачен.

– Ти ми даде идеята, Джак. Ще пренатоварим пилона с енергия.

– Да се опитаме да направим късо ли?

– Не точно. Ако го пренатоварим с добре изчислено количество енергия, която пулсира с точно необходимата честота, бихме могли да отчупим кристала без ответна кинетична реакция. Все едно да строшиш кристална чаша, като изсвириш правилната нота.

– И ти знаеш коя е тази нота ли? Чарли кимна.

– Мисля, че да. Трудното беше да намерим начин да изсвирим нотата. Енергията трябва да бъде прецизно насочена и да се подава в продължение на три минути.

– Да не би да си се сетил как?

– Надявам се – въздъхна Чарли. – Точно върху това работихме с Гейбриъл, откакто ти тръгна... и няма да ти хареса, Джак. За подобен тип енергия ще ни трябва лъчево оръжие.

– И как ще се доберем до подобно нещо?

Чарли го изгледа така, сякаш вече би трябвало да знае отговора.

И изведнъж му просветна. Скочи на крака.

– Чакай... да нямаш предвид „Спартак“?

– Гейбриъл се добра до спецификациите му. Би трябвало да свърши работа.

– Какво представлява този „Спартак“? – прекъсна ги Карън.

Джак отново се отпусна на стола.

– Военен сателит. Същия, който извеждах в орбита, когато се повреди „Атлантис“. Оборудван е с експериментално оръжие, изстрелващо лъч елементарни частици. Проектиран е да поразява цели от космоса. Самолети, ракети, кораби, дори и подводници. – Джак се обърна към екрана. – Но той не работи, Чарли.

Чарли поклати глава...

– Не работят само навигационната система и системата за проследяване – което, разбира се, го прави неизползваем за правителството. За да работи, ще им трябва оператор, който да виси там горе и да се прицелва ръчно. – Чарли помълча. – Но за щастие ние разполагаме с такъв оператор.

Джак не разбра, но Карън се сети.

– Гейбриъл!

– Именно. Преди известно време го пратих да се опита да получи достъп до централния процесор на сателита. При сегашната криза и приемането на „Спартак“ за мъртъв той и Миюки успяха да се промъкнат през старите защитни стени. Процесорът на сателита все още работи.

– Стига бе... след толкова много години? – скептично се обади

Карън.

– Захранва се от слънцето. Така че разполага с неизчерпаем енергиен източник.

Докато разговаряха, Джак седеше притихнал. Спомни си как яркият сателит се издигаше бавно от товарния отсек и разгъваше широките си сребристи криле. Опита се да затвори ума си за последвалите събития, но не успя. Експлозията, писъците, безкрайното падане...

Потръпна – но не от студ, а от надигналия се в гърдите му суверен ужас. „Спартак“ бе прокълнат. Около него витаеше смърт. Нищо добро не би могло да излезе от проклетото нещо.

– Няма да стане – промърмори той.

– Имаме ли друг избор? – попита го Карън. Сложи ръка на рамото му и се обърна към Чарли: – Кога можем да опитаме?

– Точно това е проблемът. Ще имаме право само на един опит. Сателитът ще излезе на позиция след четиридесет и осем минути.

Джак погледна часовника.

– Три минути преди слънчевата буря.

– Три минути са ми напълно достатъчни. Или ще проработи, или не.

Джак поклати глава.

– Това е безумно.

– Какво трябва да направим? – възрази Карън.

– За да се прицели, Гейбриъл се нуждае от активна GPS мишена. Нещо, към което да насочи оръдието. Ще трябва да поставиш GPS устройството на „Наутилус“ до самия обелиск. То ще прехвърли данните на „Дийп фатъм“, а аз ще ги препратя на Гейбриъл.

Джак отново поклати глава.

– В такъв случай имаме проблем. „Наутилус“ е все още извън базата. Трябваше да освободя капсулата, за да вляза в пристана. Няма начин да стигна до „Магелан“.

– Ами ако опитаме с робот? – предложи Карън.

– Прекалено груб е, за да извади „Магелан“, без да го повреди.

Трябва да се направи ръчно.

Настъпи мълчание. И изведнъж Карън светна.

– Имам идея.

11:44

Джак стоеше в пристана и гледеше как нивото на водата се издига

до шлема му. Раздвижи ръце, за да свикне с тежководолазния костюм. Беше от онези, които използваша сапъорите. Големият шлем имаше четири отвора за виждане – отпред, от двете страни и отгоре. Беше толкова широк, че се закрепяше направо за раменете, и му придаваше вид на куршум с ръце и крака. Върху шлема и на китките бяха прикрепени малки фенерчета. Имаше също ускорителни дюзи на гърба, подобни на ракетните раници в старите научнофантастични филми.

Докато се движеше бавно в пълнещия се с вода пристан, Джак интуитивно откри, че може да управлява костюма както скафандър за работа в открития космос.

– Как си? – разнесе се гласът на Карън по радиото. Видя я да му маха зад наблюдателното прозорче. След като говориха с Чарли, Карън бе завела Джак в долното ниво и му бе показала „гаражите“, където се съхраняваха костюмите. Нямаше спор, решението ѝ бе страшно находчиво.

Махна ѝ в отговор.

– Чудесно.

– Чарли се включи в радиосистемата. Той също наблюдава.

– Чарли? – повика го Джак.

– Тук съм, човече.

– Как се справя Гейбриъл?

– Малкият мошеник приключи с проверката на системите. В момента се зареждат и чакат сигнал. Просто занеси GPS-а до обелиска и си омитай по-бързо задника оттам. Времето ни изтича.

Джак хвърли поглед към компютърния екран в шлема. Шестнадесет минути.

– Виждам.

– Внимавай – обади се отново Карън. – Люкът се отваря.

Джак леко се наведе и погледна надолу. На няколко крачки от него огромната врата пълзеше настрани. Зад нея беше океанът.

Джак се насочи към отвора.

– По-добре да тръгвам.

Видя лицето на Карън през прозореца. Беше притиснала юмрук към гърлото си. Разтревожена и уплашена. Джак изпита чувството, че страхът ѝ е повече за него, отколкото за онова, което може да се случи на целия свят.

Махна ѝ за последен път, прекрачи и се спусна надолу към океанското дъно. Нагласи тежестта си с помощта на панела, закрепен на лявата му ръка. Останките от „Наутилус“ се намираха на два метра от него. Джак се завъртя с помощта на дюзите към подводницата и я доближи.

Опря коляно на дъното и затърси. GPS устройството се намираще точно пред страничните ускорители. Зашари с ръце, докато не го откри. Протегна ръка и с помощта на тройните щипци започна да отвинтва плочата. Наложил се малко да се понапъне, защото от неотдавнашните блъскания по дъното панелът леко се беше огънал навътре.

Най-накрая плочата се освободи.

Джак тронаво се наведе още по-напред и освети с фенера на китката си нишата. „Ох, мамка му...“ Устройството с размери на кутия за обувки беше смачкано и частите му се подаваха навън. Изстена на глас.

– Добре ли си, Джак? – веднага реагира Карън. Той се изправи.

– „Магелан“ е станал на пихтия. – Заля го чувство на безсилие и безнадеждност. – Проклет да е Спенгълър!

– Но аз получавам GPS сигнал, Джак – обади се Чарли.

– Не е възможно. Не е от „Наутилус“.

– Я се дръпни малко – каза Чарли. – Отдалечи се от базата.

Като използваше реактивните дюзи, Джак се плъзна между двата опорни крака към открития океан.

– От теб е! – каза Чарли. – Явно костюмът е оборудван с GPS устройство. Предпазна мярка, ако някой загази!

Надеждата се върна отново.

– Значи ми остава само да отида до обелиска.

– Имаш осем минути. – Чарли замълча. – Но, Джак, ако устройството е част от костюма, ще трябва да останеш там.

Джак разбра какво намеква Чарли. Това щеше да означава, че отива към смъртта си.

Карън също се досети.

– Трябва да има друг начин. Ами вторият план? Последната възможност. Да задействаме експлозивите и да откъснем само пилоната.

– Но ответната кинетична енергия... – понечи да възрази Чарли.

Джак включи дюзите на пълна скорост.

– Народе, така и така атомната птичка вече е полетяла към нас. Това е единствената осъществима възможност, – Завъртя се и полетя ниско над океанското дъно. Обелискът се намираще на петдесетина метра. – Бъдете готови.

11:58.

„Дийп фатъм“

Лиза стоеше на носа заедно с Робърт и Джордж. Слънцето ярко

светеше. В небето нямаше нито едно облаче. Бяха се качили на предната палуба, за да посрещнат развръзката.

Другите четирима бяха долу и в лабораторията бе станало прекалено претъпкано и тясно. Лиза искаше да почувства бриза в лицето си... пък било и за последен път.

Джордж смучеше лулата си, а Робърт си бе сложил слушалките на уокмена. Лиза чу Брус Спрингстийн да пее „Роден, за да бяга“.

Въздъхна. Ако можеха да избягат...

Но не можеха. „Дийп фатъм“ трябваше да бъде наблизко, за да осигури връзката между подводната база долу и сателита над главите им. Никой не можеше да се спаси. Дори планът им да успееше, малко по-късно районът щеше да бъде изпепелен от ядрения взрив.

Джордж мълчаливо посочи с лулата си към хоризонта.

Лиза погледна натам. От североизток нагоре към небето се издигаше тънка опашка. Предохранителната ракета.

Джордж отново засмука лулата си, без да откъсва очи от небето.

Никой не каза нито дума.

11:59

Затворен в тежководолазния си костюм, Джак опря гръб в кристалния обелиск. Около него цареше мрак. Преди малко бе наредил на Карън да изключи външното осветление. Той също изключи фенерите на скафандъра си. Не можеше да рискува да възбуди кристала предварително и да заглуши GPS сигнала.

– Добре ли ме виждаш? – попита той.

– Ясно и чисто – отвърна му Чарли от „Дийп фатъм“. – Прехвърлям данните на Гейбриъл.

Огледа се около себе си. Единствената светлина идваше от жълтите илюминатори на „Нептун“. Макар че не можеше да я види, Джак чувстваше, че Карън също гледа към него. Въздъхна. Би се радвал, ако можеше да я опознае по-добре. Съжаляваше единствено за това.

Зачака. Не му оставаше нищо друго. Сега беше просто една жива и дишаша мишена за космическата оръжейна система.

Погледна през горното стъкло на шлема си, сякаш се надяваше да види сателита. Винаги бе имал смътното чувство, че един ден пътищата им ще се пресекат отново. Провидение, което трябваше да бъде изпълнено. Веднъж беше избегнал смъртта. Единственият оцелял. И сега стоеше на прицела на същия този сателит. Не можеш да откажеш на

смъртта втори път.

Затвори очи.

– С теб сме, Джек – прошепна като призрак в ухото му Карън. – Всички сме с теб.

Мълчаливо ѝ благодари. Дълги години бе заобиколен от призраци. От спомените за мъртвите. Едва сега, в последните мигове на живота си, разбра колко много енергия е отделял на сенките от миналото си.

Е, стига толкова. В този момент искаше до него да бъдат единствено приятелите му от плът и кръв. Отвори очи.

– Успех на всички. Да действаме!

– Почна се – обади се Чарли.

12:01.

Ниска орбита, 900 километра над Пасифика

Слънчевата светлина се отразяваше в крилете на блестящия сателит. Отличителните знаци върху тялото му, отчетливи като в деня, когато бяха поставени, се виждаха ясно – малко знаме, идентификационни номера и големи червени букви, оповестяващи името му – „Спартак“.

Докато се носеше над ширналия се Пасифик, сателитът бавно се завърташе. Вътрешният му жирокомпас се въртеше като детски пумпал и нагласяваше батериите към слънцето. Те на свой ред започнаха да захранват високоенергийния химически лазер.

Това бе балет на сила и мощ.

В долната страна се отвори люк, от който се подаде телескопична тръба.

В горните слоеве на йоносферата около сателита проникнаха йонизирани частици, подобно на дъждовни капки, падащи в езерце. Разбягаха се вълнички. Комуникационната система на „Спартак“ започна да прекъсва.

Нещо там вътре слушаше и компенсираше, отстранявайки смущенията.

Но тези дъждовни капки бяха само предвестници на прииждащия потоп. Истинската буря бе преминала орбитата на Луната и се носеше към Земята – същинска хала от бушуваща енергия със скорост три милиона километра в час.

Без да обръща внимание на заплахата, сателитът приключи каскадата си. Химическият лазер пренасочи енергията на микроимпулси към генератора на лъча от заредени частици. Мощта нарастваше до прагове,

които можеха да бъдат съдржани единствено от силното поле на двата лудо въртящи се електромагнита. Централният процесор регистрира напрежението и направи последната настройка – прицели се в целта някъде далеч долу.

Енергията бушуваше между магнитите, мъчейки се да намери път навън.

И изведнъж успя. Тесният лъч от неутрони прелетя през атмосферата, връза се морето и мина през водата също толкова лесно, колкото и през въздуха. Натрупана в космоса, енергията се понесе към вечния мрак на океанските дълбини, където никога не бе прониквал слънчев лъч.

12:02.

Базата „Нентун“

Карън стоеше, залепила лице на прозореца. На слабата светлина на илюминаторите се опитваше да открие някаква следа от Джак, но не можеше да види нищо.

Беззвездна нощ.

Изведнъж кристалът заискри в ослепително ярка светлина.

Карън ахна, затвори очи и прикри лице с ръка, но обелискът продължаваше да свети – образът му гореше в ретината на очите ѝ. Направи няколко крачки назад, обляна в сълзи. Изминаха няколко секунди без да може да отвори очи. Когато най-сетне успя, илюминаторите светеха толкова ярко, сякаш самото слънце се бе спуснало върху базата.

– Господи!

Като предпазваше очите си, Карън отиде до един от илюминаторите и се опита да погледне навън. Нищо не се виждаше. Нито Джак, нито океанското дъно. Светът бе само светлина.

– Джак...

12:02.

„Дийп фатъм“

Лиза, Джордж и Робърт продължиха да стоят на носа.

Старият историк издиша дълга струйка дим, видимо без да се притеснява от ракетата, носеща се в небето към тях. Вече ясно се виждаше огнената ѝ опашка.

Лиза протегна ръка и го хвана за ръката. Той леко стисна пръстите

й.

– Не се безпокой – прошепна и бащински, без да откъсва очи от небето.

И както гледаха, ракетата замръзна във въздуха, подобно на уловено в смола насекомо. Лиза зяпна и челюстта и увисна. Зрителна измама, разбира се.

Мина секунда... после още една. И още една.

Ракетата продължаваше да виси неподвижно.

Робърт отвлече вниманието й от небето. Беше се навел през парапета и гледаше надолу. Обърна се към тях и свали слушалките си.

– Хора... къде изчезна океанът?

– Какво? – Лиза и Джордж погледнаха надолу и ахнаха. Под кила нямаше вода. Корабът се носеше във въздуха и леко се олюляваше върху невидими вълни.

Лиза се наведе над парапета. Далеч долу видя ослепително ярка светлина. Огледа се във всички посоки. Океанът в радиус стотина метра около кораба беше изчезнал. Отвъд този периметър всичко изглеждаше както обикновено. Сякаш „Дийп фатъм“ се носеше над някакъв дълбок кладенец в океана.

Само дете на дъното на кладенеца имаше слънце.

– Вижте небето! – възкликна Джордж.

Лиза откъсна очи от чудото долу, за да види нещо още по-изумително над главата си. Ракетата, която допреди малко висеше във въздуха, започна да се плъзга обратно по димната си следа като в пуснат назад филм.

– Какво става, по дяволите?

12:02

Джак стоеше, закрил прозорчетата на шлема си с ръце. Криеше се от светлината, отворил уста в беззвучен писък. Енергията, течаща на сантиметри от гърба му, караше бронираната му черупка да вибрира. Кожата му гореше, космите по тялото му бяха настръхнали. „Господи!...“ Преди разумът му да се изпари в светлината, усети промяна в тембъра на енергията. Светлината стана по-мека.

Той спусна ръката си.

Вместо ослепяващо, излъчването бе станало сребристо ярко и осветяваше тъмните води. Подводните хълмове, изследователската станция, дори стълбовете от лава бяха очертани рязко, сякаш гравирани със

сребро, и самите те се превръщаха в огледала под странната светлина.

Безнадежен, уплашен глас прошепна в ухото му:

– Джак...

Гледаше, съзнавайки, че от смъртта го делят само мигове, и изведнъж долови някакво движение. Обърна се и затърси през прозорците на шлема си.

И ги видя!

Гледаше отразените в сребристите повърхности на близките скали образи на мъже и жени, коленичили с вдигнати към небето ръце. Зад тях прииждаха други. Тъпци облечени в роби и наметала фигури, някои със сложни прически с пера и скъпоценности. Едни носеха пълни с плодове подноси, други караха свине и овце, завързани с кожени върви.

– Господи! – прошепна той.

Огледа се и видя същите образи върху огледалните повърхности – забулени фигури, движещи се по неравната кожа на океанското дъно, начупени образи върху стълбовете от лава, а върху недалечния камък – отражение на висок мъж, коленичил и опрял чело в земята.

Сякаш сребристите повърхности се бяха превърнали в магически прозорци, гледащи към някакъв друг свят.

– Джак, ако ме чуваш, отговори! – Беше Карън.

– Виждаш ли ги? – Гласът на Джак издаваше изумление. Страхът бе изчезнал.

Коленичилият мъж вдигна глава. Беше брадат, с пронизващи очи и силни крайници. Изправи се и излезе от огледалния камък.

Джак ахна, отстъпи назад и опря гръб в обелиска. Навсякъде около него хората пристъпиха напред и излязоха от огледалните си повърхности. Вече чуваше далечни гласове, музика, монотонни припявания.

Мъжът от камъка вдигна високо ръце и извика ликуващо.

Джак погледна нагоре. Нямаше океан, а само небе. Яркото слънце висеше над главата му, затъмнено от луната. Сведе поглед и видя в далечината обвити в мъгла планини и гъсти гори. И колкото и да бе странно, в същото време усещаше океана, морската база, скалите...

И изведнъж разбра. Това бяха древните, народът, населявал изгубения континент. Надзърташе в техния свят.

Карън прошепна в ухото му. Гласът ѝ едва се чуваше от засилващите се песни и молитви.

– Виждам... виждам хора около теб, Джак.

Значи не бе само плод на въображението му! Джак пристъпи напред, за да види чудото по-добре. В същия миг високият мъж рухна на

колене пред него с възторжено изражение на лицето. Гледаше право към Джак.

– Мисля, че и те ме виждат! – потресен, възкликна Джак.

– Но кои са те?

Джак спря и вдигна ръка. Всички мъже и жени на призрачната поляна паднаха на колене и вдигнаха ръце нагоре.

– Това са твоите древни. Същите, които си търсила толкова много години. Гледаме към техния свят през някаква странна пролука във времето. А те гледат нас.

Коленичилият мъж – явно някакъв лидер или шаман – заговори с висок глас. Макар че думите му бяха напълно неразбираеми, очевидно молеше нещо.

На Джак му хрумна идея.

– Карън, още ли имаме връзка с „Дийп фатъм“?

– Да.

– Можеш ли да прехвърлиш думите на този човек на Гейбриъл? Може би ще успее да ги преведе?

– Ще опитам.

Последва дълга пауза. Изумен, Джак се оглеждаше около себе си.

Най-сетне в ушите му прозвуча познатият глас, слаб поради огромното разстояние.

– Ще се опитам да превеждам... но съм едва в началото на фонетичния анализ на древния език.

– Дай всичко от себе си, Гейбриъл.

– Трябва да побързате – обади се Чарли. – Пикът ще настъпи след тридесет и две секунди.

Мъжът в краката на Джак продължаваше да говори. Гейбриъл започна да превежда.

– Нуждата ни е голяма, о, дух на стълба, бог на слънцето! Каква вест ни носиш, та земята се тресе и се изпълва с огън?

Едва сега Джак усети, че земята трепери под краката му. И в същия миг разбра не само къде се намира, но и кога!

В деня на унищожаването на континента.

Разбра каква е и собствената му роля. Спомни си разказа от платинения дневник: „Бог от светлина излезе от своята колона...“ Облечен в бронирания си костюм, окъпан в светлина, самият той бе този бог.

Джак пристъпи напред и вдигна и двете си ръце.

– Бягайте! – извика той, а Гейбриъл успоредно превеждаше. – Време на мрак ще се спусне върху вас! Време на неволи! Водите на морето

ще се надигнат и ще погълнат домовете ви. Трябва да сте готови!

Джак видя шокираното изражение на мъжа пред себе си. Беше го разбрал.

– Готови за последния импулс! – извика в слушалките Чарли.

Картината от изгубения континент започна да примигва.

– Построй големи кораби! – нареди бързо Джак. – Съберете стадата си и напълнете трюмовете с плодовете на земята! Спаси народа си!

Шаманът сведе глава.

– Твоят скромен слуга Хорон-ко те чу и ще се подчини.

– Хорон-ко! – изумена прошепна в ушите му Карън. – Същият, който е написал дневника... чиито кости видяхме в ковчега.

Джак кимна, загледан в коленичилиия мъж. Разменените послания затвориха кръга. Образите отново се превърнаха в огледални отражения.

– Почва се! – изкрещя Чарли.

Джак се напрегна в очакване на приближаващата експлозия. Но тя така и не настъпи... вместо това светлината помръкна, сякаш някой бе духнал свещта.

Джак се изправи. След ярката светлина мрачните дълбини му се сториха още по-тъмни. Светлината от илюминаторите на базата изглеждаше анемична и слаба.

– Джак! – уплашено извика Карън. – Все още съм тук.

Тя въздъхна с облекчение и в същия миг се намеси Чарли:

– Ами обелискът?

Джак се завъртя с помощта на дюзите и включи светлините на костюма си. Лъчите пробиха тъмнината.

Нищо.

Кристалната колона беше изчезнала. Единственото, което бе останало от нея, бяха разпилени по дъното парчета, проблясващи под лъчите като разсипани звезди. Пристъпи напред сред блестящите съзвездия.

– Джак? – прошепна Чарли.

– Успяхме. Обелискът е разрушен. Чарли нададе победоносен вик.

Джак се намръщи. Трудно му бе да сподели тази радост. Светът бе спасен, но самите те?

– А ядрената ракета? – попита Джак. – Отмъщението на Спенгълър. Кога ще удари?

– На твоє място не бих се притеснявал за това, човече.

„Дийп фатъм“

Чарли седеше в Лоцманската кабина, почти опрял микрофона до устните си.

– Джак, миналия път пропусна затъмнението. Може би ще поискаш да се върнеш горе и да видиш повторението.

– Какви ги дрънкаш, по дяволите?

Чарли се ухили на смаяния му тон. Просто не можеше да се съдържи да не се бъзика с капитана си. Цялото му същество беше изпълнено с изумление и радост. Стана и се загледа през широкия прозорец. Останалите се събираха на палубата и сочеха нагоре.

В ясното небе светеше черно слънце. Океанът сияеше като платина.

Погледна ръчния си часовник. Малко след дванадесет. Отново погледна към слънцето. Беше ниско над хоризонта. Прекалено ниско.

Чарли поклати слисано глава и хвърли поглед към сателитната навигационна система. Нейният часовник и дата се осъвременяваха непрекъснато от дузина сателити в геосинхронна орбита. Аномалията се потвърждаваше и от данните на спътник.

Вторник, 24 юли, 13:45

– За Бога, Чарли, какви ги дрънкаш? Чарли въздъхна и заобяснява:

– Натъкнахме се на малка аномалия, Джак. Както вече казах, не съм експерт в областта на тъмната енергия.

– Да, и какво? Какво стана?

– Ами когато бомбардирахме обелиска, тази енергия реагира точно по начина, по който се бях надявал – излъчи се навън, вместо надолу. Но имаше и страничен ефект, който не бях предвидил.

– Какъв?

– Вместо да разбърка магмата, тъмната енергия предизвика глобален времеви прилив и върна батерията на Земята в състоянието ѝ от момента, когато енергията е била възбудена за последен път. По време на слънчевата буря преди две седмици. В деня на слънчевото затъмнение.

– Какви ги приказваш? – невярващо попита Джак. – Да не искаш да кажеш, че сме се върнали назад във времето?

– Не ние, а целият свят. Като изключим нашия малък район тук, останалата част от планетата се е върнала назад с шестнадесет дни.

Базата „Нептун“

Карън помагаше на Джек да се освободи от обемистия тежководолазен костюм. Беше чула разговора между него и геолога.

Глобален времеви прилив.

Звучеше прекалено лудо, за да го осмисли точно в този момент. Единственото, което можеше да проумее, бе, че са останали живи. Стълбът го нямаше. Светът бе спасен. Мистериите на Айнщайновите аномалии, на тъмната материя и тъмната енергия можеха да почакат.

Джек изстена, докато се измъкваше през раменете на разкопчания костюм.

Карън го хвана за ръка, за да му помогне. Пред нея имаше нещо, което можеше да разбере – плът и кръв. Джек бе жив и се бе върнал, както бе обещал.

Най-сетне свободен, той се изправи с широка усмивка.

– Успяхме.

Карън отвори уста да го поздрави... и погледите им се срещнаха. Разбра, че думите са прекалено слаби, за да изразят истинските й чувства. Хвърли се на врата му. Той залитна назад и се блъсна в костюма.

Преди да се усетят, устните им вече се търсеха.

Карън го целуна силно, сякаш да се увери, че не е призрак. Той я придърпа по-близо до себе си. Устните му се спуснаха от устата към шията й. Топлината на докосването му беше като ток, неговата тъмна енергия. Прошепна името му, прокара пръсти през косата му, стискайки и стискайки, без да помисли да го пусне.

Пламтящата им страст не бе любов, нито дори похот. Бе нещо повече. Двама души, които се нуждаеха от доказателства, че са живи. Чрез топлината на устните и докосването на кожата те празнуваха живота с всичките му физически нужди, усещания и чудеса.

Притисна се към нея, нетърпелив и гладен. Тя го прегърна още по-силно. Ръцете й трепереха.

Но Джек се отдръпна.

– Ние... ние... не сега, не по този начин. Нямаме време. – Отстъпи назад и неопределено махна с ръка. – Трябва да измислим начин да излезем на повърхността.

Карън го сграбчи за китката.

– Ела.

Тръгна енергично към стълбата. Докато се катереше, още чувстваше горещината от докосването му по кожата си – нежна топлина, която се разливаше по цялото й тяло. Стигна до най-горния пръстен и му помогна да изкачи последните стъпала.

– Минах инструктаж по безопасност, когато ме доведоха тук – обясни Карън. – Има вградена аварийна система за евакуиране. – Тя забърза към една ниша в стената, оградена с големи предупредителни надписи, и отвори вратата. Вътре имаше голям Т-образен лост. – Помогни ми.

Джак застана до нея. Раменете им се допряха.

– Какво е това?

– Горният пръстен играе ролята и на спасителна капсула, нещо като евакуационната система на подводницата ти. Този лост освобождава горното ниво от другите две и то – ако се вярва на спецификациите – изплава на повърхността. Готов ли си?

Джак кимна. Дватама заедно дръпнаха дръжката. Прозвуча приглушен взрив и подът се разлюля. Светлините примигнаха и изгаснаха, когато пръстенът се освободи от долните два.

Карън намери в тъмното ръката му. След няколко секунди се включи червеното аварийно осветление.

Подът се разлюля и после се наклони. Карън залитна и се озова в ръцете му.

Той я прегърна.

– Свободни сме. Издигаме се към повърхността. След малко се обърна към нея с блеснали очи.

– След колко време ще стигнем?

Карън разпозна жаждата в гласа му. Същата като нейната.

– Тридесет или четиридесет минути – дрезгаво прошепна тя. Освободи се от прегръдката му и посегна към блузата си. Разкопча горните копчета и отстъпи назад към спалните помещения. Очите им се срещнаха. – Май така и не те разведох, както подобава, а?

Той я следваше, стъпка по стъпка. Ръката му посегна към ципа на неопреновия костюм и го смъкна надолу.

– Не. И мисля, че много изоставахме с разписанието.

„Дийн фатъм“

Седем часа по-късно всички седяха около импровизираната маса на палубата. Джак бе гръмнал бутилка шампанско и измъкна последните пържоли от фризера. Това беше галавечеря за отпразнуване на оцеляването и тайната, споделена между тях деветимата.

Само те знаеха какво се бе случило в действителност.

По-рано през деня се бяха разделили на групи, за да разберат какво

става в другите части на света. Чарли откри, че този път, при унищожен обелиск, Тихоокеанската катастрофа не се бе състояла.

– Не е засечен и най-слаб трус.

През това време Джордж проверяваше дали някъде в океана случайно не се намира друг „Дийп фатъм“. Няваше.

– Сякаш сме се телепортирали от едно място на друго. – Освен това историкът научи от хавайската мрежа, че базата „Нептун“ ненадейно изчезнала от дока си недалеч от Вайлеа. Прочете с усмивка новините: – „Ръководителят на експеримента доктор Фердинанд Кортес се обърна към властите и изрази своето изумление и потрес от кражбата.“

– Значи е оцелял? – с облекчение попита Карън.

– Предполагам, че теченията са отнесли тялото му отвъд зоната около обелиска – отвърна Чарли. – Когато настъпи времевият прилив, той просто се е озовал в предишното си време – в онова, в което никога не е напускал мястото си и не е умирал.

– А дали има спомен какво се е случило?

– Съмнявам се – сви рамене Чарли. – Може би нещо дълбоко в подсъзнанието. Нещо неуловимо. По-скоро някакво странно чувство, отколкото знание.

– А лейтенант Ролф? Тялото му все още е там долу.

– Точно така. Той е останал в зоната. Затова и си остава мъртъв. Обзалагам се, че ако провериш, ще се окаже, че е изчезнал и в истинския свят – също както „Дийп фатъм“ и базата.

Заинтригуван, Джек реши да провери сам. Обади се на Хюстън и го откри в Сан Диего. Адмиралът беше потресен да го чуе след толкова много години.

– Проклет да съм, ако не си мислех за теб тъкмо днес, Джек. По време на затъмнението.

След като си размениха любезности и обещания да се видят, Джек забързано обясни, че много би искал да разбере какво става с един негов приятел – лейтенант Кен Ролф. Два часа по-късно адмиралът се обади отново, изпълнен с подозрение.

– Джек, да не би да знаеш нещо, което не искаш да ми кажеш? Преди час пристигна доклад от Турция. В него пише, че приятелят ти е изчезнал по време на мисия на специални части на границата с Ирак – заедно с един друг твой стар приятел.

– Стар приятел ли?

– Дейвид Спенгълър.

Джек едва успя да скрие изненадата си и с известни усилия успя да

довърши разговора. След като затвори, остана известно време мълчалив. Значи Дейвид си беше останал мъртъв и може би все още бе в корема на гигантската сепия. Сигурно бърлогата на чудовището се намираще някъде недалеч около кристала. Джак почувства известно съжаление. Останал жив и свободен, можеше да си позволи лукса да поскърби за него. Дейвид беше жертва на детството си, на пазения в тайна тормоз от страна на баща му. Тогава къде беше истинската вина? Джак знаеше, че не би могъл да отговори на подобен въпрос.

Късно следобед Лиза предложи да си направят тържествена вечеря и да вдигнат наздравица за оцеляването си. Естествено никой нямаше нищо против.

Сега, когато слънцето потъваше зад хоризонта на запад, Джак седеше отпуснат на масата в разгара на празненството. Срещу него седеше Кендъл Макмилън. Нещо привлече погледа му. Счетоводителят бе облечен с широк пуловер и шорти – твърде необичайно за него.

– Капитане, имам една молба към вас.

– Каква по-точно?

Кендъл прочисти гърлото си.

– Бих искал официално да се включа в екипажа ви – твърдо заяви той.

Думите му изненадаха Джак. Кендъл винаги се бе държал подчертано настрана от останалите. Джак се намръщи.

– Не мисля, че ще имаме нужда от счетоводител на пълен работен ден.

Кендъл сведе поглед към чинията си и промърмори:

– Ще имате, когато си видите милионите.

– Какви ги разправяте?

Кендъл огледа седящите на масата и заговори с висок глас:

– Говоря за „Кочи Мару“. Ако господин Мълиър е прав в твърденията си, че този път не е имало никакви земетресения, има голям шанс вулканът, който погълна кораба, да не е изригнал. „Кочи Мару“ би могъл все още да си е на мястото.

Джак се опули насреща му. Спомни си трюма на кораба, пълен със златни кюлчета. Най-малко сто тона. Стана и се протегна през масата. Хвана ръката на счетоводителя и я раздруса енергично.

– Добре дошъл сред екипажа на „Дийп фатъм“, господин Макмилън. Вашето наблюдение току-що ви осигури една десета от печалбата.

Кендъл се ухили като ученик. Джак вдигна чашата си.

– Ще делим поравно. Между всички. В това число и Карън, Миюки

и Мваху.

Кендъл огледа масата.

– Но вие казахте една десета. Не сме ли само девет? Джак почука по масата. Старата немска овчарка, която стоеше свита в краката му, скочи и качи предните си лапи на масата. Джак разроши дебелията му козина.

– Някой да има нещо против Елвис да вземе своя дял? В края на краищата той ви спаси задниците.

Кендъл пръв скочи на крака и вдигна чашата си.

– За Елвис!

Другите го последваха. Старият пес излая. Джак си седна усмихнат.

Като стигнаха до десерта, хората започнаха един по един да стават от масата и да се разхождат напред-назад, да се събират на групички и да обсъждат изминалите събития и бъдещето си, щастливи, че отново имат такова. Джак откри Карън на парапета на десния борд. Гледаше как слънцето изчезва зад хоризонта.

Изправи се на крака, леко замаян от шампанското. Прекоси палубата, прегърна я през рамо и леко я придърпа до себе си. Видя, че държи в ръцете си двете парчета от кристалната звезда.

– Е, моето проучване приключи след тези няколко дни. – Гласът ѝ звучеше меланхолично. – Прадядо ми се оказа прав. Наистина е имало такъв континент. Вече съм сигурна. – Тя го погледна тъжно. – Но ако запазим тайната за тъмната материя, тогава никой не трябва да научи истината. Виж само как бяхме на крачка от самоунищожението с нищожната енергия на атома! Можеш ли да си представиш какво бихме сторили с мощта на цяла планета?

Пусна парчетата в тъмната вода.

– Също като древните, ние все още не сме готови за подобна мощ.

Джак я хвана за ръце и покри дланите ѝ със своите.

– Не се безпокой. Има и други тайни за разгадаване. – Наведе се и погледна в очите ѝ. Устните му докоснаха нейните. – Само трябва да знаеш къде да ги търсиш.

ЕПИЛОГ

Вторник, 24 юли.

Сан Франциско, Калифорния

Няколко часа след затъмнението Дорийн Маклауд излезе от сградата, в която се намираще кантората. Погледна надолу по „Маркет Стрийт“. Слънцето се спускаше към хоризонта. И докато гледаше небето, изпита необяснима радост. Не знаеше на какво се дължи това внезапно появило се чувство. Днес бе изгубила важен клиент и старшите съдружници й бяха определили утре ранна сутрешна среща, за да обсъдят положението. При обичайни ситуации това би я хвърлило в ужас. Но сега единственото, което изпитваше, бе простата радост от студения вечерен бриз.

Докато вървеше към станцията на метрото, забеляза, че и други хора също поглеждаха към небето и се усмихваха.

Дорийн спря в началото на стълбите и отново погледна към залязващото слънце.

Какъв странен и чудесен ден!

Алеутски острови, Аляска

Джими Помаутук слизаше надолу по пътеката, следван плътно от Нанук. Тримата шумни англичани крачеха пред него, без да спират да дърдорят и да се смеят. Макар че се оплакваша по целия път нагоре, затъмнението все пак ги бе впечатлило. Всъщност гледката бе успяла да докосне дори неговата цинична душа – тъмното слънце, сребърният океан, яркото Северно сияние.

Искаше му се да я сподели със сина си и да предаде съкровеното завещание на едното поколение на следващото.

Джими се обърна и се загледа в слънцето, което се скриваше зад Ледената планина. Неизвестно защо, но днес се чувстваше по-близо до дядо си, до прадедите си, дори до старите богове на народа си. Въздъхна и потупа кучето.

– Беше хубав ден, момчето ми!

Аганя, остров Гуам

Джефри Хесмайър стоеше до държавния секретар в градината на резиденцията на губернатора. Двамата гледаха как президентът Бишоп прекосява двора. Празненството по случай затъмнението отшумяваше. Хората се връщаха към обичайната си работа.

Президентът застана пред председателя на народната република. Леко се поклони в знак на уважение и протегна ръка.

След кратка пауза председателят вдигна ръка и стисна ръката на Бишоп. Избухнаха светкавици – журналистите се надпреварваха да документират паметното събитие.

– Зная, че между нашите две страни остават още много неуредени въпроси – каза президентът. – Но заедно ще успеем да намерим път към мира.

Председателят се поклони в знак на съгласие. Държавният секретар изсумтя.

– Това направо ще убие Лоурънс Нейф и всичките му поддръжници с пагони. След днешния ден политическата подкрепа на вицепрезидента ще се стопи по-бързо от бучка лед в Сахара. И макар че ще му трябва време да го проумее, кариерата на Нейф приключи днес. – Елиът потупа Джефри по рамото. – С две думи, днес беше един адски хубав ден.

Загледан в церемонията, Джефри не бе в състояние да изтрие усмивката от лицето си.

Нямаше място за съмнение... този ден определено щеше да се запомни.

КРАЙ

© 2001 Джеймс Ролинс
© 2003 Венцислав Божилов, превод от английски

James Rollins
Deep Fathom, 2001

Публикация:

ИК „Бард“, 2003

Оформление на корица: „Megachrom“ – Петър Христов, 2003
ISBN 954-585-414-6

HarperTorch, 2001

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6257>]